NORA ROBERTS

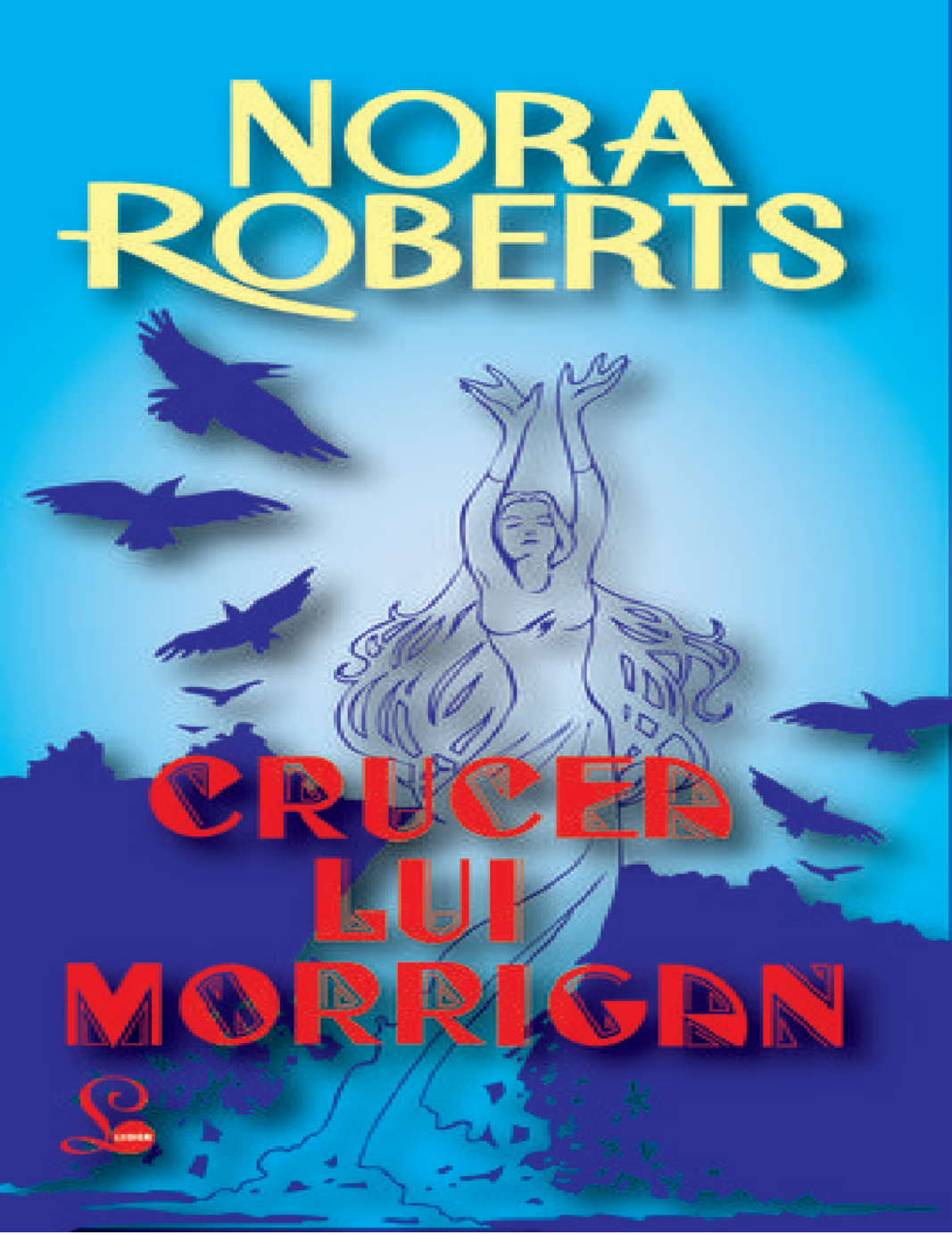

CRUCEA LUI MORRIGAN

NORA ROBERTS

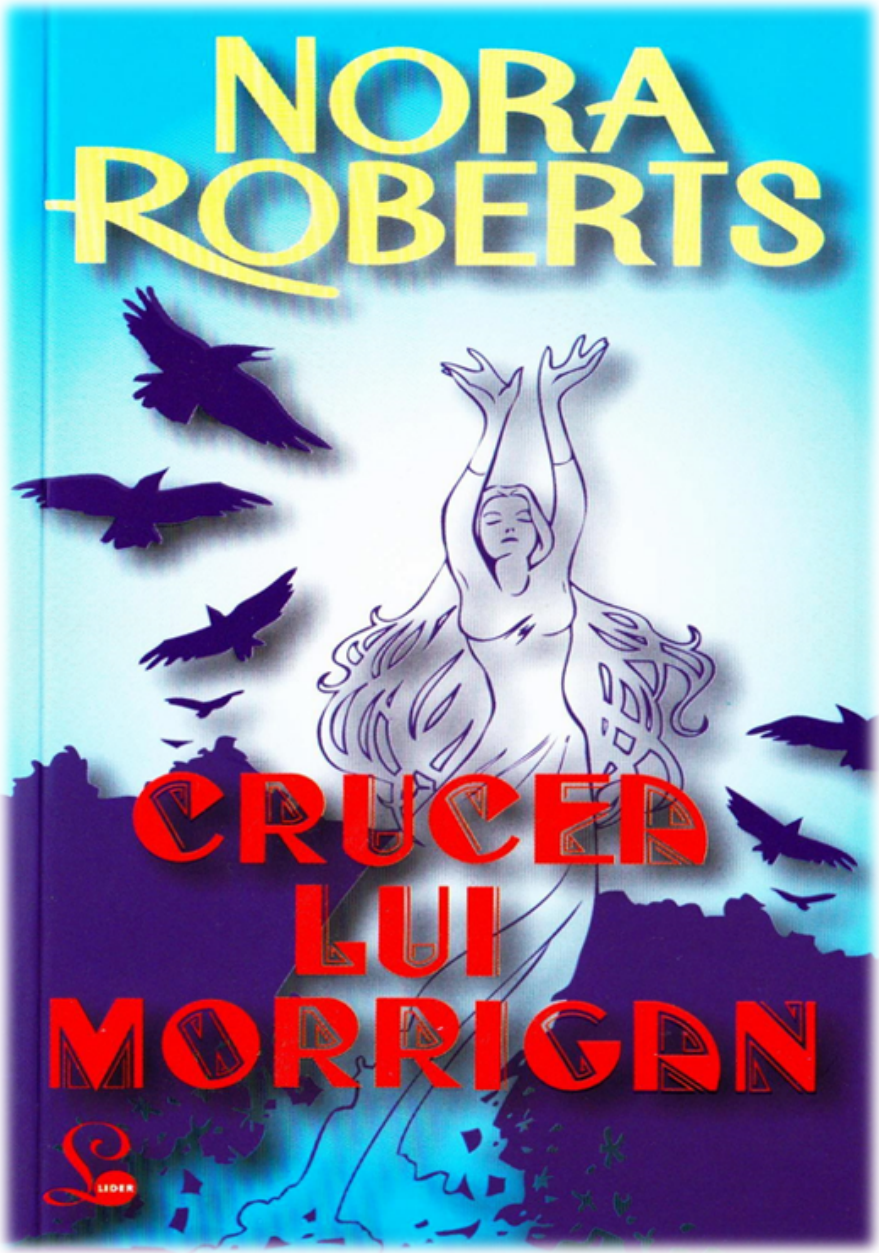

CRUCEA LUI MORRIGAN

NORA ROBERTS

CRUCEA LUI MORRIGAN

Traducere:
ANCA IRINA IONESCU

EDITURA LIDER

MORRIGAN'S CROSS
Copyright © 2006, by Nora Roberts

Prolog

Ploaia îl făcuse să se gândească la povestea aceea. Picăturile grele şfichiuiau vijelios ferestrele, răpăiau pe acoperiş şi îşi aruncau suflarea rece pe sub uşă.

Umezeala îi pătrundea în oase şi acestea îl dureau, deşi stătea lângă foc. Povara vârstei îl apăsa tot mai tare în nopţile lungi şi umede de toamnă – şi ştia că o va resimţi şi mai acut în noaptea întunecoasă care avea să vină.

Copiii se adunaseră şi se înghesuiau unul în altul pe podea, sau câte doi-trei într-un fotoliu. Stăteau toţi cu faţa spre el, căci le promisese o poveste ca să-şi mai alunge plictiseala unei zile lungi cu vreme mohorâtă.

Nu avusese intenţia să le-o spună tocmai pe aceasta, sau nu încă, pentru că unii dintre ei erau prea mici. Iar povestea avea să-i tulbure. Însă i-o şoptise la ureche ploaia, sâsâindu-i cuvintele pe care încă nu dorise să le rostească. Dar până şi un povestitor, sau poate cu atât mai mult un povestitor, trebuia să le asculte.

— Ştiu o poveste, începu el şi câţiva dintre copii se foiră în loc nerăbdători. Este o poveste despre curaj şi laşitate, despre sânge şi moarte şi despre viaţă. Despre iubire şi despărţire.

— E şi cu monştri? întrebă unul dintre cei mai mici, cu ochii albaştri larg deschişi şi o figură înspăimântată.

— Întotdeauna sunt şi monştri, răspunse bătrânul. Şi de fiecare dată sunt şi bărbaţi care se aliază cu ei şi alţi bărbaţi care luptă împotriva lor.

— Şi femei! exclamă una dintre fetiţe făcându-l pe bătrân să zâmbească.

— Şi femei. Curajoase şi cinstite, viclene şi ucigaşe. Le-am cunoscut la vremea mea şi pe unele şi pe altele. Povestea pe care am să v-o spun este foarte veche. Are mai multe începuturi, dar un singur sfârşit.

În timp ce vântul urla, bătrânul luă o înghiţitură de ceai, ca să-şi umezească gâtul. Lemnele trosneau în foc şi îi luminau faţa ce părea scăldată într-o baie de sânge auriu.

— Acesta este unul din începuturi. În ultimele zile ale unei veri fierbinţi, în timp ce fulgere albastre brăzdau cerul întunecat, magicianul stătea în picioare pe o stâncă înaltă şi privea marea învolburată.

1

Eire, regiunea Chiarrai
1128

Și în sufletul lui se stârnise o furtună la fel de întunecată şi sălbatică precum cea care învolbura marea. Îi biciuia sângele şi îi şfichiuia faţa aşa cum stătea acolo, pe stânca scăldată în ploaie.

Numele furtunii era durere.

Durerea îi strălucea în priviri, la fel de puternică şi de întunecată ca fulgerele care brăzdau cerul. Şi furia i se scurgea prin vârfurile degetelor, arunca dâre roşii şi străpungea aerul cu pocnituri care răsunau cu forţa a mii de lovituri de tun.

Îşi îndreptă spatele şi strigă cuvintele magice. Valurile roşii ale mâniei lui şi albastrul întunecat al furtunii se ciocniră deasupra capului lui ca într-un război care îi alungă în mare grabă în casă şi în pivniţă pe cei care puteau să-l vadă; oamenii se repeziră să închidă degrabă zăvoarele de la uşi şi ivărele de le ferestre, să-şi adune copiii şi să se roage tremurând, implorându-şi fiecare zeul în care credea.

Şi, închise în castelele lor, până şi zânele tremurau.

Stânca se zgudui şi apa mării se făcu neagră ca smoala din gura iadului, iar el continua să urle şi să sufere. Ploaia care cădea din cerul rănit se scurgea roşie ca sângele şi şuiera sfârâind la atingerea pământului şi a mării, iar aerul mirosea a abur fierbinte. Noaptea aceea avea să fie numită mereu de atunci înainte Noaptea Suferinţelor şi cei care îndrăzneau să vorbească despre ea pomeneau de magicianul înalt care stătea pe stânca uriaşă în timp ce ploaia sângerie îi îmbiba hainele, curgând pe faţa lui slabă ca lacrimile morţii, iar el sfida iadul şi cerul în acelaşi timp.

Numele lui era Hoyt şi se trăgea din familia *Mac Cionaoith,* despre care se povestea că descindea din Morrigan, zâna zânelor şi zeiţă. Puterea lui era uriaşă, dar crudă încă, deoarece şi el era tânăr. O mânuia acum cu agerime şi cu o patimă care nu mai lăsa loc pentru precauţie, datorie sau lumină. Aceasta era spada şi lancea lui.

În noaptea aceea cumplită, magicianul invoca moartea. Şi în timp ce vântul urla, magicianul se întoarse cu spatele spre marea furioasă. Şi cea pe care o chemase stătea acum pe stânca înaltă. Femeia – căci fusese cândva femeie – îi zâmbea. Frumuseţea ei era măreaţă, dar rece ca însăşi iarna. Avea ochii de un albastru blând, buzele roşii ca petalele de trandafir şi pielea albă ca laptele. Iar când vorbea, vocea ei avea susurul muzicii, ca cea a unei sirene care îi dusese pe nenumăraţi bărbaţi la pierzanie.

— Te-ai grăbit să mă chemi. Aştepţi oare cu nerăbdare sărutul meu, Mac Cionaoith?

— Tu eşti cea care l-a ucis pe fratele meu?

— Moartea este… Ignorând ploaia, îşi scutură gluga de pe cap… este ceva complex. Eşti prea tânăr ca să-i înţelegi măreţia. Ceea ce i-am dat eu a fost un dar. Un dar foarte preţios.

— L-ai condamnat!

— Oh! făcu ea fluturând o mână în aer. E un preţ aşa de mic pentru eternitate! Acum lumea este a lui şi poate să ia orice îşi doreşte. Ştie mai mult decât ai visat tu vreodată că ai putea şti. Şi este al meu acum mai mult decât ar fi putut fi vreodată al tău.

— Eşti un demon, mâinile tale sunt pline de sângele lui şi, pe marea zeiţă, am să te distrug!

Femeia râse veselă, ca un copil căruia i se promisese cine ştie ce delicatesă.

— Şi mâinile şi gâtlejul. Aşa după cum şi el este plin de sângele meu. Acum este la fel ca mine, un copil al nopţii şi al umbrei. Ai să vrei să-l distrugi şi pe propriul tău frate? Pe fratele tău geamăn?

Ceaţa de pe pământ începu să fiarbă din nou şi se învolbură ca valurile de mătase în timp ce femeia plutea prin ea.

— Simt mirosul puterii tale, şi al mâniei şi uimirii tale. Acum, pe loc, îţi ofer acest dar. Şi am să te fac din nou fratele lui geamăn, Hoyt al lui Mac Cionaoith. Am să-ţi dăruiesc moartea care este viaţa fără de sfârşit.

Magicianul se lăsă în jos şi privi fix la ea prin perdeaua de ploaie.

— Spune-mi numele tău!

Femeia aluneca acum peste ceaţă cu mantia roşie fluturând în urma ei. Magicianul îi vedea umflătura gingaşă a pieptului care se rotunjea matură pe sub corsajul strâmt al rochiei. Îşi dădu seama că se excitase, chiar în momentul în care simţi mirosul puterii ei.

— Am atât de multe, ripostă ea şi îi atinse braţul numai cu vârful unui deget – cum de ajunsese aşa de aproape? Vrei să-mi şopteşti numele când ne vom uni? Să-i simţi gustul pe buze, aşa cum am să-l simt eu pe al tău?

Bărbatul avea gâtul uscat de parcă îi luase foc. Ochii ei albaştri şi blânzi îl atrăgeau spre ea, îl atrăgeau spre înec.

— Ah, vreau să ştiu ce ştie fratele meu.

Femeia râse din nou, dar de astă dată râsul ei venea răguşit din gât. Ca o foame de animal hămesit. Iar ochii aceia albaştri şi blânzi începură să se coloreze în roşu.

— Eşti gelos?

Îşi şterse în treacăt buzele de ale lui; buzele ei erau reci, cutremurător de reci. Şi totuşi, atât de ademenitoare. Inima începu să-i bată mai puternic şi mai repede în piept.

— Vreau să văd ce vede fratele meu. Îşi puse mâna pe pieptul frumos şi alb, dar nu simţi nimic în spatele lui.

— Spune-mi numele tău.

Femeia zâmbi şi albul dinţilor ei ascuţiţi străluci în noaptea oribilă.

— Lilith se numeşte cea care te ia. Lilith este cea care te zămisleşte. Puterea sângelui tău se va amesteca cu a mea şi vom stăpâni lumea aceasta şi pe toate celelalte.

Îşi aruncă pe spate capul, gata să lovească. Cu toată durerea lui, cu toată mânia lui, Hoyt o lovi în inimă cu lancea.

Urletul scos de ea sfâşie noaptea, dominând furtuna şi unindu-se cu ea. Nu era un urlet omenesc, şi nici măcar de fiară. Era un demon care îi răpise fratele, care îşi ascunsese răutatea sub un chip de o frumuseţe rece. Dar care sângera, căci văzu un şuvoi de sânge care ţâşnea din rană, fără ca inima să bată.

Femeia zbură înapoi în aer răsucindu-se, ţipând şi iluminând înaltul cerului. Cuvintele pe care magicianul ar fi trebuit să le rostească fură estompate de groaza care îl cuprinsese în timp ce ea se pierdea în aer, iar sângele care continua să curgă se transforma în abur amestecându-se cu ceaţa murdară.

— Cum îndrăzneşti! Vocea ei era sugrumată de mânie şi de durere. Îţi foloseşti vrăjile tale jalnice şi amărâte împotriva mea? Eu străbat lumea asta de o mie de ani. Îşi trecu mâna peste rană şi îşi scutură apoi sângele de pe mână. Iar când picăturile căzură pe mâna lui Hoyt îl tăiară ca nişte cuţite.

— Lilith! Eşti renegată! Lilith, ai fost învinsă în acest loc. De sângele meu! Scoase un pumnal de sub haine şi îşi crestă palma. Cu sângele zeilor care curge prin el, prin puterea naşterii mele, te alung înapoi…

Ceea ce zbură acum spre el părea că străbate pământul şi îl lovi cu toată forţa feroce a furiei. Se prăbuşiră înlănţuiţi peste marginea stâncii pe lespedea de dedesubt. Prin valurile de durere şi spaimă văzu faţa lucrului aceluia care era o imagine a lui în oglindă. Faţa celui care fusese cândva fratele lui.

Hoyt simţea în el mirosul morţii şi al sângelui şi vedea în ochii aceia roşii fiara în care se transformase fratele lui. Cu toate acestea, în pieptul lui Hoyt licări flacăra unei speranţe.

— Cian! Ajută-mă s-o opresc! Mai avem o şansă.

— Simţi cât de puternic sunt? Cian îşi încleştă mâna în jurul gâtului lui Hoyt şi îl strânse. Şi acesta este numai începutul. Aşa va fi mereu. Se aplecă şi linse sângele de pe faţa lui Hoyt, parcă în joacă. Ea te vrea pentru ea, dar mie mi-e foame. Mă chinuie o foame cumplită! Şi sângele din tine este al meu, la urma urmelor.

Când îşi dezgoli colţii şi se repezi să-i bage în gâtul fratelui lui, Hoyt înfipse pumnalul în el. Cu un horcăit, Cian se dădu înapoi. Şocul

şi durerea îi schimonoseau faţa. Şi în momentul în care îşi duse mâna la rană se prăbuşi. Pentru o clipă, lui Hoyt i se păru că îl vede pe fratele lui, pe fratele lui adevărat. Şi apoi nu se mai auzi nimic, în afară de gemetele ploii şi ale furtunii dezlănţuite. Se târî agăţându-se cu mâinile şi ajunse din nou în vârful stâncii. Căuta un sprijin pipăind cu mâinile alunecoase din cauza sângelui, a transpiraţiei şi a ploii. Fulgerele îi luminau faţa schimonosită de durere în timp ce înainta centimetru cu centimetru pe stâncă, zdrelindu-şi degetele. Acolo unde se înfipseseră colţii, gâtul îl ustura şi îl ardea. Cu respiraţia şuierătoare se agăţă de stâncă.

Dacă ea îl aştepta, era mort. Puterile îi secătuiseră ca urmare a impactului produs de şoc şi de durere. Nu avea decât pumnalul, încă înroşit de sângele fratelui lui. Dar când se ridică pe stâncă rostogolindu-se pe spate cu ploaia rece şiroindu-i pe faţă, văzu că este singur.

Poate că fusese suficient, poate că îl trimisese pe demon înapoi, în iad. Aşa cum îşi trimisese în mod sigur propriul trup la moarte. Se rostogoli şi se ridică în mâini şi în genunchi, copleşit de durere. În gură simţea gustul de cenuşă al vrăjitoriei. Se târî până la lance şi se sprijini de ea pentru a se ridica în picioare. Gâfâind din greu, se îndepărtă de stânci pe o cărare pe care ar fi putut merge şi cu ochii închişi. Puterile furtunii se istoviseră la fel ca şi puterile lui şi nu mai rămăsese din ea decât o ploaie uşoară.

Simţi în nări mirosul de acasă – de cai şi fân şi ierburi pe care le folosea pentru protecţie, fumul focului pe care îl lăsase să mocnească în vatră. Dar nu simţea nicio bucurie, nicio satisfacţie a victoriei.

Se îndreptă şchiopătând către conac, gâfâind din greu, scoţând gemete de durere care se pierdeau în şuierul vântului. Ştia că dacă lucrul care îl luase pe fratele lui ar fi venit acum după el, era un om mort. Orice umbră, orice formă aruncată pe pământ de copacii chinuiţi de furtună putea fi moartea lui. Mai rău decât moartea. Teama îi aluneca pe spinare ca un fior de gheaţă murdară şi îşi folosi puţinele puteri care îi mai rămăseseră ca să murmure incantaţii care sunau mai mult ca nişte rugăciuni pentru orice şi către oricine era dispus să le asculte.

Calul lui fornăi în grajd şi necheză încet când îl simţi. Dar Hoyt îşi continuă drumul şchiopătând către conacul mic, ajunse anevoie la uşă şi dispăru înăuntru. Era cald şi avea senzaţia că aude ecoul vrăjilor pe care le rostise înainte să plece spre stânci. Blocă uşa cu un drug, lăsând urme din sângele lui şi al lui Cian pe lemn. Oare o s-o împiedice să intre? se întreba el. Dacă poveştile pe care le citise aveau un sâmbure de adevăr, nu putea să intre dacă nu era invitată. Nu putea face nimic altceva decât să se încreadă în poveşti şi în descântecul de apărare care îi înconjura casa.

Haina îmbibată de ploaie îi căzu de pe umeri pe podea. O lăsă să zacă acolo ca o moviliţă udă şi se luptă din răsputeri ca să nu se prăbuşească şi el alături de ea. Acum o să amestece diverse unsori de leac ca să capete puteri. Şi va sta treaz toată noaptea, având grijă de foc. Şi va aştepta ivirea zorilor. Făcuse tot ce putuse pentru părinţii lui, pentru surorile lui şi familiile acestora. Acum trebuia să-şi spună că este de ajuns.

Cian murise şi monstrul care venise înapoi cu chipul lui fusese distrus. Acum nu mai putea, nu, nu mai putea să le facă rău. Dar creatura care îl făcuse pe el, aceea putea.

Voia să găsească ceva mai puternic ca să-i protejeze. Şi avea să pună demonul pe fugă din nou. Jura acum pe viaţa lui, o să se consacre distrugerii ei. Mâinile lui cu degete lungi şi palme late tremurau în timp ce îşi alegea sticluţele. Ochii lui de un albastru intens ca furtuna erau sticloşi de durere – durerea trupului şi durerea inimii. Povara vinovăţiei îl apăsa ca o mantie de plumb. Şi demonii aceia care jucau înlăuntrul lui!

Nu-şi salvase fratele. Îl condamnase şi îl distrusese, îl alungase departe. Cum repurtase această victorie cumplită? Cian îl dominase întotdeauna cu fizicul său. Şi creatura în care se transformase era extrem de puternică. Aşadar, magia lui învinsese ceea ce iubise cândva. Acea jumătate din el care era întotdeauna strălucitoare şi impulsivă, în timp ce el însuşi era adesea retras şi posomorât. Mai interesat de studiile lui decât de cei din jur. Cian fusese cel care hoinărea prin taverne şi la jocuri, care se lua la întrecere şi făcea sport.

— Cum mai iubea viaţa! murmură Hoyt în timp ce lucra. Dragostea de viaţă l-a dus la pierzanie. Eu am distrus numai ceea ce îl ţinea închis ca pe o fiară.

Trebuia să creadă asta.

Durerea îi strângea coastele în timp ce îşi scotea tunica. Vânătăile începuseră să se întindă ca nişte pete mari, negre pe pielea lui, marcând drumul durerii şi al vinovăţiei pe care le resimţea. Era momentul să se ocupe de aspectele practice, îşi spuse el în timp ce îşi aplica balsamul. Gemea din rărunchi şi înjura de mama focului în timp ce îşi înfăşură bandajul peste coaste. Două dintre ele i erau rupte – ştia asta – după cum ştia la fel de bine că drumul călare spre casă din dimineaţa aceasta avea să fie un adevărat calvar.

Luă o unsoare şi porni şchiopătând către vatră. Mai aruncă lemne pe foc şi flăcările se înteţiră imediat. Îşi făcu un ceai deasupra lor. Se înfăşură apoi într-o pătură, ca să stea jos, să bea şi să lâncezească. Se născuse cu un har şi de la vârsta cea mai fragedă se străduise să fie la înălţimea lui. Studiase, adesea în singurătate, îşi exersase arta, învăţând cât mai mult.

Puterile lui Cian fuseseră mai mici, dar, aşa cum îşi amintea Hoyt, nici nu exersase şi nici nu studiase serios şi cu aceeaşi meticulozitate religioasă. De fapt, Cian se jucase de-a magia. Se amuzase laolaltă cu ceilalţi. Şi reuşea uneori să-l atragă şi pe el, să învingă împotrivirea lui Hoyt şi să-l convingă să facă câte o ştrengărie împreună. O dată îl transformaseră într-un măgar cu urechi lungi care răgea disperat pe băiatul care o împinsese pe surioara lor mai mică în noroi.

Ce mai râsese Cian! Hoyt avusese nevoie de trei zile de muncă, de sudoare şi de panică pentru a întoarce descântecul, dar Cian nu se sinchisise nicio clipă de nimic.

De fapt, era un măgar înnăscut. Noi n-am făcut decât să-i dăm adevărata înfăţişare.

După ce împliniseră doisprezece ani, Cian manifestase mai mult interes pentru săbii decât pentru descântece. Asta era, îşi spuse Hoyt în timp ce sorbea din ceai. Se dovedise iresponsabil ca magician, însă era un magician când venea vorba de spadă. Dar, în cele din urmă, nici oţelul, nici magia nu-l salvaseră. Se lăsă pe spate dârdâind, în ciuda căldurii împrăştiate de lemnele care trosneau în foc. Auzea ultimele gemete al furtunii care se rostogoleau pe acoperiş, oftând prin pădurea ce înconjura conacul. Dar nu mai auzea nimic altceva, nici fiara, nici ameninţările. Aşadar, era singur cu amintirile şi regretele lui.

Ar fi trebuit să se ducă cu Cian în sat în seara aceea. Dar el îşi vedea de treburile sale şi nu avea chef de bere şi nici de mirosurile şi zgomotele din tavernă, sau de oameni. Nu avea chef de femei, iar Cian avea *întotdeauna* chef de femei. Dar dacă s-ar fi dus, dacă ar fi lăsat lucrul pentru o singură seară blestemată, Cian ar fi fost în viaţă. În mod sigur, demonul nu ar fi putut să-i dovedească pe amândoi. Cu siguranţă că harul lui i-ar fi îngăduit să vadă ce fel de creatură este, cu toată frumuseţea şi alura ei. Cian nu ar fi plecat niciodată cu ea, dacă fratele lui ar fi fost alături de el. Şi mama lor nu ar fi jelit. Groapa nu ar fi fost săpată şi, pe toţi zeii, trupul pe care îl îngropaseră nu s-ar fi ridicat niciodată din mormânt.

Dacă ar fi avut puterea să dea timpul înapoi, ar fi renunţat la puterile lui magice, numai pentru a anula acel moment când preferase să lucreze în loc să fie împreună cu fratele lui.

— La ce bun? Ce folos am eu de la ele acum? Să fiu dăruit cu puteri magice şi să nu fiu în stare să le folosesc atunci când am mai mare nevoie de ele? Naiba să le ia pe toate! Aruncă ceaşca de-a lungul încăperii mici. La naiba cu toţii zeii şi zânele! El era lumina noastră şi voi l-aţi aruncat în beznă!

Hoyt făcuse toată viaţa lui ceea ce i se hărăzise să facă, ceea ce se aştepta de la el. Renunţase la sute de mici plăceri ca să se dedice artei sale. Iar acum cei care îi dăduseră acest har, această putere stăteau

pasivi în timp ce fratele lui era răpit? Şi nu într-o luptă, nici măcar cu arma limpede a magiei, ci printr-o răutate ce întrecea puterea imaginaţiei. Aceasta era răsplata lui, ceea ce primea pentru tot ceea ce făcuse?

Flutură din mână către foc şi flăcările începură să danseze şi să salte în vatră. Ridică braţele în sus şi ascultă furtuna care îşi dublase puterile şi urla ca o femeie torturată. Forţa ei zgâlţâia conacul şi pieile întinse la fereastră începură să crape. Rafale reci pătrunseră în cameră răsturnându-i ghetele, răsfoindu-i paginile cărţilor. Şi el auzi chicotitul răguşit al întunericului.

Niciodată în viaţă nu renunţase la scopul lui. Niciodată nu-şi folosise puterile ca să facă rău şi nici nu practicase magia neagră. Dar poate că acum va afla în ea răspunsul, îşi spuse. Să lupte împotriva fiarei, cu răul împotriva răului. Sări în picioare, ignorând durerea din şold. Se răsuci către pat şi îşi întinse braţele către lada pe care o încuiase prin magie. Când aceasta se deschise, se apropie de ea şi scoase o carte pe care o dosise acolo cu ani în urmă. În carte erau descântece negre, vrăji periculoase. Descântece de răzbunare şi de lăcomie adresate unei puteri care ignora toate jurămintele, toate promisiunile. Simţea cartea grea şi fierbinte în mâini; o simţea cum îl ademeneşte cu degete care se încovoiau peste sufletul lui. Să aibă totul, să aibă orice. Şi nu suntem noi mai presus decât ceilalţi? Zei în viaţă care iau tot ce-şi doresc?

Avem dreptul! Suntem mai presus de reguli şi motive!

Începu să gâfâie, căci ştia ce îl poate aştepta dacă acceptă, dacă lua cu ambele mâini ceea ce jurase să nu atingă niciodată. Bogăţii fără număr, femei, puteri nebănuite, viaţă fără de moarte. Răzbunare! Nu trebuia decât să rostească cuvintele, să respingă albul şi să îmbrăţişeze negrul. Şerpi lipicioşi de sudoare îi alunecau în jos pe spate când auzi şoapta vocilor de mii şi mii de ani: *Ia! Ia! Ia!*

Vederea i se îngustă şi îl zări pe fratele lui aşa cum îl găsise în noroiul de la marginea drumului. Sângele îi ţâşnea din rănile de la gât şi buzele îi erau mânjite de sânge. E palid, îşi spuse Hoyt trist. Chipul lui era foarte palid în contrast cu sângele roşu. Ochii vioi şi albaştri ai lui Cian se deschiseră brusc. Era atâta groază şi suferinţă în ei! Cereau îndurare, întâlnind privirea lui Hoyt.

— Salvează-mă! Numai tu poţi să mă salvezi. E mai rău decât iadul, decât orice chin. Adu-mă înapoi! O dată în viaţă, nu te gândi cât costă! Vrei să mă laşi să ard aici pe veci? Te conjur pe sângele nostru comun, scoate-mă de aici!

Se cutremură. Nu din cauza frigului care făcea să crape pieile de la ferestre şi nici din cauza umezelii care stăruia în aer, ci din pricina pragului de gheaţă subţire pe care stătea.

— Mi-aş da şi viaţa pentru viaţa ta. Jur pe tot ce am mai scump. Aş

fi gata să-mi schimb soarta cu a ta, Cian, dacă aş avea de ales. Dar nu pot face una ca asta. Nici chiar de dragul tău.

Vedenia de pe pat izbucni în flăcări şi gemetele ei erau inumane. Cu o durere cumplită, Hoyt aruncă din nou cartea în ladă. Îşi folosi ultimele puteri pentru a încuia lacătul, după care se prăbuşi pe podea. Şi se cuibări acolo ca un copil neajutorat.

Poate că dormise. Poate că visase. Dar când îşi reveni, furtuna se potolise. Lumina se revărsa în încăpere îndrăzneaţă, albă şi strălucitoare, iritându-i ochii. Clipi ca să se apere de ea, gemu când coastele îi protestară în momentul în care încercă să se aşeze în capul oaselor. Raze roz şi aurii săltau în căldura albă radiată de lumină. Simţea mirosul pământului, bogat şi generos şi fumul de la focul de turbă care mai mocnea încă în vatră. Vedea contururile femeii şi simţi frumuseţea ei ameţitoare. Nu era un demon venit să-i sugă sângele. Se ridică în genunchi scrâşnind din dinţi. Deşi din vocea lui încă mai răzbăteau durerea şi mânia, plecă fruntea.

— Doamna mea!

— Copile!

Lumina parcă pornea de la ea. Părul ei avea culoarea roşie a războinicului şi îi flutura în jurul umerilor în valuri de mătase. Ochii ei erau verzi ca muşchiul din pădure şi privirea moale, încărcată de compasiune. Purta un veşmânt alb tivit cu aur aşa cum impunea rangul ei. Deşi era zeiţa luptei, nu purta nicio armură şi nici nu avea sabie.

Se numea Morrigan.

— Te-ai luptat bine.

— Am dat greş. Mi-am pierdut fratele.

— Oare? Aşa să fie? făcu un pas înainte şi îi întinse mâna ca să-l ajute să se ridice. Ai rămas credincios jurământului tău, deşi ispita a fost mare.

— Altfel aş fi putut să-l salvez.

— Nu. Îi atinse faţa şi Hoyt simţi căldura mâinii ei. L-ai fi pierdut şi pe el, şi pe tine. Te asigur. Ţi-ai fi dat viaţa în schimbul vieţii lui, dar nu ai fi putut să-i dai sufletul tău sau sufletele altora. Ai un mare dar, Hoyt!

— La ce bun dacă nu pot să-i apăr pe cei de-un sânge cu mine? Oare zeii cer un astfel de sacrificiu, să condamni un nevinovat la un asemenea chin?

— Nu zeii au fost cei care l-au condamnat. Şi nici nu eşti tu cel care trebuia să-l salveze. Dar sunt sacrificii care trebuie făcute, bătălii care trebuie purtate. Sânge vinovat şi nevinovat care trebuie vărsat. Ai fost ales pentru o misiune măreaţă.

— Poţi să-mi ceri orice, mărită doamnă!

— Oh! O să ţi se ceară multe, şi o să li se ceară şi altora. Trebuie să

se dea o bătălie, cea mai mare dintre toate. E timpul să-ţi aduni forţele.

— Nu sunt în stare. Nu vreau. Sunt… Dumnezeule, sunt aşa de obosit.

Se lăsă să cadă pe marginea patului şi îşi rezemă capul în palme.

— Trebuie să mă duc s-o văd pe mama şi să-i spun că am dat greş în încercarea de a-i salva fiul.

— Nu ai dat greş. Pentru că te-ai împotrivit forţelor întunericului, acum ai sarcina de a te purta în continuare pe măsură, să-ţi foloseşti harul pentru a înfrunta şi a învinge forţele care vor să distrugă lumile. Nu-ţi mai plânge de milă!

Ridică fruntea la auzul tonului aspru.

— Până şi zeii au voie să jelească. În seara asta mi-am ucis fratele.

— Fratele tău a fost ucis de fiară acum o săptămână. Cel care a căzut de pe stâncă nu era Cian al tău. Ştii şi tu asta. Dar el… dăinuie.

Hoyt se ridică în picioare tremurând.

— E în viaţă!

— Asta nu e viaţă. Este fără suflare, fără suflet, fără inimă. Are un nume care nu se rosteşte în această lume. Este vampir. Se hrăneşte cu sânge, spuse ea, apropiindu-se de el. Îi vânează pe oameni, le ia viaţa sau, încă şi mai rău, îi transformă în vampiri asemeni lui. Se înmulţeşte, Hoyt, se răspândeşte ca o molimă. Nu are chip şi trebuie să se ascundă de soare. Cu acesta trebuie să te lupţi, cu acesta şi cu alţi demoni asemeni lui care se adună. Trebuie să înfrunţi această forţă în lupta din ziua sărbătorii Samhain. Şi trebuie să învingi, căci altfel lumea, aşa cum o ştii tu, lumile pe care urmează să le cunoşti de acum încolo vor fi zdrobite.

— Şi cum să-i găsesc? Cum să mă lupt cu ei? Cian era războinicul.

— Trebuie să părăseşti acest loc şi să te duci în altul, şi apoi în altul. Unii vor veni la tine, pe alţii îi vei căuta tu. Magicianul, războinicul, cărturarul, unul cu mai multe chipuri şi cel pe care l-ai pierdut.

— Numai cinci? Şase împotriva unei armate de demoni? Doamna mea…

— Un cerc de şase, la fel de puternic şi de adevărat ca braţul unui zeu. După ce se formează un cerc, se mai pot contura şi altele. Dar cei şase vor fi armata mea, şi cei şase vor alcătui cercul. Tu îi vei instrui şi vei învăţa cu ei şi vei fi mai mare decât voi toţi la un loc. O lună ca să-i aduni şi o lună ca să învăţaţi şi una ca să ştii. Bătălia va fi în ziua de Samhain. Tu, copile, eşti primul!

— Îmi ceri să-mi părăsesc familia pe care am lăsat-o, deşi există riscul ca monstrul acela care a venit după fratele meu să vină şi după ei?

— Ceea ce l-a luat pe fratele tău este ceea ce conduce această forţă.

— Am rănit-o…, l-am rănit.

Şi amintirea îl făcu să simtă mai acut gustul răzbunării.

— Da, aşa este, vai, aşa. Şi acesta nu este decât încă un pas către acel moment şi acea bătălie. Acum ea poartă semnul tău şi, cu timpul, te va căuta.

— Dar dacă aş urmări-o acum, dacă aş distruge-o, acum…

— Nu poţi. Acum nu poţi ajunge la ea, iar tu, copile, nu eşti încă pregătit s-o înfrunţi. Între aceste momente şi aceste lumi, pofta ei va deveni atât de nemăsurată încât numai distrugerea întregii omeniri o va putea potoli. O să ai parte de răzbunarea ta, Hoyt, spuse ea, iar el se ridică în picioare. Dacă o înfrângi. Vei călători departe şi vei suferi. Şi eu voi suferi cunoscând durerea ta, pentru că tu eşti al meu. Crezi oare că soarta ta, că fericirea ta nu înseamnă nimic pentru mine? Eşti copilul meu, tot aşa cum eşti copilul mamei tale.

— Şi ce va fi cu mama mea, doamnă? Şi cu tatăl meu, cu surorile, cu familiile lor? Dacă nu-i voi apăra, s-ar putea ca ei să piară primii în această bătălie de care vorbeşti.

— Bătălia va veni şi va trece, dar ei vor fi dincolo de ea. Femeia întinse braţele în lături. Iubirea ta pentru cei de-un sânge cu tine face parte din puterea ta şi n-am să-ţi cer să renunţi la ea. Nu vei putea gândi limpede atâta timp cât nu vei fi sigur că ei sunt la adăpost.

Îşi dădu capul pe spate şi ridică braţele cu palmele făcute căuş. Hoyt privi în sus şi văzu stelele care străpungeau cerul nopţii. Punctele de lumină se îndreptau către degetele ei şi aruncau flăcări. Inima începu să-i bată cu putere în spatele coastelor dureroase când vorbi în timp ce părul îi flutura în jurul chipului luminat.

— Făurit de zei, de lumină şi de întuneric. Simbol şi pavăză, simplu şi adevărat. Pentru credinţă, pentru loialitate, acestea sunt darurile tale. Vieţile lor magice prin sângele vărsat, al tău şi al meu.

Durerea îi săgetă palma. Privi la sângele care ţâşnea din palma lui şi a ei, în timp ce focul ardea.

— Şi aşa va fi în veci. Binecuvântaţi fie cei care poartă Crucea lui Morrigan!

Focul muri şi în mâna zeiţei apărură câteva cruci de argint strălucitor.

— Acestea îi vor apăra. Trebuie să poarte crucile întotdeauna. Zi şi noapte. De la naştere până la moarte. Ai să ştii că sunt în siguranţă când ai să-i părăseşti.

— Şi dacă fac asta, ai să-l cruţi pe fratele meu?

— Te tocmeşti cu zeii?

— Da.

Zeiţa zâmbi, ca o mamă amuzată de vorbele copilului ei.

— Tu eşti cel ales, Hoyt, pentru că te-ai gândit să faci asta. Vei părăsi acest loc şi îi vei aduna pe cei de care este nevoie. Îi vei pregăti

şi îi vei instrui. Bătălia se va duce cu sabia şi cu lancea, cu isteţimea şi trădarea. Dacă ieşi victorios, lumile se vor echilibra şi vei avea tot ce îţi doreşti.

— Cum să mă lupt cu un vampir? Am dat deja greş în faţa ei!

— Învaţă şi exersează, spuse ea. Şi învaţă de la unul din stirpea ei. Unul făcut de ea. Unul care a fost al tău înainte ca ea să-l ia. Mai întâi de toate trebuie să-l găseşti pe fratele tău.

— Unde?

— Nu numai unde, ci şi când. Priveşte în foc şi ai să vezi.

Erau din nou în conacul lui şi stăteau în faţa vetrei, observă el. Flăcările se înălţau ascuţite, transformându-se în turnuri. Deveneau un oraş mare. Desluşea voci şi sunete nemaiauzite până atunci. Mii de oameni mergeau grăbiţi pe străzile făcute dintr-un fel de piatră. Şi maşinile roiau în jurul lor.

— Ce este aici? abia reuşi el să şoptească. Ce lume este aceasta?

— Numele ei este New York şi vremea ei este peste aproape o mie de ani de acum înainte. Răul merge încă pe pământ, Hoyt, la fel ca şi nevinovăţia, la fel ca şi binele. Fratele tău a străbătut deja o mare parte a lumii. Pentru el au trecut mai multe veacuri. Ai face bine să ţii minte lucrul acesta.

— Şi acum este zeu?

— Este vampir. Trebuie să te înveţe pe tine şi trebuie să lupte alături de tine. Nu poţi obţine victoria fără el.

Ce dimensiuni! îşi spuse el. Clădiri de argint şi piatră mai înalte decât o catedrală!

— Şi războiul va fi în acest loc, în acest New York?

— Ţi se va spune unde, ţi se va spune cum. Şi vei şti. Acum e timpul să pleci; ia cu tine ce-ţi trebuie. Mergi la familia ta şi dă-le pavezele lor. Trebuie să-i părăseşti repede şi să mergi la Dansul Zeilor. Vei avea nevoie de puterile tale şi de puterea mea ca să poţi trece. Găseşte-l pe fratele tău, Hoyt. A sosit vremea adunării.

Se trezi lângă foc, cu pătura înfăşurată în jurul lui. Dar îşi dădu seama că nu fusese vis. Sângele i se uscase în palmă şi crucile de argint erau alături. Încă nu se iviseră zorile, dar îşi împachetă cărţile şi unsorile, plăcintele de ovăz şi miere. Şi preţioasele cruci. Înşeuă calul şi apoi, ca măsură de precauţie, trasă un alt cerc de protecţie în jurul conacului.

Se va întoarce, îşi spuse el. Îl va găsi pe fratele lui şi de astă dată îl va salva. Indiferent cu ce preţ. Când soarele îşi aruncă primele raze, începu lunga călătorie către An Clar, casa familiei lui.

2

O luă spre nord pe drumuri pe care furtuna le acoperise cu noroi. Ororile şi minunile nopţii i se perindau prin faţa ochilor în timp ce se cocoşa în şa peste capul calului, ca să-şi protejeze coastele dureroase. Jură că, dacă va trăi suficient, avea să exerseze descântecele pentru tămăduire cu mai multă râvnă.

Trecu pe lângă câmpuri pe care trudeau oamenii şi unde animalele păşteau în soarele blând al dimineţii. Şi pe lângă lacuri care îşi împrumutau culoarea de la cerul verii. Drumul lui şerpuia prin păduri în care cascadele zuruiau, iar umbrele şi muşchiul îl duceau cu gândul la un tărâm al zânelor.

Oamenii îl cunoşteau pe aici şi îşi ridicau pălăriile la vederea lui Hoyt, magicianul. Dar nu se opri să accepte ospitalitatea în niciuna din colibe sau conace. Şi nu căută confortul în vreuna din casele mai mari, şi nici în conversaţia cu călugării în mănăstirile lor sau în preajma turnurilor.

Era singur în această călătorie şi, fără să se gândească la poruncile primite de la zei, îşi căuta mai întâi familia. Voia să le ofere tot ce putea înainte să-i părăsească pentru a-şi împlini menirea. Pe măsură ce parcurgea milele, se străduia să stea drept pe cal de fiecare dată când se apropia de un sat sau o santinelă. Păstrarea demnităţii îi accentuă starea de disconfort astfel că se văzu nevoit să se relaxeze pe marginea unui râu în care apa susura peste pietre. Cândva îi plăcuse drumul acesta călare de la conacul lui până la casa familiei, peste câmpuri şi dealuri sau de-a lungul coastei mării. De unul singur sau împreună cu fratele său, călărise pe aceleaşi drumuri şi poteci, simţise acelaşi soare pe faţă. Şi se oprise să mănânce şi să-şi odihnească iapa în acelaşi loc.

Dar acum soarele îi ardea ochii, iar mireasma pământului şi a ierbii nu ajungea la simţurile lui amorţite. O sudoare fierbinte îi opărea pielea şi unghiurile feţei i se adânceau din cauza durerii necurmate. Deşi nu-i era foame, mâncă o bucăţică de turtă de ovăz cu leacul pe care îl luase cu el. Dar nici leacurile, nici odihna nu-i domoliră suferinţa, căci coastele continuau să-l doară ca un dinte stricat.

La ce va fi el bun în bătălie? se întreba el. Dacă ar trebui să ridice sabia acum ca să-şi apere viaţa, ar muri cu mâinile goale.

Vampir, îşi spuse el. Cuvântul acesta se potrivea. Era erotic, exotic şi cumva oribil. Când va avea timp şi energie va scrie o carte cu ceea ce ştie. Deşi era departe de a fi convins că avea să salveze această lume sau oricare alta de o invazie a demonilor, considera necesar să

adune date.

Închise ochii pentru o clipă, încercând să alunge durerea de cap care devenea tot mai chinuitoare. O vrăjitoare, aşa i se spusese. Nu-i plăcea să aibă de-a face cu vrăjitoarele. Tot timpul amestecau fel de fel de licori în borcanele lor şi îşi etalau farmecele.

Apoi un cărturar. Acesta, cel puţin, ar putea fi de folos.

Războinicul să fi fost Cian? Aceasta era speranţa lui. Cian fluturând din nou sabia şi scutul, luptând alături de el. Aproape că îi venea să creadă că poate să-şi împlinească misiunea dacă fratele lui o să fie lângă el.

Cel cu mai multe chipuri. Ciudat. Probabil vreo zână şi numai zeii ştiau câtă nădejde poţi să-ţi pui într-o astfel de creatură. Şi aceasta să fi fost oare linia întâi a frontului în lupta pentru salvarea lumii?

Studie mâna pe care o bandajase în acea dimineaţă.

„Îmi doresc ca totul să fi fost un vis. Sunt bolnav şi obosit şi nu sunt câtuşi de puţin un soldat în plină formă."

Du-te înapoi. Vocea era ca un sâsâit slab. Hoyt sări în picioare cu mâna pe pumnal. În pădure nu se mişca nimic, în afară de aripile negre ale unui corb care stătea atârnat la umbră pe o stâncă din apă.

Du-te înapoi la ierburile şi cărţile tale, Magicianule Hoyt. Crezi că poţi s-o învingi pe regina demonilor? Du-te înapoi, du-te înapoi la viaţa ta searbădă şi ea te va cruţa. Mergi înainte şi ea se va desfăta cu carnea ta şi îţi va bea sângele.

— Şi îi este frică să-mi spună ea însăşi toate acestea? Ar face bine să-i fie frică, fiindcă am s-o urmăresc în viaţa aceasta şi în cea următoare dacă va fi nevoie. Am să-l răzbun pe fratele meu. Şi în bătălia care va veni, am să-i smulg inima şi am să i-o ard.

Ai să mori ţipând şi ea te va face sclavul ei pe vecie.

— Eşti o pacoste.

Hoyt schimbă poziţia pumnalului în mână şi în momentul în care corbul îşi lua zborul, îl azvârli în aer. Rată lovitura, dar fulgerul de foc pe care îl aruncă cu mâna liberă îşi atinse ţinta. Corbul ţipă şi căzu la pământ prefăcându-se în cenuşă. Nemulţumit, Hoyt se uită la pumnal. Era aproape şi ar fi nimerit dacă nu ar fi avut mâna rănită. Măcar atât învăţase şi el de la Cian. Dar acum trebuia să se ducă şi să ia pumnalul. Mai întâi însă presără puţină sare peste cenuşa prezicătorului. Apoi îşi recuperă pumnalul şi se urcă din nou în şa scrâşnind din dinţi.

— Sclav pe vecie, murmură el. O să mai vedem noi cum stă treaba asta!

Continuă să călărească mai departe, înconjurat de câmpurile verzi, pe dealurile umbrite de nori în lumina blândă. Dacă ar fi mers la galop, durerea din coaste ar fi fost insuportabilă, aşa că îşi lăsă calul la pas. Aţipi şi visă că era din nou pe stâncă şi se lupta cu Cian. Dar de

astă dată el era cel care căzuse descriind o spirală în jos, spre genuni, zdrobindu-se de stânca nemiloasă. Tresări şi se trezi împuns de durere. Fără îndoială că durerea aceasta ascuţită însemna moarte.

Calul lui se oprise ca să pască iarba de pe marginea drumului. Acolo un om cu o pălărie ascuţită pe cap construia un zid din piatră cenuşie. Avea o barbă ascuţită, galbenă ca scaieţii de pe coasta dealului, şi braţele groase ca nişte trunchiuri de copaci.

— Bună ziua, domnule, acum că v-aţi trezit. Bărbatul duse mâna la pălărie în semn de salut, apoi se aplecă să ia altă piatră. Aţi ajuns departe astăzi.

— Da, aşa este. Dar nu ştia exact unde este. Avea senzaţia că îi creşte febra; simţea fierbinţeala ei lipicioasă. Merg la An Clar, către ţinutul Mac Cionaoith. Dar locul acesta cum se numeşte?

— Aici e locul unde te afli, spuse omul vesel. Nu ai să ajungi la capătul drumului până la căderea nopţii.

— Nu, Hoyt privi în lungul drumului care părea să nu se mai sfârşească niciodată. Nu, până la căderea nopţii, nu.

— Ar fi o colibă cu un foc arzând dincolo de câmpul acesta, dar nu ai timp să zăboveşti acolo. Nu când mai ai de mers aşa de mult. Şi timpul trece chiar acum când vorbim. Eşti obosit, spuse omul compătimitor, dar vei fi şi mai obosit înainte să ajungi.

— Cine eşti tu?

— Doar o piatră de hotar în calea ta. Când ajungi la a doua răscruce, ia-o spre apus. Când auzi râul, urmează-i cursul. Ai să întâlneşti un izvor sfânt lângă un sorb. Izvorul lui Bridget, aşa îi spun unii. Acolo ai să-ţi odihneşti peste noapte oasele obosite şi dureroase. Trasează-ţi cercul acolo, Hoyt Magicianule, pentru că vor veni să te hăituiască. Nu aşteaptă decât să moară soarele. Trebuie să fii la izvor, în cercul tău, înainte de căderea nopţii.

— Dacă mă hăituiesc, dacă mă urmăresc, am să-i duc direct la familia mea.

— Nu sunt străini de ai tăi. Tu porţi Crucea lui Morrigan. Îi vei lăsa în urmă cu sângele tău. Şi cu credinţa ta. Ochii bărbatului erau opaci şi cenuşii şi pentru o clipă păru că a trăit mai multe lumi în ei. Dacă dai greş, şi mai mult din sângele tău va fi pierdut la Samhain. Du-te acum. Soarele este deja la apus.

Avea de ales? Acum totul părea un vis, clocotind în febra lui. Moartea fratelui său, apoi distrugerea lui. Creatura aceea de pe stânci care îşi spunea Lilith. Îl vizitase oare o zeiţă sau era pur şi simplu prizonierul unui vis? Poate că era deja mort şi aceasta nu reprezenta decât o călătorie prin viaţa de apoi. Dar ajunse la răspântie şi o luă spre apus. Apoi auzi râul şi îşi întoarse calul spre el. Acum îl scuturau frigurile din cauza febrei şi a gândului că lumina scade tot mai mult. Se lăsă aproape să cadă de pe cal, în loc să descalece, şi se rezemă fără

suflare de gâtul lui. Rana de la mână se deschise şi înroşi bandajul de sânge. La apus, soarele nu mai era decât o minge de foc muribund.

Izvorul sacru era o fântână pătrată străjuită de un sorb. Alţi oameni care veniseră aici să se roage sau să se odihnească legaseră panglici de ramurile lui. Hoyt îşi împiedică iapa, apoi îngenunche ca să ia căuşul mic şi să soarbă din apa rece. Puse un bănuţ de aramă pe ghizdul fântânii, mânjindu-l cu sânge din rană. Îşi simţea picioarele pline de apă, fără oase, dar, pe măsură ce crepusculul înainta, se strădui să se concentreze. Şi începu să deseneze cercul.

Era o vrăjitorie simplă, una dintre primele care se învaţă. Dar puterea lui era acum fragmentată şi sarcina lui devenea cumplit de grea. Transpiraţia îi răcorea pielea în timp ce se lupta cu cuvintele, cu gândurile şi cu puterea care părea un ţipar alunecos în mâinile lui.

Auzi o mişcare în pădure, ceva ce se mişca în umbra adâncă. Umbrele se îngroşară când ultimele raze ale soarelui dispărură în frunzişul copacilor. Veneau după el, aşteptau să moară şi ultimul licăr şi să-l lase în întuneric. Va muri aici, departe, de unul singur şi îşi va lăsa familia fără apărare. Şi asta numai pentru un capriciu al zeilor.

— Naiba să mă ia dacă va fi aşa! Se ridică în picioare. Mai avea o şansă. Ştia. O singură şansă. Îşi smulse bandajul de la mână şi îşi folosi propriul sânge ca să închidă cercul. În interiorul acestui cerc lumina va rămâne. Va arde în timpul nopţii după voinţa mea. Această vrăjitorie este curată şi nimic altceva decât ceea ce este curat nu se va adăposti aici. Aprinde-te, focule, înalţă-te, focule, creşti şi arzi cu putere strălucitoare!

Flăcările străluceau în centrul cercului lui, slab, dar persistent. Şi în timp ce el se înălţa, soarele murea. Şi ceea ce fusese în umbră, sări afară. Se arătă ca un lup cu ochii injectaţi şi blana zbârlită. Când se aruncă în aer, Hoyt trase pumnalul. Dar fiara se lovi de puterea cercului şi fu respinsă.

Începu să urle, să ţipe, să mugească. Colţii ei albi străluceau în timp ce se ducea încolo şi încoace, căutând parcă o fisură în pavăză. Lângă el mai veni unul, şi încă unul sărind dintre copaci. Hoyt numără în total şase. Atacau împreună, cădeau înapoi împreună. Păşeau împreună ca soldaţii. De fiecare dată când atacau, calul lui ţipa şi necheza. Se duse spre calul lui, cu ochii aţintiţi asupra lupilor, şi îşi puse mâna pe el. Măcar atâta putea face şi el. Mângâie şi linişti iapa, apoi scoase sabia şi o înfipse în pământ lângă foc.

Luă mâncarea care îi mai rămăsese, apă din fântână, o amestecă cu alte ierburi – deşi zeii ştiau că leacurile lui nu aveau un efect bun. Se lăsă în jos pe pământ lângă foc cu sabia de-o parte şi pumnalul de cealaltă parte şi cu lucrurile în poală. Se înfăşură strâns în mantie tremurând, îşi îndesă pe gât o altă turtă cu ovăz şi apoi se forţă s-o înghită. Lupii şedeau pe labele din spate, îşi dădură capul pe spate şi

toţi ca unul începură să urle la lună.

— Vă e foame, nu-i aşa? murmură Hoyt printre dinţii care îi clănţăneau. Aici nu e nimic pentru voi. O, ce n-aş da pentru un pat, pentru puţin ceai ca lumea!

Se aşeză în capul oaselor, iar focul îi juca în ochi până când aceştia începură să se închidă. Bărbia îi căzu în piept şi se simţi mai singur ca niciodată. Şi nesigur de drumul lui.

Credea că Morrigan era cea care venise după el pentru că era frumoasă şi avea părul ca văpaia focului. Cădea drept ca o ploaie şi vârfurile lui îi mângâiau umerii. Purta un veşmânt negru, ciudat şi destul de indecent ca să-i lase braţele dezgolite şi să permită umflăturii sânilor să iasă din corset. La gât purta o pentagramă cu piatra lunii în centru.

— Aşa n-o să meargă, spuse ea cu o voce care era şi străină, şi nerăbdătoare. Îngenunche alături de el şi îşi puse mâna pe fruntea lui. Atingerea ei răcoroasă era ca o ploaie de primăvară. Mirosea a pădure, pământ şi taine.

Pentru o clipă de nebunie, îşi dori să-şi poată pune pur şi simplu capul pe pieptul ei şi să doarmă, să-şi umple simţurile de această mireasmă.

— Arzi tot. Hai să vedem ce avem aici şi ce putem face.

Dispăru din vederea lui, apoi după o clipă se materializă din nou. Ochii ei erau la fel de verzi ca ai zeiţei, dar atingerea ei părea omenească.

— Cine eşti? Cum ai intrat în cerc?

— Flori de soc, coada şoricelului. Fără ardei? Ei bine, am spus că o să ne descurcăm.

Se uita la ea, cum trebăluia aşa cum făceau femeile. Scotea apă din puţ, o încălzea la focul lui.

— Lupi, făcu ea scuturându-se de un fior. Şi în fiorul acela simţi frica din ea. Uneori visez lupi negri sau un corb. Uneori este o femeie. Asta e cea mai rea. Dar asta a fost prima oară când te-am visat pe tine. Făcu o pauză şi îl privi lung, cu ochii ei verzi şi enigmatici. Şi totuşi, chipul tău îmi este cunoscut.

— E visul meu.

Femeia râse scurt, apoi presără ierburile în apa fierbinte.

— Cum spui tu. Hai să vedem dacă te putem ajuta să supravieţuieşti.

Îşi trecu mâna pe deasupra ceştii.

— Puteri vindecătoare, ierburi şi apă, fierte în noaptea aceasta de fiica lui Hecate. Răcoriţi-i fierbinţeala, alinaţi-i durerea ca să-i rămână puterea şi văzul. Amestecaţi magia în această fiertură simplă. Şi când eu voi mesteca, o picătură să se facă.

— Zeii să mă aibă în pază. Reuşi să se ridice într-un cot. Eşti

vrăjitoare!

Femeia zâmbi apropiindu-se de el cu ceaşca în mână. Se aşeză lângă el şi îi trecu un braţ pe la spate.

— Sigur că da. Tu nu eşti?

— Nu sunt. Avea exact atâta energie cât îi trebuia pentru o insultă. Sunt un amărât de vraci. Şi ia otrava asta de lângă mine. Până şi mirosul este groaznic.

— Aşa o fi, dar trebuie să te vindece de suferinţe. Femeia îi puse capul pe umărul ei şi în timp ce el încerca să se elibereze, îl apucă strâns de nas şi îi turnă fiertura pe gât. Bărbaţii sunt ca nişte copii când sunt bolnavi. Şi uită-te la mâna ta! Plină de sânge şi de murdărie! Am ceva pentru asta.

— Pleacă de lângă mine, rosti el slab, deşi mirosul ei şi atingerea trupului ei erau şi seducătoare şi liniştitoare. Lasă-mă să mor în pace.

— N-ai să mori, spuse ea, dar aruncă o privire îngrijorată în direcţia lupilor. Cât de puternic este cercul tău?

— Destul de puternic.

— Sper că ai dreptate.

Epuizarea şi valeriana pe care o amestecase ea în ceai îi făcură capul să cadă din nou în piept. Femeia îşi schimbă poziţia, pentru ca el să-şi poată pune capul în poala ei. Şi începu să-i mângâie părul, cu ochii aţintiţi în foc.

— Nu mai eşti singur, spuse ea liniştită. Şi presupun că nici eu nu mai sunt.

— Soarele… cât mai este până la răsărit?

— Aş vrea şi eu să ştiu. Acum ar trebui să dormi.

— Cine eşti tu?

Dar dacă ea îi răspunse, el nu mai auzi.

Când se trezi, femeia dispăruse. Şi la fel şi febra. Zorii zilei erau ca o boare lăptoasă, iar razele firave îşi făceau drum printre frunzele verii. Dintre lupi mai rămăsese numai unul, care zăcea strangulat şi plin de sânge în afara cercului. Avea gâtul sfâşiat şi la fel şi pântecul, văzu Hoyt. Chiar în momentul în care se ridică în picioare ca să se ducă mai aproape, soarele ţâşni printre frunze şi lovi în carcasă. Aceasta luă foc imediat şi din ea nu mai rămase decât o grămăjoară de cenuşă pe pământul înnegrit.

— Iadul să te înghită pe tine şi pe toţi cei din stirpea ta!

Hoyt se întoarse şi se apucă să-şi facă de lucru, hrăni calul, mai fierse ceai. Aproape că terminase când observă că rana din palmă i se vindecase. Nu mai rămăsese decât o cicatrice abia vizibilă. Îndoi degetele, ridică mâna în lumină. Curios, îşi ridică şi tunica. Vânătăile se mai vedeau, dar păliseră. Şi constată că se poate mişca fără dureri. Dacă cea care venise la el în timpul nopţii era o vedenie şi nu rezultatul febrei probabil că ar fi trebuit să fie recunoscător destinului.

Dar nu mai avusese niciodată o viziune atât de puternică. Niciuna care să-şi lase atât de mult din sufletul ei aici. Putea să jure că încă îi mai simte parfumul, că mai aude curgerea şi cadenţa vocii ei. Spusese că îi cunoaşte chipul. Ce ciudat că era cineva înlăuntrul lui care spunea că îl cunoaşte, căci şi el simţea acelaşi lucru.

Se spălă şi pofta de mâncare îi reveni, dar trebui să se mulţumească cu câteva fructe de pădure şi o bucată de pâine tare. Închise cercul şi presără sare pe moviliţa de cenuşă neagră din afara lui. Se urcă în şa şi porni la galop. Cu puţin noroc, putea ajunge acasă până la prânz.

În restul drumului nu mai avu parte nici de prezicători, nici de vrăjitoare frumoase. Erau numai câmpurile care se desfăşurau verzi, ascunzându-se apoi în umbra munţilor şi în adâncurile tainice ale pădurilor. Acum ştia drumul, l-ar fi recunoscut şi dacă ar fi trecut o sută de ani. Îşi puse bidiviul să sară peste un zid scund de piatră şi traversă în goană ultimul câmp către casă.

Vedea focul de la bucătărie. Şi-o imagina pe mama lui stând în cerdac, poate croşetând la vreo dantelă sau lucrând la una din tapiseriile ei. Aşteptând veşti de la fiul ei. Ar fi vrut să-i fi adus veşti mai bune.

Tatăl lui era probabil cu vreunul dintre oamenii lui sau călărea pe undeva pe câmpuri, surorile lui măritate erau la casele lor, iar micuţa Nola se juca probabil la grajduri cu căţeluşii de la ultima fătare.

Casa era ascunsă în pădure pentru că bunica lui – cea care îi trecuse puterile lui şi, în mai mică măsură, lui Cian – dorise să fie aşa. Se afla lângă un pârâu, era construită din piatră şi avea ferestre de sticlă adevărată. Iar grădinile erau mândria mamei lui.

Trandafirii ei înfloreau impetuoşi.

Unul dintre servitori ieşi grăbit în întâmpinarea lui să-i ia calul. Hoyt se mulţumi doar să dea din cap la întrebarea din ochii omului. Se îndreptă către uşa pe care mai atârna încă steagul negru de doliu. Înăuntru un alt servitor aştepta să-i ia haina. Intră în holul în care atârnau tapiseriile mamei lui şi unul dintre câinii-lupi ai tatălui lui veni în întâmpinarea lui.

Simţea mirosul de ceară de albine şi de trandafiri proaspăt tăiaţi din grădină. Focul de turbă sâsâia în cămin. Îi lăsă pe toţi acolo şi urcă scara către salonul mamei lui.

Aceasta îl aştepta şi el ştia că aşa va fi. Stătea pe fotoliul ei cu mâinile în poală atât de strâns încleştate încât încheieturile degetelor i se albiseră. Chipul ei reflecta toată povara durerii care deveni şi mai apăsătoare când descifră expresia din privirea lui.

— Mamă…

— Eşti în viaţă. Eşti bine. Se sculă în picioare şi întinse braţele către el. Mi-am pierdut fiul cel mic, dar iată că întâiul meu născut este din nou acasă. Probabil că vrei să mănânci şi să bei după călătoria

asta.

— Am multe să-ţi povestesc.

— Ai să-mi povesteşti.

— Tuturor laolaltă, dacă nu vă supăraţi, doamnă. Nu pot să stau mult timp. Îmi pare rău. O sărută pe frunte. Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc.

Era mâncare şi băutură din belşug şi toată familia lui cu excepţia lui Cian stătea în jurul mesei. Dar nu era o masă la fel cu cele multe de care îşi amintea, cu râsete şi certuri, cu bucurii şi mici neînţelegeri. Hoyt le studia feţele, frumuseţea lor, împlinirile şi necazurile în timp ce le povestea prin ce trecuse.

— Dacă e să fie o bătălie, eu vin cu tine. Să lupt alături de tine.

Hoyt se uită la cumnatul lui, Feargus. Era lat în umeri şi cu pumnii mari.

— Acolo unde mă duc eu, nu poţi veni cu mine. Lupta aceasta nu este misiunea ta. Tu şi Eoin trebuie să staţi aici, să-l apăraţi pe tatăl meu, familia lui şi pământul. Aş pleca cu inima mai grea dacă n-aş şti că tu şi Eoin sunteţi aici în locul meu. Trebuie să purtaţi astea.

Scoase crucile.

— Fiecare dintre voi şi toţi copiii care vor mai veni. Ziua şi noaptea, noaptea şi ziua. Aceasta este Crucea lui Morrigan, spuse el şi ridică una din ele în aer, făurită de zei în focul magic. Vampirul nu poate transforma pe nimeni care poartă această cruce în cineva asemeni lui. Trebuie să le transmiteţi celor care vor veni după voi, în cântec şi în istorie. O să juraţi fiecare în parte că veţi purta această cruce până la moarte.

Se ridică şi puse câte o cruce la gâtul fiecăruia şi aşteptă ca acesta să rostească jurământul înainte de a trece mai departe. Îngenunche lângă tatăl lui. Mâinile lui erau bătrâne, observă Hoyt cu o tresărire. Era mai mult ţăran decât războinic, ştia că moartea tatălui lui va veni prima şi aceasta înainte de Yule. Tot aşa după cum ştia că nu va mai privi niciodată în ochii celui care îi dăduse viaţă.

Şi inima îi sângeră puţin.

— Îmi iau rămas-bun de la dumneata, domnule. Şi îţi cer binecuvântarea.

— Răzbună-l pe fratele tău şi vino înapoi, la noi.

— Aşa voi face. Hoyt se ridică în picioare. Trebuie să-mi adun lucrurile de care am nevoie.

Se duse sus, în camera sa din vârful turnului, şi începu să împacheteze ierburi şi unsori fără să ştie de ce anume va avea cu adevărat nevoie.

— Unde e crucea ta?

Privi spre uşă unde stătea Nola, cu părul ei negru atârnând până la brâu. Avea doar opt ani şi ocupa un loc aparte în inima lui.

— Pentru mine n-a făcut niciuna, spuse el repede. Eu am un alt fel de pavăză şi nu trebuie să fii îngrijorată. Ştiu ce fac.

— N-am să plâng când pleci.

— Şi de ce ar trebui să plângi? Am mai plecat şi altă dată şi de fiecare dată m-am întors, nu-i aşa?

— Ai să vii înapoi. La turn. Şi ea o să vină cu tine.

Hoyt aşeză cu grijă sticluţele în valiză, apoi se opri ca s-o studieze pe surioara lui.

— Cine o să vină?

— Femeia cu părul roşu. Nu zeiţa, o muritoare, cea care poartă semnul vrăjitoarelor. Nu pot să-l văd pe Cian şi nici nu pot să văd dacă o să câştigi. Dar te văd pe tine aici cu vrăjitoarea. Şi eşti speriat.

— Oare omul trebuie să se ducă la luptă fără teamă? Nu teama este cea care îl ajută să rămână în viaţă?

— Nu ştiu nimic despre bătălii. Şi aş vrea să fi fost bărbat şi războinic. Guriţa ei atât de mică şi copilăroasă făcu o grimasă de tristeţe. Pe mine nu m-ai fi putut împiedica să merg cu tine, aşa cum ai făcut cu Feargus.

— Cum aş fi îndrăznit? Închise valiza şi se apropie de ea. Mi-e frică. Dar să nu le spui celorlalţi.

— N-am să le spun.

Of, locul cel mai cald din inima lui, îşi spuse el şi, ridicându-i crucea, îşi folosi puterile ca să-i scrie numele pe spatele acesteia, în scrierea ogham.

— Acuma o să fie numai a ta, îi spuse el.

— A mea şi a celor care vor avea numele meu după mine. Clipi repede din ochi, dar lacrimile nu i se prelinseră pe obraji. Ai să mă vezi din nou.

— Sigur că am să te văd din nou.

— Şi atunci cercul va fi complet. Nu ştiu cum sau de ce.

— Ce mai vezi, Nola?

— E întuneric. Nu mai văd nimic. Am să aprind o lumânare pentru tine în fiecare noapte, până te întorci.

— O să-mi lumineze drumul de întoarcere. Se aplecă s-o îmbrăţişeze. De tine o să-mi fie cel mai tare dor. O sărută blând şi apoi o dădu la o parte. Rămâi cu bine.

— O să am fiice, strigă ea în urma lui.

Asta îl făcu să zâmbească şi să se întoarcă. Aşa de mică şi aşa de mândră, îşi spuse în sinea lui.

— Chiar aşa?

— Asta e soarta mea, spuse ea cu o resemnare care îl făcu să strângă din buze. Dar nu vor fi slabe. Nu vor sta să toarcă şi să împletească şi să gătească cât e ziua de lungă!

Acum zâmbi larg şi ştiu că aceasta era amintirea pe care o va lua

fericit cu el.

— O, aşa? Şi atunci, ce vor face fiicele tale, micuţă mămică?

— Vor fi războinice. Şi vampirul care se crede regină va tremura în faţa lor.

Îşi încrucişă braţele pe piept aşa cum făcea mama lor, dar fără niciun pic din moliciunea ei.

— Mergi cu zeii, frate!

— Lumina să coboare asupra ta, surioară!

Şi se uitară în urma lui cum se îndepărtează – cele trei surori, bărbaţii care le iubeau, copiii pe care îi aveau deja. Părinţii lui, ba chiar şi servitorii şi argaţii de la grajd. Mai privi o dată lung la casa pe care bunicul lui şi tatăl acestuia înaintea lui o construiseră din piatră în această poiană, lângă pârâu, în ţinutul acesta pe care îl iubea din toată inima.

Ridică apoi mâna în semn de rămas-bun şi plecă departe de ei, către Dansul Zeilor.

Acesta se afla pe o colină năpădită de iarbă şi plină de floricele galbene de piciorul-cocoşului. Norii formau vălătuci pe cer prin care razele firave ale soarelui pătrundeau anevoie. Lumea era atât de neclintită şi tăcută încât avea senzaţia că merge printr-un tablou pictat. Privi cerul cenuşiu, iarba verde, floricelele galbene şi vechiul cerc de piatră care apăruse din dansul de dincolo de vremuri.

Îi simţea puterea, şi pielea i se înfioră. Hoyt merse cu calul la pas în jurul lor, se opri o clipă să citească inscripţia în scrierea ogham săpată în piatra regală.

— Lumile aşteaptă, traduse el, timpul curge, zeii veghează.

Tocmai se pregătea să descalece când o licărire aurie îi atrase privirea. La marginea cercului apăruse o căprioară. Ochii ei verzi scânteiau ca şi colierul pe care îl purta la gât. Se îndreptă spre el cu pas regal şi se transformă într-o zeiţă cu chip de femeie.

— Ai ajuns la timp, Hoyt.

— A fost dureros să-mi iau rămas-bun de la familia mea, spuse Hoyt. De aceea am preferat s-o fac mai repede.

Alunecă jos de pe cal şi se înclină.

— Doamnă!

— Copile, ai fost bolnav.

— O febră, dar acum a trecut. Tu mi-ai trimis vrăjitoarea?

— Nu e nevoie să trimiţi ceea ce vine de la sine. Ai s-o găseşti din nou, la fel ca şi pe alţii.

— Fratele meu!

— El este primul. Lumina se va duce curând. Iată cheia de la portal. Deschise pumnul şi îi arătă o mică baghetă de cristal. Ţine-o la tine, ai grijă de ea şi vezi să nu se spargă. Hoyt dădu să încalece din nou, dar ea îşi înclină capul şi luă calul de căpăstru. Nu, acum trebuie să mergi

pe jos. Calul tău se va întoarce teafăr acasă.

Resemnat în faţa voinţei zeilor, îşi luă cufărul şi desaga. Îşi petrecu spada, îşi fixă lancea.

— Şi cum am să-l găsesc?

— Prin portal vei pătrunde în lumea care urmează să fie. Intră în Dans, ridică cheia, rosteşte cuvintele. Destinul tău se află dincolo de ele. Soarta omenirii este în mâinile tale, începând din acest moment. Prin portal, repetă ea. Intră în lumea care abia urmează să vină. Prin Dans, ridică cheia şi rosteşte cuvintele. Prin portal…

Vocea ei îl urma printre pietrele uriaşe. Îşi zăvori teama adânc în inimă. Dacă fusese născut pentru asta, aşa să fie. Viaţa era lungă, ştia şi el. Şi venea peste el în răbufniri scurte. Ridică piatra. O singură rază de lumină străbătea prin norii groşi pentru a-i lumina vârful. Puterea îi încordă braţul coborând în trup ca o săgeată.

— Lumile aşteaptă. Timpul curge. Zeii veghează.

— Repetă, spuse Morrigan şi rosti cuvintele împreună cu el, pentru ca aceasta să sune ca o cântare.

— Lumile aşteaptă. Timpul curge. Zeii veghează.

Aerul se cutremură în jurul lor, prinse viaţă datorită vântului, luminii şi sunetelor. Cristalul din mâna lui ridicată străluci precum soarele şi cântă cu glas de sirenă. Îşi auzi propria voce răsunând ca un muget, rostind cuvintele ca o provocare.

Şi aşa îşi luă zborul. Prin lumină, prin vânt şi sunet. Dincolo de stele, de lună şi de planete. Peste apa care îi întoarse pe dos stomacul lui de magician. Tot mai repede, până când lumina deveni orbitoare, sunetele asurzitoare şi vântul atât de aspru, încât se mira că nu-i smulge carnea de pe oase.

Apoi lumina începu să scadă, vântul se potoli şi lumea rămase tăcută.

Se rezemă în lance ca să-şi recapete suflul, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu lumina. Simţea miros de ceva nedefinit – piele, îşi spuse el –, piele şi trandafiri. Se afla într-un fel de cameră, dar care nu semăna cu nimic din ce mai văzuse el până atunci. Era mobilată în chip fantastic, cu scaune scunde şi lungi în culori închise şi avea o pânză în loc de pardoseală. Pereţii erau pe alocuri împodobiţi cu tablouri, pe alţii se vedeau cărţi. Zeci şi zeci de cărţi legate în piele. Făcu un pas înainte ca fermecat, dar auzind o mişcare în stânga lui se opri brusc.

Fratele lui şedea la un fel de masă pe care se afla o lampă aprinsă ce lumina încăperea într-un mod straniu. Părul lui era mai scurt ca de obicei, tuns până la linia maxilarelor. Ochii lui păreau să exprime amuzamentul. Ţinea în mână un instrument de metal, despre care instinctul îi spunea lui Hoyt că este o armă.

Cian îl îndreptă către inima fratelui său şi se lăsă pe spătarul

scaunului, punându-şi picioarele pe tăblia mesei. Zâmbi larg şi spuse:

— Ei, ia te uită ce a mai adus azi pisica!

Oarecum derutat de această expresie pe care nu o cunoştea, Hoyt încruntă din sprâncene şi se uită de jur împrejur să vadă pisica.

— Mă cunoşti? Hoyt făcu un pas înainte, mai aproape de lumină. Sunt Hoyt, fratele tău. Am venit să…

— Să mă omori? Prea târziu. Sunt deja mort de mult. Ce-ar fi să rămâi acolo unde eşti acum? Văd foarte bine şi pe întuneric. Arăţi cam… ei bine, destul de caraghios. Dar oricum sunt impresionat. Cât ţi-a luat ca să desăvârșești călătoria prin timp?

— Eu… Se vede că trecerea prin portal l-a tulburat profund, îşi spuse el. Sau poate că este pur şi simplu din cauză că îl vedea pe fratele lui mort atât de viu şi nevătămat. Cian…

— Acum nu mai folosesc numele ăsta. Deocamdată mă cheamă Cain. Într-o singură silabă. Scoate-ţi haina, Hoyt, şi să vedem ce este sub ea.

— Eşti vampir.

— Da, fireşte că sunt. Haina, Hoyt.

Hoyt desfăcu catarama care o ţinea şi îi dădu drumul să cadă pe jos.

— Sabie şi pumnal. Cam multe arme pentru un magician.

— Va avea loc o bătălie.

— Aşa crezi? rosti el pe un ton amuzat, dar şi glacial în acelaşi timp. Pot să te asigur că vei pierde. Ceea ce am eu aici se numeşte pistol. Este chiar foarte bun. Trage un proiectil mai repede decât poţi tu să clipeşti din ochi. Ai să fii mort în locul unde stai înainte să apuci măcar să-ţi scoţi sabia.

— N-am venit să mă lupt cu tine.

— Serios? Ultima dată când ne-am întâlnit – stai să-mi împrospătez memoria – da, m-ai împins de pe o stâncă!

— Tu m-ai împins primul pe mine de pe nenorocita aia de stâncă, spuse Hoyt puţin înfierbântat. Mi-ai rupt coastele în timp ce încercai să mă împingi jos. Am crezut că eşti mort. O, zei îndurători, Cian, am crezut că ai murit.

— N-am murit, aşa cum poţi vedea foarte bine. Du-te înapoi de unde ai venit, Hoyt, am avut o mie de ani, poate unul sau doi în plus sau în minus, ca să trec peste necazul cu tine.

— Pentru mine ai murit numai acum o săptămână. Hoyt îşi ridică tunica. Mi-ai făcut vânătăile astea.

Privirea lui Cian trecu peste ele, apoi reveni asupra chipului lui Hoyt.

— O să se vindece repede.

— Am venit cu misiune de la Morrigan.

— Morrigan, ea este, nu-i aşa? De astă dată, amuzamentul lui

dispăru, şi Cian izbucni în râs. Aici nu există zei. Nu există Dumnezeu. Nici regina zânelor. Magia ta nu-şi are locul în acest veac şi nici tu.

— Dar tu, da!

— Adaptarea înseamnă supravieţuire. Banul este Dumnezeu aici şi puterea este partenerul lui. Eu le am pe amândouă. M-am descotorosit de cei ca tine cu mult timp în urmă.

— Lumea aceasta se va sfârşi, toate se vor sfârşi în ziua de Samhain, dacă nu mă ajuţi s-o opresc.

— Pe cine să opreşti?

— Pe cea care te-a făcut pe tine. O anume Lilith.

3

Lilith! Numele acesta îi aduse lui Cian frânturi de amintiri în minte, de acum o sută şi mai multe vieţi. O mai vedea şi acum, îi simţea mirosul, mai simţea fiorul acela brusc, oribil, din momentul când îi luase viaţa. Mai simţea gustul sângelui ei şi ceea ce intrase în trupul lui odată cu el. Darul acela sumbru, întunecat.

Lumea lui se schimbase. Şi îi fusese acordat privilegiul – sau blestemul – de a vedea cum lumile se schimbă de-a lungul a nenumărate decenii. Nu ştia oare că urma să vină ceva? Căci altfel de ce ar fi stat singur să aştepte la miezul nopţii? Ce mic capriciu ciudat al destinului îl trimisese pe fratele lui – sau pe fratele omului care fusese el cândva – prin timp ca să-i rostească numele?

— Ei bine, sunt numai ochi şi urechi. Trebuie să vii înapoi cu mine şi să te pregăteşti de luptă.

— Înapoi? În secolul doisprezece? Cian izbucni în râs şi se lăsă pe spătarul scaunului. Te asigur că nu mă ispiteşte nimic. Îmi plac avantajele acestor vremuri. Aici curge apă fierbinte, Hoyt, şi femeile sunt la fel de fierbinţi. Nu mă interesează politica şi războaiele tale şi cu atât mai puţin zeii tăi.

— Bătălia va avea loc, cu sau fără tine, Cian.

— Fără mine mă aranjează perfect.

— Dar tu nu ai dat niciodată înapoi în faţa unei bătălii, nu te-ai ascuns niciodată de o luptă.

— *Ascuns* nu este exact termenul pe care l-aş folosi, spuse Cian nonşalant. Şi apoi, vremurile se schimbă. Te rog să mă crezi.

— Dacă ne învinge Lilith, tot ceea ce ştii tu se va pierde în timpul acesta, în toate timpurile. Omenirea va înceta să mai existe.

— Eu nu sunt om, spuse Cian înclinând capul.

— Acesta e răspunsul tău? Hoyt făcu un pas înainte. Ai să stai cu braţele încrucişate fără să faci nimic în timp ce ea distruge totul? Ai să stai aici să priveşti cum face altora ceea ce ţi-a făcut ţie? În timp ce o ucide pe mama ta, pe surorile tale? Ai să stai aici nepăsător în timp ce o va transforma pe Nola în ceea ce eşti tu?

— Sunt morţi. Sunt morţi de mult. Sunt praf şi pulbere.

Nu văzuse el oare mormintele lor? Nu se putuse abţine să nu se ducă înapoi şi să stea în faţa pietrelor lor funerare şi în faţa pietrelor celor care urmaseră după ei.

— Ai uitat tot ce te-au învăţat? Spui că vremurile se schimbă. Este mai mult decât schimbare. Aş putea eu să fiu acum, aici, dacă timpul ar fi solid? Soarta lor nu este pecetluită şi nici a ta nu este. Chiar acum

tatăl nostru este pe moarte, dar eu l-am părăsit. N-am să-l mai văd niciodată în viaţă.

Cian se ridică încet în picioare.

— Nu ai nici cea mai mică idee despre ea şi nu ştii de ce este în stare. Era bătrână, avea sute de ani când m-a luat pe mine. Te gândeşti s-o opreşti cu săbii şi globuri de foc? Eşti mai naiv decât îmi aminteam eu.

— Mă gândesc s-o opresc împreună cu tine. Ajută-mă! Dacă nu de dragul omenirii, atunci pentru tine însuţi. Sau ai să fii alături de ea? Dacă nu a mai rămas nimic din fratele meu, încheiem socotelile chiar acum.

Hoyt îşi scoase sabia.

Cian studie îndelung lama şi cântări arma din mâna lui. Apoi puse arma la loc, în buzunar.

— Pune-ţi sabia la loc, Hoyt. Iisuse, nu puteai să mă învingi în duel nici când eram viu.

Iritarea străluci în privirile lui Hoyt.

— Ultima dată când ne-am bătut n-ai scăpat teafăr.

— Foarte adevărat. Mi-au trebuit câteva săptămâni să-mi revin. M-am ascuns în peşteri în timpul zilei, pe jumătate mort de foame. Am căutat-o atunci, aşa să ştii. Pe Lilith, cea care m-a transformat. În timpul nopţii, pe când mă luptam să vânez câte ceva, ca să nu mor de foame. M-a părăsit. Aşa că am o răfuială cu ea. Lasă naibii sabia aia!

În timp ce Hoyt şovăia, Cian făcu o săritură simplă. Cât ai clipi din ochi era în picioare şi sări peste capul lui Hoyt, aterizând uşor în spatele lui. Îşi dezarmă fratele dintr-o singură mişcare nepăsătoare cu încheietura mâinii. Hoyt se răsuci încet. Vârful sabiei era la gâtul lui.

— Bine executat, reuşi el să îngaime.

— Suntem mai rapizi, mai puternici. Nu avem conştiinţă care să ne lege de mâini şi de picioare. Suntem crescuţi să ucidem ca să ne hrănim. Să supravieţuim.

— Atunci cum de nu sunt mort?

Cian ridică din umeri.

— S-o punem pe seama curiozităţii şi poate de dragul vremurilor de demult. Aruncă sabia de-a curmezişul încăperii. Hai să bem ceva.

Se duse până la un bufet şi îl deschise. Cu coada ochiului văzu cum sabia zboară prin cameră şi se întoarce înapoi, în mâna lui Hoyt.

— Bine executat şi la tine, spuse el încet şi scoase o sticlă de vin. Nu poţi să mă ucizi cu oţelul, dar, cu puţin noroc, ai fi putut să-mi retezi vreo parte din corp pe care aş prefera s-o păstrez. Nu ne putem regenera membrele.

— Am să las arma la o parte şi ai să faci şi tu la fel.

— Mi se pare corect.

Cian scoase pistolul din buzunar şi îl puse pe masă.

— Deşi un vampir are întotdeauna arma la el. Şi îşi dezgoli caninii. Cu asta nu avem ce face. Turnă băutura în două pahare în timp ce Hoyt punea jos sabia şi pumnalul. Acum stai jos şi explică-mi de ce trebuie să particip eu la salvarea omenirii. În ultima vreme sunt un om foarte ocupat. Am mai multe întreprinderi.

Hoyt luă paharul care îi fusese oferit, îl studie, îl mirosi.

— Ce este asta?

— Un foarte bun vin italian roşu. Nu am de gând să te otrăvesc. Şi ca să dovedească, sorbi din paharul lui. Aş putea să-ţi frâng gâtul ca pe o surcea.

Cian se aşeză şi îşi întinse picioarele. Apoi făcu un semn cu mâna către Hoyt.

— În lumile de astăzi, ceea ce facem noi echivalează cu o întâlnire de afaceri, în cadrul căreia tu eşti pe cale să-ţi prezinţi oferta. Aşadar… luminează-mă!

— Trebuie să strângem forţe. Să începem cu câţiva. Trebuie să fie un cărturar şi un vrăjitor, unul din multele tipuri de vrăjitori, şi un războinic. Acela eşti tu.

— Nu. Eu nu sunt războinic. Sunt om de afaceri. Continuă să stea comod şi schiţă un zâmbet leneş. Aşadar zeii, ca de obicei, ţi-au dat un material penibil de sărac pentru început şi o misiune de-a dreptul imposibilă. Cu mâna ta de oameni şi alţi nebuni suficient de ţicniţi ca să vină alături de tine trebuie să învingi o armată condusă de un vampir puternic, cu creaturi, foarte probabil, de aceeaşi speţă cu ea şi alte tipuri de demoni, dacă îşi dă osteneala să-i creeze. Altfel, lumea va fi distrusă.

— Lumile, îl corectă Hoyt. Sunt mai multe lumi.

— Aici ai dreptate.

Cian sorbi şi rămase gânditor. Actuala sa ipostază nu-i oferea niciun fel de provocări. Aceasta, cel puţin, părea interesantă.

— Şi ce spun zeii tăi, care ar fi rolul meu în chestia asta?

— Trebuie să vii cu mine, să mă înveţi tot ce ştii despre cei din stirpea ei şi cum să-i învingem. Care sunt punctele lor slabe? În ce rezidă puterea lor? Ce arme şi vrăjitorii putem folosi împotriva lor? Avem timp până la Samhain ca să ne însuşim toate acestea şi să ajungem la primul cerc.

— Aşa de mult timp? Din vocea lui răzbătea sarcasmul. Şi ce am eu de câştigat din toate astea? Sunt un om bogat, am multe interese pe care trebuie să mi le protejez peste tot.

— Şi ea o să-ţi îngăduie să-ţi păstrezi această bogăţie şi toate interesele dacă va fi la putere?

Cian simţi că i se strepezeşte gura. La asta merita să se gândească.

— Probabil că nu. Dar este şi mai posibil ca, dacă te ajut, să risc să pierd totul şi chiar însăşi existenţa mea. Când eşti aşa de tânăr ca

tine…

— Eu sunt fratele mai mare.

— Nu mai eşti în ultimii nouă sute şi mai bine de ani. Oricum, când eşti tânăr îţi închipui că vei trăi veşnic, aşa că îţi asumi o mulţime de riscuri nebuneşti. Dar după ce ai trăit aşa de mult cât am trăit eu, devii mai precaut. Pentru că existenţa este imperativă. Eu sunt făcut să supravieţuiesc, Hoyt. Oamenii şi vampirii au această trăsătură comună.

— Şi supravieţuieşti stând singur pe întuneric în căsuţa asta?

— Nu este casă, spuse Cian cu un aer absent. Este un birou. Un loc pentru afaceri. Întâmplător, am mai multe case. Şi aceasta este tot supravieţuire. Mai sunt şi impozite şi evidenţe şi tot felul de lucruri legate de astea. Ca mulţi cei de felul meu, stau foarte puţin timp în acelaşi loc. Suntem nomazi prin firea noastră şi mânaţi de nevoie.

Cian se aplecă în faţă, punându-şi coatele pe genunchi. Erau foarte puţini cei cu care putea să vorbească despre persoana sa. Era alegerea lui, era viaţa pe care şi-o făurise el.

— Hoyt, am văzut o mulţime de războaie, războaie nenumărate, aşa cum nici nu-ţi poţi imagina. Nimeni nu le câştigă. Dacă ai să faci asta, o să mori. E floare la ureche pentru Lilith să transforme în vampir un magician ca tine, cu puterile tale.

— Crezi că avem de ales aici?

— O, da! Se rezemă din nou de spătar. Întotdeauna ai de ales. Eu am ales de multe ori în vieţile mele. Închise din nou ochii şi sorbi alene din pahar. Se pregăteşte ceva. Am auzit zvonuri în lume despre asta. În locurile sumbre. Este aşa cum spui tu, mult mai cumplit decât mi-am imaginat eu. Ar fi trebuit să fiu mai atent. De regulă, nu mă prea amestec cu ceilalţi vampiri.

Hoyt ridică din sprâncene surprins, căci Cian fusese întotdeauna foarte sociabil.

— De ce?

— Pentru că, de regulă, sunt nişte mincinoşi şi ucigaşi şi atrag prea mult atenţia asupra lor. Iar oamenii care se amestecă cu ei de regulă sunt nebuni sau condamnaţi. Îmi plătesc impozitele, îmi predau rapoartele şi încerc să trec neobservat. Şi în fiecare deceniu sau cam aşa ceva mă mut, îmi schimb numele şi mă ţin departe de radar.

— Nu înţeleg nici jumătate din ceea ce spui.

— Îmi imaginez, zise Cian. Ea ne distruge pe toţi. Băi de sânge mereu, iar demonii ăia care îşi închipuie că doresc să distrugă lumea sunt ridicol de miopi. Trebuie să trăim în lumea asta, nu-i aşa?

Rămase tăcut. Se concentră şi auzi fiecare bătaie a inimii fratelui său; auzea şi zumzetul slab al aparaturii de climatizare, bâzâitul lămpii de pe biroul din partea cealaltă a încăperii. Sau putea să le blocheze aşa cum proceda cel mai des cu zgomotele de fond. De-a

lungul timpului învăţase să facă şi să nu facă o mulţime de lucruri.

O chestiune de alegere, îşi spuse el. Ei bine, de ce nu?

— E vorba de sânge, spuse Cian şi rămase cu ochii închişi. Până la urmă, totul se reduce la sânge. Şi unii şi alţii avem nevoie de el ca să supravieţuim, şi cei ca tine, şi cei ca mine. Este ceea ce sacrificăm pentru zeii pe care îi venerăm, pentru ţări, pentru femei. Şi ceea ce vărsăm din aceleaşi motive. Cei ca mine nu-şi mai bat capul cu motivaţia.

Deschise ochii şi îi arătă lui Hoyt ce flăcări roşii puteau să arunce.

— Noi îl luăm, pur şi simplu, tânjim după el. Fără el, încetăm de a mai exista. Este în firea noastră să vânăm, să ne hrănim. Unora dintre noi le place mai mult decât altora, aşa cum se întâmplă şi cu oamenii. Unora dintre noi le place să provoace durere, să inducă teamă, să chinuiască şi să-şi tortureze prada. La fel ca şi oamenii. Nu suntem toţi la fel, din aceeaşi plămadă, Hoyt.

— Ucideţi.

— Atunci când vânezi cerbul în pădure şi îi iei viaţa, asta este crimă? Voi nu sunteţi nimic altceva pentru noi, uneori chiar mult mai puţin.

— Am văzut moartea ta.

— Căderea de pe stâncă n-a fost…

— Nu, am văzut-o pe ea cum te-a omorât. La început am crezut că visez. Te-am văzut cum ai ieşit din tavernă şi ai plecat cu ea, în caleaşca ei. Şi cum te-ai împreunat cu ea pe când ieşea din sat. Şi am văzut cum i s-au schimbat ochii, cum i-au strălucit colţii în întuneric înainte să şi-i înfigă în gâtul tău. Am văzut chipul tău. Durerea şi şocul şi…

— Excitaţia, termină Cian propoziţia. Extaz. Este un moment de mare intensitate.

— Ai încercat să te zbaţi, dar era ca o fiară peste tine şi am crezut că eşti mort, dar nu erai. Nu de tot.

— Nu, ca să te hrăneşti pur şi simplu iei, poţi să goleşti prada de sânge, dacă vrei. Dar ca să transformi un om în vampir, omul trebuie să bea din sângele celui care îl transformă.

— Şi-a tăiat pieptul şi ţi-a apăsat gura pe el, dar tot ai continuat să te zbaţi până ai început să sugi la ea ca un prunc.

— Ispita este foarte mare şi la fel este şi dorinţa de a supravieţui. Bei sau mori.

— După ce a terminat cu tine, te-a aruncat în drum şi te-a lăsat acolo. Acolo te-am găsit eu, plin de noroi şi de sânge. Asta este ceea ce faci ca să supravieţuieşti? Cerbul se bucură de mai mult respect.

— Vrei să-mi ţii predici? ripostă Cian ridicându-se să ia încă o sticlă. Sau vrei să ştii?

— Trebuie să ştiu.

— Unii vânează în haite, alţii de unul singur. Momentul trezirii este timpul când suntem cei mai vulnerabili. De la prima trezire, în sicriu, şi apoi în fiecare seară, după ce am dormit toată ziua. Suntem făpturi ale nopţii. Soarele înseamnă moarte.

— Ardeţi în lumina lui.

— Văd că mai ştii câte ceva.

— Am văzut. M-au fugărit în timp ce mergeam spre casă. Sub formă de lupi.

— Numai vampirii cu o anumită vârstă şi putere sau cei care se află sub protecţia altui domn puternic pot să se transforme. Cei mai mulţi trebuie să se mulţumească cu înfăţişarea sub care au murit, însă, fizic vorbind, noi nu îmbătrânim. Este o trăsătură foarte plăcută.

— Arăţi la fel ca în clipa în care ai murit, spuse Hoyt. De fapt, nu e chiar aşa. Nu e vorba numai de veşmântul pe care îl porţi sau de felul cum ţi-ai tuns părul. Te mişti altfel.

— Nu mai sunt ceea ce am fost şi trebuie să ţii minte asta. Simţurile noastre sunt mai ascuţite şi se ascut tot mai mult pe măsură ce înaintăm în vârstă. Focul, la fel ca şi soarele, ne distruge. Apa sfinţită, dacă a fost binecuvântată corect, ne arde la fel şi tot aşa şi simbolul crucii, dacă este folosit cu credinţă. Suntem respinşi de acest simbol.

Crucile, îşi zise Hoyt. Morrigan îi dăduse cruci. O parte din greutate i se luă de pe umeri.

— Metalul este fără folos, continuă Cian. Numai dacă reuşeşti să tai capul şi să-l separi de trunchi. Dar altfel…

Se ridică din nou şi se duse să ia pumnalul lui Hoyt. Îl aruncă prin aer, îl prinse corect de mâner, apoi îşi înfipse lama în piept.

Sângele roşu ţâşni pe cămaşa albă a lui Cian, iar Hoyt sări imediat în picioare.

— Nu te gândi cât de rău doare. Cian smulse pumnalul cu o grimasă de durere şi eliberă lama. Aşa îmi trebuie dacă vreau să fac pe grozavul. Dacă faci acelaşi lucru cu un lemn, devenim pulbere. Dar trebuie să străpungă inima. Iar sfârşitul nostru este cumplit, sau cel puţin aşa mi s-a spus.

Luă o batistă şi şterse lama. Apoi îşi scoase cămaşa. Rana începuse deja să se închidă.

— Noi am murit o dată şi nu este aşa de uşor să scăpaţi de noi din nou. Şi luptăm din răsputeri împotriva oricui încearcă s-o facă. Lilith este cea mai bătrână din câţi cunosc eu. Se va lupta cu mai multă înverşunare decât oricine altcineva.

Făcu din nou o pauză şi se uită la vin.

— Mama ta! Cum ai lăsat-o?

— Cu inima zdrobită. Tu erai preferatul ei. Hoyt îşi mişcă umerii în timp ce Cian privea în sus, spre chipul lui. Ştim amândoi asta. M-a rugat să încerc, să găsesc o cale. În prima clipă de durere, nu se putea

gândi la nimic altceva.

— Cred că până şi puterea magiei tale se opreşte în faţa ridicării din morţi. Sau a celor nemuriţi.

— În noaptea aceea m-am dus la mormântul tău ca să rog zeii să dea puţină alinare inimii ei. Şi te-am găsit pe tine, plin de noroi.

— Căţărându-mă afară din dezordinea mormântului.

— Înfulecai un iepure de casă.

— Probabil tot ce putusem găsi mai bun. Nu pot să spun că îmi amintesc ceva. Primele ore după trezire sunt haotice. Nu simţi decât foame.

— Ai fugit de mine. Ştiam ce eşti – mai fuseseră nişte zvonuri despre asta mai înainte – şi ai fugit. Şi m-am dus la stâncile unde te-am văzut în noaptea aceea şi te-am văzut din nou, la rugăminţile mamei noastre. M-a implorat să găsesc o cale să sparg blestemul.

— Nu este un blestem.

— M-am gândit, am sperat că, dacă am să distrug lucrul care te-a făcut pe tine aşa… Sau dacă nu am să reuşesc, am să ucid ceea ce deveniseşi.

— Şi n-ai reuşit niciuna, nici alta, îi aminti Cian. Ceea ce îţi demonstrează cu cine vrei să te pui. Eram proaspăt sosit şi abia dacă ştiam ce sunt sau de ce sunt în stare. Te rog să mă crezi, o să aibă de partea ei pe mulţi alţii mai vicleni.

— Dar tu vei fi de partea mea?

— Nu ai nicio rugăciune cu care să câştigi.

— Mă subestimezi. Am mult mai mult decât o simplă rugăciune. Indiferent dacă a trecut un an sau un mileniu, eşti tot fratele meu. Fratele meu geamăn. Ai spus chiar tu, sângele contează, la început, ca şi la sfârşit.

Cian îşi plimbă degetul în jos, pe paharul cu vin.

— Merg cu tine. Apoi ridică acelaşi deget în sus, înainte ca Hoyt să apuce să vorbească. Pentru că sunt curios şi puţin plictisit. Am stat în locul acesta mai mult de zece ani, aşa că a venit momentul să mă mut în altă parte. Nu-ţi promit nimic. Să nu te bizui pe mine, Hoyt. O să-mi fac întâi plăcerea mea.

— Nu poţi să vânezi oameni.

— Deja îmi dai ordine? Buzele lui Cian se arcuiră uşor. E tipic. Aşa cum spuneam, întâi îmi satisfac propria plăcere. Întâmplarea face că nu m-am mai hrănit cu sânge de om de opt sute de ani. De fapt, de şapte sute cincizeci, căci au mai fost unele scăpări.

— De ce?

— Ca să-mi dovedesc că pot să rezist. Şi pentru că aceasta este o altă modalitate de a supravieţui – ei bine, – de a supravieţui în lumea oamenilor, cu legile lor. Dacă îi consideri o pradă, nu te poţi uita la ei decât ca la un fel de mâncare. E mai greu să faci afaceri cu ei. Şi apoi,

moartea are tendinţa de a lăsa urme. Se apropie zorile.

Hoyt privi uimit de jur-împrejurul încăperii fără geamuri.

— De unde ştii?

— Simt. Şi m-am săturat de întrebări. Deocamdată va trebui să stai cu mine. Nu poţi să te plimbi de unul singur prin oraş. Chiar dacă nu suntem gemeni identici, semeni foarte mult cu mine. Şi trebuie să scapi de hainele astea.

— Şi crezi că am să port – ce sunt astea?

— Se numesc pantaloni, spuse Cian sec şi traversă camera către un ascensor particular. Am un apartament aici, este mai simplu.

— Îţi faci bagajele cu ce ai nevoie şi mergem!

— Nu călătoresc în timpul zilei şi nu accept ordine. Eu sunt cel care dă ordine şi o fac de ceva vreme. Am de rezolvat o mulţime de lucruri înainte să plec. Trebuie să intri aici.

— Ce este asta? Hoyt arătă cu lancea la pereţii liftului.

— Un mod de transport. Ne duce în apartamentul meu.

— Cum?

Cian îşi trecu o mână prin păr.

— Uite ce este, am aici o mulţime de cărţi şi alte obiecte care te vor ajuta să înveţi. Poţi să-ţi petreci următoarele câteva ore încercând să ajungi la zi în secolul XXI, să te pui la curent cu cultura, cu moda şi tehnologia.

— Ce este aceea tehnologie?

Cian îl trase pe fratele lui înăuntru şi apăsă pe butonul pentru nivelul următor.

— Este un altfel de zeu.

Lumea aceasta, vremea aceasta era plină de minuni. Hoyt dorea să aibă suficient timp să înveţe şi să absoarbă totul. Nu existau niciun fel de torţe care să lumineze camera, în schimb era ceva ce numea Cian electricitate. Mâncarea se ţinea într-o cutie cam de înălţimea unui om, care o păstra rece şi proaspătă. Şi era o altă cutie care era folosită pentru a o încălzi şi a o găti. Apa curgea dintr-o baghetă într-un lighean de unde se scurgea afară.

Casa în care locuia Cian era construită sus, în oraş – şi ce oraş! Imaginea pe care i-o descrisese Morrigan era nimic în comparaţie cu ceea ce vedea prin peretele de sticlă al casei lui Cian.

Hoyt credea că până şi zeii ar putea fi uluiţi de dimensiunea şi întinderea acestui New York. Voia să se uite din nou afară, la el, dar Cian îl pusese să jure că va ţine pereţii casei acoperiţi şi că el nu va ieşi afară din casă.

— Apartament, îl corectase Cian. Cian spunea că este un apartament.

Şi avea cărţi, aşa de multe cărţi şi o cutie magică pe care Cian o

numea televizor. În ea erau o mulţime de imagini cu oameni, locuri, lucruri şi animale. Şi deşi nu petrecuse decât o oră jucându-se cu ea, era conştient de zumzetul ei continuu.

Aşa că se înconjură cu cărţi şi se puse pe citit şi citi până când ochii începură să-i ardă şi capul îi era prea plin pentru a mai reţine alte cuvinte sau imagini. Adormi pe ceea ce Cian numea o canapea, înconjurat de cărţi.

O visă pe vrăjitoare şi o văzu într-un cerc de lumină. Nu purta nimic altceva decât pandantivul, iar pielea ei strălucea albă ca laptele în lumina lumânării. Frumuseţea ei era de-a dreptul ameţitoare. Ţinea cu ambele mâini un glob de cristal. Auzea şoapta vocii ei, dar nu distingea cuvintele. Însă ştia că este un descântec, simţea puterea lui şi puterea ei prin vis. Şi ştia că îl caută pe el.

Simţea chiar şi în somn atracţia ei şi aceeaşi nerăbdare care pusese stăpânire pe el în cercul lui, în propriul lui timp. Pentru o clipă i se păru că privirile li s-au întâlnit prin ceaţă. Şi se simţi străbătut de dorinţă, la fel de tare ca şi de putere. În clipa aceea, buzele ei se arcuiră, se deschiseră ca şi când ar fi vrut să-i vorbească.

— Ce naiba mai este şi asta?

Se trezi şi văzu că se uită la chipul unui gigant. Creatura era înaltă ca un copac şi la fel de vânjoasă.

Avea o faţă de care s-ar fi speriat şi propria lui mamă, neagră ca un maur şi plină de cicatrici, înconjurată de părul încâlcit. Avea un ochi albastru şi unul cenuşiu. Amândoi mijeau când îşi dezgolea dinţii albi, puternici.

— Nu eşti Cain.

Înainte să apuce să reacţioneze, Hoyt se trezi smuls de gât în sus şi scuturat ca un şoarece prins de o pisică foarte furioasă.

— Lasă-l jos, King, până nu te transformă într-un omuleţ alb. Cian ieşi din dormitor şi îşi continuă alene drumul către bucătărie.

— Cum se face că are chipul tău?

— Are chipul lui, ripostă Cian. Nu semănăm chiar aşa de mult, dacă te uiţi mai atent. Cândva a fost fratele meu.

— Aşa? Ticălosul! King îl lăsă să cadă pe Hoyt fără niciun fel de menajamente înapoi pe canapea. Şi cum naiba a nimerit aici?

— Prin magie. În timp ce vorbea, Cian scoase un pachet cu sânge limpede dintr-o cutie frigorifică încuiată. Zei şi bătălii, sfârşitul lumii, bla, bla, bla.

King privi în jos spre Hoyt şi se strâmbă.

— Al naibii să fiu eu, dar totdeauna am crezut că jumătate din aiurelile alea pe care mi le spuneai tu erau, ei bine, aiureli. Nu prea poţi să faci conversaţie cu el până nu-şi ia porţia de seară, îi spuse el lui Hoyt. Ai şi un nume, frăţioare?

— Sunt Hoyt al lui Mac Cionaoith. Şi să nu mai pui vreodată mâna

pe mine.

— Ce gură bogată!

— Este la fel ca tine? întrebară Hoyt şi King la unison.

— Nu, pentru amândoi. King se ocupă de clubul meu de jos. Este un prieten.

Hoyt se strâmbă dezgustat.

— Servitorul tău uman.

— Nu sunt servitorul nimănui.

— Dar ştiu că ai citit!

Cian luă paharul şi bău.

— Unii vampiri de rang înalt au servitori umani. Eu prefer angajaţii. Hoyt a venit să mă înscrie în marea armată pe care speră s-o formeze pentru a lupta împotriva Marelui Rău.

— Fiscul?

Fiind într-o dispoziţie mai bună, Cian zâmbi. Hoyt văzu cum ceva trece între ei, aşa cum trecuse cândva între el şi fratele lui.

— Măcar de-ar fi asta! Nu, ţi-am spus că am auzit nişte zvonuri. Se pare că erau întemeiate. După cum bârfesc zeii, Lilith a Vampirilor îşi strânge propria armată şi plănuieşte să distrugă omenirea, să preia puterea asupra tuturor lumilor. Război, molimă, ciumă.

— Ţie îţi arde de glumă? spuse Hoyt pe un ton în care se simţea furia abia stăpânită.

— Dumnezeule, Hoyt, discutăm despre armate ale vampirilor şi călătorii în timp. Al naibii să fiu dacă îmi dă mâna să glumesc pe tema asta. Dacă vin cu tine, aş putea să mor.

— Unde te duci?

— Înapoi, în trecutul meu, aşa cred. Ca să activez în calitate de consultant, cel puţin, pentru Sobrietatea Generală de acolo.

— Nu ştiu dacă o să mergem înapoi, înainte sau într-o parte. Hoyt împinse cărţile de pe masă. Dar ne vom întoarce în Irlanda. Şi o să ni se spună unde urmează să mergem în continuare.

— Ai o bere? întrebă King.

Cian deschise frigiderul, scoase o sticlă de bere Harp şi i-o aruncă.

— Aşadar, când plecăm? King răsuci capacul şi luă o sorbitură lungă.

— Tu nu pleci nicăieri. Ţi-am mai spus, când va veni vremea să plec, am să-ţi dau acţiunile majoritare de la club. Şi se pare că vremea aceea a venit.

King se întoarse simplu către Hoyt:

— Vrei să formezi o armată, general…?

— Hoyt. Da.

— Tocmai ai recrutat primul soldat.

— Stop! Cian ocoli tejgheaua care separa bucătăria de restul încăperii. Asta nu este pentru tine. Nu ştii nimic despre chestiile astea.

— Te cunosc pe tine, ripostă King. Ştiu că-mi place o încăierare zdravănă şi n-am mai avut parte de aşa ceva de mult timp. Vorbeşti despre o bătălie majoră, binele împotriva răului. Îmi place să pot alege de partea cui să fiu.

— Dacă este rege[1], de ce trebuie să accepte ordine de la tine? interveni Hoyt şi uriaşul negru izbucni într-un râs atât de puternic că fu nevoit să se aşeze pe canapea.

— Te-a înfundat!

— Această loialitate prost plasată o să te ucidă.

— E alegerea mea, frăţioare.

King făcu semn cu sticla către Cian. Şi din nou ceva tăcut şi puternic trecu între cei doi printr-o simplă privire.

— Şi nu consider că loialitatea mea este prost plasată.

— Hoyt, du-te în altă parte. Cian făcu semn cu degetul mare către dormitorul lui. Du-te acolo. Vreau să-i spun câteva vorbe idiotului ăstuia între patru ochi.

Îi pasă de el, îşi spuse Hoyt în timp ce se retrăgea din încăpere. Lui Cian îi păsa de omul acesta, iar asta era o trăsătură umană. Din ceea ce citise, nimic nu lăsa să se creadă că vampirii ar avea sentimente sincere faţă de oameni. Se încruntă şi cercetă cu privirea dormitorul. Unde era sicriul? În cărţi se spunea că, în timpul zilei, vampirii dorm în pământul mormântului lor, în sicriu. Dar el nu vedea aici decât un pat imens, cu aşternuturi fine ca nişte nori şi acoperit cu o cuvertură moale.

Auzea vocile ridicate de alături, dar porni să exploreze camera fratelui său. Avea haine suficiente pentru zece bărbaţi, decise el când descoperi dulapul. Ei bine, Cian fusese întotdeauna un vanitos. Dar nu avea nicio oglindă. În cărţi se spunea că vampirii nu se reflectă în oglinzi.

Intră în baie şi rămase cu gura căscată. Luxul pe care i-l arătase Cian înainte să se retragă era uimitor, dar nu era nimic în comparaţie cu ceea ce vedea acum. Cada era suficient de mare pentru şase persoane şi se mai afla acolo şi o cutie mare de sticlă verde-pal. Pereţii erau de marmură şi la fel şi pardoseala.

Fascinat, intră în cutie şi începu să se joace cu butoanele şi mânerele care ieşeau din perete. Şi scoase un strigăt de spaimă când un jet de apă rece ţâşni prin mai multe tubuleţe plate.

— Pe aici obişnuim să ne scoatem hainele înainte de a face duş.

Cian intră în cabină, opri apa cu o mişcare bruscă a mâinii, apoi începu să amuşine prin aer.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, cu sau fără haine pe tine, ai mare nevoie de un duş. Puţi ca naiba! Spală-te, îi porunci el. Şi îmbracă-te cu hainele pe care le-am lăsat pe pat. Eu mă duc la lucru.

Ieşi lăsându-l pe Hoyt să se descurce singur. După ce mai umblă un

timp pe la butoane şi îngheţă de frig, descoperi că temperatura apei reci putea fi ajustată. Se opări, degeră, dar în cele din urmă descoperi fericirea căii de mijloc.

Probabil că fratele lui spusese adevărul când îi vorbise despre bogăţia lui, căci ceea ce vedea el era un lux de neimaginat. Mirosul săpunului i se părea cam feminin, dar nu era altul. Hoyt se delectă cu primul lui duş din secolul al XXI-lea şi se întrebă dacă n-ar putea găsi o cale să-l repete prin magie atunci când se va întoarce acasă. Prosoapele care atârnau alături erau la fel de moi ca şi aşternuturile de pe pat. Se simţi oarecum decadent când folosi unul ca să se şteargă.

Nu prea îi plăceau hainele, dar ale lui erau ude leoarcă. Se gândi să iasă şi să-şi ia tunica de rezervă din cufăr, dar i se păru că era totuşi mai bine să asculte de sfatul lui Cian în privinţa garderobei. Dură un timp dublu ca să se îmbrace, iar cheotoarea aceea ciudată aproape că îl dădu gata. Pantofii nu aveau şireturi, ci alunecau pur şi simplu şi intrau pe picior. Trebuia să recunoască – erau foarte comozi.

Dar ar fi dorit foarte mult să aibă aici şi o nenorocită de oglindă ca să se poată vedea. Ieşi din cameră şi se opri imediat. Regele negru era tot pe canapea şi bea din sticlă.

— E mult mai bine, observă el. Probabil că o să meargă dacă îţi ţii gura.

— Cum funcţionează cheotoarea asta?

— E un fermoar. Şi trebuie să-l ţii închis.

Se ridică în picioare.

— Cain a plecat jos, la club. Soarele a apus. M-a concediat. Mi-a reziliat contractul. Dar o să-i treacă. Unde merge el, merg şi eu. Chiar dacă nu-i place.

— Crede că vom muri cu toţii.

— Are dreptate – mai devreme sau mai târziu. Ai văzut vreodată ce poate face un vampir dintr-un om?

— Am văzut ce a făcut unul din fratele meu.

— Da, da, ai dreptate, spuse King, posomorându-se. Ei bine, aceasta este calea. Nu am de gând să stau să aştept până îmi face şi mie unul la fel. Are dreptate, au fost nişte zvonuri. O să fie o luptă şi am de gând să fiu şi eu pe acolo.

Un om uriaş, îşi spuse Hoyt, cu chipul înspăimântător şi o putere nemăsurată.

— Eşti un războinic.

— Bineînţeles că sunt. Şi am să le trag un şut vampirilor ăstora de-or să mă ţină minte. Te rog să mă crezi. Dar nu în seara asta. Hai să mergem jos, să vedem ce mai e pe acolo. Asta o să-l scoată din sărite.

— La… Cum îi spusese Cian?… la clubul lui?

— Te-ai prins. El îi spune *Eternitatea.* Cred că ştie câte ceva despre chestia asta.

4

Avea de gând să-l găsească. Dacă ajunsese ca un bărbat s-o târască în visurile lui, s-o împingă într-o experienţă extracorporală şi, în general, să-i acapareze gândurile, trebuia neapărat să-l găsească şi să afle de ce este aşa. De mai multe zile avea sentimentul că se află pe marginea unei stânci înalte care se clatină. De o parte era ceva strălucitor şi frumos, de altă parte un abis rece şi înfricoşător. Dar stânca însăşi, aşa nesigură şi instabilă cum i se părea, era totuşi ceva cunoscut.

Şi indiferent ce fierbea acum înlăuntrul ei, îl includea şi pe el, asta ştia şi ea. Dar nu în acest loc şi nu în acest timp. În general, în secolul XXI, bărbaţii nu călăresc îmbrăcaţi în mantii şi tunici.

Dar el era aievea; din carne şi oase şi la fel de real ca şi ea. Avusese sângele lui pe mâini, nu-i aşa? Ea fusese cea care îi răcorise trupul şi îl veghease în timp ce dormea şi se vindeca de febră. Chipul lui era aşa de cunoscut, îşi spuse ea. Ca ceva de care îşi amintea, sau zărise în vis. Chipeş chiar şi în suferinţă, îşi spuse ea amuzată, în timp ce îl desena. Zvelt şi osos, aristocratic. Cu nasul lung şi subţire, cu gura puternică, parcă sculptată. Cu pomeţii puternici, bine desenaţi. Şi imaginea lui prinse contur pe hârtia pe care lucra, mai întâi în trăsături ample, apoi în detaliile grijulii. Ochii afundaţi în orbite, îşi aminti ea, de un albastru viu, intens, cu un arc foarte pronunţat al sprâncenelor deasupra lor. Iar contrastul părului negru, sprâncenele acelea negre şi ochii de un albastru intens pe pielea albă conferea un plus de dramatism chipului lui.

Da, îşi spuse ea, îl vedea, îl putea desena, dar până nu-l găsea nu va şti dacă poate să sară peste marginea acelei stânci sau trebuie să se caţere înapoi, pe ea.

Glenna Ward era o femeie căreia îi plăcea să ştie.

Îi cunoştea faţa, forma şi aspectul trupului, ba chiar şi sunetul vocii. Ştia fără niciun dubiu că are putere. Şi credea că are şi răspunsuri. Indiferent ce avea să vină – şi toate semnele îi spuneau că va urma ceva major – acel ceva era legat de el. Şi avea şi ea un rol de jucat, ştiuse acest lucru de la prima ei răsuflare. Avea sentimentul că se pregătea să joace cel mai important rol din viaţa ei. Şi bărbatul acela chipeş cu norii de magie şi necazuri în jurul lui era menit să fie partenerul ei de joc.

Vorbea galeza, galeza irlandeză. Ştia şi ea puţin, folosea uneori această limbă în descântece şi putea chiar să citească cu oarecare dificultate. Dar, în mod bizar, nu numai că înţelesese tot ce îi spusese

el în vis – experienţă, viziune, indiferent cum se numea –, dar reuşise să se exprime şi ea în acea limbă exact ca un vorbitor nativ.

Aşadar, fusese undeva în trecut – în trecutul bun, de demult, stabili ea. Şi poate că undeva prin Irlanda. Citise viitorul în globul de cristal şi rostise şi descântece de localizare, folosind bandajul plin de sânge pe care îl adusese cu ea din vizita aceea atât de stranie şi de intensă la… indiferent cum se numea locul acela. Sângele lui şi talentul ei o vor conduce la el. Se aştepta la multă muncă şi efort. La care se va adăuga munca şi efortul necesar pentru a se transporta – în întregime sau cel puţin esenţa ei – în locul şi timpul lui.

Era pregătită să facă asta, sau cel puţin să încerce. Se aşeză în cercul ei cu lumânările aprinse, cu ierburile plutind în bolul cu apă. Îl căută încă o dată, concentrându-se asupra schiţei chipului lui şi ţinând în mână cârpa pe care o adusese cu ea.

— Îl caut pe bărbatul cu acest chip, doresc să găsesc locul şi timpul lui. Ţin sângele lui în mână şi cer cu puterea sângelui lui. Căutaţi şi găsiţi şi arătaţi-mi! Şi cum vreau eu, aşa să fie!

Şi îl văzu în mintea ei, încruntat şi cufundat în cărţi. Se concentră şi mări imaginea, văzu camera. Un apartament? O lumină slabă îi cădea pe faţă, pe mâini.

— Unde eşti? întrebă ea încet. Arată-mi!

Şi atunci văzu clădirea şi strada.

Fiorii succesului se amestecară cu cea mai profundă uimire. Ultimul lucru la care se aştepta era să-l găsească la New York, la numai vreo şaizeci de intersecţii de ea şi în timpul de acum. Zeiţele destinului erau grăbite să înceapă lucrurile, decise Glenna. Şi cine era ea să le ceară socoteală? Închise cercul, îşi puse deoparte instrumentele şi băgă desenul în sertarul biroului. Apoi se îmbrăcă, puţin nehotărâtă ce să aleagă. Mai exact, ce trebuia să poarte o femeie care se ducea să-şi întâlnească destinul? Ceva extravagant, sau potolit, sau un costum de femeie de afaceri? Poate ceva exotic?

În cele din urmă optă pentru o rochie neagră potrivită în orice situaţie. Luă metroul din centru, încercând să-şi limpezească gândurile. Inima îi bătea cu putere, anticipând sentimentul care prinsese contur în sufletul ei în ultimele câteva săptămâni. Acesta era pasul următor către ceea ce o aştepta, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Şi indiferent ce avea să urmeze, indiferent ce era, indiferent ce o să se întâmple în continuare, dorea să fie cu mintea deschisă.

Şi după aceea va lua o decizie.

Trenul de metrou era aglomerat, aşa că rămase în picioare, ţinându-se de mânerul de sus şi balansându-se în ritmul vagonului. Îi plăcea ritmul marelui oraş, tempoul lui rapid, muzica lui eclectică. Toate tonurile şi nuanţele lor.

Crescuse în New York, dar nu în centrul oraşului. Orăşelul mic din

partea de sus a metropolei i se păruse întotdeauna prea limitat, prea închis în el. Dorise întotdeauna ceva mai mult. Mai multă culoare, mai mult sunet, mai mulţi oameni. Îşi petrecuse ultimii patru ani din cei douăzeci şi şase pe care îi avea în oraş.

Şi toată viaţa îşi explorase meşteşugul. Acum simţea cum ceva îi freamătă în sânge ca şi când ar fi ştiut – o parte din ea ştia căci se pregătise toată viaţa pentru ceea ce avea să fie în orele următoare.

La următoarea staţie, alţi oameni urcară şi unii coborâră. Lăsă zgomotul lor să alunece peste ea şi evocă imaginea bărbatului pe care îl păstra în minte. Nu cu faţa unui martir, îşi spuse ea. Era prea multă putere în el pentru aceasta. Şi prea multă mânie. Dăduse peste o combinaţie foarte interesantă – trebuia să recunoască.

Puterea cercului pe care îl trasase el era mare, şi la fel de mare era şi puterea celui care îl vâna, indiferent cine era acesta. Şi lupii aceia negri îi bântuiau şi ei visele, lupii care nu erau nici oameni, nici animale, ci un amestec oribil între amândouă. Şi pipăi alene pandantivul care îi atârna la gât. Ei bine, şi ea era puternică. Ştia cum să se apere.

— Ea se va hrăni cu tine.

Era o voce ca un suflu rece în ceafa ei, care îi îngheţă sângele în vine. Apoi creatura care vorbise se mişcă, păru să alunece şi să plutească în cerc în jurul ei, şi răceala răsuflării făcu să îngheţe respiraţia care tremura pe buzele ei.

Ceilalţi pasageri continuau să stea jos sau în picioare, să citească sau să vorbească. Netulburaţi. Fără să observe lucrul acela care se strecura ca un şarpe printre corpurile lor. Avea ochii roşii, dinţii ascuţiţi şi lungi. Erau pătaţi de sânge care picura dezgustător din gură. Glenna simţi cum i se strânge inima în piept ca un pumn şi începe să bată tot mai puternic, lovindu-se de coaste.

Avea formă omenească şi, ceea ce era mai rău, mult mai rău, purta un costum de om de afaceri. Un costum de stofă albastră cu brăduţi, observă ea încruntată, o cămaşă albă imaculată şi cravată imprimată.

— Suntem aici pentru totdeauna.

Întinse o mână plină de sânge şi atinse obrazul unei femei care stătea jos şi citea un roman. Femeia dădu pagina şi continuă să citească chiar în momentul în care pe obraz îi apăru o pată roşie.

— O să vă mânăm ca pe nişte turme, o să vă călărim ca pe cai, o să vă prindem în capcane ca pe nişte şobolani. Puterile voastre sunt neînsemnate şi după ce o să terminăm cu voi, o să dansăm pe oasele voastre.

— Atunci de ce vă este teamă?

Creatura îşi dezgoli dinţii zeflemitor şi sări înainte. Glenna se înecă şi îşi înăbuşi un ţipăt, dându-se înapoi. Când trenul intră în tunel, creatura dispăru.

— Fii mai atentă, cucoană! Primi un ghiont nervos şi însoţit de mormăielile bărbatului peste care căzuse.

— Scuzaţi! Se prinse din nou de mânerul de sus cu mâna care devenise alunecoasă din cauza transpiraţiei. Mai simţea încă mirosul sângelui în timp ce trecea pe lângă ultimele blocuri din oraşul de sus.

Pentru prima dată în viaţa ei, Glenna se temea cu adevărat de întuneric, de străzi, de oamenii care treceau pe lângă ea. Trebui să se lupte cu ea însăşi ca să n-o ia la fugă când se opri metroul. Trebui să-şi înfrângă dorinţa de a împinge pe toată lumea la o parte ca să poată alerga pe peron şi pe scările care duceau sus. Porni repede şi, cu tot zgomotul oraşului, auzea ţăcănitul propriilor tocuri pe trotuar şi şuieratul propriei respiraţii. În faţa clubului numit *Eternitatea* era un şir lung de oameni care stăteau înghesuiţi aşteptând un semnal dinăuntru ca să poată intra. În loc să aştepte, se îndreptă către omul de la intrare. Îi aruncă un zâmbet şi făcu o mică vrăjitorie. Acesta îi dădu drumul să treacă fără a mai verifica lista sau documentul ei de identitate.

Înăuntru era muzică, o lumină albăstruie în care se simţea surescitarea celor din jur. De astă dată, înghesuiala oamenilor, pulsul şi bătăile inimii nu o emoţionau. Prea multe chipuri, îşi spuse ea. Prea multe inimi care bat în acelaşi ritm. Voia numai una singură şi perspectiva de a o găsi în această mulţime părea foarte slabă. Fiecare ghiont şi îmbrâncitură pe care le încasă în timp ce se străduia să-şi croiască drum o făceau să tresară. Şi îi era ruşine de propria teamă. Nu era lipsită de apărare; nu era slabă. Dar aşa se simţea. Ceea ce se petrecuse în metrou fusese un adevărat coşmar. Şi coşmarul îi fusese trimis ei.

Pentru ea.

Creatura îi sesizase teama, îşi spuse ea acum. Şi se jucase cu ea, o hăituise până când genunchii i se făcuseră ca de ceară, iar urletele dinlăuntrul ei îi sfâşiaseră creierii ca nişte lame de brici ascuţite. Şi fusese prea şocată, prea înspăimântată ca să recurgă la singura armă pe care o avea: vrăjitoria.

Dar acum mânia începea să-şi facă loc prin spaimele ei. Îşi spuse că era o fiinţă iscoditoare, o femeie care ştia să-şi asume riscuri, capabilă să valorifice ceea ce ştie. O femeie care poseda mijloace de apărare şi calităţi pe care alţii nici nu şi le puteau imagina. Dar iată că tremura acum la cea mai mică primejdie. Îşi încordă spinarea, îşi controlă respiraţia şi se îndreptă direct către barul mare, circular.

Şi când ajunse la jumătatea drumului pe pardoseala argintie îl zări.

Simţi mai întâi un val de uşurare, apoi fu cuprinsă de mândrie, la gândul că reuşise să facă acest prim pas atât de repede. Un interes cu totul aparte prinse contur în mintea ei, în timp ce cotea în direcţia lui.

Bărbatul arăta foarte bine. Părul lui era pieptănat voit neglijent, la

fel de negru, dar tuns mai scurt decât era atunci când se întâlniseră prima dată. Dar atunci era rănit, tulburat şi într-o stare jalnică. Purta un costum negru care îi venea ca turnat. Remarcă privirea atentă, uşor iritată din ochii strălucitori.

Răsuflând uşurată acum, când îşi recăpătase încrederea în sine, zâmbi şi îi tăie calea.

— Te căutam.

Cian se opri. Era obişnuit să fie agăţat de femei. Şi nu putea spune că nu-i face plăcere, mai ales când avea de-a face cu o femeie atât de deosebită ca cea din faţa lui. Avea o strălucire de nestemată verde în ochi şi flirta cu un zâmbet amuzat. Avea buzele pline, senzuale şi curbate; vocea ci era joasă şi învăluitoare.

Trupul ei era bine făcut şi îmbrăcat într-o rochiţă neagră care lăsa cu generozitate să se vadă pielea albă ca laptele şi muşchii puternici. Ar fi putut să se distreze cu ea un timp, dacă nu ar fi avut pandantivul acela la gât. Vrăjitoarele şi – ceea ce era încă şi mai rău – cele care se jucau de-a vrăjitoria puteau să-i aducă necazuri.

— Îmi place să fiu căutat de femei frumoase atunci când am timp să mă las găsit. Ar fi vrut să termine totul aici şi să plece mai departe, dar femeia îi atinse braţul. Simţi ceva. Şi se pare că şi ca avu aceeaşi senzaţie, pentru că miji ochii şi zâmbetul îi pieri.

— Nu eşti tu! Semeni doar cu el. Mâna ei se strânse pe braţul lui şi el îi simţi puterea. Dar nici măcar asta nu este întru totul adevărat, la naiba! Îi lăsă braţul şi îşi scutură părul negru. Trebuia să-mi dau seama că n-o să fie aşa de uşor.

De astă dată, el fu cel care o apucă de braţ.

— Hai să mergem la o masă.

Într-un colţ retras, întunecos, îşi spuse Cian. Până când va afla ce sau cine este.

— Am nevoie de nişte informaţii. Trebuie să găsesc pe cineva.

— Mai întâi să-ţi ofer ceva de băut, spuse Cian amabil şi o conduse rapid prin mulţime.

— Uite ce este, pot să-mi iau şi singură de băut dacă vreau.

Glenna se gândea să facă o scenă, dar după aceea îşi spuse că va fi dată probabil afară. Se întrebă dacă nu era cazul să recurgă la vreo vrajă, dar ştia din proprie experienţă că dacă recurgi la farmece pentru orice mică iritare poţi să dai de necaz. Privi de jur-împrejur, cântărind situaţia. Localul era plin de oameni. În acordurile muzicii date la maximum vocea cântăreţei torcea rostind cuvintele cu o senzualitate de felină. Ceva public, foarte activ, decise Glenna, cu o mare cantitate de crom, lumini albastre, sticlă şi sex. Ce ar fi putut să-i facă în aceste condiţii?

— Caut pe cineva. Să facă conversaţie, îşi spuse ea. O conversaţie uşoară şi prietenoasă. Am crezut că eşti dumneata. Lumina nu e prea

grozavă aici, dar semeni leit cu el, parcă aţi fi fraţi. Este foarte important să-l găsesc.

— Cum îl cheamă? Poate o să-ţi dau o mână de ajutor.

— Nu ştiu cum îl cheamă.

Şi pentru că nu ştia, se simţi dintr-odată jenată.

— Ei bine, ştiu ce-ţi închipui. Dar mi s-a spus că este aici. Dacă vrei numai să… încercă să-i dea mâna la o parte şi constată că era tare ca piatra.

Ce putea să-i facă în aceste condiţii? se întrebă ea din nou. Aproape orice, la naiba! Simţind primii fiori de teamă în gât, închise ochii şi îşi adună puterile. Mâna lui tremură pe braţul ei, apoi se strânse mai tare.

— Aşadar eşti adevărată, murmură el şi îşi aţinti privirile ca oţelul asupra ei. Cred că o să mergem sus.

— Nu merg nicăieri cu tine. Simţea acum ceva foarte înrudit cu spaima pe care o trăise în metrou. Nu a fost decât un voltaj inferior. Te rog să mă crezi, n-o să-ţi placă deloc dacă măresc doza.

— Te rog să mă crezi, şopti el cu o voce de mătase, n-o să-ţi doreşti deloc să mă superi.

O trase în spatele curbei deschise a scărilor în spirală. Glenna se cabră, pregătită să se apere cu toate mijloacele de care dispunea. Îşi înfipse tocurile de nouă centimetri în piciorul lui, îi repezi un pumn în maxilar. Şi, preferând să nu-şi irosească suflul cu un ţipăt, începu să rostească rapid un descântec.

Dar suflul i se tăie brusc, când o ridică în sus ca şi când ar fi fost un fulg. Singura ei satisfacţie era gândul că în treizeci de secunde, după ce va termina descântecul, el va cădea ca o cârpă în fund. Dar gândul acesta n-o opri din luptă. Se dădu înapoi cu coatele adunate şi trase aer în piept pentru a se pregăti şi pentru un ţipăt.

Dar atunci se deschise o uşă către un ascensor privat. Şi iată-l pe el, în carne şi oase. Şi semăna atât de mult cu bărbatul care o ducea pe umăr încât decise că ar fi trebuit să-l urască şi pe el.

— Lasă-mă jos, ticălosule, sau îţi transform tot localul acesta într-un crater de lună.

Când se deschiseră uşile cutiei de transport, Hoyt se simţi asaltat de zgomot, mirosuri şi lumini. Toate se repeziră peste făptura lui, amorţindu-i simţurile. Şi prin ceaţa care îi împăienjenea privirea îl văzu pe fratele lui cum se lupta din plin cu o femeie. Femeia lui, îşi dădu el seama tresărind brusc. Vrăjitoarea din visul lui era pe jumătate goală şi folosea un limbaj pe care nu-l auzise nici în cele mai sordide spelunci.

— Aşa răsplăteşti pe cineva pentru binele făcut? Femeia îşi aruncă pe spate perdeaua de păr şi îşi aţinti ochii verzi, sfredelitori asupra lui.

Îşi mută apoi privirile şi îl cercetă din cap până-n picioare pe King, după care pufni: Haideţi, veniţi încoace, pot să mă răfuiesc cu toţi trei deodată.

Văzând-o cum stătea ca un sac de cartofi pe umărul lui Cian, Hoyt nu-şi dădea seama cum avea de gând să-şi pună ameninţarea în practică. Dar vrăjitoarele ştiu fel de fel de trucuri.

— Aşadar, eşti aievea, spuse el încet. M-ai urmărit?

— Nu te mai împăuna, ticălosule!

Cian o mută fără efort pe celălalt umăr.

— E a ta? îl întrebă el pe Hoyt.

— N-aş putea să spun asta.

— Descurcă-te cu ea. Cian o lăsă pe Glenna din nou în picioare şi îi prinse în ultimul moment pumnul care se îndrepta către figura lui.

— Vezi-ţi de treaba ta, îi spuse el. În linişte. După aceea, cară-te! Ţine capacul închis pe cutia ta cu vrăjitorii! Amândoi. King!

Cian plecă. King ridică din umeri şi se luă după el.

Glenna îşi netezi rochia şi îşi dădu părul pe spate.

— Ce naiba ai păţit?

— Mă mai dor puţin coastele, dar în general, m-am vindecat. Mulţumesc pentru ajutor.

Glenna se uită la el, apoi răsuflă adânc.

— Uite ce o să facem. O să ne aşezăm undeva şi o să-mi oferi ceva de băut. Simt nevoia să beau ceva.

— Păi… nu am bani în pantalonii ăştia.

— Tipic! Plătesc eu.

Îşi petrecu braţul pe sub braţul lui ca să fie sigură că nu-l pierde din nou, apoi începu să-şi croiască drum prin mulţime.

— Te-a lovit fratele meu?

— Cum?

Fu nevoit să urle. Cum ar fi putut să se poarte o conversaţie în vacarmul ăsta? Erau prea mulţi oameni aici. Sărbătoreau ceva? Erau femei care se legănau într-un fel de dans ritual şi purtau încă şi mai puţine haine pe ele decât vrăjitoarea. Altele stăteau la mese argintii şi le priveau sau le ignorau, în timp ce beau din pahare străvezii şi din ceşti. Muzica venea în acelaşi timp din toate părţile.

— Te-am întrebat dacă fratele meu ţi-a făcut vreun rău.

— Fratele? Da, se potriveşte. Cel mai rău m-a lovit în mândrie.

Glenna urcă pe scări către partea de sus, unde zgomotul se auzea ceva mai slab. Agăţată încă strâns de braţul lui, privi la dreapta, apoi la stânga şi se îndreptă către o canapea joasă în faţa căreia pâlpâia o lumânare pe o măsuţă. În jurul ei stăteau înghesuiţi cinci oameni care păreau să vorbească cu toţii în acelaşi timp.

Glenna le zâmbi şi Hoyt îi simţi puterile cum zvâcnesc.

— Bună! Acum trebuie să mergeţi acasă, nu-i aşa?

Oamenii se ridicară şi părăsiră masa plină de vasele acelea transparente, unele dintre ele încă aproape pline.

— Îmi pare rău că a trebuit să le scurtez petrecerea, dar problema noastră are prioritate. Stai jos, te rog. Glenna se aşeză şi îşi întinse picioarele lungi, goale. Dumnezeule, ce noapte!

Flutură o mână prin aer, atinse cu degetele pandantivul de la gât şi îi studie faţa.

— Arăţi mai bine decât ultima dată. Te-ai vindecat?

— Aşa s-ar părea. De unde eşti?

— Direct la obiect.

Aruncă o privire către chelneriţa care veni să le cureţe masa.

— Vreau un martini Grey Goos, cu două măsline. Sec ca nisipul deşertului.

Ridică dintr-o sprânceană către Hoyt. Şi pentru că acesta nu zise nimic, ridică două degete. Îşi dădu părul după o ureche şi se aplecă spre el. Din urechi îi atârnau cercei mari, cu un nod celtic.

— Te-am visat azi-noapte. Şi încă de două ori mai înainte, aşa cred, începu ea. Am încercat să nu iau în seamă visele, asta până ultima dată. Cred că în primul vis se făcea că eşti într-un cimitir şi jeleşti pe cineva. Mi s-a rupt inima de milă pentru tine, îmi amintesc că am simţit asta. Ciudat, acum îmi amintesc mai clar. Data următoare când te-am visat, erai pe o stâncă, deasupra mării. Am văzut o femeie cu tine care nu era femeie. Şi îmi era frică de ea până şi în vis. Şi ţie la fel.

Se lăsă pe spate şi fu străbătută brusc de un fior.

— O, da! Acum îmi amintesc. Îmi amintesc că tremuram de spaimă şi că era furtună. Şi tu… tu ai lovit-o. Am împins – îmi amintesc că am împins ceea ce aveam către tine, am încercat să te ajut. Ştiam că ea este… că este rea. Îngrozitor de rea. Au izbucnit fulgere şi s-au auzit ţipete.

Simţea o mare nevoie să bea ceva.

— M-am trezit şi, pentru o clipă, spaima s-a trezit şi ea odată cu mine. Apoi s-a estompat.

Şi cum el tot nu spunea nimic, trase aer în piept.

— Foarte bine, o să vorbim deocamdată despre mine. Am folosit oglinda de căutare, am folosit globul de cristal, dar nu vedeam limpede. Numai în vis. M-ai dus în locul acela din pădure, în cerc. Sau altceva m-a adus acolo. De ce?

— Aceea nu a fost lucrarea mea.

— Dar nici a mea. Bătu în masă cu unghiile vopsite în aceeaşi nuanţă de roşu ca şi buzele. Ai şi un nume, frumosule?

— Sunt Hoyt Mac Cionaoith.

Zâmbetul îi transfigură chipul, şi Hoyt simţi că i se opreşte inima în loc.

— Nu-i aşa că nu eşti de prin partea locului?

— Nu.

— Irlanda. Se aude în vocea ta. Iar în vis vorbeam în galeză – pe care de fapt eu nu o ştiu. Dar cred că nu este vorba numai de loc, ci şi de timp, nu-i aşa? Nu te teme că o să mă iei prin surprindere. În seara asta sunt imună.

În sufletul lui se dădea o luptă. Femeia îi fusese arătată şi venise în cercul lui. În cercul lui de protecţie nu ar fi putut pătrunde nimic care să însemne o primejdie pentru el. Când i se spusese să caute o vrăjitoare, nu se aşteptase nicio clipă la una ca ea. Dar ea se străduise să-l vindece şi stătuse cu el când lupii îi înconjuraseră cercul. Şi acum venise la el ca să caute nişte răspunsuri şi, poate, ajutor.

— Am venit prin Dansul Zeilor şi am străbătut aproape o mie de ani în timp.

— Perfect. Glenna răsuflă adânc. Poate că nu sunt complet imună. E cam mult ceea ce spui tu acolo, dar ţinând seama de cele petrecute aici, sunt dispusă să fac acest salt.

Ridică paharul pe care îl adusese chelneriţa şi bău imediat.

— Mai ales cu asta, ca să mai atenueze căderea. Pot să plătesc cu cardul? spuse ea chelneriţei şi scoase un card din poşetă. O să vină ceva, spuse ea când rămaseră din nou singuri. Se pregăteşte ceva rău. Un rău mare, imens.

— N-ai de unde să ştii.

— Nu pot să văd totul. Dar simt şi ştiu că am şi eu o legătură cu asta. Nu mă încântă absolut deloc.

Mai sorbi puţin din băutură.

— Mai ales după cele văzute în metrou.

— Nu înţeleg.

— Ceva foarte urât, în costum de firmă, îi explică ea. A spus că o să se hrănească cu mine. Adică ea, femeia aceea de pe stâncă, aşa cred. Merg pe o margine foarte îngustă, chiar foarte primejdioasă. Avem de-a face cumva cu vampiri?

— Ce este acela metrou?

Glenna îşi trecu mâinile peste ochi.

— OK, o să ne ocupăm ceva mai târziu de asta, să te aducem la zi cu evenimentele curente, cu mijloacele de transport în comun şi toate celelalte. Dar acum trebuie să ştiu cu cine mă lupt. Şi ce se aşteaptă de la mine.

— Nu ştiu cum te cheamă.

— Scuze. Glenna. Glenna Ward.

Femeia îi întinse mâna. După o scurtă ezitare, i-o luă.

— Mă bucur să te cunosc, zise ea. Dar acum spune-mi, ce naiba se petrece aici?

Hoyt începu să povestească, în timp ce ea continua să bea. Apoi

ridică o mână şi înghiţi.

— Scuză-mă, spuneai că fratele tău – tipul care m-a bătut – este vampir?

— Nu se hrăneşte cu oameni.

— O, ce bine! Perfect. O notă bună pentru el. Adică a murit acum nouă sute de ani şi tu ai venit acum şi aici de acolo şi de atunci ca să-l găseşti.

— Sunt însărcinat de zei să strâng o armată şi să mă lupt ca să distrug armata pe care o formează Lilith, femeia-vampir.

— O, Dumnezeule, cred că mai trebuie să beau ceva.

Încercă să-i ofere paharul lui, dar ea dădu din mână refuzându-l şi făcu semn chelneriţei.

— Nu, continuă. O să ai şi tu nevoie de el, aşa cred.

Hoyt luă o înghiţitură şi clipi repede.

— Ce este licoarea asta?

— Votcă martini. Ar trebui să-ţi placă votca, spuse ea pe un ton absent. Cred că se face din cartofi.

Comandă încă un pahar şi nişte gustări de la bar, ca să contracareze efectul alcoolului. Ceva mai calmă acum, ascultă toată relatarea fără să-l mai întrerupă.

— Şi eu sunt vrăjitoarea!

Aşadar, aici nu era vorba numai de frumuseţe, îşi dădu el seama. Şi nu se punea numai problema puterii. Era o căutare anume, şi o putere aparte. Pe unii îi va căuta el, îşi aminti că-i spusese zeiţa. Iar alţii îl vor căuta pe el. Aşadar, ea îl căutase.

— Trebuie să cred că eşti. Tu, fratele meu şi cu mine îi vom găsi pe ceilalţi şi vom începe…

— Ce să începem? Să ne punem cizmele? Ţi se pare că arăt eu a soldat?

— Nu, nu arăţi deloc.

— Îmi place că sunt vrăjitoare şi respect harul pe care îl am, spuse ea proptindu-şi bărbia în pumn. Ştiu că există un motiv pentru care îmi curge în vine acest sânge. Un scop anume. Nu mă aşteptam să fie acesta. Dar este!

Privi drept în ochii lui.

— Ştiu de când te-am visat prima dată că acesta este următorul pas pe calea către acel scop. Mi-e frică. Sunt de-a dreptul înspăimântată.

— Eu mi-am părăsit familia ca să vin aici să înfăptuiesc lucrarea aceasta. I-am lăsat numai cu crucile de argint şi după ce zeiţa mi-a dat cuvântul că vor fi protejaţi. Nu ştii ce înseamnă frica.

— Foarte bine, spuse ea şi întinse mâna punând-o peste a lui, cu un gest de mângâiere înnăscut la ea. Foarte bine, repetă ea. Pentru tine miza e foarte mare. Dar am şi eu familie. Trebuie să fiu sigură că sunt bine protejaţi. Şi trebuie să fiu sigură că am să trăiesc suficient ca să

apuc să fac ceea ce am de făcut. Lilith ştie unde sunt. A trimis monstrul ăla ca să mă sperie. Presupun că este mult mai bine pregătită decât noi.

— Atunci şi noi ne vom pregăti. Trebuie să văd de ce eşti în stare.

— Vrei să dau o probă? Ascultă, Hoyt, deocamdată armata ta se compune din trei persoane. Nu e cazul să mă insulţi.

— Suntem patru cu regele.

— Care rege?

— Uriaşul negru. Şi nu-mi place să lucrez cu vrăjitorii.

— Serios? Îi aruncă cuvântul în faţă în timp ce se înclina către el. I-au ars pe ai mei tot aşa ca şi pe ai tăi. Suntem tovarăşi de suferinţă, Merlin. Şi ai nevoie de mine.

— S-ar putea să fie şi aşa. Zeiţa n-a spus că o să-mi placă! Dar trebuie să ştiu ce puteri ai şi ce puncte slabe.

— Mi se pare corect, spuse ea încuviinţând din cap. Şi trebuie să le cunosc şi eu pe ale tale. Ştiu deja că nu eşti în stare să vindeci un cal beteag.

— Fals! ripostă el şi se simţea din vocea lui că fusese insultat. Întâmplător eram rănit şi nu puteam să…

— Să repari o pereche de coaste rupte şi o zgârietură din palmă. Aşadar, nu vei răspunde de răniţi în cazul în care vom reuşi să strângem o armată.

— E foarte bine că te simţi tu în stare să te ocupi de asta, pufni el. Şi armata o vom strânge! Aceasta este soarta mea.

— Să sperăm că soarta mea este să ajung teafără acasă. Semnă nota de plată şi îşi luă poşeta.

— Unde te duci?

— Acasă. Am o mulţime de treburi de făcut.

— Nu merge aşa. De acum înainte trebuie să stăm împreună. Te cunoaşte, Glenna Ward! Ne cunoaşte pe noi toţi. Este mai bine să fim împreună, suntem mai în siguranţă.

— Se poate, dar am nevoie de unele lucruri de la mine de acasă. Am o mulţime de treburi.

— Sunt creaturi ale nopţii. Aşteaptă până la ivirea zorilor.

— Ai şi început să dai ordine? Încercă să se împotrivească, dar îşi aminti imediat ceea ce păţise în metrou.

Hoyt o apucă de mână şi o ţinu strâns, obligând-o să rămână pe scaun. Simţi cum se înfruntă sentimentele lor în fierbinţeala care vibra între palmele lor.

— Ţie ţi se pare că este un joc?

— Nu, sunt speriată! Cu numai câteva zile în urmă îmi trăiam viaţa aşa cum îmi plăcea mie. Iar acum sunt hăituită şi trebuie să dau nu ştiu ce luptă apocaliptică. Vreau să mă duc acasă. Am nevoie de lucrurile mele. Trebuie să mă gândesc.

— Frica te face vulnerabilă şi naivă. Lucrurile tale vor fi acolo şi mâine-dimineaţă, aşa cum sunt şi acum.

Avea dreptate, fireşte. Şi în plus, nu era sigură că mai are curajul sau nesocotinţa să păşească din nou în noapte.

— Şi unde am să stau până la răsăritul soarelui?

— Fratele meu are un apartament sus.

— Fratele tău! Vampirul! căzu înapoi pe scaun. Nu-i aşa că e nostim?

— Nu-ţi va face niciun rău. Ai cuvântul meu.

— L-aş prefera pe al lui, dacă nu te superi. Şi dacă încearcă…

Ridică palma puţin deasupra mesei şi se concentră asupra ei. O mică bilă de foc se formă imediat deasupra ei.

— Dacă filmele şi cărţile spun adevărul, atunci tipii ăştia nu prea se împacă cu focul. Dacă încearcă să-mi facă ceva, îl prăjesc şi armata ta va pierde un soldat.

Hoyt îşi puse mâna deasupra mâinii ei şi bila de foc se transformă imediat într-o sferă de gheaţă.

— Să nu te pui cu mine sau cu puterile mele şi să nu încerci să faci ceva familiei mele.

— Drăguţă şmecherie. Glenna aruncă gheaţa în pahar. Hai să ne înţelegem: am dreptul să mă apăr de oricine şi de orice încearcă să-mi facă rău. De acord?

— De acord. Cian nu-ţi va face nimic.

Se ridică şi îi întinse mâna.

— Îţi promit solemn acest lucru, aici şi acum. Am să te apăr chiar şi de el, dacă încearcă să-ţi facă ceva.

— Foarte bine. Îşi puse mâna în mâna lui şi se ridică în picioare. Simţea jurământul lui, îşi dădea seama că îl făcuse văzându-i pupilele dilatate. Era vorba de magie, dar nu numai atât. Presupun că aceasta este prima noastră înţelegere.

În timp ce coborau şi se îndreptau către ascensor, Cian le tăie calea.

— Staţi aşa! Unde o duci?

— Merg cu el, nu mă duce nicăieri, îl corectă Glenna.

— Nu este în siguranţă dacă iese afară, înainte de ivirea zorilor. Lilith a trimis deja un cercetaş împotriva ei.

— Verifică descântecul de la uşă, îi spuse Cian Glennei. Poate să stea noaptea asta în camera de oaspeţi. Ceea ce înseamnă că tu o să dormi pe canapea, asta dacă ea nu e dispusă să împartă patul cu tine.

— Poate să stea foarte bine pe canapea.

— De ce o insulţi? Simţea cum îşi pierde controlul. A fost trimisă. Şi-a asumat un risc când a venit aici.

— N-o cunosc, spuse Cian simplu. Şi pe viitor aş vrea să mă întrebi mai întâi pe mine înainte de a invita pe cineva la mine acasă. Tastă codul pentru ascensor. Când ajungeţi sus, rămâneţi acolo. Am să încui

ascensorul în urma voastră.

— Şi dacă izbucneşte un incendiu? întrebă galeş Glenna, dar Cian se mulţumi doar să zâmbească.

— În acest caz ar fi bine să deschizi fereastra şi să-ţi iei zborul.

Glenna păşi în ascensor când se deschiseră uşile şi puse o mână pe braţul lui Hoyt. Înainte ca uşile să se închidă, îi adresă un zâmbet fugar lui Cian.

— Dar nu uita cu cine ai de-a face, îi spuse ea. S-ar putea să fac chiar aşa.

Glenna pufni din nas când se închise uşa.

— Nu prea îmi place fratele tău.

— În clipa de faţă, nici eu nu sunt chiar foarte mulţumit de el.

— Nu contează. Ştii să zbori?

— Nu. Hoyt se uită în jos, la ea. Dar tu?

— Deocamdată nu.

5

O trezire nişte voci. Vorbeau în şoaptă şi înăbuşit, astfel că în primul moment se temu că are din nou vedenii. Indiferent cât de mult şi-ar fi apreciat arta, preţuia în egală măsură şi un somn bun – mai ales după o noapte bogată în martini şi fel de fel de dezvăluiri şi revelaţii.

Glenna pipăi după o pernă ca să şi-o îndese pe cap. Atitudinea ei faţă de Cian se mai îmblânzise puţin după ce aruncase o privire în camera de oaspeţi. Aceasta avea un pat maiestuos cu cearşafuri moi şi frumoase şi suficiente perne pentru a-i satisface dragostea de lux.

Nu o deranja nici faptul că dormitorul era foarte spaţios, plin de obiecte vechi şi zugrăvit în nuanţe plăcute de verde ca pădurea. Baia era şi ea de-a dreptul senzaţională, îşi aminti ea în timp ce încerca să aţipească din nou. O cadă uriaşă cu jacuzzi de un alb strălucitor domina încăperea care era cam jumătate din întreaga ei mansardă, cu aceleaşi nuanţe de verde pentru toate hectarele de pereţi şi pardoseală. Dar mai ales chiuveta mare de aramă bătută cu ciocanul fu cea care o făcu să toarcă de plăcere.

Fusese cât pe-aci să cedeze în faţa tentaţiei de a se desfăta în cada mare, delectându-se cu uleiurile şi sărurile de baie din borcanele mari de cristal, aranjate printre lumânările strălucitoare de pe etajere. Dar imaginile cu eroinele atacate în timp ce făceau baie o făcură să renunţe la idee pe moment. Oricum, era vizuina vampirului – deşi era greu să numeşti vizuină o locuinţă atât de luxoasă; în comparaţie cu aceasta, apartamentul ei din West Village era mai mult decât modest.

Deşi admira gusturile vampirului, aceasta nu o împiedică să rostească un descântec de protecţie la uşa de la dormitor, pe lângă faptul că o încuiase. Se rostogoli în pat, strânse perna în braţe şi se uită la tavan în lumina slabă a lămpii de noapte. Dormea în camera de oaspeţi a unui vampir. Exilase pe canapea un magician venit din secolul al XII-lea. Un bărbat chipeş şi cu o misiune foarte serioasă, care spera ca ea să intre în armata lui pentru a lupta împotriva unei regine antice şi puternice a vampirilor.

Trăise în magie toată viaţa, îi fuseseră hărăzite puteri şi cunoştinţe despre care cei mai mulţi oameni nici nu îşi imaginau că există în realitate. Şi cu toate acestea, ceea ce se întâmpla acum era ca dintr-o carte. Îi plăcea viaţa ei aşa cum era. Şi ştia fără umbră de îndoială că nu va mai fi niciodată aşa cum fusese.

Dar ce putea face? Nu prea putea să facă nimic, nu putea să-şi pună perna pe cap şi să se ascundă pentru tot restul vieţii. Creatura aceea

ştia de ea şi îi trimisese deja un emisar. Dacă stătea cu braţele încrucişate şi se prefăcea că nu se întâmplase nimic, putea să vină din nou după ea în orice moment şi în orice loc. Şi va fi singură.

Oare acum ajunsese să-i fie frică de noapte? Avea să privească mereu peste umăr de fiecare dată când va ieşi din casă după apusul soarelui? O să se mire atunci când un vampir pe care numai ea îl putea vedea avea să se strecoare pe urmele ei în metrou? Nu, categoric nu, ăsta nu era un mod de viaţă acceptabil. Singurul mod de viaţă – singura opţiune reală, de fapt – era să înfrunte problema şi să-şi înfrângă teama. Şi să facă acest lucru cât mai repede şi să-şi unească puterile şi resursele laolaltă cu ale lui Hoyt. Dându-şi seama că nu va mai putea să doarmă, se uită la ceas şi făcu ochii mari văzând cât este de devreme. Apoi se resemnă şi se dădu jos din pat.

În living, Cian îşi încheia noaptea cu un pahar de coniac şi o discuţie înfierbântată cu fratele său. Se întorsese în apartamentul său copleşit de un sentiment de singurătate. Nu se culca cu nicio femeie la lumina zilei, nici chiar cu draperiile trase. După părerea lui Cian, când făcea sex se afla într-o poziţie de vulnerabilitate. Nu-i plăcea să se simtă vulnerabil atunci când soarele era sus pe cer. Dar avea rareori câte o companie chiar şi după apusul soarelui şi înainte de revărsatul zorilor. Şi de aceea, orele acestea erau lungi şi goale. Dar, când intrase în apartament şi îl găsise acolo pe fratele lui, îşi dădu seama că prefera orele lungi şi pustii celor aglomerate şi solicitante.

— Sper ca femeia să stea aici până vei decide care este următoarea ta mişcare, iar eu îţi spun că aşa ceva este imposibil.

— Dar cum poate fi altfel în siguranţă? argumentă Hoyt.

— Nu cred că securitatea ei personală se află pe lista mea de priorităţi în clipa de faţă.

Cât de mult se schimbase fratele lui, îşi spuse Hoyt întristat. Nu mai era gata să ia apărarea unei femei, a unei persoane nevinovate?

— Cu toţii suntem acum în primejdie, totul este în primejdie. Nu avem de ales – trebuie să stăm împreună.

— Eu am de ales – şi nu am de gând să locuiesc aici împreună cu o vrăjitoare – şi nici cu tine, de fapt, adăugă el, pufnind pe nas. Nu las pe nimeni să stea aici în timpul zilei.

— Dar eu am stat aici ieri toată ziua.

— A fost o excepţie. Cian se ridică în picioare. Şi pe care o regret deja. Ceri mult prea mult de la o persoană căreia îi pasă de prea puţine lucruri.

— Încă n-am început să cer. Ştiu ce trebuie să facem. Vorbeai despre supravieţuire. Ei bine, supravieţuirea ta este acum în primejdie, la fel de mult ca şi a ei. Ca şi a mea.

— Mai mult chiar, dacă femeia ta are de gând să mă ucidă în timp

ce dorm.

— Nu este femeia mea. Hoyt făcu un gest înciudat. Şi nu i-aş permite niciodată să-ţi facă vreun rău. Îţi jur. În acest loc şi în acest timp, eşti singura mea rudă de sânge. Sânge din sângele meu.

Cian se albi la faţă.

— Eu nu am rude. Nu am alt sânge decât propriul meu sânge. Cu cât vei ajunge mai repede să înţelegi asta, cu atât va fi mai bine pentru tine. Fac ceea ce fac pentru mine, nu pentru tine. Nu pentru cauza ta, ci pentru mine. Am spus că am să lupt alături de tine şi aşa voi face. Dar numai pentru motivele mele.

— Şi care sunt acestea? Spune-mi-le şi mie!

— Îmi place lumea aceasta. Cian se lăsă pe braţul fotoliului, în timp ce sorbea din coniac. Îmi place ceea ce am reuşit să-i smulg şi intenţionez să păstrez ceea ce i-am smuls. Şi asta în condiţiile mele, nu după bunul plac al lui Lilith. Pentru asta consider eu că merită să mă lupt. Şi la aceasta se adaugă şi câteva secole de existenţă plicticoasă. Trec printr-o perioadă de plictiseală. Dar am şi eu limitele mele. Şi le depăşesc ţinând-o pe femeia ta la mine în casă.

— Dar nu este femeia mea!

Un zâmbet leneş se arcui pe buzele lui Cian.

— Dacă n-ai s-o faci femeia ta, înseamnă că eşti încă şi mai lent decât îmi aminteam că erai în această privinţă.

— Ăsta nu e sport, Cian, este o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Eu ştiu mai multe despre moarte decât ai să afli tu vreodată. Despre sânge şi cruzime. Secole la rând i-am privit pe muritori cum se apropie tot mai mult de propria lor dispariţie ca specie, dispariţie provocată chiar de mâna lor. Dacă Lilith ar avea puţină răbdare, ar fi de-ajuns să aştepte pur şi simplu. Savurează-ţi plăcerea acolo unde o găseşti, frăţioare, căci viaţa este lungă şi adesea anevoioasă.

Ridică paharul.

— Şi acesta este un alt motiv pentru care mă bat. E ceva de făcut.

— Dar atunci de ce nu treci de partea ei? se răsti Hoyt. Alături de cea care te-a făcut ceea ce eşti.

— Ea m-a făcut vampir. Ceea ce sunt este opera mea. Şi de ce sunt de partea ta şi nu a ei? În tine pot să am încredere. Ai să te ţii de cuvânt, pentru că aşa eşti tu făcut. Ea nu se va ţine niciodată. Nu e în firea ei.

— Dar cum rămâne cu cuvântul tău?

— Interesantă întrebare!

— Aş vrea să ştiu care este răspunsul la ea, vorbi Glenna din uşa dormitorului. Purta halatul de mătase neagră pe care îl găsise în dulap, alături de diferite alte obiecte de îmbrăcăminte intimă femeiască. N-aveţi decât să vă ciorovăiţi cât vreţi, aşa fac bărbaţii şi mai ales fraţii între ei. Dar din moment ce viaţa mea este şi ea în joc,

aş vrea să ştiu pe cine pot conta.

— Văd că te-ai făcut comodă, spuse Cian.

— Îl vrei înapoi?

Când îşi dădu capul pe spate şi apucă de nodul de la cordon, Cian zâmbi. Hoyt roşi.

— Nu-l încuraja, spuse Hoyt. Te rog să ne scuzi o clipă…

— Nu, nu plec. Vreau să aflu răspunsul la întrebarea ta. Şi aş vrea să ştiu ceva: dacă fratele tău se enervează puţin, o să mă considere o gustare?

— Nu mă hrănesc cu oameni. Cu atât mai puţin cu vrăjitoare.

— Datorită iubirii tale profunde pentru omenire!

— Pentru că îmi produce neplăceri. Dacă mănânci oameni, trebuie să ucizi şi se răspândeşte zvonul. Dacă îţi schimbi prada, se află. Şi vampirii bârfesc.

Glenna se gândi o clipă.

— Inteligent! Perfect, prefer cinstea inteligentă în locul minciunilor.

— Ţi-am spus că n-o să-ţi facă niciun rău.

— Voiam s-o aud din gura lui. Se întoarse apoi către Cian. Dacă eşti îngrijorat că te-aş putea ataca, îţi dau cuvântul meu – dar de ce ai avea încredere în el?

— Inteligent! făcu Cian.

— Fratele tău mi-a spus deja că mă va opri dacă voi încerca să fac ceva împotriva ta. S-ar putea să constate că lucrul acesta este mai greu decât îşi imaginează, dar… ar fi o prostie din partea mea să te ucid pe tine şi să-l înstrăinez de mine pe el, dată fiind situaţia în care suntem. Mi-e frică, dar nu sunt proastă.

— Trebuie să te cred pe cuvânt şi în problema asta.

Glenna îşi ridică alene mâneca şi îl învălui într-un zâmbet ademenitor.

— Dacă aş fi avut intenţia să te ucid, aş fi rostit deja un descântec. Şi ţi-ai fi dat seama dacă aş fi încercat ceva. Ai fi simţit. Şi dacă nu putem avea mai multă încredere unul în altul, suntem condamnaţi înainte să trecem la fapte.

— Aici ai dreptate.

— Acum aş vrea să fac un duş şi să mănânc ceva. Apoi mă duc acasă.

— Ba rămâi aici! Hoyt făcu un pas între ei. Când Glenna păşi înainte, Hoyt ridică doar mâna în sus şi forţa voinţei lui o împinse la loc în cadrul uşii.

— Numai câteva minute.

— Linişte! Niciunul dintre noi nu pleacă singur din acest loc. Niciunul dintre noi. Dacă e să formăm o uniune, trebuie să începem din această clipă. Vieţile noastre sunt în mâinile fiecăruia dintre noi.

— Nu te mai repezi asupra mea cu puterile tale!

— Am să fac tot ce trebuie să fac. Vă rog să mă înţelegeţi. Hoyt îşi plimbă privirea de la unul la altul. Amândoi. Îmbracă-te! îi porunci el Glennei. Şi după aceea o să mergem să luăm lucrurile de care crezi că ai nevoie. Dar repede!

În loc de răspuns, Glenna intră în dormitor şi trânti uşa.

Cian izbucni în râs.

— E clar că ştii cum să le cucereşti pe doamne! Eu mă duc la culcare.

Hoyt rămase singur în living şi se întrebă oare de ce credeau zeii că el va putea salva omenirea cu aceste două fiinţe alături de el.

Glenna nu spunea nimic, dar un bărbat care are surori ştie că femeile folosesc adesea tăcerea ca pe o armă. Şi tăcerea ei plutea în jur ca nişte spini în timp ce umplea un fel de carafă cu apă de la ţeava argintie din bucătăria lui Cian. S-ar putea ca moda femeilor să se fi schimbat radical în nouă sute de ani, dar Hoyt era convins că structura lor interioară era în mare parte aceeaşi.

Şi cu toate acestea, o mare parte din ea rămânea în continuare un mister pentru el.

Purta aceeaşi rochie ca şi în seara precedentă, dar trebuia să-şi pună pantofii. Nu era sigur ce punct slab din sufletul lui vibra la vederea picioarelor ei goale astfel încât îi provoca un început de excitaţie.

Nu ar fi trebuit să flirteze cu fratele lui, îşi spuse el plin de resentimente. Era vreme de război, nu de galanterii. Iar dacă avea de gând să se fâţâie peste tot cu braţele şi picioarele goale, trebuia să… Se opri brusc. Nu era treaba lui să se uite la picioarele ei, nu-i aşa? Nu trebuia să se gândească la ea decât ca la un instrument. Nu contează că este frumoasă. Nu contează că, atunci când zâmbeşte, simte un fel de căldură în inimă. Şi nu contează – nu poate că conteze – că, atunci când se uită la ea, se simte tentat s-o atingă.

Îşi făcu de lucru cu cărţile, răspunse la tăcerea ei cu propria tăcere şi îşi ţinu o predică cu privire la comportamentul adecvat. Apoi în aer se răspândi un fel de aromă ispititoare. Îi aruncă repede o privire, întrebându-se dacă nu încerca vreuna din vrăjile ei femeieşti. Dar Glenna stătea cu spatele spre el; în clipa următoare se ridică pe vârfurile picioarelor ei drăgălaşe ca să ia o ceaşcă din bufet. Carafa aceea, îşi dădu el seama, plină cu un fel de lichid negru, era cea care răspândea aburii aceia aromaţi. Pierdu războiul tăcerii. Din câte ştia Hoyt din proprie experienţă, bărbaţii pierd întotdeauna acest război.

— Ce fierbi acolo?

Glenna se mulţumi să toarne lichidul negru din carafă în ceaşcă, apoi se întoarse, privindu-l cu ochii ei verzi şi reci peste marginea

ceştii din care sorbea. Ca să-şi satisfacă curiozitatea, Hoyt traversă bucătăria, luă o altă ceaşcă, turnă lichidul în ea aşa cum făcuse şi Glenna, mirosi – nu detectă nicio otravă – apoi sorbi. Era ca un şoc electric, puternic şi revigorant. Stimulator, ca băutura – ca martini – din seara precedentă, totuşi diferit. Era altceva.

— E foarte bun, spuse el şi mai luă o înghiţitură.

În loc de răspuns, Glenna îl ocoli, traversă camera şi dispăru înapoi pe uşa de la camera de oaspeţi.

Hoyt ridică privirile către zeii lui. Avea să fie oare blagoslovit cu hachiţele femeii şi ale fratelui său în acelaşi timp?

— Cum? întrebă el. Cum să fac ceea ce trebuie să fac dacă am şi început să ne certăm între noi?

— Dacă tot am ajuns la capitolul ăsta, ce-ar fi s-o întrebi pe zeiţa ta ce părere are despre felul în care te porţi cu mine.

Glenna se întorsese, de astă dată avea şi pantofii în picioare şi săculeţul pe care îl purtase în seara precedentă.

— Este o apărare împotriva unei firi certăreţe.

— Mie îmi plac disputele. Şi nu accept să te răsteşti la mine ori de câte ori nu-ţi convine ceea ce am de spus. Dacă o mai faci o dată, am să ripostez. Am anumite principii în legătură cu utilizarea vrăjilor ca armă, dar n-am să le respect în relaţie cu tine.

Avea dreptate, ceea ce era şi mai supărător.

— Ce este licoarea asta?

Glenna oftă.

— Este cafea. Îmi închipui că ai mai băut cafea. Egiptenii aveau cafea. Aşa cred.

— Dar nu ca asta, răspunse el.

Şi pentru că femeia zâmbea, presupuse că ceea ce fusese mai rău trecuse.

— Sunt gata să mergem imediat după ce îţi ceri scuze.

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Asta voiau femeile.

— Îmi pare rău că am fost nevoit să recurg la forţă ca să te împiedic să te cerţi toată dimineaţa.

— A, faci pe şmecherul! De astă dată accept. Hai să mergem! Se duse la ascensor şi apăsă pe buton.

— Aşa e moda la femei în timpul acesta, să fie agresive şi cu limba ascuţită, sau numai tu eşti aşa?

Se uită la el peste umăr.

— Pentru moment, sunt singura în legătură cu care trebuie să-ţi faci griji. Intră în lift şi ţinu uşa. N-ai de gând să vii?

Glenna îşi elaborase o strategie. În primul rând, trebuia să găsească un taxi. Indiferent cum ar decurge conversaţia, indiferent cât de ciudat s-ar comporta Hoyt, cu siguranţă că un taximetrist newyorkez nu se va

mira, căci văzuse multe la viaţa lui. Şi apoi, curajul nu-i revenise în totalitate, nu suficient pentru a o determina să mai încerce o călătorie cu metroul.

Aşa cum se aşteptase, în clipa în care ajunseră afară, Hoyt se opri brusc. Şi privi lung în jur. Se uită în sus, în jos, la dreapta, la stânga. Studie traficul, pietonii, clădirile. Nimeni n-o să-i dea atenţie; în caz contrar, o să-l considere turist. Când deschise gura să pună o întrebare, Glenna îşi duse un deget la buze.

— O să ai un milion de întrebări. Aşa că ar fi mai bine să le pui la păstrare pentru mai târziu. O să răspundem cu timpul la toate. Deocamdată am să chem un taxi. Iar după ce vom urca, încearcă să nu faci nicio remarcă prea deplasată.

În mintea lui, întrebările mişunau ca furnicile, dar se învălui în mantia demnităţii.

— Nu sunt un prost. Înţeleg foarte bine că sunt deplasat aici.

Nu, nu era deloc prost, îşi spuse Glenna, în timp ce se apropia de bordură cu mâna ridicată. Şi nici nu era fricos. Se aşteptase să fie uimit, dar zgomotul şi agitaţia şi mulţimea oraşului nu-i provocaseră teama pe care o anticipase. Pe chipul lui se citea doar curiozitatea, o doză oarecare de fascinaţie şi puţină dezaprobare.

— Nu-mi place cum miroase aerul.

Glenna îl împinse înapoi când veni lângă ea pe bordură.

— Ai să te obişnuieşti cu el.

Când o maşină opri lângă ei, Glenna îi şopti:

— Fă ceea ce vezi că fac şi eu şi apoi aşază-te comod şi bucură-te de plimbare.

După ce se urcară în taxi, Glenna întinse braţul peste el ca să închidă portiera şi îi dădu taximetristului adresa ei. Când acesta se încadră rapid în trafic, Hoyt făcu ochii mari.

— Nici eu nu ştiu prea multe, spuse ea pe fundalul muzicii indiene care se revărsa din radioul taxiului. Este un taxi, un fel de maşină. Merge cu un motor pe combustibil, cu benzină şi ulei.

Îi explică cum se pricepu mai bine ce înseamnă semafoarele, trecerile pentru pietoni, zgârie-norii, magazinele universale şi tot ce-i mai veni în minte, îşi dădu seama că era ca şi când ar fi văzut şi ea oraşul pentru prima dată şi începu să-i placă. Hoyt asculta. Glenna vedea cum absoarbe informaţiile ca un burete. Cum absoarbe mirosurile, sunetele, imaginile şi le pune într-un fel de bancă de date a lui proprie.

— Sunt aşa de mulţi, spuse el încet pe un ton schimbat, ceea ce o făcu să-i arunce o privire. Aşa de mulţi oameni, repetă el, privind prin fereastra laterală. Şi nu ştiu ce va urma. Cum să salvăm aşa de mulţi oameni?

Glenna simţi o durere bruscă în stomac. Da, foarte mulţi oameni. Şi

aceasta nu era decât o parte dintr-un oraş dintr-un singur stat.

— Nu putem. Nu pe toţi. N-ai să poţi niciodată. Se întinse şi îl apucă strâns de mână. Nu te mai gândi la cât de mulţi sunt, că ai să înnebuneşti. Trebuie să luăm lucrurile pe rând.

Scoase banii când taxiul opri – şi aceasta o făcu să se gândească la aspectul financiar şi la modul în care va rezolva această mică problemă în lunile următoare. Când ajunseră din nou pe trotuar îl apucă pe Hoyt de mână:

— Acesta e blocul meu. Dacă vedem pe cineva înăuntru, zâmbeşte fermecător şi atât. O să-şi închipuie că mi-am adus acasă un amant.

Chipul lui exprima stupoarea.

— Şi îţi aduci amanţi acasă?

— Din când în când.

Descuie uşa şi îl împinse într-un vestibul mic ca să aştepte ascensorul. Apoi, încă şi mai înghesuiţi, porniră în sus.

— Toate clădirile au chestii din astea…

— Ascensoare. Nu chiar toate, dar foarte multe din ele au.

Când ajunseră la apartamentul ei, Glenna deschise grilajul de fier şi păşi înăuntru. Era un apartament mic, dar cu o lumină excelentă. Pereţii erau acoperiţi de tablourile şi fotografiile ei şi fuseseră zugrăviţi într-un verde-pal strălucitor ca să reflecte lumina. Pe jos se aflau covoare pe care le ţesuse chiar ea şi care înveseleau pardoseala cu tonurile lor vii şi modelele vesele. Era ordine, aşa cum se potrivea cu firea ei. Patul rabatabil fusese transformat în canapea. Era plină de perne. Nişa în care se afla bucătăria strălucea în urma curăţeniei recente.

— Locuieşti singură. Nu ai pe nimeni să te ajute.

— Nu-mi port permite să am ajutoare. Şi îmi place să locuiesc singură. Personalul şi servitorii înseamnă bani şi eu nu am destui.

— Nu ai niciun bărbat în familie, nu primeşti niciun fel de pensie sau alocaţie?

— Nu mai primesc alocaţie de la vârsta de zece ani, spuse ea sec. Lucrez. Femeile lucrează la fel ca bărbaţii. De regulă, noi nu depindem de un bărbat care să aibă grijă de noi, din punct de vedere financiar sau sub alte aspecte.

Glenna împinse poşeta la o parte.

— Îmi câştig existenţa în felul acesta: vând tablouri şi fotografii. Tablouri mici, cele mai multe pentru cărţi poştale ilustrate, vederi, bileţele şi fel de fel de mesaje pe care oamenilor le place să şi le trimită unii altora.

— A, eşti artistă!

— Aşa este, spuse ea amuzată de faptul că meseria ei păruse, în sfârşit, să se bucure de aprobarea lui.

— Cu ilustratele îmi plătesc chiria. Dar mai vând şi lucrări de artă

din când în când. Îmi place să lucrez şi pentru mine. Îmi stabilesc singură programul de lucru – ceea ce este un noroc pentru tine. Nu trebuie să dau socoteală nimănui, aşa că pot să-mi iau timp liber ca să fac ceea ce trebuie făcut.

— Şi mama mea este artistă în felul ei. Tapiseriile ei sunt foarte frumoase.

Se apropie de un tablou cu o sirenă care ieşea din marea agitată. Chipul ei exprima o anumită forţă, un soi de cunoaştere pe care el o considera în mod inerent feminină.

— E făcută de tine?

— Da.

— Dovedeşte talent şi o forţă magică ce se transpune în culori şi forme.

Este mai mult decât o simplă aprobare, decise ea. E chiar admiraţie, şi simţi cum o învăluie o căldură plăcută.

— Mulţumesc. De regulă, o apreciere ca aceasta m-ar face fericită tot restul zilei. Numai că astăzi este o zi cu totul deosebită. Trebuie să mă schimb.

Hoyt dădu absent din cap şi se apropie de un alt tablou.

În spatele lui, Glenna înclină capul, apoi ridică din umeri. Se îndreptă spre dulapul vechi pe care îl folosea pentru haine, îşi alese ce dorea şi duse totul în baie. Era obişnuită ca bărbaţii să-i acorde ceva mai multă atenţie, se gândi ea, în timp ce îşi scotea rochia. Să se uite la felul cum arată, cum se mişcă. Era deprimant să te simţi ignorată în felul acesta, chiar dacă avea lucruri mai importante în minte. Îmbrăcă o pereche de blugi şi o bluză albă. Lăsă apoi să se topească bucuria pe care fusese suficient de vanitoasă ca s-o lase s-o cuprindă în dimineaţa aceasta, se fardă şi îşi legă părul la spate într-o coadă de cal scurtă.

Când reveni, îl găsi pe Hoyt în bucătărie, cotrobăind printre ierburile ei.

— Să nu te atingi de lucrurile mele. Îi dădu brusc mâna la o parte.

— Voiam numai să… se retrase, apoi se uită în mod deliberat peste umărul ei. Asta este ceea ce porţi în public?

— Da. Glenna se răsuci pe călcâie şi îi invadă spaţiul intim la fel de deliberat. E vreo problemă?

— Nu. Nu porţi încălţări?

— Nu şi prin casă. Nu în mod obligatoriu.

Ce ochi albaştri avea, îşi spuse ea. Aşa de albaştri şi pătrunzători pe sub genele acelea lungi şi negre.

— Ce simţi când suntem aşa? Singuri? Aproape unul de altul?

— Nelinişte.

— Este lucrul cel mai drăguţ pe care mi l-ai spus până acum. Vreau să spun, simţi ceva? Aici, făcu ea şi îşi puse pumnul pe pântec, susţinându-i în acelaşi timp privirea. Simţi un fel de apăsare? N-am

mai avut niciodată o asemenea senzaţie.

O simţea şi el şi mai simţea şi un fel de arsură sub inimă.

— N-ai mâncat nimic, reuşi el să articuleze şi se dădu grijuliu mai în spate. Probabil că îţi este foame.

— Oarecum, murmură ea. Nu ştiu de ce anume o să am nevoie, aşa că am să iau tot ce cred de cuviinţă. Nu sunt genul de om căruia îi place să călătorească cu bagaje puţine. O să trebuiască să vă împăcaţi cu asta, şi tu, şi Cian. Probabil că vom pleca foarte curând.

Hoyt ridică o mână, schiţând gestul de a-i atinge părul, căci era ceva ce dorea să facă de când o văzuse pentru prima dată. Dar lăsă mâna în jos.

— Plecăm?

— Că doar nu te aştepţi să stai bine mersi la New York şi să aştepţi să vină armata la tine? Portalul este în Irlanda şi trebuie să presupunem că şi bătălia va avea loc tot în Irlanda sau în vreun cotlon mistic de pe acolo. Avem nevoie de acel portal sau vom avea cu siguranţă nevoie de el într-un anumit moment. Aşadar, trebuie să ajungem în Irlanda.

Hoyt stătea şi se uita la ea, cum îndeasă tot felul de sticluţe şi fiole într-un cufăr foarte asemănător cu al lui.

— Da, ai dreptate. Fireşte că ai dreptate. Trebuie să mergem înapoi. Şi călătoria ne va lua mult din timpul pe care îl avem. O, Dumnezeule, o să-mi vărs şi maţele din mine pe corabie până acasă.

— Pe corabie? făcu ea ridicând privirile spre el. Nu avem timp pentru *Queen Mary,* iubitule. O să zburăm.

— Spuneai că nu ştii să zbori.

— Ştiu să zbor cu avionul. Trebuie să ne gândim cum să facem rost de un bilet pentru tine. Nu ai niciun fel de carte de identitate şi nici paşaport. Trebuie să facem o vrăjitorie la agenţia de bilete şi la graniţă. Glenna flutură din mână. Mă descurc eu cumva.

— Ce e aia avion?

Glenna se uită la el, apoi se rezemă de masă şi izbucni în râs.

— Am să-ţi explic mai târziu.

— Nu am intenţionat să te amuz.

— Nu, sigur că nu. O, la naiba, nu ştiu ce să iau şi ce să las. Făcu un pas înapoi, îşi trecu mâinile peste faţă. Este prima mea apocalipsă.

— Ierburile, florile şi rădăcinile cresc şi în Irlanda şi chiar foarte bine.

— Mie îmi plac ale mele.

Ceea ce era o prostie şi o naivitate, dar, în fine…

— Iau tot ce consider esenţial în domeniul acesta, începând cu cărţile, hainele etc. Şi trebuie să dau şi nişte telefoane. Am câteva întâlniri pe care trebuie să le contramandez.

Cu o oarecare nemulţumire închise valiza deja burduşită şi o puse

pe masă. Traversă camera către un cufăr mare de lemn din colţul cel mai îndepărtat şi îl deschise cu un descântec. Împins de curiozitate, Hoyt se apropie să-i vadă conţinutul peste umărul Glennei.

— Ce ţii aici?

— Cărţi de descântece, reţete, câteva dintre globurile mele de cristal cele mai puternice. Sunt unele care mi-au fost transmise.

— A, deci eşti o vrăjitoare ereditară.

— Exact. Singura din generaţia mea care mai practică vrăjitoria. Mama mea a renunţat când s-a căsătorit. Tatălui meu nu-i plăcea. Pe mine m-au iniţiat bunicii.

— Cum putea să renunţe la ceva ce era înlăuntrul ei?

— Este o întrebare pe care mi-am pus-o de multe ori. Se lăsă pe călcâie şi începu să atingă ceea ce putea să ia şi ceea ce nu putea.

— Din dragoste. Tatăl meu îşi dorea o viaţă simplă. Dar eu n-am putut. Nu cred că pot să iubesc suficient de mult pentru a renunţa la harul meu. Trebuie să mă iubească el suficient de mult ca să mă accepte aşa cum sunt.

— Puternică magie!

— Da. Luă un săculeţ de catifea. Aceasta este mândria mea. Scoase dinăuntru globul de cristal cu care îl văzuse pe el în viziunile ei.

— Este de mult timp în familia noastră. De peste două sute cincizeci de ani.

— Puternică magie! repetă el, căci în momentul în care Glenna îl ridică în mâini, Hoyt văzu cum pulsează ca o inimă care bate.

— În privinţa asta ai dreptate. Se uită peste bol la el. Ochii i se întunecaseră brusc. Şi nu ar fi momentul să folosim câte ceva din ea? Nu a venit timpul să facem ceea ce trebuie să facem, Hoyt? Lilith ştie unde sunt, ce sunt. Probabil că ştie acelaşi lucru şi despre tine, şi despre Cian. Hai să facem o mişcare.

Ridică globul de cristal.

— Hai să aflăm unde se ascunde.

— Acum şi aici?

— Nu cunosc niciun loc sau timp mai bun.

Glenna se ridică şi îşi îndreptă bărbia către covorul din centrul încăperii.

— Dă-l, te rog, la o parte!

— Ceea ce vrei tu să faci este o mişcare periculoasă. Poate că ar trebui să ne mai gândim puţin.

— Putem să ne gândim în timp ce rulezi covorul. Am tot ce-mi trebuie pentru un descântec de localizare şi tot ce ne trebuie şi pentru protecţie. Putem să facem în aşa fel încât să nu ne vadă în timp ce ne uităm la ea.

Hoyt îi îndeplini rugămintea şi descoperi sub covor pentagrama desenată. Trebuia să admită că se bucura că poate face ceva,

indiferent ce. Dar ar fi preferat să acţioneze de unul singur.

— Nu ştim dacă poate fi orbită. Se hrăneşte cu sânge magic şi probabil chiar destul de des. Este foarte puternică şi foarte vicleană.

— Şi noi la fel. Parcă spuneam că bătălia va avea loc peste trei luni. Când vrei să începem pregătirile?

Hoyt o privi şi încuviinţă din cap.

— Aici şi acum.

Glenna puse bolul de cristal în centrul pentagramei şi scoase de la piept două amulete. Le aşeză în cerc, apoi aduse lumânări, un bol de argint şi baghete de cristal.

— Nu am nevoie de toate aceste instrumente.

— Bravo ţie, dar eu prefer să le folosesc. Hai să lucrăm împreună, Merlin.

Hoyt ridică o amuletă ca să-i studieze incrustaţiile în timp ce ea înconjura conturul pentagramei cu lumânări.

— Te-ar deranja dacă aş lucra îmbrăcată numai cu aerul?

— Au, făcu el fără să ridice privirile.

— Foarte bine, din spirit de echipă, am să rămân îmbrăcată. Dar hainele îmi restricţionează mişcările.

Îşi scoase elasticul din păr, umplu bolul de argint cu apă dintr-o fiolă şi presără apoi ierburi.

— De regulă, invoc zeiţa atunci când cercul este gata şi se pare că acesta este modalitatea cea mai potrivită. Îţi convine?

— Perfect.

— Eşti foarte vorbăreţ, nu-i aşa? Bine. Eşti gata? El dădu aprobator din cap, iar ea se duse la cealaltă curbă. Zeiţe ale răsăritului, ale apusului, ale nordului şi ale sudului, începu ea, mişcându-se în interiorul cercului în timp ce vorbea. Cerem binecuvântarea voastră. Vă chemăm să staţi mărturie şi să priviţi acest cerc şi tot ceea ce este în interiorul lui.

— Puteri ale aerului, ale apei, ale focului şi ale pământului! îi ţinu isonul şi Hoyt. Veniţi alături de noi în călătoria noastră dintre lumi!

— Noapte şi zi, zi şi noapte, vă chemăm la acest ritual sacru. Şi aruncăm acum cercul acesta, o dată înmulţit cu trei. Şi cum vom dori noi, aşa să fie!

Vrăjitoarele, îşi spuse el. Totdeauna se străduiesc să vorbească în versuri. Dar simţi imediat o adiere prin aer şi văzu cum se încreţeşte suprafaţa apei din vas, iar flăcările lumânărilor încep să pâlpâie.

— Ar trebui s-o chemăm pe Morrigan, spuse Glenna. Ea a fost mesagerul.

Hoyt începu ritualul pentru chemarea ei, apoi decise că era mai bine să vadă ce face vrăjitoarea.

— Acesta este locul tău sacru. Cere îndrumări şi rosteşte-ţi descântecul!

— Foarte bine.

Glenna lăsă în jos cuţitul sacru şi ridică mâinile cu palmele în sus.

— În această zi şi în acest ceas, invoc puterea sacră a zeiţei Morrigan şi o rog să ne acorde graţia şi vitejia ei. În numele tău, Mamă, căutăm să vedem, te rugăm să ne îndrumi spre lumină.

Se aplecă şi ridică globul de cristal în mâini.

— În acest glob vrem să vedem fiara care hăituieşte toată omenirea, dar ochii ei să fie orbi către noi. Dă putere vederii noastre, minţilor şi inimilor noastre, astfel ca norii din acest glob să se împrăştie. Şi cum vrem noi, aşa să fie!

Ceţurile şi lumina se amestecară în sticlă. Pentru o clipă i se păru că vede lumile din interiorul lui. Culori, forme, mişcare. Îşi auzi inima cum bate. Auzi cum bate şi inima Glennei.

Îngenunche atunci când îngenunche ea. Şi văzu ce vedea ea.

Un loc întunecos, plin de tuneluri şi scăldat într-o lumină roşie. I se păru că aude marea, dar nu ştia cu certitudine dacă nu era cumva numai mugetul puterii din propria lui minte. Şi văzu mai multe trupuri, însângerate şi contorsionate, stivuite ca lemnele de foc. Şi cuşti în care oamenii plângeau sau gemeau sau şedeau pur şi simplu cu ochii în gol. Prin tuneluri se mişca ceva, nişte forme negre care abia clinteau aerul. Unii se căţărau pe pereţi ca nişte gândaci.

Şi se auzea un hohot de râs sinistru, lugubru şi înfricoşător.

Călători împreună cu Glenna prin tunelurile unde aerul mirosea a stătut şi a sânge. Jos de tot, în adâncurile pământului, de pe pereţii de piatră picura umezeala. Şi ajunseră la o uşă pe care erau săpate simbolurile magiei negre. Simţi cum îi îngheaţă răsuflarea când intrară pe acea uşă.

Ea dormea pe un pat de regină, cu patru stâlpi şi baldachin, cu cearşafuri de mătase reci ca gheaţa. Cearşafurile erau pătate de picături de sânge. Sânii ei erau dezgoliţi deasupra cearşafurilor şi frumuseţea chipului ei nu scăzuse defel din clipa când o văzuse ultima dată. Alături de ea se afla trupul unui băiat. Ce tânăr este, îşi spuse Hoyt cu milă. Nu avea mai mult de zece ani şi era atât de palid în moartea lui, cu părul de culoarea grâului de mătase aruncat pe frunte. Flacăra lumânărilor pâlpâia, aruncând o lumină şovăitoare pe trupul ei, pe trupul lui.

Hoyt luă amuleta şi o ridică deasupra capului.

Şi atunci ea deschise ochii şi se uită în ochii lui. Scoase un ţipăt, dar Hoyt nu sesiză nici urmă de teamă în el. Alături de ea, băiatul deschise şi el ochii, îşi dezgoli colţii şi sări în sus ca să se lipească de tavan ca o şopârlă.

— Mai aproape, mormăi ea. Vino mai aproape, magicianule, şi ad-o şi pe vrăjitoarea ta cu tine. Am s-o transform în animal de casă după ce îţi sug tot sângele. Îţi închipui că poţi să te atingi de mine?

Când sări din pat, Hoyt simţi cum zboară înapoi, străbătând un aer atât de rece, încât avu senzaţia că îi îngheaţă respiraţia în gât. Şi se trezi apoi stând în cerc, cu ochii ţintă la Glenna. Ochii ei erau întunecaţi şi larg deschişi. Îi curgea sânge din nas. Şi-l şterse cu dosul palmei, în timp ce se străduia să-şi recapete respiraţia.

— Prima parte a funcţionat, reuşi ea să spună. A doua parte cu orbirea ei nu a mers chiar foarte bine, după cum se vede.

— Are şi ea puterile ei. Nu este lipsită de calităţi.

— Ai mai simţit vreodată aşa ceva? îl întrebă ea.

— Nu, niciodată.

— Nici eu. Fu străbătută de un fior puternic.

— O să avem nevoie de un cerc mai mare.

6

Înainte de a pleca, Glenna făcu curăţenie temeinic în mansardă. Hoyt nu avu nimic împotrivă. Nu voia să lase niciun fel de urmă, niciun fel de ecouri din întunecimea aceea în casa ei. La sfârşit îşi puse instrumentele şi cărţile la loc în cufăr. După ceea ce văzuse şi după ceea ce simţise, nu mai avea de gând să aleagă. Va lua totul, inclusiv lada de voiaj, aproape toate cristalele, câteva unelte artistice de bază, aparate de fotografiat, două valize.

Aruncă o privire visătoare către şevaletul care stătea lângă fereastră şi la tabloul abia început de pe el. Dacă se va întoarce – nu dacă, ci *când* – se corectă ea, când se va întoarce îl va termina. Stătea în picioare alături de Hoyt şi se uita la fel ca el la grămada de lucruri.

— Niciun comentariu? întrebă ea. Nicio discuţie sau observaţie sarcastică cu privire la modul în care intenţionez să călătoresc?

— În ce scop?

— Înţeleaptă atitudine. Acum mai avem o mică problemă: cum să scoatem toate astea de aici şi să le ducem în oraşul de sus, la locuinţa fratelui tău. Apropo de asta, mă îndoiesc că va fi şi el la fel de înţelept ca tine.

Se juca cu pandantivul ei în timp ce reflecta.

— Ce zici, ducem totul în braţe sau încercăm un descântec pentru transport? Nu am făcut niciodată ceva de amploarea aceasta.

Hoyt îi aruncă o privire rece.

— Am avea nevoie de trei taxiuri şi de tot ce a mai rămas din ziua de astăzi ca să cărăm toate astea.

Aşadar, şi el gândea la fel.

— Vizualizează apartamentul lui Cian, porunci el. Camera în care ai dormit.

— Perfect.

— Concentrează-te! Readu-ţi în minte totul, cu toate amănuntele, formele, structurile.

Glenna încuviinţă din cap şi închise ochii.

— O am.

Alese mai întâi cufărul, căci acesta înmagazina cele mai multe puteri. Magia din el îl va ajuta să îndeplinească misiunea. Îl înconjură de trei ori, apoi în sens invers, în timp ce rostea cuvintele magice.

Glenna se străduia să-şi menţină atenţia concentrată. Dar în vocea lui era ceva mai profund, mai grav, era ceva erotic în modul în care vorbea în limba străveche. Simţi pe piele şi în sânge căldura puterii stârnite de el. Apoi aerul zvâcni cu putere.

Când deschise ochii, cufărul dispăruse.

— Sunt impresionată. Ca să fie mai cinstită, ar fi trebuit să spună că este uluită. După o pregătire prealabilă şi cu un efort considerabil era şi ea în stare să transporte obiecte mici pe distanţe scurte. Dar el suflase pur şi simplu un cufăr în greutate de o sută de kilograme.

Şi-l putea imagina acum, cu mantia plutind în aer pe stânca despre care îi vorbise, din Irlanda. Sfidând furtuna, luându-se la întrecere cu ea. Şi înfruntând ceea ce niciun om n-ar trebui să înfrunte, cu credinţă şi magie. Simţi cum i se strânge stomacul de plăcere.

— Ai vorbit în galeză?

— Irlandeză, spuse el atât de absent încât ea nu-l mai întrebă nimic.

Hoyt înconjură totul din nou, concentrându-se de astă dată asupra instrumentelor ei de fotograf şi pictor. Fu gata să protesteze, dar apoi îşi spuse că trebuie să stea liniştită şi să aibă încredere. Invocă încăperea şi închise din nou ochii, apoi îşi readuse în minte camera de oaspeţi. Îi oferea ce putea şi ea cu puterile sale. Hoyt avu nevoie de cincisprezece minute ca să realizeze ceea ce – era silită să recunoască – ei i-ar fi luat ore întregi, asta în cazul în care ar fi fost în stare s-o facă.

— Ei bine, ei bine, a fost… formidabil!

Magia era încă în el, făcându-i ochii opaci şi încreţind aerul dintre ei. O simţea ca pe o panglică în jurul lor, cum îi lega laolaltă. Excitaţia pe care o simţea era atât de puternică, încât trebui să facă un pas înapoi, ca să rupă în mod deliberat legătura dintre ei.

— Nu vreau să te jignesc, dar eşti sigur că au ajuns acolo unde vrem noi să ajungă?

Hoyt continua s-o privească fix cu ochii aceia adânci şi albaştri, până când fierbinţeala din pântecul ei crescu atât de mult, încât se mira cum de nu scoate scântei prin vârfurile degetelor. Era greu de suportat, toată această apăsare, această nevoie, bătăile nebune ale inimii ei. Dădu să facă un pas înapoi, dar el ridică pur şi simplu mâna şi o opri în loc. Simţi atracţia dinspre el, către el, însă nu era suficient de puternică pentru ca ea să nu o poată neutraliza în orice clipă. Dar în loc s-o anihileze şi să scape, îşi adânci privirea în ochii lui, în timp ce el acoperea distanţa dintre ei dintr-un singur pas.

Şi atunci lucrurile scăpară de sub control.

O trase spre el cu atâta putere încât aerul îi ieşi brusc din piept cu un fâşâit care se termină într-un geamăt când gurile lor se întâlniră. Sărutul fierbinte, ameţitor ca un drog i se urcă la creier, se răspândi în trup şi gâlgâi în sânge, când se lipi de el.

Lumânările pe care le lăsase aprinse în cameră începură să pâlpâie.

Agresivă şi disperată în acelaşi timp, îşi înfipse mâinile în umerii lui şi se aruncă cu capul înainte în furtuna de senzaţii. După asta tânjise

din primul moment când îl văzuse în visurile ei. Îi simţi mâinile pe păr, pe trup, pe faţă şi fiecare loc pe care îl atingea se cutremura. Acum nu mai era vis, era numai dorinţă şi fierbinţeală şi carne.

Hoyt nu se putea opri. Glenna era ca o sărbătoare după un post lung şi nu voia decât să se îndestuleze. Gura ei era plină şi moale şi se potrivea perfect cu a lui, de parcă zeii le-ar fi modelat numai pentru acest scop. Puterile pe care le dezlănţuise ricoşau acum împotriva lui şi îi stârneau o foame insuportabilă, care îi producea dureri în pântec, în inimă şi pe care trebuia să o potolească. Între ei se aprinsese o flacără. Ştiuse acest lucru de la bun început, din momentul în care zăcuse bolnav de febră şi răpus de durere în vreme ce lupii îl pândeau de dincolo de cercul de foc. Şi se temea de asta aproape la fel de mult ca de ceea ce erau meniţi să facă împreună.

O împinse înapoi tremurând din tot trupul. Ceea ce aţâţaseră în ei se vedea acum pe chipul ei, ameţitor şi ispititor. Dacă accepta şi lua ce i se oferea, ce preţ aveau să plătească pentru asta?

Pentru că întotdeauna exista un preţ.

— Îmi cer scuze. M-am lăsat… m-am lăsat în voia ultimului descântec.

— Nu-ţi cere scuze! Este jignitor!

Femeile astea, fu tot ce reuşi el să-şi spună.

— Dar faptul că te-am atins în felul acesta nu e jignitor?

— Dacă n-aş fi dorit să mă atingi în acest fel, te-aş fi oprit. O, nu te împăuna, se răsti ea văzând expresia întipărită pe faţa lui. Poate că eşti tu mai puternic, ca fizic şi forţă magică, dar ştiu să mă stăpânesc. Iar atunci când vreau să mi se ceară scuze, o spun răspicat.

— Nu pot să-mi găsesc echilibrul în acest loc şi alături de tine. Chipul lui exprima frustrarea. Nu-mi place şi nu-mi place nici ceea ce simt pentru tine.

— Asta e problema ta. N-a fost decât un sărut.

O apucă de braţ înainte ca ea să se întoarcă.

— Nu cred că este doar un sărut chiar şi în această lume. Ai văzut cu cine trebuie să ne luptăm. Dorinţa este o slăbiciune pe care nu ne-o putem permite. Tot ceea ce avem trebuie să fie îndreptat către ceea ce urmează să facem. N-am de gând să risc viaţa ta sau soarta omenirii pentru câteva momente de plăcere.

— Pot să te asigur că vor fi mai multe. Dar nu are rost să discut cu un bărbat care consideră că dorinţa este o slăbiciune. Deocamdată, hai să o lăsăm baltă şi să ne vedem de treabă.

— Nu vreau să te jignesc, rosti el cu oarecare părere de rău. Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

— Dacă te mai scuzi o singură dată ai să te trezeşti în fund.

Îşi luă cheile şi geanta.

— Stinge, te rog, lumânările şi hai să mergem. Vreau să verific dacă

lucrurile mele au ajuns cu bine şi să facem aranjamentele pentru călătoria spre Irlanda. Şi să ne gândim cum să te scoatem ilegal din ţară.

Luă nişte ochelari de soare de pe masă şi şi-i puse pe nas. O mare parte din iritarea ei dispăru la vederea expresiei uluite de pe chipul lui.

— Pentru umbră, îi explică ea. Atenuează strălucirea soarelui şi în cazul de faţă sunt şi un accesoriu la modă.

Deschise poarta de fier, apoi se întoarse şi se uită la mansarda ei, la lucrurile ei.

— Trebuie să am încredere că mă voi întoarce aici. Trebuie să am încredere că voi revedea acest loc.

Păşi în ascensor şi apăsă pe butonul pentru parter. Şi lăsă în urma ei o mare parte din ceea ce iubea.

Când Cian ieşi din camera lui, Glenna era în bucătărie şi gătea. La întoarcere, Hoyt se mutase în încăperea vecină cu livingul şi îşi cărase toate cărţile cu el. Din când în când, Glenna simţea vibraţii în aer şi presupunea că încearcă nişte descântece. Acestea îl ţineau departe de ea, nu însă şi de gândurile ei.

Era foarte atentă în privinţa bărbaţilor. Se distra cu ei, fireşte, dar nu se dăruia fără discernământ. Însă tocmai asta făcuse în cazul lui Hoyt. Fusese un impuls de moment şi, se pare, o greşeală. Şi deşi spusese chiar ea că nu fusese decât un sărut, nu mai încercase niciodată o senzaţie asemănătoare.

O dorea, în privinţa asta nu exista niciun dubiu. Dar el nu se lăsase în voia simţămintelor. Glenna ar fi preferat ca el să o fi ales pe ea. Dorinţa nu era o slăbiciune – cel puţin nu din punctul ei de vedere. Avea dreptate că nu-şi puteau permite să se distreze. Puterea voinţei şi sentimentele solide reprezentau două dintre trăsăturile lui cele mai atrăgătoare. Dar văzute prin prisma propriului ei sistem, erau în egală măsură enervante.

Aşa că se apucase de gătit, pentru că în felul acesta avea o ocupaţie asupra căreia se putea concentra. Când apăru Cian, somnoros şi indispus, Glenna tăia de zor legume.

— Se vede că acum *mi casa es su casa**[2]**,* spuse el.

Îşi văzu în continuare de treabă.

— Am adus şi câteva alimente perisabile, printre altele, de acasă. Nu ştiu dacă mănânci aşa ceva.

Cian privi cu neîncredere la morcovii cruzi şi frunzele verzi.

— Unul dintre avantajele destinului meu este că nu trebuie să-mi mănânc legumele ca un băiat cuminte. Dar simţise ce fierbea pe maşina de gătit şi se apropie să miroasă mai bine sosul de tomate care sfârâia în tigaie.

— Dar, pe de altă parte, trebuie să recunosc că arată foarte ispititor.

Se rezemă de masă ca să se uite mai bine la ea.

— Şi tu la fel.

— Nu-ţi irosi farmecul discutabil cu mine. Nu mă interesează persoana ta.

— Aş putea lucra la chestia asta şi m-aş strecura pe sub pielea lui Hoyt. Ar putea fi amuzant. Hoyt se căzneşte să nu te privească. Şi nu prea reuşeşte acest lucru.

Ezită o clipă cu mâna în aer, apoi lăsă din nou cuţitul în jos.

— Sunt sigură că în cele din urmă va reuşi. Este un bărbat foarte hotărât.

— Întotdeauna a fost aşa, dacă nu mă înşală memoria. Sobru şi serios şi prins ca un şoarece în capcana harului lui.

— Aşa vezi tu lucrurile? Lăsă cuţitul jos şi se întoarse către el. Ca o capcană? Dar nu este aşa, nici pentru el şi nici pentru mine. Este în primul rând o datorie. Dar este şi un privilegiu şi o bucurie.

— Am să văd eu ce bucurie o să fie când ai să te afli pe tărâmul lui Lilith.

— Am fost acolo. Am făcut un descântec de localizare de la mine de acasă. Stă într-o peşteră cu o mulţime de tuneluri. În apropierea mării, aşa cred. După toate probabilităţile, aproape de stânca de pe care a înfruntat-o Hoyt. Ne-a repezit înapoi un suflu foarte zdravăn. Data viitoare n-o să ne mai lăsăm spulberaţi aşa uşor.

— Sunteţi o pereche de nebuni, asta sunteţi! Deschise cutia frigorifică şi scoase o pungă de sânge. Chipul i se alungi la auzul exclamaţiei scoase de Glenna. Va trebui să te obişnuieşti cu asta.

— Ai dreptate. Aşa voi face.

Se uită la el în timp ce acesta turnă conţinutul într-un pahar gros şi apoi îl puse în cuptorul cu microunde la încălzit. De astă dată Glenna scoase un chicotit pe care nu şi-l putuse înăbuşi.

— Scuză-mă, dar este aşa de ciudat.

Cian se uită atent la ea şi fiindcă nu remarcă niciun fel de ironie se relaxă.

— Vrei puţin vin?

— Sigur că da, mulţumesc. Trebuie să mergem în Irlanda.

— Aşa mi s-a spus.

— Nu. Acum. Imediat după ce o să facem aranjamentele necesare. Eu am paşaport, dar trebuie să vedem cum putem să-l scoatem pe Hoyt din această ţară şi să-l introducem în alta. Şi vom avea nevoie de un loc unde să stăm şi, ei bine, să ne antrenăm şi să exersăm.

— La naiba, spuse Cian şi îi turnă un pahar de vin. Să ştii că nu e chiar aşa de simplu să las pe cineva în locul meu să-mi conducă afacerile, mai ales că omul în care aveam încredere că se poate ocupa

de clubul meu de jos şi-a băgat în cap că trebuie să se înroleze în armata sfântă a lui Hoyt.

— Uite ce este, eu mi-am petrecut astăzi o mulţime de timp cu făcutul bagajelor, cu transferul puţinelor fonduri de care dispun ca să-mi pot plăti chiria locuinţei până în octombrie. Mi-am anulat întâlnirile şi am transferat câteva din comenzile avantajoase pe care le aveam unui asociat. Va trebui să te descurci şi tu cumva.

Cian îşi scoase paharul din cuptorul cu microunde.

— Şi mă rog, cu ce te ocupi? La ce se referă acele comenzi avantajoase?

— Felicitări cu conţinut mistic. Pictez. Şi fac fotografii.

— Şi te pricepi?

— Nu, mă fandosesc! Fireşte că mă pricep. Fotografiile cele mai rentabile sunt cele de la nunţi. Mai realizez şi lucrări de artă pentru propria plăcere pe care uneori le vând. Ştiu să mă descurc binişor. Ridică paharul. Dar tu?

— N-aş fi putut supravieţui dacă nu m-aş fi descurcat. Aşadar, plecăm diseară.

— Diseară? Dar nu se poate…

— Să ne adaptăm, spuse el simplu şi bău.

— Trebuie să vedem ce avioane avem, să cumpărăm bilete…

— Am avionul meu. Am licenţă de pilot.

— Oh!

— Sunt bun, o asigură el. Am zburat câteva decenii la rând, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

Vampiri care beau sânge din vase scumpe de sticlă şi aveau avioanele lor proprii! Nu, de ce să-şi facă griji?

— Hoyt nu are niciun document de identitate, nici paşaport, nici alte acte. Aş putea rosti un descântec ca să-l fac să treacă graniţa, dar…

— Nu este nevoie.

Traversă încăperea, deschise un panou din perete pe care ea nu-l observase şi dădu la iveală un seif. Îl descuie şi scoase din el o cutie cu cifru, se întoarse cu ea, o puse pe masă şi începu să tasteze combinaţia.

— N-are decât să aleagă, spuse Cian şi scoase o jumătate de duzină de paşapoarte.

— Oho! Glenna luă unul din ele, îl deschise şi studie fotografia. Semănaţi atât de mult! Lipsa serioasă a oglinzilor din apartament îmi confirmă că legenda cu privire la absenţa imaginii reflectate este adevărată. Nu ai probleme când eşti fotografiat?

— Dacă se foloseşte un aparat cu reflexie, ai un moment în care se activează oglinda şi în care eşti cu adevărat năucit. Apoi se dezactivează şi gata!

— Interesant! Mi-am adus şi eu aparatul. Aş dori să încerc să-ţi fac câteva fotografii, când o să am timp.

— O să mă mai gândesc la asta.

Glenna aruncă paşaportul pe masă.

— Sper că avionul tău are şi spaţiu pentru bagaje, fiindcă am o mulţime de lucruri.

— O să ne descurcăm. Am şi eu câteva telefoane de dat şi trebuie să-mi fac şi bagajele.

— Stai puţin! Nu avem unde să stăm.

— Nu e o problemă, spuse el ieşind din încăpere. Am un loc care o să ne convină.

Glenna oftă şi se uită la oala de pe aragaz.

— Ei bine, cel puţin o să mâncăm ca lumea înainte de plecare.

Nu a fost un lucru simplu, nici chiar cu banii lui Cian şi cu numeroasele lui relaţii care le netezeau drumul. De astă dată a trebuit să transporte bagajele pe calea obişnuită şi anevoioasă. Glenna vedea cum toţi cei trei bărbaţi de care îşi legase soarta căutau o modalitate de a mai reduce din bagajele ei. Dar le tăie orice avânt spunând cu fermitate că nu poate renunţa la niciunul.

Nu avea nici cea mai mică idee ce anume împachetase Cian în singura valiză şi cele două cufere mari de metal. Dar nici nu era foarte sigură că doreşte să afle. Nu-şi putea imagina cum ar arăta toţi patru, cei doi bărbaţi înalţi, bruneţi, uriaşul negru şi ea, roşcata, cu suficiente bagaje pentru a scufunda din nou *Titanicul.* Profită de privilegiul de a fi femeie şi îi lăsă pe bărbaţi să se ocupe de încărcare, în timp ce ea explora avionul elegant al lui Cian.

Nu avusese reţineri nici în privinţa culorilor, nici a cheltuirii banilor – era un merit pe care trebuia să i-l recunoască. Scaunele erau tapiţate cu piele şi erau suficient de mari pentru a fi confortabile chiar şi pentru o persoană de dimensiunile lui King. Iar covorul de pe jos era îndeajuns de gros pentru a putea dormi pe el. Avionul fusese prevăzut cu o mică sală de conferinţe, două băi sofisticate şi ceea i se păru la prima vedere un dormitor intim. Descoperi curând că nu existau nicăieri nici ferestre şi nici oglinzi. O locuinţă de maximă siguranţă.

Intră în chicinetă şi dădu aprobator din cap. Aprecie şi faptul că Cian avusese grijă să telefoneze pentru a asigura provizii de alimente. Înseamnă că nu aveau să moară de foame în drum spre Europa.

Europa! Îşi plimbă degetul pe marginea unuia dintre fotoliile complet rabatabile. Întotdeauna intenţionase să meargă în Europa, să petreacă acolo cel puţin o lună. Să picteze, să facă fotografii, să exploreze. Să viziteze locuri vechi, să facă cumpărături. Şi iată că acum călătorea în Europa, şi asta cu mult peste nivelul de clasa întâi.

Dar nu va putea să hoinărească pe dealuri şi prin locurile sacre după pofta inimii.

— Ei bine, doreai o aventură în viaţă, îşi aminti ea. Acum ai parte de ea.

Strânse mâna pumn peste pandantivul pe care îl purta la gât şi se rugă să aibă nu numai puterea, dar şi şansa de a supravieţui.

Era deja aşezată când se îmbarcară şi cei trei bărbaţi, nerăbdători să savureze un pahar de şampanie.

— Am scos dopul, îi spuse ea lui Cian. Sper că nu te superi. Mi s-a părut foarte potrivit.

— Perfect, spuse el şi se duse direct în cabină.

— Vrei să fac pe ghidul şi să-ţi prezint avionul? îl întrebă ea pe Hoyt. Ai chef să arunci o privire în jur? Îmi închipui că King a mai zburat cu această mică bijuterie.

— Bate toate avioanele comerciale, spuse King şi îşi turnă o bere în loc de şampanie. Şeful ştie cum să se poarte cu pasărea asta. Îl bătu prieteneşte pe Hoyt pe spate. N-avea nicio grijă!

Dar, întrucât nu arăta nici pe departe convins, Glenna se ridică în picioare şi mai turnă încă un pahar de şampanie.

— Uite, bea şi relaxează-te! O să petrecem aici toată noaptea.

— Într-o pasăre făcută din metal şi stofă. Hoyt încuviinţă din cap şi, pentru că tot avea paharul în mână, sorbi din licoarea cu bule. Este o chestiune de ştiinţă şi mecanică.

Citise timp de două ore despre istoria şi tehnologia avionului.

— Aerodinamica.

— Exact. King ciocni sticla de bere de paharul lui Hoyt, apoi de paharul Glennei. Pentru şuturile în fund pe care o să le tragem unora!

— Pari foarte nerăbdător s-o faci! remarcă Glenna.

— Chiar aşa, abia aştept! Şi cine n-ar fi nerăbdător? Trebuie să salvăm amărâta asta de lume. Şeful? În ultimele săptămâni n-a mai avut stare. Şi când el n-are stare, nici eu n-am stare. Dacă mă întrebi pe mine, păi, asta este exact ce a recomandat medicul.

— Şi moartea nu te îngrijorează?

— Toţi murim. Aruncă o privire către cabină, într-un fel sau altul. Şi apoi, un ticălos aşa de mare ca mine nu e prea uşor de doborât.

Cian intră în cabina pasagerilor.

— Am primit aprobarea de decolare, băieţi şi fete. Staţi jos şi legaţi-vă centurile.

— Sunt lângă tine, căpitane, spuse King şi îl urmă pe Cian în cabina pilotului.

Glenna se aşeză şi îi adresă un zâmbet lui Hoyt în timp ce bătea cu palma scaunul de lângă ea.

— Trebuie să-ţi pui centura. Dă-mi voie să-ţi arăt cum se pune.

— Ştiu cum funcţionează. Am citit despre ea. Studie o clipă cele

două bucăţi de metal, apoi le fixă una de alta. Pentru cazurile de turbulenţă. Goluri de aer.

— Nu eşti deloc emoţionat.

— Eu am venit printr-un portal al timpului, îi reaminti el. Începu să se joace cu panoul de control al fotoliului şi se amuză lăsându-se cu spătarul în jos şi revenind apoi în poziţie verticală. Cred că o să-mi facă plăcere călătoria asta. Păcat că este pe deasupra apei.

— O, era cât pe-aci să uit, spuse ea. Căută în poşetă, apoi scoase o fiolă. Bea asta. O să te ajute. Bea! repetă ea, văzând că el se încruntă la fiolă. Sunt ierburi şi nişte cristale pulbere. Nu e nimic periculos. Dar te ajută să te linişteşti.

Reticenţa se vedea clar pe chipul lui, dar o înghiţi.

— Sper că te pricepi la ierburi.

— Ai să-mi mulţumeşti că n-ai să fii nevoit să foloseşti punga!

Glenna auzi zumzetul motoarelor şi simţi sub ea vibraţiile maşinii.

— Spirite ale nopţii, daţi-ne aripi ca să parcurgem acest zbor. Ţineţi-ne în siguranţă în mâinile voastre, până când vom atinge din nou pământul.

Îi aruncă o privire piezişă lui Hoyt.

— Nu strică niciodată.

Lui Hoyt nu i se făcu rău, dar Glenna vedea că licoarea ei şi voinţa lui luptau împreună pentru a-i menţine organismul în stare de funcţionare. Îi făcu un ceai, îi aduse o pătură, apoi îi lăsă scaunul pe spate şi îi ridică suportul pentru picioare.

— Încearcă să dormi puţin.

Pentru că se simţea prea rău ca să mai obiecteze, dădu din cap şi închise ochii. După ce se asigură că se simţea cât se poate de confortabil, Glenna se duse în faţă şi intră în cabina pilotului.

Aici cânta muzica. Nine Inch Nails, recunoscu ea. Aşezat în scaunul copilotului, King se lăsase pe spate şi sforăia de mama focului. Glenna privi pe geam şi simţi cum inima îi bate mai repede. Nu se vedea nimic decât o mare de întuneric.

— N-am mai fost niciodată în cabina pilotului. Este o vedere extraordinară!

— Pot să-l dau afară pe malacul ăsta de aici dacă vrei să stai în scaunul lui pentru o clipă.

— Nu, stau foarte bine aici. Fratele tău încearcă să doarmă. Nu se simte prea bine.

— Se făcea verde la faţă numai cât traversa peste Shannon. Îmi închipui că acum suferă ca un câine.

— Nu chiar, are numai puţină ameţeală. I-am dat ceva înainte de decolare şi are şi o voinţă de fier pe deasupra. Vrei să-ţi aduc ceva?

Cian privi în spate.

— Nu ar trebui să te odihneşti şi tu?

— Sunt prea surescitată ca să dorm şi nu am răbdare să stau jos. Aşadar, cafea, ceai, lapte?

— O cafea mi-ar prinde bine, mulţumesc.

Glenna făcu cafeaua şi îi aduse o cană. Apoi rămase în picioare în spatele lui, privind înainte, la cerul negru al nopţii.

— Cum arăta când era mic?

— Ţi-am mai spus.

— S-a îndoit vreo clipă de puterile lui? Şi-a dorit vreodată să nu fi avut harul acesta?

Era o senzaţie foarte stranie să fie interogat de o femeie cu privire la alt bărbat. De regulă, dacă nu vorbeau despre ele însele, femeile îi puneau întrebări despre el, încercând să dea la o parte ceea ce unele dintre ele percepeau ca pe o mantie misterioasă.

— Mie nu mi-a spus nimic niciodată. Şi mi-ar fi spus cu siguranţă, zise Cian după o clipă de gândire. Pe vremea aceea eram destul de apropiaţi.

— Era vreo femeie, vreo fată care însemna ceva pentru el, acolo?

— Nu. Se uita, atingea, a şi avut câteva. Este magician, nu călugăr. Dar nu mi-a spus niciodată că vreuna ar fi însemnat ceva aparte pentru el. Şi acesta este pericolul pentru tine, aş îndrăzni să afirm. Dar muritorii sunt nişte proşti când e vorba de dragoste.

— Iar eu aş spune că, dacă nu eşti în stare să iubeşti atunci când stai faţă în faţă cu moartea, nu merită să lupţi împotriva morţii. Lilith avea un copil lângă ea. Ţi-a povestit despre asta?

— Nu, nu mi-a spus. Trebuie să înţelegi că aici nu este vorba de sentimente şi nici de un fel de blândeţe. Copilul nu este decât o pradă mai uşoară şi o mâncare mai bună.

Glenna simţi cum i se întoarce stomacul pe dos, dar îşi controlă vocea.

— Avea vreo opt sau zece ani, aşa mi se pare, continuă ea. Era în pat cu ea, în peştera aceea. Îl făcuse s-o placă. Îl făcuse pe copilul acela s-o iubească.

— Asta este ceea ce te şochează şi te înfurie, nu-i aşa? Asta e bine. Şocul şi furia pot fi arme redutabile dacă sunt în mâna cui trebuie. Dar ţine mine un lucru: dacă îl vezi pe copilul acela sau pe altul ca el, lasă mila deoparte, căci o să te ucidă fără niciun fel de ezitare, dacă nu-l ucizi tu pe el mai întâi.

Glenna îl studie cu atenţie pe Cian, profilul acela care semăna atât de mult cu cel al fratelui lui, dar în acelaşi timp era aşa de mult numai al lui. Ar fi vrut să-l întrebe dacă transformase vreodată un copil în vampir sau dacă mâncase vreunul. Dar se temea că răspunsul ar fi putut fi afirmativ şi avea nevoie de el.

— Ai putea face una ca asta? Să distrugi un copil indiferent ce s-ar alege de el?

— Fără să stau pe gânduri şi fără milă.

Îi aruncă o privire şi Glenna îşi dădu seama că intuise şi cealaltă întrebare nerostită de ea.

— Şi nu ne eşti de niciun folos, dacă nu poţi face acelaşi lucru.

Glenna îl părăsi fără un cuvânt şi se duse să se întindă alături de Hoyt. Şi pentru că discuţia cu Cian o îngheţase, îşi trase pătura până sub bărbie şi se cuibări alături de trupul cald al lui Hoyt. Şi când reuşi în cele din urmă să adoarmă, visă copii cu părul de aur şi caninii însângeraţi.

Se trezi tresărind şi descoperi că Cian stătea aplecat deasupra ei. Un ţipăt i se opri în gât când îşi dădu seama că îl zgâlţâia pe Hoyt ca să-l trezească. Îşi netezi părul şi îşi trecu degetele peste faţă din dorinţa de a arăta mai bine. Cei doi vorbeau în şoaptă şi, după cum remarcă ea, în irlandeză.

— Vorbiţi, vă rog, în engleză, spuse ea. Nu înţeleg prea bine limba asta, mai ales cu accentul vostru.

Amândoi întoarseră ochii albaştri strălucitori către ea. Cian se îndreptă, în timp ce ea îşi ridica spătarul scaunului.

— Îi spuneam că mai avem cam o oră de zbor.

— Cine conduce avionul?

— King a preluat comanda pentru moment. Vom ateriza în zori.

— Foarte bine. Excelent. Îşi înăbuşi un căscat. O să fac nişte cafea şi să o încropesc un mic dejun… În zori spuneai?

— Da, în zori. Am nevoie de un strat gros de nori. O ploaie ar fi şi mai indicată. Poţi să faci asta? Altfel, va trebui să-l lăsăm pe King să aterizeze. Este în stare, iar eu voi petrece restul zborului şi al zilei în spatele avionului.

— Am spus că pot şi o voi face.

— Amândoi vom putea, îl corectă Glenna.

— Ei bine, atunci grăbiţi-vă! Am primit deja semnale şi este foarte neplăcut!

— Cu plăcere! spuse ea după ce Cian plecă. Am să iau câteva lucruri din geanta mea de voiaj.

— N-am nevoie de ele. Hoyt o dădu la o parte, se ridică şi rămase în picioare pe culoarul dintre scaune. De astă dată, facem aşa cum spun eu. La urma urmelor, este fratele meu.

— Facem cum spui tu. Eu cu ce pot să te ajut?

— Invocă viziunea în mintea ta. Nori şi ploaie.

Hoyt îşi luă bagheta.

— S-o vezi, s-o simţi şi s-o miroşi. Nori şi ploaie. Ploaie şi nori. Groasă şi constantă, cu soarele ascuns în spatele norilor denşi. Lumină slabă, lumină fără puterea de a face rău. S-o vezi, s-o simţi şi s-o miroşi!

Hoyt ţinea bagheta cu ambele mâini, îşi depărtă picioarele ca să-şi

menţină mai bine echilibrul şi o ridică apoi în sus.

— Chem ploaia, norii negri care acoperă cerul. Chem norii, umflaţi de ploaie care curge din înalturi. Vârtejuri negre, acoperiţi pământul în straturi groase.

Glenna simţi vârtejurile care porneau de la el şi se roteau în aer. Avionul se zgâlţâi, tremură, dar nu-şi modifică direcţia, ca şi când ar fi fost aşezat pe o pardoseală de granit. Vârful baghetei strălucea şi devenise albastru. Hoyt se întoarse către ea şi dădu din cap.

— Cam asta ar fi.

— Foarte bine. În acest caz, am să fac nişte cafea.

Aterizară pe furtună cu o ploaie cenuşie ca o perdea groasă. Cam exagerat, îşi spuse Glenna, şi acum avea să fie o călătorie groaznică cu maşina până acolo, la dracu'n praznic, unde trebuiau să ajungă.

Dar coborî din avion pe pământul Irlandei! O legătură surprinzătoare se creă imediat, uimitoare chiar şi pentru ea. Îşi amintea de o fermă – dealuri verzi, pereţi de piatră şi o casă albă cu rufele fluturând la uscat pe frânghie în vântul aspru. În curte era o grădină de flori cu dalii mari ca nişte farfurii şi cale albe ca nişte dorinţe.

Viziunea dispăru aproape la fel de repede cum apăruse. Se întreba dacă era o amintire a ei din alt timp, dintr-o altă viaţă, sau pur şi simplu chemarea sângelui. Mama bunicii ei era din Irlanda, dintr-o fermă din Kerry. Îşi adusese cu ea în America cearşafurile şi cele mai bune feluri de mâncare – precum şi descântece.

Îl aşteptă pe Hoyt să coboare din avion. Înţelese că acesta era căminul lui dintotdeauna. Plăcerea îi inundase chipul. Indiferent că era vorba de un aeroport aglomerat sau de un câmp pustiu, el se simţea acasă. Şi aceasta era o părticică, o părticică foarte mică din ceea ce avea de gând să salveze chiar cu preţul vieţii, înţelese ea acum.

— Bine aţi venit acasă!

— Nu prea pare să fie „acasă".

— Măcar în parte. Glenna îl apucă de mână şi îl strânse: Felicitări pentru treaba cu vremea. Frumos lucrat.

— Eh, aici cel puţin sunt acasă.

King veni alergând, ud leoarcă, cu apa şiroind din şuviţele lui împâslite.

— Cain aranjează ca cele mai multe din lucrurile noastre să fie transportate cu un camion. Luaţi ce puteţi duce în mână sau ceea ce vă trebuie imediat. Restul va veni pese câteva ore.

— Unde mergem? întrebă Glenna.

— Are o casă pe aici, spuse King ridicând din umeri. Aşa că acolo mergem.

Luară o maşină de teren, care era totuşi destul de strâmtă. Şi Glenna descoperi că este o altă aventură să călătoreşti prin ploaia torenţială pe drumurile ude, dintre care multe erau înguste ca un trunchi de salcie.

Văzu tufişuri cu fucsii înflorite şi dealurile acelea verzi ca smaraldul care se ridicau şi coborau în lumina cerului cenuşiu. Văzu case cu flori multicolore în grădină. Nu ca cea din imaginaţia ei, dar suficient de asemănătoare ca s-o facă să zâmbească. Ceva de aici îi aparţinuse ei, cândva. Poate că acum îi va aparţine din nou.

— Cunosc locurile acestea.

— Vezi, spuse Glenna şi îl bătu uşor pe mână. Am ştiut eu că unele dintre ele vor fi la fel pentru tine.

— Nu, e vorba despre acest loc, acest ţinut. Se întinse şi îl apucă pe Cian de umăr. Cian!

— Nu deranjaţi şoferul când conduce, spuse Cian şi scutură mâna fratelui său de pe umăr. Coti apoi printre tufişuri pe un drum îngust care şerpuia prin pădurea deasă.

— Dumnezeule, şopti Hoyt. Doamne prea milostiv!

Casa era de piatră şi stătea singură printre copaci, singură şi tăcută ca un mormânt. Era veche şi mare, cu un turn care se iţea în sus şi cu terase largi, pietruite. Lăsă impresia că e părăsită în lumina mohorâtă şi părea nelalocul ei.

Cu toate acestea, în faţa uşii era o grădină plină cu trandafiri, crini şi dalii mari ca o farfurie. Printre copaci creşteau florile înalte şi roşii ale degeţelului auriu.

— E tot aici, şopti Hoyt emoţionat. A supravieţuit. Mai stă încă în picioare.

Glenna înţelese şi îl strânse din nou de mână.

— E casa ta!

— Casa pe care am părăsit-o acum câteva zile! Cea din care am plecat acum aproape nouă sute de ani. M-am întors acasă!

7

Nu era aceeaşi. Mobilele, culorile, lumina, până şi sunetul paşilor lui pe pardoseală se schimbaseră şi ceea ce fusese odinioară familiar se transformase în ceva străin. Recunoscu câteva mobile – câteva sfeşnice şi un scrin. Dar nu erau la locul lor.

În cămin se aflau câţiva buşteni, dar nu ardeau. Şi nu erau câini încolăciţi pe jos sau care să dea veseli din coadă în întâmpinarea lor.

Hoyt străbătu încăperile ca o fantomă. Poate că asta şi era, de fapt. Viaţa lui începuse în această casă şi o mare parte din ea se petrecuse sub acest acoperiş şi în acest ţinut. Aici se jucase şi dormise, aici mâncase şi lucrase. Dar asta se petrecuse cu sute de ani în urmă. Aşadar, în sensul cel mai real al cuvântului, viaţa lui reală se încheiase aici.

Bucuria lui iniţială la vederea casei cedă locul tristeţii pentru tot ceea pierduse. Şi atunci văzu într-o vitrină de sticlă încastrată în perete una din tapiseriile mamei lui. Se apropie de ea şi atinse geamul cu degetele, ca şi când ar fi vrut s-o facă să vină înapoi, la el. Chipul ei, vocea ei, mirosul ei erau la fel de reale ca aerul din jurul lui.

— Asta a fost ultima pe care a terminat-o înainte să… înainte de…

— De moartea mea, termină Cian fraza în locul lui. Îmi amintesc. A ajuns la o licitaţie. Aceasta şi alte câteva lucruri de-a lungul timpului. Am avut posibilitatea să cumpăr casa acum vreo patru sute de ani, cam aşa ceva. Şi cea mai mare parte a pământului.

— Dar nu mai locuieşti aici.

— Este cam departe pentru mine şi nu se potriveşte cu munca şi plăcerile mele. Am aici un administrator căruia i-am dat liber şi am să-l chem mai târziu înapoi. Şi, în general, vin aici cam o dată pe an.

Hoyt lăsă mâna în jos şi se întoarse.

— E schimbată.

— Schimbarea era inevitabilă. Bucătăria a fost modernizată. Am introdus canalizare şi electricitate. Dar este curent peste tot. Dormitoarele de sus sunt mobilate, aşa că aveţi de unde alege. Eu mă duc la culcare.

Dădu să iasă, apoi aruncă o privire înapoi.

— O, şi puteţi opri ploaia, dacă vreţi. King, te rog să mă ajuţi să duc câteva din lucrurile mele sus.

— Sigur. Este o vizuină pe cinste, dacă nu punem la socoteală faptul că e puţin cam înspăimântătoare. King ridică o ladă aşa cum ar fi apucat altcineva o servietă şi porni cu ea pe scara principală, în sus.

— Te simţi bine? îl întrebă Glenna pe Hoyt.

— Nu ştiu cum mă simt. Se duse la fereastră şi dădu la o parte draperiile grele, ca să se uite la pădurea scăldată în ploaie. Sunt aici, în locul acesta, printre pietrele aşezate de străbunii mei. Pentru asta sunt recunoscător destinului.

— Dar ei nu mai sunt aici. Familia pe care ai lăsat-o cândva aici nu mai este. E foarte greu pentru tine. Mult mai greu decât pentru noi, ceilalţi.

— Împărţim cu toţii povara.

— Şi eu mi-am părăsit mansarda. Tu ţi-ai părăsit viaţa.

Se apropie de el şi îi depuse în fugă un sărut pe obraz. Se gândise să se ofere să gătească ceva cald, dar îşi dădea seama că avea nevoie cel mai mult de singurătate.

— Mă duc sus, mă instalez într-o cameră, fac un duş şi mă bag în pat.

Hoyt dădu din cap şi continuă să se uite afară, pe fereastră. Ploaia se potrivea cu starea lui sufletească, dar era mai bine să ridice vraja. Chiar şi după ce întrerupse descântecul, afară continuă să plouă, dar era o ploaie măruntă, fină. Ceaţa se căţăra de peste tot şi se încolăcea în jurul tufelor de trandafiri. Să fi fost oare tot trandafirii mamei lui? Puţin probabil, dar la urma urmelor erau tot trandafiri. Asta i-ar fi făcut plăcere. Se întrebă dacă i-ar fi făcut la fel de multă plăcere că fiii ei erau din nou acasă.

De unde să ştie? Cum ar mai putea şti vreodată?

Mai aruncă câteva lemne pe foc. Când trosnea focul, se simţea cu adevărat acasă. Nu se hotărî să se ducă sus. Deocamdată nu. Mai târziu, îşi spuse el. O să-şi ia valiza şi o să se ducă sus, în turn. O să se instaleze din nou acolo. Îşi scoase haina, o aruncă departe şi păşi în ploaia măruntă de vară. Se duse mai întâi către pârâiaş, unde florile ude de degeţel roşu îşi plecaseră cupele grele spre pământ, iar crinii sălbatici portocalii care îi plăceau atât de mult Nolei se înălţau ca nişte flăcări în sus. Ar trebui să fie flori şi în casă. O să culeagă câteva înainte de amurg. La ei în casă fuseseră întotdeauna flori.

Se învârti în jur, trăgând în piept aerul umed, în care plutea mirosul de frunze şi trandafiri uzi. Datorită străduinţei fratelui său locul acesta era foarte îngrijit. Hoyt nu putea să-i reproşeze nimic. Văzu că şi grajdurile erau tot acolo. Nu erau aceleaşi, dar se aflau în acelaşi loc. Păreau mai largi decât îşi amintea el, iar într-o parte aveau o uşă de mari dimensiuni. Constată că aceasta era încuiată şi o descuie concentrându-se. Uşa se deschise în sus şi lăsă să se vadă un fel de maşină. Nu ca una din cele pe care le văzuse la New York, observă el. Nici ca taxiul sau maşina de teren cu care veniseră de la aeroport. Aceasta era neagră şi mai scundă, mai aproape de pământ. Pe capota ei se afla o panteră argintie, strălucitoare. O mângâie uşor.

Era uimit să constate că existau aşa de multe tipuri de maşini pe

lumea asta. De forme, culori şi dimensiuni diferite. Dacă una era sigură şi confortabilă, de ce aveau nevoie de aşa de multe? Se mai afla acolo şi un banc de lucru cu tot felul de instrumente fascinante care atârnau pe pereţi sau erau aşezate frumos în sertarele unui dulap mare. Petrecu ceva timp studiindu-le şi admirând stiva de lemne de foc care fuseseră tăiate pe lungime.

Instrumente, lemn, maşini, îşi spuse el, dar fără viaţă. Niciun fel de argaţi la cai, nici cai, nici pisici care să alerge după vreun şoarece. Niciun fel de căţeluşi cu care să se joace Nola. Închise şi încuie uşa la loc în urma lui, apoi porni de-a lungul grajdului. Ajunse în atelierul de curelărie şi se simţi reconfortat cumva de mirosul de piele şi ulei. Era foarte bine organizat, îşi dădu el seama, la fel ca şi încăperea pentru maşină în care fusese. Mângâie una din şei, se lăsă pe vine ca s-o examineze şi constată că nu era diferită faţă de cea pe care o folosise el. Se jucă cu frâul şi căpăstrul şi pentru o clipă i se făcu dor de iapa lui aşa cum i-ar fi fost dor de o iubită.

Intră pe o uşă. Pardoseala de piatră era uşor înclinată cu două despărţituri, una peste alta. Mai puţine decât înainte, dar mai mari, observă el. Lemnul era neted şi închis la culoare. Simţea mirosul de fân şi grăunţe şi…

Înaintă repede pe pardoseala de piatră.

În ultima despărţitură era un armăsar negru! Inima lui Hoyt tresări de bucurie când îl văzu. Aşadar, tot mai existau şi cai! Iar acesta de aici – observă el – era de-a dreptul splendid! Bătea cu copita în pământ şi îşi ciuli urechile când Hoyt deschise uşa despărţiturii. Hoyt ridică ambele mâini în sus şi începu să-i vorbească încetişor în irlandeză. Armăsarul răspunse dând o lovitură cu piciorul în peretele din spate şi scoţând un nechezat de avertizare.

— Nu-i nimic, nu-i nimic! E perfect! Cine ar putea să te certe pentru că eşti precaut faţă de un străin? Dar eu am venit aici numai ca să te admir, să te văd cât eşti de măreţ, numai de asta sunt aici. Uite, poţi să mă miroşi, vrei? Vezi ce părere îţi faci! A, am zis să mă miroşi, nu să mă ciupeşti! Chicotind, Hoyt îşi retrase mâna cu o fracţiune de secundă înainte ca armăsarul să-şi dezgolească dinţii.

Continuă să-i vorbească blând şi să stea liniştit, cu mâna în sus, în timp ce armăsarul pufăia şi bătea din picior. Hotărând că cel mai bine era să-l mituiască, Hoyt făcu rost prin farmece de un măr. Văzând că animalul deschisese ochii foarte interesat, îl ridică în sus şi luă o muşcătură zdravănă din el.

— Uite, e delicios. Vrei să guşti şi tu?

Calul făcu un pas înainte, pufăi, mirosi, apoi apucă mărul din mâna lui Hoyt. În timp ce îl mesteca, se lăsă mângâiat pe spate.

— Am lăsat şi eu aici un cal. O iapă minunată, pe care am avut-o opt ani. O chema Aster, pentru că avea o steluţă chiar aici. Puse două

degete pe fruntea calului. Mi-e dor de ea. Mi-e dor de toţi şi de toate. Cu toate minunile acestei lumi, e foarte greu să te desparţi de ceea ce cunoşti.

În cele din urmă plecă de lângă cal şi închise uşa în urma lui. Ploaia se oprise şi acum se auzea murmurul pârâului şi zgomotul picăturilor de apă care cădeau de pe frunze. Oare mai erau zâne în pădure? se întrebă el. Care să se joace, să comploteze şi să urmărească slăbiciunile oamenilor? Mintea lui era prea obosită ca să le mai caute. Şi inima lui era prea istovită ca să mai plece singur la plimbare în căutarea lor, acolo unde ştia că trebuie să fie înmormântaţi cei din familia lui.

Se întoarse în casă, îşi recuperă valiza şi urcă toată spirala scărilor din turn, până în vârf. O uşă grea îi bara drumul. Pe uşă erau incrustate adânc simboluri şi cuvinte magice. Hoyt îşi trecu degetele peste ele şi le simţi căldura. Indiferent cine o încuiase cu descântecul lui, avea o putere considerabilă. Dar nu putea accepta să se lase ţinut pe dinafară la uşa propriei camere. Se puse pe treabă ca să rupă vraja de încuiere şi recurse la propriile sentimente de furie pentru a-l încălzi. Era casa lui. Şi niciodată, nicio uşă nu mai fusese încuiată în faţa lui!

— Încuietori, deschideţi-vă! porunci el. Este dreptul meu să intru în acest loc. Este voinţa mea care va rupe acest descântec.

Uşa se deschise împinsă de un suflu de vânt. Hoyt intră înăuntru cu toate resentimentele sale şi lăsă uşa să se trântească în urma lui. În cameră nu era nimic altceva decât praf şi pânze de păianjen. Şi frig, îşi spuse el. Frig şi miros de stătut şi de spaţiu nefolosit. Cândva fusese impregnată de mirosul ierburilor şi lumânărilor lui, de febra propriei lui puteri. Cel puţin pe acestea le va aduce înapoi. Avea de lucru şi aici intenţiona să lucreze. Curăţă căminul şi făcu foc în el. Cără de jos ceea ce considera că o să-i trebuiască – un scaun, mese. Aici nu era curent electric, şi asta îi făcea plăcere. O să-şi facă el propria lumină. Aşeză lumânările şi le atinse fitilul ca să se aprindă. La lumina lor îşi aranjă instrumentele şi celelalte lucruri. Cu inima şi gândurile liniştite pentru prima dată în atâtea zile, se întinse pe podea în faţa focului, făcu un sul din haină, şi-l puse sub cap drept pernă şi adormi.

Şi visă.

Se făcea că stă împreună cu Morrigan pe un deal înalt. Ţinutul se desfăşura la picioarele lor în pante abrupte vegheate de departe de munţii neguroşi. Iarba era aspră şi presărată cu pietre. Unele se înălţau semeţe, ascuţite ca nişte lănci, altele se întindeau în straturi cenuşii, plate ca nişte mese gigantice. Peisajul urca şi cobora, se înălţa din nou spre munţii unde ceaţa umplea toate văile.

Auzea nişte sâsâituri prin ceaţă, respiraţia gâfâită a cuiva mai bătrân decât timpul. În locul acesta se simţea mânie. Şi o violenţă

sălbatică pe cale să se declanşeze. Dar acum nimic nu tulbura frumuseţea peisajului, cât vedeai cu ochii.

— Acesta este câmpul tău de luptă, îi spuse ea. Ultima ta poziţie. Vor mai fi şi altele, înainte să ajungi aici. Dar aici ai s-o tragi pe ea şi o vei privi în faţă cu toate lumile în echilibru în ziua aceea.

— Cum se numeşte locul acesta?

— Este Valea Tăcerii din Munţii de Ceaţă, din Ţara Geall. Aici se va vărsa sânge, sânge de demon şi de om. Dar nu trebuie să vii în acest ţinut înainte de bătălie.

— Cum voi mai ajunge aici?

— Ţi se va arăta.

— Suntem numai patru.

— Mai vin şi alţii. Acum dormi, pentru că atunci când te vei trezi, va trebui să acţionezi.

În timp ce el dormea, ceaţa se risipi. Văzu o fecioară care stătea pe acelaşi tăpşan înalt. Era subţire şi tânără şi părul îi cădea în valuri pe spate, aşa cum îi stă bine unei fecioare. Purta o rochie de doliu şi avea ochii încercănaţi. Acum însă erau uscaţi şi priveau la ţinutul dezolant. Zeiţa îi vorbi, dar cuvintele ei nu erau pentru urechile lui.

Numele ei era Moira şi patria ei era Ţara Geall. Ţinutul ei şi inima ei şi datoria ei. Ţinutul acesta fusese cufundat în pace de când îl zămisliseră zeii şi cei de un sânge cu ea păziseră această pace. Acum ştia că pacea avea să fie curmată, aşa cum fusese sfâşiată şi inima ei. În dimineaţa aceea îşi îngropase mama.

— Au măcelărit-o ca pe un miel.

— Îţi cunosc durerea, copilă.

Ochii ei încercănaţi priveau fix în ploaie.

— Şi zeii suferă, doamna mea?

— Cunosc mânia ta.

— Nu a făcut rău nimănui în viaţa asta. Ce fel de moarte este aceasta pentru cineva care a fost atât de bun, atât de blând? Mâinile Moirei se loviră de şolduri. Nu poţi cunoaşte nici durerea, nici mânia mea.

— Vor fi şi alţii care vor muri de morţi şi mai cumplite. Ai să stai aici fără să faci nimic?

— Ce pot eu să fac? Cum să ne apărăm în faţa unor astfel de creaturi? O să-mi dai mai multă putere?

Moira ridică mâinile pe care nu le simţise niciodată atât de mici şi neajutorate.

— Mai multă înţelepciune şi viclenie? Căci ceea ce am nu este de ajuns.

— Ai primit tot ceea ce îţi trebuie. Foloseşte ce ai. Mai sunt şi alţii care te aşteaptă. Trebuie să pleci acum. Astăzi.

— Să plec? Moira întoarse chipul uimită. Poporul meu şi-a pierdut regina. Cum pot să-i părăsesc şi cum poţi să-mi ceri aşa ceva? Trebuie să fac faţă încercării. Aşa au vrut zeii. Iar dacă n-am să fiu în stare să iau locul mamei mele, să port sabia şi coroana, tot trebuie să fiu aici ca să-l ajut pe cel care se va dovedi capabil de acest lucru.

— Vei ajuta prin plecarea ta şi aceasta este voinţa zeilor. Aceasta este povara ta, Moira de Geall. Să pleci din această lume pentru a putea s-o salvezi.

— Vrei să mă faci să-mi părăsesc casa, oamenii şi tocmai într-o zi ca asta? Florile nu s-au veştejit încă pe mormântul mamei mele.

— Crezi că mama ta ar vrea ca tu să stai să plângi şi să vezi cum piere poporul tău?

— Nu.

— Trebuie să pleci, tu şi cu cel în care ai cea mai mare încredere. Să călătoreşti spre Dansul Zeilor. Acolo am să-ţi dau o cheie şi ea te va duce acolo unde trebuie să ajungi. Găseşte-i pe ceilalţi, formaţi armata! Iar când vei veni aici, în acest ţinut, în ziua de Samhain, vei lupta.

Să lupt, îşi spuse ea. Nu mai fusese niciodată chemată la luptă, nu cunoscuse decât pacea.

— Doamna mea, dar oare nu este nevoie de mine aici?

— Va fi. Eu îţi spun să te duci acolo unde este nevoie de tine acum. Dacă rămâi, eşti pierdută. Şi pierdută este şi ţara ta, şi toate lumile. Acesta ţi-a fost destinul de dinainte de a te naşte. Acesta este motivul pentru care exişti. Pleacă imediat! Grăbeşte-te! Ei nu aşteaptă decât apusul soarelui!

Mormântul mamei ei era aici, îşi spuse Moira disperată. Viaţa ei, aşa cum o cunoştea ea, era aici.

— Dar sunt în doliu! Mai lasă-mă numai câteva zile, Mamă, te rog!

— Mai stai doar o zi şi aceasta va fi pieirea poporului tău, a ţării tale.

Morrigan flutură din mână şi despărţi ceţurile. Dincolo de ele se întindea noaptea neagră cu singura sclipire de lumină rece a lunii. Aerul era plin de gemete. Apoi se umplu de fum şi de strălucirea portocalie a flăcărilor.

Moira văzu satul şi casa ei. Magaziile şi conacele ardeau, iar ţipetele acelea erau ţipetele prietenilor ei, ale vecinilor ei. Bărbaţi şi femei sfâşiaţi în bucăţi, copii mâncaţi de vii de făpturile acelea oribile care i-o luaseră şi pe mama ei.

Îl văzu pe unchiul ei cum lupta, retezând cu sabia în stânga şi în dreapta, în timp ce sângele îi înroşise faţa şi mâinile. Dar săreau asupra lui de sus, de jos, creaturile acelea cu colţi şi ochii roşii. Se năpusteau peste el cu urlete care îţi îngheţau sângele în vine. Şi în timp ce pământul era scăldat în sânge, o femeie de o mare frumuseţe

plutea pe deasupra. Purta o rochie de mătase roşie cu corsetul strâns şi plină de bijuterii. Avea capul descoperit şi părul i se revărsa în valuri aurii pe umerii albi.

În braţele ei era un prunc înfăşat.

Şi în timp ce în jurul ei măcelul continua, făptură aceea atât de frumoasă îşi înfipse colţii în gâtul pruncului.

— Nu!

— Păstrează în tine durerea şi mânia şi rămâi aici, şi lucrul acesta o să se întâmple.

Furia rece din vocea lui Morrigan străpunse groaza Moirei.

— Tot ce ştii tu distrus, răvăşit, devastat!

— Cine sunt demonii aceştia? Cine i-a dezlănţuit împotriva noastră?

— Învaţă! Ia ceea ce îţi aparţine, ceea ce eşti şi caută-ţi destinul! Bătălia va veni. Înarmează-te!

Se trezi alături de mormântul mamei ei, tremurând toată din cauza ororilor pe care le văzuse. Îşi simţea inima la fel de grea ca pietrele din care era făcut mormântul mamei ei.

— N-am putut să te salvez pe tine! Cum am să pot salva pe altcineva?

Să părăsească toate locurile cunoscute, tot ceea ce iubise. Zeilor le venea uşor să vorbească despre destin, îşi spuse ea, străduindu-se să se ridice în picioare. Se uită peste morminte la dealurile calme şi verzi, la panglica albastră a râului. Soarele strălucea sus pe cer, scânteind deasupra lumii. Auzi cântecul ciocârliei şi mugetele îndepărtate ale vitelor.

Zeii zâmbiseră sute de ani acestor ţinuturi. Acum venise momentul să plătească preţul, preţul de război, de moarte şi sânge. Şi era datoria ei să plătească.

— O să-mi fie dor de voi, spuse ea cu voce tare şi se uită la mormântul tatălui ei. Dar acum sunteţi împreună. Am să fac ceea ce trebuie ca să apăr Ţara Geall. Pentru că eu sunt tot ce a mai rămas din voi. Jur aici, pe acest pământ sfânt înaintea celor care m-au zămislit. Mă voi duce la străini într-o lume străină şi îmi voi da şi viaţa dacă mi se va cere. Asta este tot ce pot să vă ofer acum.

Luă florile pe care le adusese cu ea şi lăsă câteva pe fiecare mormânt.

— Ajutaţi-mă să înfăptuiesc acel lucru, se rugă ea şi se îndepărtă.

El o aştepta lângă zidul de piatră. Şi el era răvăşit de durere, ştia prea bine, dar îi acordase ei timpul de care avea nevoie să fie singură. Era cel în care putea avea cea mai mare încredere. Fiul fratelui mamei ei – unchiul pe care îl văzuse în vis mai înainte.

Acesta sări uşor în picioare când o văzu şi întinse simplu braţele în întâmpinarea ei. Ea se apropie şi îşi rezemă fruntea de pieptul lui.

— Larkin!

— O să-i hăituim! O să-i găsim şi o să-i ucidem. Indiferent cine sunt.

— Ştiu ce sunt şi o să-i găsim, să-i ucidem. Dar nu aici. Şi nu acum. Se dădu înapoi. Morrigan a venit la mine şi mi-a spus ce trebuie să fac.

— Morrigan?

Văzând expresia de nedumerire de pe faţa lui, Moira schiţă un zâmbet.

— N-am să înţeleg niciodată cum poate cineva cu calităţile tale să se îndoiască de zei. Ridică o mână şi îi atinse faţa: Dar o să ai încredere în mine?

Larkin îi cuprinse faţa în palme şi o sărută pe frunte.

— Ştii bine că da.

Pe măsură ce îi povestea ceea ce i se spusese, faţa lui îşi modifica expresia. Se aşeză pe jos şi îşi trecu o mână prin coama de păr castaniu de nuanţa alunei. O să-l invidieze toată viaţa pentru culoarea asta de păr, în timp ce ei îi fusese hărăzit un castaniu simplu. Şi ochii lui aveau tot culoarea alunei, cu o nuanţă de auriu, îşi spuse ea, în vreme ce ai ei erau cenuşii ca ploaia.

Şi el mai fusese dăruit şi cu o înălţime considerabilă şi cu alte lucruri pe care i le invidia.

Când termină de povestit, trase aer în piept.

— O să mergi cu mine?

— Nici nu-mi trece prin minte să te las singură. Mâinile lui le cuprinseră ferm pe ale ei. Moira, dar cum poţi să fii sigură că această vedenie nu a izvorât pur şi simplu din inima ta?

— Ştiu eu. Nu pot decât să-ţi spun că ceea ce am văzut este real. Dar dacă e vorba doar de durerea mea, atunci înseamnă că am irosit numai timpul cât ne ia ca să ajungem până la Dansul Zeilor. Larkin, trebuie să încerc!

— Atunci vom încerca.

— Nu trebuie să spunem nimănui.

— Moira…

— Ascultă-mă! Îl apucă repede de încheieturile mâinilor. Tatăl tău va face tot ce-i stă în puteri ca să ne oprească. Sau să vină cu noi dacă îmi dă crezare. Dar nu se poate aşa, nu aceasta este misiunea mea. Singură, aşa mi-a spus zeiţa. Am voie să iau un singur om, pe cel în care am cea mai mare încredere. Acesta nu poţi fi decât tu. O să-i scriem. Şi cât timp vom fi plecaţi, el va domni în Geall şi îl va apăra.

— Vei lua spada… începu Larkin.

— Nu. Spada nu trebuie să plece de aici. A fost un jurământ sacru şi nu am de gând să-l încalc. Spada rămâne aici până mă întorc. Nu-mi voi ocupa locul până nu o ridic şi nu o voi ridica înainte de a-mi câştiga prin merite locul. Înarmează-te, spuse ea, neapărat. Ne

întâlnim peste o oră. Să nu spui nimănui.

Îi strânse mâna.

— Jură-mi pe sângele nostru, care este acelaşi. Jură-mi pe pierderea pe care am suferit-o amândoi!

Cum putea s-o refuze, când lacrimile îi curgeau pe obraji?

— Jur. N-am să spun nimănui. Îi frecă uşor braţele ca s-o îmbărbăteze. Ne întoarcem până la cină, în orice caz.

Femeia porni grăbită spre casă, de-a curmezişul câmpiei şi apoi în sus, pe deal, până la castelul unde cei de-un sânge cu ea domniseră peste aceste pământuri încă din momentul în care fuseseră create. Cei pe lângă care trecea îşi înclinau capetele în semn de simpatie, iar ea văzu lacrimile care străluceau în ochii lor.

Şi ştia că atunci când aceste lacrimi se vor usca, mulţi dintre ei îşi vor îndrepta privirile către ea pentru sprijin şi îndrumare. Mulţi dintre ei se vor întreba cum va domni ea.

Şi merse mai departe.

Traversă holul mare. Nu se mai auzeau nici râsete, nici muzică. Adunându-şi poalele grele ale fustei urcă scările spre camera ei.

În apropiere erau femei care coseau şi aveau grijă de copii, vorbind în şoaptă, ca nişte turturele care gângureau. Moira trecu repede pe lângă ele şi se strecură în camera ei. Îşi schimbă rochia cu un costum de călărie şi îşi legă şireturile de la ghete. Se simţea oarecum stânjenită că renunţa atât de repede la veşmântul ei de doliu, cu atâta uşurinţă, dar va călători mai bine îmbrăcată în tunică şi pantaloni. Îşi legă părul la spate şi îl împleti într-o coadă, apoi începu să-şi facă bagajele.

Nu avea nevoie decât de ceea ce putea duce în spate, decise ea. Se va gândi că merge la o excursie de vânătoare – căci la asta cel puţin se mai pricepea cât de cât. Astfel, îşi scoase tolba cu săgeţi şi arcul, o sabie scurtă şi le puse pe toate pe pat, apoi se aşeză la masă să scrie un mesaj pentru unchiul ei.

Cum să-i spui unui bărbat care îţi fusese ca un tată că îi luai fiul la o bătălie pe care nu o înţelegeai ca să lupte pentru ceva ce era imposibil de priceput, în compania unor oameni pe care nu-i cunoşteai?

Aceasta este voinţa zeilor, îşi spuse ea, cu gura strânsă, în timp ce scria. Dar nu era sigură dacă urma voinţa zeilor sau se lăsa mânată numai de propria furie. Dar avea să plece oricum.

Trebuie să fac acest lucru, continuă ea să scrie cu o mână sigură. *Te rog să mă ierţi şi să ştii că mă duc numai de dragul Geall-ului. Dacă nu mă mai întorc în Samhain, te rog să ridici sabia şi să domneşti în locul meu. Să ştii că plec pentru tine, pentru Geall şi jur pe sângele mamei mele că voi lupa până la moarte pentru a apăra şi a proteja ceea ce iubesc.*

Acum las ceea ce iubesc în mâinile tale.

Împături scrisoarea, încălzi ceara şi o sigilă.

Îşi încinse sabia la brâu, îşi puse arcul şi toba cu săgeţi pe umăr. Una dintre femei se repezi spre ea în momentul în care părăsi camera.

— Doamna mea!

— Vreau să călăresc singură.

Vocea ei era aşa de sigură, purtarea atât de fermă, încât în urma ei nu se auzi decât un oftat scurt în momentul în care se îndepărtă.

Simţea cum i se strânge stomacul, dar nu se opri. Când ajunse la grajduri, îi făcu semn grăjdarului să plece şi îşi înşeuă singură calul. Se uită cu blândeţe în jos, către băiat, la faţa lui plină de pistrui.

— După apusul soarelui trebuie să stai în casă. În noaptea aceasta şi în toate nopţile până am să-ţi spun eu. Ai înţeles?

— Da, doamna mea!

Se aruncă în şa, dădu uşor pinteni calului şi porni în galop. Nu se va mai uita înapoi, îşi spuse Moira. Nu se va mai uita înapoi, spre casă, ci numai înainte.

Larkin o aştepta, stând relaxat în şa, în timp ce calul lui păştea iarbă.

— Scuză-mă, a durat mai mult.

— Aşa e cu femeile, întotdeauna la ele durează mai mult.

— Îţi cer atât de mult! Dacă nu ne mai întoarcem?

Bărbatul plesni din limbă către cal şi îl aduse la pas lângă al ei.

— Întrucât nu cred că mergem nicăieri, nu sunt îngrijorat. Îi trimise un zâmbet blând. Vreau numai să-ţi fac ţie pe plac.

— Aş fi cât se poate de uşurată dacă ar fi numai asta.

Dar îndemnă din nou calul să meargă la galop. Indiferent ce anume o aştepta, voia să ajungă acolo cât mai repede.

Îşi potrivi pasul cu al ei, aşa cum făcuseră de atâtea ori, de-a curmezişul dealurilor care străluceau în lumina soarelui. Ciuboţica cucului presăra câmpia cu puncte galbene, oferind fluturilor prilej să se zbenguie în aer. Moira văzu un uliu care se rotea pe deasupra capetelor lor şi parcă o parte din greutate i se ridică de pe inimă.

Mamei ei îi plăcuse să privească uliul. Spunea că acesta este tatăl Moirei care se uită în jos, la ele, în timp ce zboară liber. Acum se rugă ca şi mama ei să zboare la fel de liberă. Uliul descrise un cerc deasupra pietrelor şi scoase un ţipăt. Era atât de încordată încât tresări puternic.

— Ei bine, am ajuns până aici, spuse Larkin scuturându-şi părul spre spate. Acum ce propui?

— Ţie ţi-e frig? Simţi răceala?

— Nu. Este cald. Soarele este puternic astăzi.

— Ne urmăreşte ceva. Moira se cutremură când descălecă. Ceva rece.

— Nu este nimeni şi nimic aici în afară de noi. Dar când sări şi el

jos de pe cal, Larkin puse o mână pe mânerul sabiei.

— Aşa se pare.

În capul ei se auzeau voci, şoapte şi murmure. Ca în transă, îşi dădu jos sacul din şa.

— Ia ce-ţi trebuie. Vino cu mine!

— Te porţi foarte ciudat, Moira!

Cu un oftat, Larkin îşi luă sacul, şi-l aruncă peste umăr şi o ajunse din urmă.

— Nu poate intra aici. Niciodată. Indiferent ce putere are ea, nu poate intra niciodată în acest cerc, nu poate atinge aceste pietre. Dacă încearcă, va arde. Ştie acest lucru şi îl detestă.

— Moira… ochii tăi.

Moira se întoarse către el. Ochii ei erau negri şi adânci. Iar când desfăcu mâna, văzu că ţinea în ea un cristal.

— Eşti obligat să faci asta la fel cum sunt şi eu obligată. Eşti sânge din sângele meu.

Moira scoase sabia scurtă, îşi făcu o crestătură în palmă şi întinse mâna după palma lui.

— La naiba!

Dar îi întinse mâna şi o lăsă să-i facă o crestătură în palmă.

Moira puse cuţitul la loc şi apucă mâna lui însângerată în mâna ei.

— Sângele este viaţă, dar sângele este moarte, spuse ea. Iar acum ne deschide calea.

Cu mâna lui în mâna ei, Moira păşi în cerc.

— Lumile ne aşteaptă, începu ea cu glas cântat, rostind cuvintele care i se învălmăşeau în cap. Timpul curge. Zeii privesc. Rosteşte cuvintele o dată cu mine!

Mâna ei zvâcnea în mâna lui, în timp ce repeta cuvintele.

Vântul şuiera, biciuind iarba lungă, umflându-le mantiile. Instinctiv, Larkin îşi puse braţul liber pe umărul ei, cuprinzând-o şi trăgând-o spre el, folosindu-şi propriul trup ca scut. O lumină străluci brusc, orbindu-i.

Moira îi strânse mâna şi simţi că lumea începe să se învârtă.

Apoi se făcu întuneric. Simţi miros de iarbă udă, de aer umed.

Stăteau amândoi în picioare în mijlocul cercului, pe aceeaşi ridicătură. Dar nu era aceeaşi, îşi dădu ea seama. Căci pădurea din spatele lor nu mai era exact aceeaşi.

— Caii au dispărut!

Moira scutură din cap.

— Nu. Noi am dispărut.

Larkin privi în sus. Acum se vedea luna care lumina din spatele norilor. Vântul pe cale să se potolească era destul de rece ca să-i pătrundă până la oase.

— E noapte. Abia dacă trecuse de amiază şi acum este deja noapte.

Unde naiba suntem?

— Unde trebuie să fim, asta este tot ce ştiu. Trebuie să-i găsim pe ceilalţi.

Larkin era uluit şi neliniştit. Trebuia să recunoască că nu se gândise deloc la asta. Dar oricum, acum avea o singură misiune: să-şi apere verişoara.

— Vom căuta un adăpost şi vom aştepta răsăritul soarelui.

Larkin îi aruncă sacul lui, apoi ieşi din cerc. În momentul în care ieşea, se transformă. Forma trupului, muşchii, oasele i se schimbară. În locul hainelor – pielea netedă a calului, coamă în loc de păr. În locul unde mai înainte fusese un bărbat, acum se afla un armăsar.

— Ei bine, presupun că aşa vom merge mai repede. Ignorând crampele din stomac, Moira încălecă.

— O să pornim în direcţia în care am merge dacă ne-am duce acasă. Cred că aşa este cel mai logic – dacă există vreo logică. Dar nu la galop, căci s-ar putea ca drumul să fie diferit faţă de cel pe care îl ştim noi.

Armăsarul porni la trap, în timp ce Moira examina copacii şi dealurile scăldate în lumina lunii. Erau la fel, totuşi exista o diferenţă foarte subtilă, îşi spuse ea.

Acum aici era un stejar mare acolo unde nu fusese nimic şi murmurul izvorului se auzea din altă direcţie. Şi nici drumul nu mai era la fel. Îl îndemnă pe Larkin să iasă de pe potecă, către locul unde s-ar fi aflat casa ei, dacă aceasta ar fi fost lumea ei.

Treceau acum printre copaci, alegându-şi drumul cu grijă, dând ascultare instinctelor şi mergând pe o potecă năpădită de iarbă.

Larkin se opri, ridică capul şi amuşină prin aer. Trupul lui tresări în timp ce ca se mişcă. Moira simţi cum i se încordează muşchii.

— Ce este? Ce e cu tine?

Larkin porni în galop, riscând să se lovească de crengile mai joase şi de pietrele ascunse. Moira îşi dădu seama că Larkin simţise o primejdie şi se lăsă jos, ţinându-se strâns de coama lui. Dar lovitura veni cu iuţeala fulgerului, ieşind dintre copaci ca şi când ar fi avut aripi. Abia apucă să strige şi să apuce sabia, când armăsarul se dădu înapoi, strivind creatura aceea cu ambele copite.

Creatura gemu şi dispăru în întuneric.

Moira ar fi vrut să-l îndemne să pornească din nou la galop, dar Larkin se scuturase deja şi o dăduse jos din şa, transformându-se la loc, în om. Acum stăteau spate în spate, cu săbiile scoase.

— Cercul, şopti ea, dacă am putea să ajungem înapoi, la cerc.

Larkin scutură din cap.

— Ne-au tăiat calea, răspunse el. Suntem înconjuraţi.

Acum veneau încet spre ei, alunecând tăcuţi din umbră. Cinci, nu, şase, numără Moira şi sângele îi îngheţă în vine. Colţii lor străluceau

în lumina lunii.

— Stai aproape de mine, îi spuse Larkin. Să nu-i laşi să te despartă de mine!

Una dintre creaturi râse scoţând un sunet oribil de omenesc.

— Aţi făcut o cale lungă numai ca să muriţi, spuse ea.

Şi făcu un salt înainte.

8

Glenna era prea agitată ca să poată dormi, aşa că se plimba prin casă. Era suficient de mare, îşi spuse ea, ca să găzduiască o întreagă armată – şi oricum, îndeajuns de spaţioasă ca să asigure intimitatea şi confortul pentru patru persoane relativ străine una de alta. Avea tavanele înalte şi admirabil ornamentate şi scări în spirală care duceau spre mai multe camere. Încăperile mici ca nişte chilii alternau cu cele spaţioase şi aerisite. Candelabrele erau din fier forjat, executate într-un stil aparte care aducea a gotic. Se potriveau cu casa mai mult decât s-ar fi potrivit orice altceva, inclusiv cristalul care dădea o notă de eleganţă încăperilor.

Intrigată de aspectul casei, se duse să-şi ia aparatul de fotografiat. Hoinărea dintr-o cameră în alta, se oprea ori de câte ori vedea ceva interesant, prindea în cadru o parte din plafon sau un colţ mai luminat. Zăbovi treizeci de minute la dragonii sculptaţi din marmură neagră care flancau căminul din salonul principal. Vrăjitori, vampiri, războinici. Dragoni de marmură şi case străvechi ascunse în adâncul pădurii. Material artistic din belşug pentru activitatea ei, îşi spuse Glenna. Va putea să-şi redreseze foarte uşor bugetul când se va întoarce la New York.

E bine să ai o gândire pozitivă.

Probabil că Cian cheltuise o mulţime de bani şi de timp ca să reamenajeze, să modernizeze, să decoreze casa, decise ea. Dar rezultatul îi răsplătea pe deplin eforturile. Culori bogate, ţesături somptuoase, antichităţi strălucitoare care dădeau casei aspectul unei locuinţe luxoase, cu un stil aparte. Şi, da, îşi spuse ea, locul acesta se menţinea neschimbat, an după an, rămânând la fel de pustiu.

Ce păcat, într-adevăr! Ce risipă de frumuseţe şi istorie! Îi părea rău de această risipă. Cu toate acestea, fusese un noroc pentru ei că Cian avea locul acesta. Locaţia lui, dimensiunile şi – presupunea ea – istoria lui făceau din el un sediu perfect. Găsi biblioteca şi dădu din cap mulţumită. Aceasta avea trei rânduri de rafturi care ajungeau până la tavan de unde un alt dragon – de astă dată din vitraliu – arunca foc şi lumină. Erau şi nişte sfeşnice mai mari decât un stat de om şi lămpi cu abajururi ornate cu pietre preţioase. Covoarele orientale autentice mari cât un lac aveau probabil şi ele câteva sute de ani.

Nu numai că era un sediu foarte potrivit, dar şi extraordinar de confortabil. Cu masa generoasă din bibliotecă, cu scaunele adânci şi căminul enorm, părea să fie locul ideal pentru cartierul general al armatei.

Se desfată aprinzând lămpile pentru a alunga lumina cenuşie a zilei. Scoase din propriile bagaje lumânări, cristale şi cărţi şi le aranjă peste tot. Ar fi fost bine să fi avut şi flori, dar, oricum, era şi acesta un început. Se mai simţea nevoia şi de altceva. Viaţa nu înseamnă numai stil, noroc sau magie.

— Ce tot faci aici, Roşcato?

Se întoarse şi îl văzu pe King în cadrul uşii.

— Cred că aş putea să spun că încerc să-mi fac cuibul.

— Cuib, pe dracu'!

— Aşa ziceam şi eu. Şi mă bucur că ai venit. Eşti exact omul de care am nevoie.

— De care ai nevoie tu şi oricare altă femeie. Ce ai de gând?

— Lucruri practice. Tu ai mai fost aici, nu-i aşa?

— Da, de câteva ori.

— Unde sunt armele?

King îşi arcui sprâncenele, iar ea ridică braţele în lături.

— Chestiile alea de care este nevoie când porneşti la război – aşa am auzit, cel puţin, deoarece pentru mine acesta este primul război. Ştiu că m-aş simţi mult mai bine dacă aş şti unde sunt tunurile.

— Doar nu-ţi închipui că şeful are aşa ceva!

— Şi atunci, ce are?

King reflectă o clipă.

— Tu ce-ai adus când ai venit aici?

Glenna aruncă o privire la cristale.

— Numai câteva lucruri pentru protecţie, curaj, creativitate şi aşa mai departe. Mi s-a părut că e un loc bun de unde am putea să începem elaborarea strategiei. Consiliul de război. Ce este? întrebă ea, când văzu cum se arcuiesc buzele lui.

— Presupun că ai ceva în minte.

Se duse către un perete acoperit cu cărţi şi îşi trecu degetele peste marginea sculptată a bibliotecii.

— Să nu-mi spui că acolo este… o uşă secretă! încheie ea cu încântare, izbucnind în râs când biblioteca se dădu la o parte.

— Sunt o mulţime de asemenea ascunzători pe aici. King împinse peretele răsucindu-l complet în loc, înainte ca ea să apuce să arunce o privire înăuntru. Nu ştiu dacă şefului o să-i facă plăcere că ţi-ai băgat nasul pe aici. Dar vorbeai de arme. Făcu un gest către uşă: Poftim arme!

Săbii, securi, pumnale, cuţite, spade. Fel de fel de lame atârnau strălucitoare pe peretele dezgolit. Erau şi arcuri, lungi şi scurte, chiar şi ceea ce credea ea că poate fi un trident.

— E chiar puţin înfricoşător, zise ea, dar se apropie şi dădu jos un mic pumnal.

— Să-ţi dau un sfat, spuse King. Dacă te gândeşti la ceva de genul

acesta, trebuie să te apropii foarte mult de duşman ca să-l poţi folosi.

— Bună observaţie. Glenna puse pumnalul la loc şi luă o sabie. Au, ce grea e! O puse şi pe aceasta la loc şi dădu jos un fel de floretă. E mai bine!

— Dar ai idee cum se foloseşte chestia asta?

— Hac, hac, hac, buf, buf! O răsuci şi şfichiui aerul cu ea de câteva ori ca s-o încerce şi constată cu uimire că îi plăcea s-o mânuiască. OK, nu ştiu. N-am nici cea mai mică idee. Va trebui să mă înveţe cineva.

— Crezi că poţi să tai în carne vie cu asta? întrebă Cian intrând în cameră. Să zdrobeşti oasele şi să verşi sânge?

— Nu ştiu. Lăsă sabia în jos. Mi-e teamă că va trebui să aflu. Am văzut cine este Lilith, ce a făcut, ce are cu ea. Nu am de gând să pornesc la luptă numai cu licori şi descântece. Şi sunt absolut sigură că n-am să stau să bolborosesc vrăji când o să se repeadă spre mine să mă muşte.

— Poţi să-i răneşti cu asta, să-i ţii în loc. Dar nu poţi să-i ucizi decât dacă le desprinzi trupul de cap.

Glenna studie cu o strâmbătură lama, apoi se resemnă, o puse la loc şi luă o spadă mai grea.

— Ca să răsuceşti chestia asta ai nevoie de foarte multă putere.

— Atunci am să devin puternică, chiar foarte puternică.

— Nu este nevoie numai de forţă musculară!

Glenna îi susţinu privirea.

— Am să devin suficient de puternică. Tu ştii cum se foloseşte asta. Şi tu, şi Hoyt, şi tu, se întoarse ea către King. Dacă vă imaginaţi că eu am să stau deoparte şi am să învârt în oală când va veni vremea luptei, vă înşelaţi! Nu mi-a fost dat acest har pentru a fi o laşă!

— Măi, măi, făcu King zâmbind cu gura până la urechi. Îmi plac femeile cu tupeu!

Apucă de mâner cu ambele mâini şi învârti spada prin aer:

— Aşadar, când mi se va da prima lecţie?

Hoyt coborî scările. Încerca să nu plângă după ceea ce se dusese. Se va întoarce, se va duce înapoi, acasă, la familia lui, la viaţa lui.

Va vedea din nou torţele arzând pe pereţi, va simţi din nou mirosul trandafirilor mamei sale în grădină. Şi se va urca din nou pe stâncile din spatele conacului lui de la Chiarrai şi va şti atunci că lumea fusese curăţată de lepădăturile care intenţionau s-o distrugă. Avea nevoie de odihnă şi atât. Odihnă şi singurătate într-un loc pe care îl cunoştea şi îl înţelegea. Acum va munci şi va face un plan. Nu mai avea sentimentul că fusese implicat în ceva ce nu înţelegea.

S-a lăsat întunericul şi luminile acelea – luminile acelea ciudate care veneau de la electricitate în loc să vină de la foc – inundau toată casa. Era iritat că nu găsea pe nimeni şi nu simţea miros de mâncare

dinspre bucătărie. Era momentul să fie activi şi era timpul ca ceilalţi să înţeleagă că urmau să treacă la pasul următor. Auzi un sunet care îl făcu să se oprească în loc. Se luă după el şi desluşi un zgomot de arme ciocnite. Se îndreptă spre locul unde fusese uşa şi înjură când nu descoperi acolo decât zidul. O luă la goană în jurul lui şi se năpusti în bibliotecă, unde îl văzu pe fratele lui repezindu-se cu o sabie în mână spre Glenna.

Nu mai stătu nicio clipă pe gânduri. Îşi îndreptă toate puterile spre Cian şi trimise spada acestuia cu vârful zăngănind în pardoseala bibliotecii. Glenna, nemaiîntâlnind blocajul lui Cian din faţă, îi străpunse acestuia umărul.

— O, la naiba! făcu Cian întinzând mâna după spadă în clipa în care Glenna o smulgea din podea îngrozită.

— O, Dumnezeule mare! Doamne Dumnezeule! Te-am rănit rău? Cât de tare? Aruncă spada şi se repezi înainte.

— Înapoi! Cu puterea vrăjii, Hoyt o făcu pe Glenna să se rostogolească şi să cadă în fund. Vrei sânge? Hoyt apucă spada aruncată de Glenna. Vino şi bucură-te de sângele meu!

King smulse o spadă de pe perete şi o îndreptă cu lama spre Hoyt.

— Înapoi, magicianule! Acum!

— Nu te amesteca! strigă Cian către King. Dă-te la o parte! Cian îşi ridică încet propria spadă şi întâlni privirile lui Hoyt. Mă ispiteşti!

— Încetează! Încetaţi imediat! Ce naiba v-a apucat? Fără să ţină scama de lamele spadelor, Glenna se interpuse între cei doi fraţi. L-am rănit, pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-mă să mă uit!

— Te-a atacat!

— Nu m-a atacat. Îmi dădea o lecţie.

— Nu e nimic.

Cu ochii încă în flăcări, Cian privea ţintă la Hoyt şi o dădu încet pe Glenna la o parte.

— Mi-ai stricat cămaşa, şi asta este a doua pe care o pierd din cauza ta. Dacă aş fi vrut sângele ei, l-aş fi luat cu o sabie. Dar pentru al tău, aş putea face o excepţie.

Respiraţia Glennei deveni şuierătoare, vorbele se transformară în bolboroseli. Dar dacă ştia ceva despre bărbaţi, asta era tocmai faptul că ar fi fost de-ajuns o pocnitură din degete ca aceştia doi să-şi verse sângele unul altuia.

Vorbi pe un ton ferm – ca o femeie plictisită de nişte băieţei stupizi.

— A fost o greşeală, un incident regretabil. Apreciez faptul că ai sărit să mă salvezi, se adresă ea lui Hoyt. Dar nu aveam şi nu am nevoie de un cavaler pe cal alb. Şi tu – împunse un deget către Cian. Tu ştii foarte bine ce a crezut el, aşa că las-o mai moale. Şi tu! se întoarse ea către King. Ai putea să nu mai stai deoparte să înrăutăţeşti şi mai mult lucrurile!

— Hei, eu n-am făcut decât…

— Să înrăutăţeşti lucrurile, sublinie ea. Acum du-te şi adu nişte feşe.

— N-am nevoie de ele. Cian se duse să-şi pună spada la loc. Mă vindec foarte repede şi trebuie să reţii treaba asta. Întinse mâna ca să ia spada de la King. Privirea pe care i-o aruncase ar fi putut fi considerată plină de afecţiune, îşi spuse Glenna. Sau de mândrie. Spre deosebire de vrăjitoarea noastră iritată, eu apreciez gestul.

— Nicio problemă, spuse King şi luă spada din mâna lui Cian, apoi ridică din umeri către Glenna.

Dezarmat acum, Cian se întoarse către fratele lui.

— Nu puteai să mă învingi în lupta cu spada nici când eram om. Cu atât mai mult nu mă poţi doborî acum!

Glenna puse o mână pe braţul lui Hoyt. Simţi cum i se încordează şi îi tremură muşchii.

— Las-o jos! spuse ea blând. Trebuie să încetaţi, îşi plimbă palma pe braţul lui până la încheietura mâinii apoi îi luă spada din mână.

— Trebuie să curăţăm lama, remarcă Cian.

— Mă ocup eu de asta, spuse King, depărtându-se de perete. Şi am să pregătesc şi ceva pentru masa de seară, dacă tot am să fiu în bucătărie. Mi s-a făcut foame.

Chiar şi după plecarea lui, Glenna îşi spuse că în încăpere mai rămăsese atât de mult testosteron că ar fi putut să-l taie cu una din securile de luptă ale lui Cian.

— Am putea să depăşim momentul? spuse ea tăios. Cred că am putea folosi biblioteca drept cartier general. Pare cel mai potrivit loc dacă ne gândim la toate armele de aici, la cărţile despre magie, arta războiului, vampiri şi demoni. Am câteva idei…

— Sunt convins că ai! mormăi Cian.

— În primul rând… spuse ea şi apucă globul de cristal.

— N-ai învăţat nimic din încercarea precedentă? întrebă Hoyt.

— Nu vreau s-o caut pe ea. Ştim unde este. Sau unde era.

Voia să treacă la fapte. Dacă tot era tensiune în cameră, măcar să tragă foloase de pe urma ei.

— Mai vin şi alţii, asta ni se spune mereu. O să mai fie şi alţii. Cred că a venit timpul să-i mai găsim pe unii dintre ei.

Exact asta plănuise şi el să facă, dar acum nu mai putea spune nimic, ca să nu pară ridicol.

— Lasă-l jos! Este prea curând să-l foloseşti din nou!

— L-am curăţat şi l-am reîncărcat.

— Chiar şi aşa. Se întoarse către foc. O să aplicăm metoda mea.

— Am mai auzit chestia asta!

Cian se duse către un dulap şi scoase o carafă grea.

— N-aveţi decât să vă distraţi, amândoi. Eu o să beau un coniac. În

altă încăpere.

— Te rog să rămâi. Glenna adoptă un ton prevenitor. Dacă găsim pe cineva, e nevoie să fii şi tu de faţă ca să vezi. Trebuie să decidem ce să facem. Trebuie să decidem cu toţii împreună. Poate că n-ar strica să-l aduc şi pe King, pentru ca să hotărâm toţi patru.

Hoyt îi ignoră, dar înţelese că nu putea ignora la fel de uşor şi mica înţepătură care putea fi gelozie. El o învăţa să lupte cu spada, iar ea se repezea să-i trateze rănile! Desfăcu mâinile în lături şi începu să se concentreze asupra focului, folosindu-şi iritarea pentru a amesteca dogoarea.

— Un gând foarte frumos, spuse Cian şi arătă din cap către Hoyt. Dar se pare că a şi început.

— Ei bine, atunci – foarte bine. Dar trebuie să facem un cerc.

— Nu am nevoie de cerc pentru asta. Vrăjitoarele trasează mereu cercuri şi vorbesc în versuri. De aceea n-au nimic comun cu magia adevărată!

Glenna rămase cu gura căscată, iar Cian îi zâmbi şi îi făcu cu ochiul:

— Întotdeauna a fost plin de el. Un coniac?

— Nu. Glenna îşi puse bolul la loc şi încrucişă braţele. Mulţumesc.

Focul trosni, flăcările se ridicară mai sus şi începură să muşte lacom din buşteni. Folosi graiul propriu, limba maternă pentru a face focul să danseze. O parte din el ştia că punea accentul pe caracterul spectaculos al demonstraţiei, subliniind momentul dramatic.

În vârtejul de fum şi sâsâitul flăcărilor, imaginile începură să prindă contur în vâlvătăile focului. Umbre şi mişcări, forme şi siluete. Acum uită de tot, cu excepţia magiei şi a scopului, a nevoii şi a puterii. O simţi pe Glenna care se apropia – cu trupul şi mintea. În flăcări se distingeau acum formele şi siluetele.

O femeie pe un cal, cu părul lung împletit într-o coadă lăsată pe spate, cu un arc pe umăr. Calul era auriu şi zvelt şi înainta într-un galop puternic prin pădurea adâncă. Chipul femeii exprima teama şi hotărârea de oţel în timp ce călărea strâns lipită de spatele calului, cu mâna înfiptă în coama lui.

Omul care nu era om sări afară din pădure şi fu respins. Alţii se materializară din întuneric, încercând să-i înconjure. Calul se scutură şi într-o clipă se transformă în bărbat, un bărbat înalt, zvelt şi tânăr. Se aşeză spate în spate cu femeia şi traseră spadele. Iar vampirii se repeziră asupra lor.

— Este drumul care duce la Dansul Zeilor. Cian se repezi la arme, apucă o sabie şi o secure cu două tăişuri. Du-te la King, îi porunci el Glennei şi se repezi spre fereastră. Stai aici şi să nu laşi pe nimeni să intre. Pe nimeni şi nimic.

— Dar…

Aruncă la o parte fereastra şi parcă… parcă îşi luă zborul prin ea.

— Hoyt…

Dar acesta pusese deja mâna pe o sabie şi un pumnal.

— Fă ce spune el!

Dispăru şi el imediat pe fereastră, aproape la fel de repede ca şi fratele lui. Glenna nu şovăi. Porni în urma lor.

Hoyt se repezi la grajduri, folosindu-şi puterea pentru a deschide uşile. Când armăsarul ieşi în fugă, Hoyt ridică braţul să-l oprească. Nu mai era timp pentru drăgălăşenii.

— Du-te înapoi! strigă el către Glenna.

— Vin cu voi. Nu mai pierde timpul cu cearta! Sunt şi eu părtaşă la toate acestea!

Hoyt apucă coama calului şi se ridică dintr-o săritură în spatele calului, iar ea dădu capul pe spate.

— Vă urmez pe jos.

Hoyt înjură, dar întinse braţul ca s-o ajute să se urce. Calul se dădu înapoi când King alergă spre grajduri.

— Ce naiba se întâmplă?

— Avem necazuri, strigă Glenna. Plecăm spre Dansul Zeilor.

Calul dădu din nou înapoi, iar Glenna se apucă strâns cu braţele de Hoyt.

— Dă-i drumul!

În poiană, Moira continua să lupte, dar nu mai lupta pentru viaţa ei, ci doar ca să câştige timp, căci erau prea mulţi. Îşi dădu seama că avea să moară acolo. Lupta să câştige timp, secunde preţioase. Nu avea loc şi nici timp pentru arcul scurt, dar scoase spada. Putea să-i rănească şi îi rănise. Când lama ei pătrundea în carne, făpturile ţipau şi unele cădeau. Dar se ridicau din nou şi se repezeau asupra ei.

Nu putea să-i numere, nici nu ştia cu câţi se lupta Larkin. Dar ştia că, dacă ea cădea, l-ar fi doborât pe Larkin. Aşa că luptă în continuare ca să stea în picioare, luptă numai ca să mai reziste. Doi se repeziră la ea şi Moira îl despică pe unul icnind. Sângele lui ţâşni cu un zgomot greţos, în timp ce ochii i se rostogoleau în cap. Spre groaza ei, unul dintre tovarăşii lui se repezi asupra lui şi începu să-i bea sângele. Dar altul o luă prin surprindere şi o zvârli la pământ. Se repezi la ea ca un câine turbat cu colţii lacomi şi ochii roşii.

Îl auzi pe Larkin strigându-i numele, desluşi groaza din vocea lui în timp ce se lupta. Colţii aceia i se înfipseră în gât şi îi produseră o arsură insuportabilă.

Ceva veni din noapte, un fel de luptător negru cu o sabie şi o secure. Creatura de pe ea se dădu la o parte. Ochii ei uimiţi îl văzură pe luptător cum repezea securea în jos şi decapita făptura. Aceasta urlă, se zvârcoli şi se transformă în pulbere.

— Ia-le capul, îi strigă el lui Larkin, apoi întoarse ochii arzători spre ea. Foloseşte arcul! Săgeata prin inimă!

Apoi sabia lui începu să taie şi să despice.

Moira se ridică în picioare şi scoase arcul tremurând. Încercă să-şi stăpânească tremurul mâinii pentru a fixa săgeata în arc. Vine un călăreţ, îşi spuse ea, când auzi zgomotul copitelor. Mai venise cineva după ea, o fată mai tânără decât ea. Moira îşi schimbă poziţia, dar nu mai apucă să tragă. Fata sări în faţă şi se înfipse în arc. Din ea nu mai rămase decât o grămăjoară de praf.

Călăreţul sări la pământ învârtind sabia în aer.

N-or să moară, îşi spuse Moira, iar sudoarea îi picură în ochi. Nu vor muri în noaptea asta. Puse o săgeată în arc şi îi dădu drumul să zboare. Cei trei bărbaţi formaseră un triunghi şi respingeau creaturile. Una dintre el se strecurase printre ei şi se lăsa pe vine ca să atace calul pe care stătea o femeie şi urmărea bătălia. Moira urlă şi se repezi înainte, încercând să găsească o poziţie de tragere, dar nu reuşi decât s-o avertizeze.

Al doilea luptător se răsuci cu sabia ridicată, gata să atace. Dar femeia dădu calul înapoi şi copitele lui striviră creatura sub ele. Şi când sabia îi despică gâtul, din ea nu mai rămase decât praf şi pulbere.

Moira se prăbuşi în tăcere în genunchi, luptându-se să-şi recapete respiraţia şi să-şi învingă o greaţă teribilă. Larkin se lăsă jos alături de ea şi îşi trecu mâinile pe trupul şi pe faţa ei.

— Eşti rănită! Sângerezi.

— Nu e grav. Prima ei luptă, îşi spuse în gând. Şi era în viaţă. Dar tu?

— Nişte zgârieturi. Poţi să te ridici în picioare? Te duc în braţe.

— Da, pot să mă ridic, nu e nevoie să mă duci în braţe. Încă în genunchi, ridică ochii către bărbatul care venise din întuneric. Mi-ai salvat viaţa. Mulţumesc! Cred că ne îndreptam spre voi, dar mă bucur că ne-aţi găsit voi mai întâi. Eu sunt Moira şi am venit prin Dansul Zeilor din Ţara Geall.

El se uită la ea lung.

— Trebuie să ne întoarcem în casă. Aici nu suntem în siguranţă.

— Eu mă numesc Larkin. Întinse mâna. Te lupţi ca un demon.

— E foarte adevărat. Cian îi strânse mâna scurt. Hai să-i ducem înapoi, îi spuse el lui Hoyt şi aruncă o privire spre Glenna. După cum văd, mi-aţi luat calul. A fost o idee bună, după cum se vede. O să călărească împreună cu Glenna.

— Pot să merg pe jos, spuse Moira, dar în aceeaşi clipă se simţi ridicată pe spinarea calului.

— Trebuie să mergem, spuse Cian cu asprime. Hoyt, ia-o înainte, iar tu stai lângă femei. Eu vin ultimul.

Hoyt puse o mână pe gâtul armăsarului şi aruncă o privire către Glenna.

— Te ţii bine în şa!

— Călăresc de la vârsta de patru ani. Să nu-ţi mai treacă prin minte vreodată să mă laşi acasă! Se răsuci apoi spre spate ca să se uite la Moira. Eu sunt Glenna. Mă bucur să te cunosc.

— Te asigur că niciodată nu m-am bucurat mai mult în viaţa mea să cunosc pe cineva.

În timp ce calul înainta, Moira riscă să arunce o privire înapoi. Nu-l vedea pe războinic. Parcă se topise în întuneric.

— Cum îl cheamă? Pe cel care a venit pe jos?

— Acela este Cian. Cel din faţă se numeşte Hoyt. Sunt fraţi şi sunt foarte multe de explicat despre ei. Dar un lucru e al naibii de sigur. Tocmai am supravieţuit după prima noastră luptă. Şi le-am venit de hac vampirilor.

Moira aşteptă să vadă ce se mai întâmplă. În condiţii normale, s-ar fi considerat oaspete şi s-ar fi purtat în consecinţă. Dar ştia că nu este cazul. Ea şi Larkin erau acum soldaţi într-o armată foarte mică. Oricât i s-ar fi părut de absurd, se simţi uşurată când văzu că nu era singura femeie.

Ajunsă în casă, se instală într-o bucătărie enormă. Un uriaş cu pielea neagră precum cărbunele lucra la sobă, dar nu credea că e servitor.

Îi spuneau King, dar înţelese că acesta nu era rangul lui. Părea un om ca toţi ceilalţi. Soldat ca şi ea.

— O să te reparăm imediat, îi spuse Glenna. Dacă vrei mai întâi să te speli, te conduc sus.

— Numai după ce vin toţi.

Glenna înclină din cap.

— Foarte bine. Nu ştiu ce doriţi voi, dar eu simt nevoia să beau ceva.

— Aş face moarte de om pentru un pahar, spuse Larkin zâmbind larg. De fapt, cred că am şi făcut moarte de om. Nu te-am crezut, chiar nu te-am crezut. Îşi puse palma pe mâna Moirei. Îmi cer scuze.

— E-n ordine, nu face nimic. Suntem în viaţă şi am ajuns acolo unde trebuia să ajungem. Asta e tot ce contează.

Ridică privirile când se deschise uşa. Dar cel care intră era Hoyt, nu cel numit Cian. Se ridică totuşi în picioare.

— Nu v-am mulţumit cum se cuvine că aţi venit în ajutorul nostru. Ne-au copleşit cu numărul lor! Eram în dificultate când aţi venit!

— Vă aşteptam.

— Ştiu. Morrigan mi-a arătat unde sunteţi. Şi pe tine, adăugă ea privind spre Glenna. Suntem în Irlanda?

— Da, în Irlanda.

— Dar…

— Vărul meu crede şi acum că Irlanda este numai o poveste, spuse Moira punând mâna pe umărul lui Larkin. Noi venim din Ţara Geall, cea care a fost făcută de zei dintr-o bucată a Irlandei ca să trăiască în pace şi să fie condusă de urmaşii Marelui Finlandez.

— Tu eşti cărturarul!

— Păi, e drept că îi plac cărţile, asta e sigur. Ei, acesta e chiar bun, spuse Larkin după ce sorbi din vin.

— Şi cel cu multe chipuri!

— Da, acesta sunt eu, corect.

Când uşa se deschise din nou, Moira simţi cum încordarea i se risipeşte. Cian îi aruncă o privire întâi ei, apoi Glennei.

— Are nevoie de îngrijiri.

— N-a vrut să se clintească de aici până nu s-a reunit toată banda. Larkin, termină-ţi vinul! Moira, vino sus cu mine.

— Am aşa de multe întrebări!

— Cu toţii avem! O să vorbim la masă.

Cian îşi turnă un pahar, apoi se aşeză la masă.

Cămaşa îi era îmbibată de sânge.

— Obişnuieşti să-ţi aduci femeia în locuri ciudate?

Larkin mai luă o înghiţitură de vin.

— Nu este femeia mea, este verişoara mea şi adevărul este că ea m-a adus pe mine. A avut o viziune sau ceva mistic oricum – ceea ce nu este un lucru neobişnuit pentru ea. E o persoană ciudată. Dar a fost foarte hotărâtă să facă treaba asta şi n-am putut s-o opresc. Creaturile alea de acolo – unele dintre ele sunt din Ţara Geall şi au ucis-o pe mama ei.

Mai luă o înghiţitură de vin.

— Am înmormântat-o în dimineaţa aceasta, dacă suntem şi aici în acelaşi timp. Au sfâşiat-o în bucăţi, iar Moira a văzut tot.

— Dar cum de a supravieţuit ca să mai apuce să povestească?

— Nu ştie. Sau, poate, nu vrea să vorbească despre asta. Deocamdată cel puţin.

Sus, Moira se spălase la duş, aşa cum îi arătase Glenna. Plăcerea provocată de duş îi micşoră durerea, iar fierbinţeala apei i se păru un adevărat miracol.

După ce se curăţă de sânge şi sudoare, îşi puse halatul pe care i-l lăsase Glenna. Apoi ieşi şi o găsi pe noua ei prietenă aşteptând în dormitor.

— Nu e de mirare că vorbim despre Irlanda ca despre un tărâm al poveştilor. Chiar aşa şi este.

— Arăţi mai bine. Ţi-a revenit culoarea în obraji. Hai să ne uităm

puţin la rana de la gâtul tău.

— Arde foarte rău. Moira o atinse cu degetele. Dar nu e decât o zgârietură.

— Este totuşi o muşcătură de vampir. Glenna o examină cu atenţie şi strânse din buze.

— Nu a străpuns, este mai mult o zgârietură şi asta e bine. Am ceva ce o să te ajute.

— Cum aţi ştiut unde să ne căutaţi?

— V-am văzut în foc. Glenna băgă mâna în ladă să scoată balsamul.

— Tu eşti vrăjitoarea!

— Mm. Da, uite că am găsit!

— Şi cel care se numeşte Hoyt este magicianul.

— Da. Nici el nu este de pe lumea aceasta – sau oricum, nu din acest timp. Se pare că ne adună din toată lumea şi din toate timpurile. Cum te simţi acum?

— E răcoritor. Moira lăsă să-i scape un oftat, în timp ce balsamul îi stingea arsura. Ridică ochii spre Glenna. E foarte bine, mulţumesc. Şi Cian, ce fel de om este?

Glenna ezită. Îi va spune adevărul, decise ea. Cinstea şi adevărul trebuie să fie lozinca micului lor batalion.

— Este vampir.

Moira păli din nou şi se ridică în picioare.

— De ce spui asta? S-a luptat cu ei, mi-a salvat viaţa. Şi chiar acum este jos, în bucătărie, în casă. De ce îi spui monstru, demon?

— Nu i-am spus niciuna, nici alta, pentru că nu îl consider niciuna, nici alta. Este vampir şi a fost vampir timp de peste nouă sute de ani. Cea care l-a transformat în vampir se numeşte Lilith şi din cauza ei trebuie să ne facem griji. Este fratele lui Hoyt, Moira, şi a jurat să lupte la fel ca noi, toţi ceilalţi.

— Dar dacă ceea ce spui tu… nu este om!

— Vărul tău se poate schimba în cal. Aş spune că aceasta îl face şi pe el să fie ceva mai mult decât un om.

— Nu e acelaşi lucru.

— Poate că nu. Nu ştiu ce să răspund. Dar ştiu că Cian nu a dorit ceea ce i s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Ştiu că ne-a ajutat să ajungem aici şi a fost primul care a ţâşnit din casă în ajutorul vostru când v-am văzut în foc. Îmi dau seama ce simţi.

Moira revăzu în minte ceea ce se întâmplase cu mama ei, ce îi făcuseră creaturile acelea, auzi din nou gemetele şi ţipetele, simţi mirosul sângelui.

— N-ai de unde să ştii.

— Ei bine, ştiu că la început nici eu nu am avut încredere în el. Dar acum am o încredere deplină. Şi mai ştiu că avem nevoie de el ca să câştigăm. Uite, ţi-am adus nişte haine. Sunt mai înaltă decât tine, dar

poţi să-ţi sufleci pantalonii. O să mergem jos, stăm de vorbă în timp ce mâncăm şi mai vedem ce se întâmplă.

Aveau să mănânce în bucătărie, aşa cum mănâncă o familie sau servitorii. Moira se întreba dacă va putea înghiţi ceva, dar descoperi că îi revenise pofta de mâncare. Friptura de pui era crocantă şi suculentă, însoţită de mormane de cartofi prăjiţi şi fasole verde sote.

Vampirul mâncă puţin.

— Suntem adunaţi aici, începu Hoyt, şi va trebui să mai adunăm şi pe alţii, într-un moment care ni se va comunica. Dar trebuia să începem cu noi şi aşa a fost. De mâine vom începe să ne pregătim şi să învăţăm. Cian, tu ştii cel mai bine cum să te lupţi cu ei. Ai să răspunzi de asta. Glenna şi cu mine ne vom ocupa de magie.

— Şi eu trebuie să mă instruiesc.

— Atunci vei fi foarte ocupat. Trebuie să descoperim care sunt calităţile şi slăbiciunile noastre. Astfel vom fi pregătiţi pentru a participa la lupta finală.

— În Ţara Geall, spuse Moira. În Valea Tăcerii şi în Munţii de Ceaţă. În ziua de Samhain. Ocolind privirile lui Cian, se uită la Hoyt: Mi-a arătat Morrigan.

— Da, încuviinţă Hoyt. Te-am văzut acolo.

— Când va veni timpul, vom trece din nou prin Dansul Zeilor şi vom porni spre câmpul de luptă. Este drum de cinci zile, aşa că va trebui să plecăm din timp.

— Dar cei din Geall vor lupta de partea noastră?

— Cu toţii vor lupta. Cu toţii vor fi gata să-şi dea viaţa ca să ne salveze căminele şi lumile. Povara cea grea o apăsa în jos. Nu trebuie decât să le cer.

— Ai multă încredere în semenii tăi, remarcă Cian.

Se uită la el şi îl determină s-o privească în ochi. Avea ochii albaştri şi frumoşi, îşi spuse ea. Oare se făceau roşii ca de demon atunci când se hrănea?

— Aşa este. Şi în concetăţenii mei şi în omenire. Şi dacă nu ar fi aşa, aş da porunci în acest sens. Căci atunci când mă voi întoarce în Geall, va trebui să mă duc la Piatra Regală şi, dacă sunt demnă, dacă voi fi cea care nu are asemănare, voi trage spada din teacă. Şi voi fi regina din Geall. Şi nu-i voi vedea pe oamenii mei măcelăriţi de cea care te-a făcut pe tine ceea ce eşti. Nu ca nişte miei. Dacă e să moară, vor muri luptând.

— Ar trebui să ştii că mica încăierare prin care ai trecut în noaptea asta nu înseamnă nimic. Câţi să fi fost acolo? Vrea opt sau zece din ei? Dar atunci vor fi cu miile. Se ridică în picioare. Lilith a avut la dispoziţie aproape două mii de ani ca să-şi alcătuiască armata. Ţăranii tăi vor trebui să facă ceva mai mult decât să-şi transforme plugurile în

săbii ca să supravieţuiască.

— Aşa vor face.

Cian înclină fruntea.

— Să fii gata să înveţi cu sârguinţă şi nu de mâine, ci din seara asta. Uitaţi, fraţilor, că noaptea e pentru dormit.

Şi după ce rosti aceste cuvinte, îi lăsă singuri.

9

Glenna îi făcu un semn lui Hoyt şi îi lăsă pe ceilalţi în grija lui King. Aruncă o privire înapoi către bucătărie, apoi în josul coridorului. Nu ştia unde se dusese Cian.

— Trebuie să vorbim. Între patru ochi.

— Am de lucru.

— N-o să ne certăm pe tema asta, dar tu şi cu mine trebuie să discutăm anumite lucruri. Singuri.

Hoyt se încruntă, dar fu de acord. Dacă voiau să fie singuri, exista un loc sigur în privinţa asta. O conduse în sus pe scările în spirală ce duceau către turnul lui. Glenna se plimbă prin cameră, studie zonele de lucru, cărţile şi instrumentele. Se duse la fiecare din ferestrele înguste, deschise geamul care fusese pus între timp şi îl închise la loc.

— Drăguţ, foarte drăguţ. Ai de gând să-ţi împărţi comorile cu alţii?

— Ce vrei să spui?

— Am şi eu nevoie de un loc unde să lucrez – mai mult chiar, aş spune că tu şi cu mine trebuie să lucrăm împreună. Nu te uita aşa la mine.

Flutură din mână şi se duse să închidă uşa.

— Cum adică?

— Adică cu privirea aceea care spune „Eu sunt un magician solitar şi puţin îmi pasă de vrăjitoare“. Aici suntem legaţi unul de altul şi de ceilalţi. Trebuie cumva să alcătuim un tot unitar, Dumnezeu ştie cum. Pentru că Cian are dreptate.

Se duse din nou la una din ferestrele înguste şi privi afară, în noaptea luminată de lună.

— Are dreptate. Lilith va avea mii de luptători. Nu am privit niciodată aşa de departe, nu am avut niciodată gânduri atât de măreţe – deşi, o, Doamne, ce poate fi mai mare decât apocalipsa? Dar, fireşte, va avea mii de luptători. Noi vom avea numai câţiva.

— Aşa ni s-a spus, îi aminti el. Noi suntem primii, primul cerc.

Glenna se întoarse, privirile li se întâlniră şi Hoyt văzu teama din ei. Şi îndoiala.

— Suntem nişte străini incapabili să ne prindem mâinile în horă pentru a intona la unison un descântec. Suntem bănuitori unii faţă de alţii. Ba chiar plini de resentimente, când este vorba de tine şi de fratele tău.

— Nu am resentimente faţă de fratele meu.

— Ba sigur că ai.

Îşi dădu părul pe spate şi acum Hoyt văzu frustrarea din ochii ei.

— Ai scos spada împotriva lui acum câteva ore.

— Credeam că…

— Da, da, toată recunoştinţa mea pentru că ai sărit în ajutorul meu.

Tonul ei dispreţuitor era ofensator pentru spiritul lui cavaleresc, aşa că se retrase din nou.

— Cu multă plăcere.

— Dacă mi-ai fi salvat cu adevărat viaţa într-un moment, recunoştinţa mea ar fi fost sinceră. Te asigur. Dar apărarea demoazelei în suferinţă a fost numai o parte din conflict şi răspunsul la ea numai unul din motivele pentru care era să sară şi el la tine. Şi ştii prea bine, şi ştie şi el la fel de bine ca tine.

— Aşa stând lucrurile, înseamnă că nu mai este nevoie să te bagi şi tu în chestia asta.

Glenna făcu un pas înainte. Hoyt văzu cu satisfacţie că nu numai el se simţea înfrânt de astă dată.

— Eşti supărat pe el pentru că s-a lăsat ucis şi, încă şi mai rău, transformat. El este furios pe tine pentru că l-ai târât în chestia asta şi îl obligi să-şi amintească ce era înainte ca Lilith să-şi înfigă colţii în el. Toate acestea reprezintă o pierdere de timp şi energie. Pentru că aşa cum stau lucrurile, o să ne măcelărească, Hoyt. Iar eu nu vreau să mor.

— Dacă îţi este frică…

— Fireşte că îmi este frică. Ce, eşti prost? După ceea ce am văzut şi am trăit în noaptea asta, am fi nişte cretini dacă nu ne-ar fi frică!

Îşi apăsă mâinile pe faţă şi se luptă să-şi recapete suflul.

— Ştiu ce trebuie să facem, dar nu ştiu cum să procedăm. Şi nici tu nu ştii. Niciunul din noi nu ştie.

Lăsă mâinile să-i cadă şi se apropie de el.

— Hai să fim cinstiţi aici, şi tu şi eu. Trebuie să ne bizuim unul pe altul, trebuie să fim sinceri unul cu altul, aşa că să fim cinstiţi. Nu suntem decât o mână de oameni – ce-i drept, cu calităţi şi puteri, da – dar numai câţiva faţă de câteva mii. Cum să supravieţuim, ca să mai vorbim de repurtarea unei victorii?

— Mai adunăm oameni.

— Cum? Ridică mâinile. Cum? În timpul acesta, în locul acesta, Hoyt, oamenii nu cred. Oricine merge prin lume şi vorbeşte pe faţă despre vampiri, vrăjitori, lupte apocaliptice şi misiuni din partea zeilor este considerat fie excentric – în cel mai bun caz –, fie este internat într-o celulă din care nu răzbate nici cel mai mic zgomot.

Simţind nevoia unui contact direct, îşi trecu o mână pe braţul lui.

— Trebuie să privim lucrurile în faţă. Aici nu există niciun fel de cavalerie care să vină să ne salveze. Cavaleria suntem *noi.*

— Îmi prezinţi numai probleme, nu şi soluţii.

— Poate. Glenna oftă. Dar nu poţi găsi soluţii până nu descrii clar

problema. Suntem ridicol de inferiori numeric. Pornim împotriva unor creaturi – în lipsa unui cuvânt mai bun – care nu pot fi ucise decât într-un număr limitat de moduri. Sunt controlaţi sau conduşi sau mânaţi de un vampir cu puteri enorme şi cu o sete nemăsurată. Nu ştiu prea mult despre arta războiului, dar îmi dau seama când şansele sunt în favoarea mea. Aşadar, trebuie să echilibrăm şansele.

Vorbea cu sânge rece şi cu o logică clară pe care nu o putea contesta. Faptul că rostea toate aceste lucruri era, după părerea lui, o altă dovadă de curaj.

— Cum?

— Ei bine, putem merge să tăiem o mie de capete, dar nu este practic. Aşa că va trebui să găsim calea de a tăia capul armatei. Al ei.

— Dacă ar fi fost aşa de simplu, s-ar fi făcut de mult.

— Dacă ar fi imposibil, noi nu am fi aici. Glenna repezi înciudată un pumn în braţul lui. Lucrează împreună cu mine, vrei?

— În cazul de faţă nu am de ales.

Acum în ochii ei se vedea clar că se simte jignită.

— E chiar aşa de respingător gândul acesta? Sunt eu aşa de respingătoare?

— Nu. Avea un aer ruşinat. Scuză-mă! Nu, nu este dezgustător, este dificil. Îmi distragi atenţia. Prin felul în care arăţi, cum miroşi, cum eşti tu.

— O, buzele ei se rotunjiră uşor. Asta este interesant.

— Nu am timp pentru tine în felul acesta.

— Ce fel? Fii mai explicit!

N-ar fi trebuit să-l tachineze în felul acesta, ştia şi ea, dar era o mare uşurare să se poarte pur şi simplu ca o fiinţă umană.

— Sunt vieţi în joc.

— Ce sens are să trăieşti fără sentimente? Am anumite sentimente pentru tine. Tulburi ceva în mine. Da, este dificil, îmi distragi atenţia. Dar asta înseamnă că nu se reduce totul la teamă. Am nevoie de asta. Am nevoie să simt ceva mai mult decât spaimă.

Ridică o mână şi îşi trecu degetele peste faţa ei.

— Nu pot promite să te protejez, promit numai să încerc.

— Nu-ţi cer să mă protejezi, nu-ţi cer nimic altceva decât… ăăă… decât adevărul.

Hoyt nu-şi luă mâna de pe faţa ei, o aduse şi pe cealaltă şi îi cuprinse faţa în palme, în timp ce îşi cobora buzele spre ea. Buzele ei se întredeschiseră în întâmpinarea lui, oferindu-se. Şi el o sărută uşor, căci simţea şi el nevoia, la fel ca şi ea, să se lase în voia sentimentelor şi să ştie.

Să fie om.

Sângele începu să fiarbă, muşchii se încordară plăcut, pulsul începu să bată mai repede. Ce uşor este să te cufunzi în căldura moale! Să te

laşi înconjurat de ea în întuneric şi să dai uitării pentru o clipă, pentru o oră, tot ceea ce se afla în faţa lor!

Braţele ei alunecară de-a lungul trupului lui, înlănţuindu-i talia, în timp ce se ridica pe vârfuri ca să vină în întâmpinarea sărutului. Hoyt îi simţi gustul buzelor şi al limbii şi promisiunea lor. Ar fi putut fi ale lui. Şi dorea să creadă acest lucru mai mult decât crezuse orice altceva până atunci.

Buzele ei se mişcau pe buzele lui şi îi formau numele – o dată, apoi de două ori. Şi atunci izbucni o scânteie care scăpără şi se transformă în sâsâit. Căldura ei îi străbătu pielea, îi arse inima. În spatele lor, focul se stinsese şi nu mai rămăseseră decât tăciunii care luminau ca o duzină de torţe. O dădu înapoi, dar mâinile lui continuau să zăbovească pe obrajii ei. Vedea focul care dansa în ochii ei.

— Este un adevăr aici, şopti el. Dar nu ştiu ce este.

— Nici eu nu ştiu. Dar mă simt bine. Mai puternică. Glenna se uită în foc. Suntem mai puternici împreună. Aceasta înseamnă ceva.

Făcu un pas înapoi.

— Cred că am să-mi aduc şi lucrurile mele aici, sus, şi vom lucra împreună şi vom afla ce înseamnă.

— Crezi că dacă ne culcăm unul cu altul vom afla răspunsul?

— S-ar putea, sau măcar unul din ele. Dar încă nu sunt pregătită să mă culc cu tine. Numai trupul meu este, recunoscu ea. Dar mintea mea nu este. Atunci când mă dăruiesc cuiva, pentru mine este un angajament serios. Important. Amândoi ne-am angajat deja în ceva măreţ. Trebuie să fim amândoi siguri că suntem dispuşi să dăm mai mult.

— Atunci asta ce a fost?

— Un contact, spuse ea calm. Confort. Îl apucă de mână. Legătura. O să facem vrăji împreună, Hoyt, vrăji serioase. Pentru mine este o activitate la fel de intimă ca sexul. Mă duc să-mi aduc lucrurile de care mai e nevoie.

Femeile, îşi spuse el, femeile sunt nişte creaturi mistice şi puternice, chiar şi atunci când nu sunt vrăjitoare. Dacă mai adăugăm la aceasta şi puterea vrăjitoriei, bărbatul se află într-o poziţie foarte dezavantajoasă. Mirosul ei încă îl mai învăluia, iar gustul ei rămăsese pe buzele lui. Astea erau arme de femeie, decise el. La fel de puternice ca orice alt tip de arme. Ar face bine să se înarmeze şi el împotriva acestui soi de luptă.

Avea de gând să lucreze aici, cu el, în turn. Era o logică incontestabilă în asta. Dar cum putea lucra un bărbat atunci când mintea îi fugea la gura femeii, la pielea ei, la părul şi la vocea ei? Poate că ar fi înţelept să-şi instaleze o barieră, cel puţin temporar. Se duse la masa de lucru şi se pregăti să facă exact acest lucru.

— Licorile şi descântecele tale vor mai trebui să aştepte, spuse Cian

din cadrul uşii. Şi la fel şi povestea de dragoste.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Hoyt îşi văzu în continuare de treburile sale.

— M-am întâlnit cu Glenna pe scări. Îmi dau seama când o femeie a simţit mâna unui bărbat pe ea. Am recunoscut mirosul tău pe ea. Nu că ţi-aş face vreo vină din asta, adăugă Cian alene şi intră în cameră. Este o vrăjitoare foarte sexy şi ispititoare, adăugă el în faţa privirii împietrite a fratelui său. Ademenitoare. Culcă-te cu ea dacă vrei, dar mai târziu.

— Cu cine mă culc eu şi când, asta nu e treaba ta.

— Cu cine, în mod sigur, nu. Dar când, asta e altă treabă. Vom folosi sala mare pentru pregătirea de luptă. King şi cu mine am început deja s-o aranjăm. Nu am de gând să sfârşesc cu o ţepuşă în inimă pentru că tu şi Roşcata ta sunteţi prea ocupaţi şi nu aveţi timp de antrenamente.

— Asta nu va fi o problemă.

— Nici nu am intenţia s-o las să devină. Nou-veniţii sunt nişte entităţi necunoscute. Bărbatul se luptă destul de bine cu spada, dar are o atitudine foarte protectoare faţă de verişoara lui. Dacă ea nu poate face faţă luptei, va trebui să-i găsim altă îndeletnicire folositoare.

— Este misiunea ta să ai grijă de ea şi s-o ajuţi să facă faţă luptei.

— Am să lucrez cu ea, promise Cian. Şi cu voi ceilalţi. Dar am nevoie de mai mult, nu numai de săbii şi săgeţi, nu numai de muşchi.

— O să avem tot ce trebuie. Lasă-le în seama mea, Cian, spuse el înainte ca fratele lui să iasă din cameră. I-ai mai văzut vreodată? Şi cum le-a mers, ce s-a întâmplat cu ei?

Nu era nevoie de explicaţii suplimentare pentru a înţelege că fratele lui vorbea despre familia lor.

— Au trăit şi au murit ca orice muritori.

— Asta e tot ce reprezintă ei pentru tine?

— Sunt nişte umbre.

— Cândva îi iubeai.

— Cândva şi inima mea bătea.

— Aceasta este măsura iubirii? O bătaie de inimă?

— Putem să iubim. Chiar şi noi putem iubi. Dar să iubeşti un om?

Cian scutură din cap.

— De aici nu poate ieşi decât nenorocire şi tragedii. Părinţii mei m-au zămislit. Lilith m-a făcut ceea ce sunt.

— Şi nutreşti iubire pentru ea?

— Pentru Lilith? El zâmbi cu un aer gânditor. În felul meu. Dar nu-ţi face griji. Asta nu mă va împiedica s-o distrug. Hai să vedem ce poţi.

— Două ore luptă corp la corp, în fiecare zi, anunţă Cian, când se adunară cu toţii. Două ore, antrenament cu armele în fiecare zi. Două

ore antrenament de rezistenţă, şi două ore arte marţiale. Eu am să lucrez aici noaptea, King va prelua ştafeta în timpul zilei, când puteţi să faceţi antrenament afară.

— Avem nevoie de timp pentru studiu şi strategie, interveni Moira.

— Faceţi-vă timp. Sunt mai puternici decât voi şi mai răi decât vă puteţi imagina.

— Ştiu ce sunt.

— Aşa crezi tu, spuse Cian aruncându-i o privire în treacăt.

— Ai mai ucis vreunul înainte de noaptea asta?

— Mai mulţi, nu numai unul.

— În lumea mea, cei care îi ucid pe cei asemenea lor sunt răufăcători şi proscrişi.

— Dacă nu i-aş fi omorât, acum ai fi fost moartă.

Se mişcă aşa de repede că nimeni nu apucă să reacţioneze. Era deja în spatele Moirei, cu un braţ în jurul taliei ei şi cu un cuţit la gâtul ei.

— Bineînţeles, nu am nevoie de cuţit.

— Să nu o atingi! spuse Larkin şi puse mâna pe mânerul cuţitului. Să nu pui mâna pe ea!

— Încearcă să mă opreşti, îl invită Cian şi aruncă cuţitul departe. Am apucat-o numai de gât. Îşi puse ambele mâini de o parte şi de alta a gâtului Moirei, apoi îi dădu un mic brânci care o azvârli în direcţia lui Hoyt. Răzbun-o! Atacă-mă!

— Nu-l voi ataca pe bărbatul care a luptat în spatele meu.

— Acum nu mai sunt în spatele tău, nu-i aşa? Arată că ai coloană vertebrală, sau bărbaţii din Geall nu au aşa ceva?

— Avem chiar din belşug. Larkin scoase cuţitul şi se lăsă pe vine. Începu apoi să-i dea târcoale.

— Nu te juca, îl tachină Cian. Sunt neînarmat. Ai avantaj. Profită de el – repede!

Larkin se repezi – fentă, apoi tăie cu cuţitul. Şi se trezi întins pe spate, cu cuţitul departe de el pe podea.

— În faţa unui vampir nu eşti niciodată în avantaj – prima lecţie!

Larkin îşi dădu părul pe spate şi zâmbi.

— Eşti mai bun decât ei.

— Cu mult mai bun. Amuzat, Cian întinse mâna şi îl ajută pe Larkin să se ridice. Vom începe cu câteva mişcări de bază, să vedem de ce sunteţi în stare. Alegeţi-vă un adversar. Aveţi un minut ca să-l puneţi la pământ – cu mâinile goale. Când strig „Schimbaţi!“ alegeţi altul. Mişcaţi-vă rapid şi fiţi duri! Acum!

Văzu cum fratele lui ezită, iar vrăjitoarea se repezi la el, folosindu-şi greutatea trupului ca să-l dezechilibreze. Apoi îi puse piedică pentru ca să-l trimită la podea.

— Este vorba tot despre autoapărare, spuse Glenna. Eu locuiesc la New York.

Dar în timp ce ea zâmbea încântată, Hoyt îi seceră picioarele de sub ea. Glenna se lovi zdravăn cu fundul de podea.

— Au! Prima cerinţă: avem nevoie de saltele pe podea.

— Schimbaţi perechile!

Se mişcară rapid, manevrând, apucând. Era mai degrabă un joc şi o întrecere decât antrenament. Dar chiar şi aşa, îşi spuse Glenna, tot o să fie plină de vânătăi. Acum se confrunta cu Larkin şi simţea că acesta va avea reticenţe. Aşa că îl învălui într-un zâmbet seducător şi când râsul îi străluci în ochi, îl răsturnă peste umăr.

— Îmi pare rău, dar mie îmi place să câştig.

— Schimbaţi perechile.

De astă dată silueta masivă a lui King îi acoperi câmpul vizual şi Glenna se uită în sus, tot mai sus, până îi întâlni privirea.

Glenna se lăsă condusă de instinct, făcu o mişcare cu braţele, o priză rapidă. Dar King zâmbi calm şi atunci îl bătu uşor pe braţ.

— Ce-ar fi să stai jos?

— Sigur.

King se conformă, iar Glenna privi în jur şi îl văzu pe Cian care se uita la ea. Fata se îmbujoră uşor.

— Probabil că aceasta nu este chiar regulamentar şi presupun că nu aş putea face aşa ceva în focul bătăliei, dar cred că acum contează.

— Nu există reguli. Ea nu este cea mai puternică, strigă el. Nu este nici cea mai rapidă. Dar este cea mai inteligentă dintre voi toţi. Îşi foloseşte inteligenţa, viclenia şi dibăcia la fel de bine ca puterea muşchilor şi viteza de reacţie. Să devii mai puternică, îi spuse el Glennei. Şi mai rapidă.

Pentru prima oară Cian zâmbi.

— Şi fă rost de o sabie. Începem antrenamentul cu armele.

O oră mai târziu, de pe Glenna curgeau apele. Braţul în care ţinuse sabia o durea ca un dinte cariat, de la umăr până la încheietura mâinii. Bucuria de a lucra, de a face ceva concret se topise de mult într-o epuizare totală.

— Şi eu care credeam că sunt în formă, i se plânse ea Moirei. Toate orele acelea de exerciţii, de yoga, de ridicat greutăţi!

— Te descurci foarte bine, spuse Moira, care se simţea şi ea slabă şi neîndemânatică.

— Abia dacă mă mai ţin pe picioare, deşi fac gimnastică în mod regulat, exerciţii dure, dar chestia asta mă face să mă simt ca o cârpă. Şi tu arăţi de parcă te-ar fi bătut cineva.

— A fost o zi lungă şi grea.

— Asta ca să vorbim eufemistic.

— Doamnelor, pot să vă întrerup conversaţia şi să vă invit să veniţi lângă noi? Sau preferaţi să staţi acolo şi să discutaţi despre modă?

Glenna puse jos sticla cu apă.

— Este aproape trei dimineaţa, îi spuse ea lui Cian. O oră cam periculoasă pentru sarcasme.

— Dar o oră perfectă pentru duşmanii voştri.

— Se poate, dar nu suntem cu toţii obişnuiţi cu acest fus orar. Iar Moira şi Larkin au făcut astăzi un drum al naibii de lung şi au avut parte şi de o primire cam dură. Trebuie să ne antrenăm, ai perfectă dreptate, dar dacă nu ne odihnim nu vom deveni puternici şi nici rapizi, asta e sigur. Uită-te la ea, îi ceru Glenna. Abia dacă mai poate sta în picioare.

— Mă simt foarte bine, spuse Moira repede.

Cian îi aruncă o privire lungă.

— Atunci putem pune pe seama oboselii felul lamentabil în care mânuieşti sabia şi forma fizică slabă.

— Mă descurc destul de bine cu sabia. Moira întinse mâna după o sabie cu ochii injectaţi de furie, dar Larkin interveni, îi puse o mână pe umăr şi o strânse uşor.

— Se descurcă destul de bine şi a dovedit acest lucru ceva mai înainte. Dar sabia nu este arma preferată a verişoarei mele.

— Da? Această singură silabă exprima o uriaşă plictiseală.

— Poate să ne facă o demonstraţie mâine, dar deocamdată…

— Pot s-o fac chiar acum. Deschideţi uşile! Tonul de comandă din vocea ei îl făcu pe Cian să ridice din sprâncene.

— Aici nu domneşti tu, micuţă regină!

— Dar nici tu. Moira traversă încăperea şi luă un arc şi o săgeată. Deschizi uşa sau o deschid eu?

— Nu trebuie să ieşi afară.

— Are dreptate, Moira, începu şi Glenna.

— Nici nu este nevoie. Larkin, te rog!

Larkin se îndreptă spre uşă şi o deschise larg către terasa din spate. Moira puse săgeata în arc în timp ce se îndrepta către prag.

— Stejarul acela cred că e numai bun.

Cian se duse alături de ea şi ceilalţi se apropiară şi ei.

— Nu e cine ştie ce distanţă.

— Nu se gândea la cel de aici, de aproape, spuse Larkin făcând un gest larg cu mâna. Este celălalt, cel de lângă grajduri.

— Creanga cea mai de jos.

— Eu nici n-o văd prea bine, comentă Glenna.

— Dar tu o vezi? îl întrebă Moira pe Cian.

— Perfect.

Moira ridică arcul, îşi înfipse picioarele în pământ, ţinti. Şi apoi slobozi săgeata.

Glenna auzi şuieratul ei, apoi un zgomot înăbuşit, în momentul în care săgeata îşi atinse ţinta.

— Aoleu! Ne-am ales cu un Robin Hood!

— Frumoasă lovitură! spuse Cian pe un ton blând apoi se întoarse şi se îndepărtă. Simţi mişcarea înainte să audă comanda aspră a fratelui său. Când se întoarse, văzu că Moira pregătise altă săgeată şi ţintea spre el. Simţi că King era gata să sară înainte şi ridică o mână ca să-l oprească.

— Ai grijă să mă nimereşti drept în inimă, căci altfel n-o să faci altceva decât să mă enervezi. Las-o, se răsti el la Hoyt. Este alegerea ei.

Arcul tremură o clipă, apoi Moira îl lăsă în jos. Lăsă în jos şi privirile.

— Am nevoie de somn. Îmi cer scuze, trebuie să dorm.

— Sigur că da, spuse Glenna şi îi luă arcul din mână punându-l deoparte. Te conduc jos şi te ajut să te instalezi.

Glenna îi aruncă lui Cian o privire la fel de ascuţită ca vârful săgeţii.

— Îmi pare rău, spuse Moira din nou. Mi-e aşa ruşine!

— N-ai de ce. Eşti foarte obosită şi ai muncit mult. Ai făcut prea mult din toate. Şi noi toţi la fel. Şi acesta nu este decât începutul. Câteva ore de somn – de asta avem nevoie cu toţii.

— Şi ei? Şi ei dorm?

Glenna înţelese ce voia să spună. Vampirii. Cian.

— Da, se pare că şi ei.

— Aş vrea să fie deja dimineaţă, ca să pot vedea soarele. Vampirii se târăsc înapoi în bârlogul lor când răsare soarele. Sunt prea obosită ca să mă mai gândesc.

— Atunci nu te mai gândi. Hai, să te ajut să te dezbraci.

— Mi-am pierdut bagajele în pădure. Nu am cămaşă de noapte.

— O să rezolvăm mâine chestia asta. Poţi să dormi şi goală. Vrei să stau cu tine puţin?

— Nu, mulţumesc, nu este nevoie. Lacrimile îi sclipeau în ochi, dar le trimise înapoi cu puterea voinţei. Mă port copilăreşte.

— Nu. Te porţi ca o femeie istovită. Mâine-dimineaţă o să te simţi mai bine. Noapte bună!

Glenna se gândi dacă să se mai ducă sus, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre camera ei. Puţin îi păsa dacă bărbaţii vor considera că e laşă, avea nevoie de somn.

Visurile o alungară prin tunelurile peşterii vampirului unde ţipetele celor torturaţi îi străpungeau creierul şi inima ca nişte cuţite. Oriunde cotea prin labirint, oriunde se repezea prin cotloanele întunecoase care se căscau ca nişte guri uriaşe gata s-o înghită, ţipetele veneau după ea.

Şi încă şi mai cumplite decât ţipetele erau râsetele.

Visurile o hăituiau pe malul stâncos al unei mări în fierbere, unde

fulgere roşii brăzdau cerul de smoală şi marea neagră. Vântul o sfâşia, stâncile se înălţau din pământ ca să-i străpungă mâinile şi picioarele până când şi unele şi altele se umplură de sânge.

Pătrunse în pădurea deasă care mirosea a sânge şi a moarte, unde umbrele erau aşa de dese, încât le simţea pe faţă ca pe nişte degete reci.

Auzea urletul lupului hămesit.

Erau peste tot şi ea nu avea nimic altceva decât mâinile goale şi inima care îi bătea nebuneşte. Dar continuă să alerge orbeşte, iar ţipătul rămase închis în pieptul ei care ardea. Ieşi dintre copaci şi ajunse pe o stâncă, deasupra mării care mugea furioasă. Jos, valurile săreau în sus spre stâncile care se înălţau tăioase ca nişte brice. În groaza ei, alergase în cerc şi ajunsese deasupra peşterii în care se afla ceva de care până şi moartea se temea.

Vântul o biciuia, dar în el era puterea. Puterea lui, puterea fierbinte şi curată a magicianului. Se întinse după ea, dar îi alunecă printre degetele tremurânde. Nu mai rămase decât ea singură. Se întoarse şi o zări pe Lilith, în măreţia ei regală, îmbrăcată în roşu, strălucind de frumuseţe pe fundalul de catifea neagră. De o parte şi de alta a ei străjuia câte un lup negru, clănţănind din dinţi de dorinţa de a ucide. Lilith îi mângâie pe spate cu mâinile care străluceau de nenumărate inele. Iar când Lilith zâmbi, Glenna simţi o dorinţă teribilă în pântec. Un dor profund şi teribil.

— Diavolul sau albastrul adânc. Lilith râse şi pocni din degete ca să-i facă pe lupi să se aşeze. Zeii nu oferă niciodată slujitorilor lor o posibilitate decentă de a opta, nu-i aşa? Ştiam eu!

— Tu eşti moartea.

— Nu, nu, nu. Eu sunt viaţa. Asta este minciuna lor. Ei sunt moartea, carnea şi sângele şi oasele modelate din ţărână. Ce vă oferă ei acum? Şaptezeci, optzeci de ani? Ce meschin, ce îngrădire lamentabilă!

— Iau ceea ce mi se oferă.

— Atunci eşti o proastă. Şi eu care credeam că eşti mai deşteaptă, cu mai mult simţ practic! Ştii bine că nu poţi să câştigi. Eşti deja istovită, ai început să-ţi pui întrebări. Iar eu îţi ofer o cale de ieşire şi mai mult decât atât. Mult mai mult!

— Să fiu ca tine? Să vânez şi să ucid? Să beau sânge?

— Ca şampania! O, când îl guşti pentru prima oară! Pentru asta chiar te invidiez. Primul moment când guşti, când totul dispare în afară de întuneric.

— Mie îmi place soarele.

— Cu tenul tău? spuse Lilith râzând. Te arzi ca slănina în tigaie după o oră de stat la plajă. Eu am să-ţi arăt ce înseamnă răcoarea. Întunericul răcoros. Este deja înlăuntrul tău, abia aşteaptă să fie trezit.

Nu-l simţi?

Şi tocmai pentru că îl simţea, Glenna clătină din cap.

— Mincinoaso! Dacă vii cu mine, Glenna, ai să stai alături de mine. Îţi dăruiesc viaţa veşnică. Tinereţea şi frumuseţea veşnică. Şi o putere mai mare decât tot ceea ce ţi-au oferit ei. Vei domni peste propria ta lume. Îţi dăruiesc o lume care să fie numai a ta.

— De ce ai face asta?

— De ce nu? Am aşa de multe! Şi mi-ar face plăcere compania ta, tovărăşia unei femei ca tine. Căci ce altceva sunt, de fapt, bărbaţii, decât nişte instrumente pentru noi? Dacă îi vrei, o să-i ai. Ceea ce îţi ofer eu este un dar aparte.

— Îmi oferi osânda veşnică.

Râsul ei era frumos şi ademenitor.

— Zeii sunt cei care îi sperie pe copii cu iadul şi pedeapsa. Recurg la aceste mijloace ca să vă ţină legaţi de mâini şi de picioare. Întreabă-l pe Cian dacă este dispus să renunţe la existenţa lui, la veşnicia lui, la tinereţea lui frumoasă şi la trupul vânjos în schimbul lanţurilor şi capcanei mortalităţii. Niciodată, te asigur. Haide, vino cu mine şi am să-ţi ofer plăceri mai presus de toate plăcerile.

Lilith se apropie, iar Glenna ridică braţele în sus, îşi adună ultimele puteri care îi mai rămăseseră şi se strădui să deseneze un cerc protector în jurul ei. Lilith făcu un simplu gest cu mâna. Albastrul-pal al ochilor ei începuse deja să se înroşească de furie.

— Îţi închipui că o magie jalnică precum a ta mă va ţine pe loc? Am băut sânge de vrăjitori şi m-am înfruptat din vrăjitoare. Sunt toţi în mine, aşa cum vei fi şi tu. Vino de bunăvoie şi vei obţine viaţa veşnică! Luptă şi vei avea parte de moarte!

Lilith se apropie şi mai mult, iar lupii se ridicară în picioare, gata de atac.

Glenna simţea atracţia puternică, paralizantă, întunecoasă şi glorioasă, o atracţie primitivă, dar copleşitoare. Veşnicia şi puterea, frumuseţea, tinereţea, toate la un loc. Nu avea de făcut nimic altceva decât să întindă mâna.

Triumful strălucea în ochii roşii ai lui Lilith. Când zâmbi, colţii îi străluciră.

Pe obrajii Glennei şiroiau lacrimile în clipa în care se întoarse şi sări în mare printre stânci. Căci alesese moartea.

Un urlet îi sfâşie mintea în momentul în care sări în sus din pat. Dar nu era urletul ei, ştia că nu ea urlase. Era urletul de furie al lui Lilith.

Glenna sări din pat plângând cu sughiţuri şi luă şi pătura după ea. Alergă tremurând de spaimă şi de frig, cu dinţii clănţănind în gură. Alergă pe coridor ca şi când ar fi fugărit-o nişte demoni. Instinctul o duse în singurul loc în care se simţea în siguranţă.

Hoyt sări din somnul profund şi se trezi cu o femeie goală zguduindu-se de plâns în braţele lui. Abia dacă o vedea în lumina cenuşie a zorilor, dar îi cunoştea formele, îi recunoştea mirosul.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

O dădu la o parte ca să pună mâna pe sabia aflată la căpătâiul patului. Dar ea se lipi de el ca iedera de stejar.

— Nu pleca! Nu pleca! Stai aici! Te rog, te rog, stai aici!

— Eşti rece ca gheaţa. Hoyt trase pătura şi o înveli mai bine. Ai fost afară? Ai făcut vreo vrajă?

— Nu, nu, nu. Glenna îşi îngropă faţa la pieptul lui. A venit după mine. A venit. În capul meu, în vis. Nu era vis, era aievea. Trebuie să fi fost aievea.

— Încetează! Încetează imediat! Hoyt o apucă strâns de umeri. Glenna!

Capul îi căzu pe spate, respiraţia îi deveni şuierătoare.

— Te rog! Mi-e aşa de frig!

— Atunci taci, şşt!

Tonul şi atingerea lui deveniră mai blânde în timp ce îi ştergea lacrimile de pe obraji. O înfăşură mai strâns în pătură şi o trase mai aproape.

— A fost un vis, un coşmar. Atât şi nimic mai mult.

— Nu e aşa. Uită-te la mine! Îşi dădu capul puţin pe spate pentru ca el să-i poată vedea ochii. Nu a fost un simplu vis.

Nu, nu fusese un simplu vis, îşi dădea şi el seama.

— Atunci povesteşte-mi!

— Era în mintea mea. Sau… a scos o parte din mine afară. Aşa cum a fost atunci când erai în pădure, rănit şi cu lupii de jur-împrejurul cercului tău. La fel de real ca atunci. Ştii că a fost adevărat.

— Da, a fost adevărat.

— Eu alergam, începu ea şi îi povesti totul.

— A încercat să te ademenească. Gândeşte-te! Face acest lucru tocmai pentru că ştie că suntem puternici, că putem să-i facem rău.

— Am murit.

— Nu, n-ai murit, n-ai murit. Eşti aici. Şi ţi-e frig.

Îi frecă braţele, spinarea. Oare o să reuşească s-o mai încălzească vreodată?

— Dar eşti în viaţă. În siguranţă.

— Era aşa frumoasă. Aşa de ispititoare. Nu-mi plac femeile – dacă înţelegi ce vreau să spun – dar m-am simţit atrasă de ea. Şi în parte era o atracţie sexuală. Chiar şi în groaza aceea, o doream. Ideea că mă va atinge, că mă va poseda era foarte excitantă.

— Este un fel de transă, atât şi nimic mai mult. Şi nu i-ai dat voie. N-ai ascultat-o, n-ai crezut-o.

— Ba am ascultat-o, Hoyt! Şi o parte din mine a crezut în ea! O

parte din mine tânjea după ceea ce îmi oferea ea. Să trăieşti veşnic, să ai toată această putere. În sinea mea mă gândeam, da, mă gândeam, o, da, de ce să nu am şi eu parte de asta? Şi când i-am întors spatele – şi a fost cât pe-aci să n-o pot face – ei bine, a fost cea mai grea încercare la care am fost supusă vreodată în viaţa mea!

— Dar ai reuşit.

— De data asta!

— De fiecare dată.

— Erau stâncile tale. Te-am simţit şi pe tine acolo. Te-am simţit, dar nu puteam să ajung la tine. Eram singură, mai singură decât oricând. Şi apoi am căzut şi am devenit încă şi mai singură.

— Nu eşti singură. Eşti aici.

Îşi apăsă buzele pe fruntea ei.

— Nu eşti deloc singură, vezi?

— Nu sunt fricoasă, dar mă simt înspăimântată. Şi întunericul acela… Se cutremură şi privi în jurul ei. Mi-e frică de întuneric.

Hoyt îşi concentră gândurile asupra lumânării de la căpătâiul patului şi a focului din cămin şi le aprinse.

— Se apropie zorile. Uite, vezi?

O cuprinse în braţe, coborî cu ea din pat şi o duse la fereastră.

— Uite, priveşte în zare! Răsare soarele.

Glenna văzu dunga aurie care tivea orizontul cerului. Mingea de gheaţă din pântecul ei începu să se topească.

— Dimineaţă, şopti ea. Aproape că s-a făcut dimineaţă.

— Ai câştigat noaptea şi ea a pierdut. Haide, ai nevoie de mai mult somn.

— Nu vreau să rămân singură.

— N-ai să fii singură.

O duse înapoi în pat şi o lipi de el. Şi pentru că încă mai tremura şi pentru că avea această putere, îşi trecu mâna peste fruntea ei şi o cufundă într-un somn adânc.

10

Când se trezi, razele de soare îi mângâiau faţa. Era singură.

Hoyt stinsese lumânările, dar lăsase focul să ardă în cămin. Drăguţ din partea lui, îşi spuse ea şi se ridică în capul oaselor, trăgându-şi pătura pe umeri. Dăduse dovadă de blândeţe şi îi oferise exact confortul şi siguranţa de care avea nevoie.

Dar fu cuprinsă imediat şi de un val de jenă. Alergase la el ca un copil isteric care fugea de monştrii din dulap. Plângând cu sughiţuri, tremurând şi vorbind fără şir. Nu fusese în stare să se stăpânească şi căutase pe altcineva – îl căutase pe el ca s-o salveze. Se mândrea cu curajul şi stăpânirea ei de sine, dar nu reuşise să facă faţă primei confruntări cu Lilith.

Nu ai coloană vertebrală, îşi spuse ea scârbită, nu ai puteri magice reale. Teama şi ispita le atenuaseră. Ba chiar mai rău, îşi spuse ea, frica şi tentaţia o îngheţaseră până înlăuntrul ei, acolo unde nu mai putuse să ajungă. Acum, la lumina zilei, îşi dădea seama cât de proastă fusese, cât de superficială! Nu făcuse nimic ca să se protejeze nici înainte, nici în timpul evenimentului şi nici după aceea. Alergase prin peşteri, prin păduri, pe stânci pentru că aşa voiau ei s-o fugărească şi lăsase spaima să-i blocheze orice altă dorinţă în afară de aceea de a fugi.

Fusese o greşeală pe care nu trebuia s-o mai comită.

Şi nici nu avea de gând să mai stea acolo şi să se lamenteze pentru ceva ce era bun făcut.

Se ridică în picioare, se înfăşură în pătură şi aruncă o privire pe coridor. Nu văzu pe nimeni, nu auzi nimic şi fu recunoscătoare destinului. Nu voia să stea de vorbă cu nimeni până nu-şi punea ordine în gânduri.

Făcu un duş, se îmbrăcă, apoi se machie cu foarte multă grijă. Îşi puse picături de chihlimbar la urechi pentru a-şi amplifica puterea. Şi când îşi făcu patul, îşi puse ametist şi rozmarin sub pernă. După ce alese o lumânare din rezervele ei, o aşeză lângă pat. La noapte, când se va pregăti de culcare, o să ungă lumânarea cu ulei ca s-o respingă pe Lilith şi pe cei de seama ei şi să-i ţină departe de visele ei.

Şi va mai face o ţepuşă şi va lua o sabie din sala de arme. Nu va mai fi lipsită de apărare.

Înainte să plece din cameră se privi îndelung în oglindă. Arăta vioaie, decise ea, fermă şi capabilă.

Şi va fi puternică.

Şi deoarece considera că inima unei case este bucătăria, se duse

mai întâi acolo. Cineva făcuse cafea şi procedând prin eliminare îşi spuse că acela nu putea fi altul decât King. Erau şi dovezi că cineva mâncase. Simţea miros de slănină. Dar nu văzu pe nimeni prin preajmă şi nici vreo farfurie lăsată în chiuvetă.

Era plăcut să constaţi că cel care mâncase – sau cel puţin cel care gătise – făcuse şi curăţenie.

Nu-i plăcea dezordinea, dar nici nu i-ar fi convenit să se ocupe de menajul casei.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi cochetă cu ideea de a pregăti ceva de mâncare. Dar mai era încă în mare măsură sub influenţa visului, astfel că sentimentul că era singură în casă nu-i făcea plăcere. Următoarea ei direcţie fu biblioteca, pe care o considera artera principală a inimii. Şi acolo, cu o oarecare uşurare, o găsi pe Moira.

Moira şedea pe jos în faţa focului înconjurată de cărţi. Era cocoşată peste cărţi ca un student care se pregătea de examen. Purta o tunică de culoarea ovăzului cu pantaloni maro şi cizmele ei de călărie. Ridică ochii auzind-o pe Glenna şi zâmbi.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa! Studiezi?

— Da.

Sfiala dispăruse şi ochii cenuşii străluceau.

— Este camera cea mai minunată, nu-i aşa? Avem o bibliotecă foarte mare şi la castelul de acasă, dar aceasta o întrece.

Glenna se lăsă pe vine, bătu cu un deget într-o carte groasă ca o grindă de acoperiş. Pe cotorul ei de piele era incrustat un singur cuvânt: VAMPIR.

— Te documentezi? Studiezi duşmanul?

— Este foarte înţelept să afli cât mai multe despre tot ce poţi. Nu toate cărţile pe care le-am citit până acum împărtăşesc aceeaşi părere, dar există anumite elemente asupra cărora sunt de acord.

— Ai putea să-l întrebi şi pe Cian. Îmi închipui că poate să-ţi spună tot ce doreşti să afli.

— Îmi place să citesc.

Glenna dădu din cap.

— De unde ai hainele astea?

— O, am ieşit devreme în dimineaţa aceasta şi mi-am găsit sacul.

— Singură?

— Am fost în siguranţă, pentru că am mers pe poteca scăldată în razele soarelui. Nu ies afară în lumina soarelui. Aruncă o privire către ferestre. Din cei care ne-au atacat astă-noapte n-a mai rămas nimic, până şi cenuşa a dispărut.

— Unde sunt toţi ceilalţi?

— Hoyt s-a dus sus, în turnul lui, ca să lucreze, şi King a spus că pleacă în oraş după cumpărături, fiindcă acum suntem mai mulţi. A

făcut de mâncare pentru noi toţi şi ne-a dat şi un suc dintr-un fruct minunat. Portocală. Crezi că aş putea să iau câteva seminţe de portocală şi să le sădesc în Ţara Geall?

— Nu văd de ce nu. Şi ceilalţi?

— Cred că Larkin mai doarme. Se teme de dimineaţă ca de ciumă. Iar vampirul este la el în cameră, cel puţin aşa cred. Moira trecu cu degetul peste cuvântul incrustat pe cotorul cărţii. De ce stă cu noi? Nu găsesc nimic în cărţi care să-mi explice lucrul acesta.

— Asta înseamnă că nu poţi găsi chiar totul în cărţi. Mai e ceva de care ai nevoie acum?

— Nu, mulţumesc.

— O să-mi pregătesc ceva de mâncare şi apoi mă apuc de treabă. Presupun că atunci când se va întoarce King, o să începem iar o sesiune de tortură, indiferent ce are de gând.

— Glenna… voiam să-ţi mulţumesc pentru noaptea trecută. Eram aşa de obosită şi de supărată. Nu mă simt deloc în largul meu.

— Ştiu. Glenna îşi puse palma peste mâna Moirei. Cred că într-un fel cu toţii ne simţim aşa. Poate că şi asta face parte din plan. Să ne smulgă pe toţi din locurile noastre şi să ne pună laolaltă ca să găsim ceea ce este în noi – individual şi în comun – pentru a lupta împotriva acelor creaturi. Dar deocamdată, acesta este locul pe care îl vom considera căminul nostru, mai spuse ea şi se ridică în picioare.

O lăsă pe Moira cu cărţile sale şi se întoarse în bucătărie. Găsi acolo o bucată de pâine rămasă de la ceilalţi şi îşi unse o felie cu unt. Naiba să le ia de calorii, mormăi în gândul ei, în timp ce urca scara către turn.

Uşa era închisă. Fu gata să bată la uşă, dar îşi aminti la timp că era şi zona ei de lucru, nu numai sanctuarul lui Hoyt. Aşa că ţinu felia de pâine şi cana cu cafea în echilibru şi deschise uşa.

Hoyt purta o cămaşă de catifea reiată decolorată, o pereche de blugi negri şi cizme ponosite, dar tot reuşea să arate ca un magician. Şi nu din cauza părului bogat şi lung care flutura în jurul lui, îşi spuse ea, şi nici din cauza ochilor aceia de un albastru aşa de intens. Era din pricina puterii care i se potrivea mai bine decât hainele de împrumut.

Chipul lui exprima o uşoară iritare când se uită la ea. Glenna se întrebă dacă aşa reacţiona el în mod obişnuit atunci când era deranjat sau întrerupt din lucru. Apoi privirea lui se limpezi şi Glenna îşi dădu seama că îi captase întreaga atenţie.

— Aşadar, te-ai trezit.

— Aşa s-ar părea.

Se întoarse la lucru şi turnă un lichid roşu dintr-un fel de cană într-o sticluţă.

— King a plecat să facă aprovizionarea.

— Am auzit. M-am întâlnit cu Moira în bibliotecă. Citeşte, după

câte am înţeles, toate cărţile de acolo.

Aşadar, n-o să fie o atmosferă prea plăcută, îşi spunea ea în vreme ce Hoyh continua să lucreze în tăcere. Dar era mai bine să treacă cu vederea acest lucru.

— Voiam să-mi cer scuze că te-am deranjat azi-noapte. Aşteptă o clipă sau două ca el să se oprească din lucru să se uite la ea peste umăr. Ai putea să spui că nu face nimic, că totul e în ordine, că eram înspăimântată şi tristă.

— Cred că n-ar fi departe de adevăr.

— Aşa este şi tocmai de aceea n-o să-mi cer scuze. Dar am să-ţi mulţumesc.

— Nu contează.

— Pentru mine contează şi din mai multe motive. Te-am găsit şi ai fost alături de mine când am avut nevoie de tine şi m-ai liniştit. M-ai făcut să mă simt în siguranţă. Mi-ai arătat soarele.

Puse cana cu cafea jos ca să aibă mâinile libere şi veni spre el.

— Am sărit în patul tău în mijlocul nopţii. Goală. Eram vulnerabilă şi în prada isteriei. Mă simţeam complet lipsită de apărare.

— Nu cred că ultima afirmaţie este adevărată.

— În momentul acela era. Dar nu va mai fi niciodată aşa. Ai fi putut să mă posezi. Amândoi ştim lucrul acesta.

Urmă o tăcere care confirmă acest adevăr simplu mai bine decât orice cuvinte.

— Şi ce fel de bărbat ar fi acela care ar profita de tine într-un astfel de moment? Care ar fi profitat de spaima ta ca să-şi satisfacă propriile pofte?

— Unul altfel decât tine. Iar eu îi sunt recunoscătoare celui care eşti tu. Se ridică pe vârfurile picioarelor şi se aplecă peste masa de lucru ca să-l sărute pe obraji. Foarte recunoscătoare. Mi-ai dăruit linişte, Hoyt, mi-ai redat somnul. Şi ai lăsat focul să ardă. N-am să uit acest lucru.

— Acum te simţi mai bine.

— Da. Acum mă simt mai bine. Am fost surprinsă cu garda descoperită şi aşa ceva nu se va mai întâmpla. Nu eram pregătită pentru ea, dar data viitoare voi fi. Nu mi-am luat niciun fel de măsuri de prevedere, nici măcar pe cele mai simple, pentru că eram obosită. Se îndreptă către focul care ardea încet. Ce neglijentă am putut să fiu!

— Da, ai fost.

Glenna lăsă capul într-o parte şi îi zâmbi.

— M-ai dorit?

Hoyt se întoarse la lucru.

— Nu este vorba despre asta.

— Am să consider că ai spus da şi îţi promit că data viitoare când voi sări în patul tău nu voi fi în prada isteriei.

— Data viitoare când mai sari în patul meu, n-am să te las să dormi.

Glenna chicoti.

— Ei bine, văd că ne înţelegem.

— Nu ştiu deloc dacă te înţeleg, dar asta nu mă împiedică să te doresc.

— Este reciproc, în ambele privinţe. Dar cred că încep să te înţeleg.

— Ai venit aici să lucrezi, sau ca să-mi distragi atenţia?

— Şi una, şi alta, aşa cred. Şi întrucât mi-am atins unul din scopuri, acum am să te întreb la ce lucrezi aici.

— La un scut.

Intrigată, Glenna se apropie mai mult.

— Mai mult ştiinţă decât vrăjitorie.

— Cele două nu se exclud, dimpotrivă, sunt îngemănate.

— De acord. Mirosi micuţa carafă. Ceva foarte înţelept, decise ea. Merişor sălbatic. Ce ai folosit ca liant?

— Praf de agat.

— Bună alegere. Şi ce fel de scut vrei să faci?

— Împotriva soarelui. Pentru Cian.

Glenna se întoarse repede spre el, dar nu-i întâlni privirea.

— Înţeleg.

— Riscăm să fim atacaţi dacă ieşim noaptea. Iar el moare dacă se expune la lumina soarelui. Dar dacă va avea un scut, vom putea să lucrăm şi să ne antrenăm mai eficient.

Glenna nu spuse nimic pentru moment. Da, începea să-l înţeleagă. Era un om foarte bun, un om care respecta normele de conduită. Chiar dacă putea să fie şi nerăbdător, iritabil, uneori autocrat. Şi îl iubea foarte mult pe fratele lui.

— Crezi că îi este dor de soare?

— Ţie nu ţi-ar fi? oftă Hoyt.

Îşi puse mâna pe braţul lui. Un om foarte bun care se gândea la fratele lui.

— Ce pot să fac ca să te ajut?

— Poate că încep şi eu să te înţeleg.

— Oare, aşa să fie?

— Ai o inimă bună. Se uită la ea. Ai inima deschisă şi mintea flexibilă. Este greu să rezişti la aşa ceva.

Glenna îi luă sticluţa din mână.

— Sărută-mă, Hoyt! Amândoi dorim asta şi nu putem lucra ca lumea. Sărută-mă, Hoyt, ca să ne liniştim.

— Şi crezi că dacă ne sărutăm o să ne liniştim? spuse el amuzat.

— N-avem de unde să ştim până nu încercăm. Îşi puse mâinile pe umerii lui şi degetele ei începură să se joace în părul lui. Dar ştiu că în clipa aceasta nu mă pot gândi la nimic altceva. Aşa că fă-mi această

favoare. Sărută-mă!

— Aşadar, o favoare!

Buzele ei erau moi, radiau căldură sub buzele lui. Aşa că o cuprinse blând, o ţinu în braţe şi începu s-o guste delicat, aşa cum dorise s-o facă noaptea trecută. Îşi trecu o mână prin părul ei de-a lungul spatelui astfel că toate contururile ei se amestecară în simţurile lui cu parfumul şi mireasma ei.

Ceva se deschise şi se relaxă înlăuntrul lui.

Glenna îşi plimbă degetele pe oasele puternice ale feţei lui şi savură clipa. Spre bucuria şi plăcerea ei, lăsându-se în voia focului care ardea în amândoi. Când buzele lor se desprinseră, îşi apăsă obrazul pe faţa lui şi rămase aşa o clipă.

— Mă simt mai bine acum, spuse ea. Dar tu?

— Şi eu. Făcu un pas înapoi, apoi îi duse mâna la buze. Şi bănuiesc că o să am nevoie să mă liniştesc din nou. Ca să pot lucra.

Glenna râse încântată.

— Orice de dragul cauzei.

Lucrară împreună peste o oră, dar de fiecare dată când expuneau licoarea la lumina soarelui, aceasta începea să fiarbă.

— Poate să folosim o altă incantaţie, sugeră Glenna.

— Nu. Avem nevoie de sângele lui. Se uită la ea peste marginea paharului Berzelius. Şi pentru licoare şi ca s-o testăm.

Glenna reflectă o clipă.

— Cere-i tu!

Se auzi o bătaie în uşă şi în prag îşi făcu apariţia King. Purta pantaloni de trening şi un tricou de sport oliv. Îşi legase cozile împâslite la spate, într-o coamă. Şi arăta ca o întreagă armată, îşi spuse Glenna.

— Ora de magie s-a terminat. Afară cu voi! E timpul să treceţi la exerciţiile fizice.

Poate că King fusese sergent de instrucţie într-o viaţă anterioară. Transpiraţia îi picura Glennei în ochi, când atacă manechinul de paie confecţionat de Larkin şi înfăşurat în cârpe. Blocă cu antebraţul, aşa cum fusese învăţată, apoi înfipse ţăruşul de lemn în paie.

Dar manechinul continua să vină spre ea, zburând pe sistemul de scripeţi inventat de King, şi îi dădu un brânci puternic în spate.

— Şi eşti moartă, anunţă el.

— O, la naiba, dar l-am înjunghiat!

— N-ai nimerit în inimă, Roşcato! Stătea aplecat deasupra ei, uriaş şi nemilos. Câte şanse îţi închipui că vei avea? Dacă nu faci faţă celui din faţa ta, cum ai să te descurci cu cei trei care vin pe la spate?

— Foarte bine, ai dreptate. Se ridică în picioare şi îşi şterse faţa. O luăm de la capăt.

— Aşa te vreau.

Repetă de mai multe ori, până când începu să-l dispreţuiască pe manechinul de paie la fel de mult cum îl dispreţuise pe profesorul de istorie dintr-a zecea. Scârbită, se răsuci pe călcâie, apucă o sabie cu ambele mâini şi hăcui manechinul în bucăţele. Când termină nu se mai auzea decât respiraţia ei gâfâită şi râsetul înăbuşit al lui Larkin.

— OK, spuse King frecându-şi bărbia. Acum cred că e mort de-a binelea. Larkin, vrei te rog să mai faci unul? Dă-mi voie să te întreb ceva, Roşcato.

— Dă-i drumul!

— Cum se face că n-ai făcut apel la magie când te-ai repezit la manechin?

— Pentru magie este nevoie de concentrare şi de atenţie. Cred că aş putea folosi ceva magie şi în luptă. Dar în principal concentrarea mea se îndreaptă spre mânuirea sabiei sau a ţepuşei de lemn, mai ales că nu sunt obişnuită nici cu una, nici cu alta. Dacă nu mă concentrez, arma poate să-mi zboare pur şi simplu din mână şi să-mi ratez ţinta. La asta trebuie să mai lucrez.

Aruncă o privire rapidă în jur, ca să se asigure că Hoyt nu era prin apropiere.

— În general, am nevoie de instrumente, de amulete şi de anumite ritualuri. Uite ce pot să fac.

Deschise rapid pumnul şi scoase un glob de flăcări. Curios, King îşi înfipse degetul în el şi îl retrase apoi repede, băgându-l în gură.

— A naibii şmecherie.

— Focul este un element fundamental, la fel ca aerul, pământul şi apa. Dar dacă scot aşa ceva în timpul unei lupte şi îl arunc spre duşman, poate să lovească la fel de bine pe unul de-ai noştri.

King studie globul privindu-l chiorâş.

— Cam ca atunci când tragi cu arma fără să ştii să ţinteşti. Nu poţi ghici cine o să încaseze glonţul. Sau dacă n-o să te împuşti singur, până la urmă, în picior.

— Cam aşa ceva. Glenna făcu să dispară mingea de foc. Dar e bine s-o ţii în rezervă.

— Hai, du-te şi fă o pauză, Roşcato, până nu răneşti pe cineva.

— N-am nimic împotrivă.

Intră în casă cu intenţia de a bea un bidon de apă şi de a face ceva de mâncare. Aproape că se izbi de Cian.

— N-am ştiut că te-ai trezit şi că eşti pe aici.

Cian se ferea de lumina care se filtra prin ferestre, dar Glenna îşi dădu seama că vedea tot ce se petrece afară.

— Ce părere ai? întrebă ea. Cum ne descurcăm?

— Dacă ar veni acum după tine, te-ar înghiţi dintr-odată ca pe un sandvici cu pui de la picnic.

— Ştiu. Suntem neîndemânatici şi ne lipseşte spiritul de echipă. Dar

o să ne îmbunătăţim rezultatele.

— Trebuie.

— Ei bine, eşti foarte încurajator în după-amiaza asta. Lucrăm deja de două ore şi niciunul dintre noi nu este obişnuit cu acest gen de lucruri. Larkin este cel mai aproape de ideea lui King despre cum trebuie să se poarte un luptător, dar tot nu este suficient de copt.

Cian se mulţumi să-i arunce o privire fugară.

— Se va coace sau va muri!

Oboseala putea fi învinsă şi n-o deranja nici sudoarea care o năpădea din cauza efortului. Dar de astă dată se simţea de-a dreptul insultată.

— E destul de greu ceea ce facem, aşa că nu văd de ce am mai fi nevoiţi să suportăm un ticălos printre noi!

— Acesta este termenul tău pentru realist?

— Naiba să te ia! spuse ea şi intră în bucătărie. Aruncă câteva fructe, nişte pâine şi o sticlă de apă într-un coş. Îl duse afară ignorându-l pe Cian când trecu pe lângă el. Trânti apoi coşul pe masa pe care o scosese King ca să pună armele pe ea.

— Mâncare! strigă Larkin ca un om lihnit de foame. Binecuvântate să fie tălpile picioarelor tale, Glenna. Simţeam că nu mai rezist.

— Căci au trecut cu siguranţă cel puţin două ore de când ai mâncat ultima dată, spuse Moira.

— Stăpânul consideră că nu lucrăm suficient de mult şi ne compară cu nişte sandviciuri cu carne de pui de la un picnic al vampirilor.

Glenna luă un măr şi muşcă din el.

— Ar trebui să-i dovedim că se înşală.

Mai muşcă o dată, apoi se întoarse către manechinul din paie. Se concentră, vizualiză, apoi lansă mărul. Acesta zbură către manechin şi se transformă în ţăruş în timp ce zbura. Iar ţăruşul străpunse pânza şi paiele.

— O, a fost minunat, exclamă Moira. Excelent!

— Uneori furia stimulează magia.

Ţăruşul ieşi pe partea cealaltă şi se transformă din nou în măr căzând pe jos. Îi aruncă o privire lui Hoyt.

— Trebuie să mai lucrăm la asta.

— Avem nevoie de ceva care să ne unească, să ne ţină laolaltă, îi spuse ea lui Hoyt mai târziu. Stătea în turn şi îşi freca vânătăile cu balsam, în timp ce el răsfoia paginile unei cărţi de descântece. Soldaţii poartă uniforme şi au cântece de luptă.

— Cântece? Acum trebuie să şi cântăm? Mai bine să găsim un instrumentist.

Sarcasmul era o trăsătură caracteristică pentru ambii fraţi, semănau şi în privinţa asta, nu numai la înfăţişare.

— Avem nevoie de ceva. Uită-te la noi, chiar şi acum. Tu şi cu mine suntem aici, sus, Moira şi Larkin au plecat împreună. King şi Cian sunt în camera de antrenament inventând alte chinuri la care să ne supună pe toţi. E bine că ne-au împărţit în grupuri mai mici pentru a lucra fiecare la proiectul lui, dar încă nu ne-am consolidat ca echipă.

— Atunci să scoatem harpa şi să cântăm! Glenna, avem treburi serioase de făcut.

— Nu mă înţelegi.

Răbdare, îşi aminti ea. Lucrase şi el la fel de mult ca şi ea astăzi şi probabil că se simţea şi el obosit.

— Aici este vorba de simboluri. Avem acelaşi duşman, dar nu şi acelaşi scop.

Glenna se îndreptă spre fereastră şi văzu că umbrele se alungiseră, iar soarele coborâse mult pe cer.

— Curând se va lăsa noaptea.

Degetele ei pipăiră pandantivul. Şi dintr-odată ideea prinse contur în mintea ei. Aşa de simplă, aşa de firească!

— Tu cauţi un scut protector pentru Cian fiindcă nu poate să iasă afară în timpul zilei? Dar cum rămâne cu noi, ceilalţi? Noi nu putem risca să ieşim afară după apusul soarelui. Şi chiar şi în interior, ştim că ea poate ajunge la noi, că poate pătrunde înlăuntrul nostru. Cum rămâne atunci cu scutul nostru de protecţie, Hoyt? Pe noi ce ne protejează împotriva vampirilor?

— Lumina.

— Da, dar ce simbol? O cruce. Trebuie să facem cruci şi să le atribuim o putere magică. Nu numai un scut, ci şi o armă, Hoyt.

Hoyt se gândi la crucile pe care i le dăduse Morrigan pentru membrii familiei lui. Dar puterile lui, chiar combinate cu ale Glennei, erau departe de cele ale zeilor. Şi totuşi…

— Argint, murmură el. Argintul ar fi cel mai bun.

— Cu cuarţ roşu pentru protecţie pe timp de noapte. Avem nevoie de usturoi şi ierburi. Începu să scotocească prin cutia ei cu ierburi şi rădăcini uscate. Am să prepar o poţiune.

Scoase una din cărţi şi începu s-o răsfoiască rapid.

— Ai idee de unde putem face rost de argint?

— Da.

Hoyt coborî la primul nivel al casei şi intră în încăperea care servea acum drept sufragerie. Mobila era nouă – cel puţin pentru el. Mese de lemn masiv, închis la culoare, scaune cu spătar înalt şi cu sculpturi ornamentale. Draperiile trase la ferestre aveau nuanţe de un verde-închis, ca umbrele pădurii şi erau confecţionate din mătase groasă şi grea.

Tablourile de pe perete reprezentau scene de noapte, din păduri, mlaştini sau stânci. Chiar şi aici, îşi spuse el, fratele lui se ferea de

lumină. Sau poate că prefera peisajele sumbre, chiar şi în tablouri?

În bufetele înalte cu uşi din sticlă mată se aflau cristaluri şi ceramică în tonuri vii. Obiecte ale unui om bogat şi cu un statut privilegiat, care avea la dispoziţie o veşnicie pentru a le colecţiona. Lucrurile acestea însemnau oare ceva pentru Cian? Din moment ce erau atât de numeroase, unul singur putea avea vreo importanţă deosebită?

Pe o masă mare de servit se aflau două sfeşnice înalte de argint şi Hoyt se întrebă dacă înseamnă sau dacă au însemnat ceva pentru el. Fuseseră ale mamei lui. Ridică unul din ele şi imediat îi apăru în faţa ochilor imaginea mamei lui, limpede ca reflectată în apa lacului, cum stătea la roata de tors şi cânta unul din cântecele acelea vechi ce îi plăceau atât de mult, iar piciorul care nu învârtea roata bătea ritmul.

Purta o rochie albastră şi un văl, iar chipul ei tânăr exprima o mulţumire blândă care o învăluia ca o mătase fină. Era însărcinată, aştepta un copil, observă el. Nu, se corectă el, copii. Era însărcinată cu el şi cu Cian.

Şi pe scrinul de sub fereastră se aflau cele două sfeşnice ale ei.

„Le-am primit în dar de la tatăl meu în ziua nunţii mele şi dintre toate darurile primite, pe acesta l-am preţuit cel mai mult. Într-o zi, unul va fi al tău şi altul al lui Cian. Şi astfel, acest dar va fi transmis din generaţie în generaţie şi cel care îl va oferi va fi pomenit ori de câte ori se va aprinde lumânarea.“

Fu fericit că nu avea nevoie de nicio lumânare ca să-i amintească de ea. Dar sfeşnicul atârna greu în mâna lui când îl duse sus, în turn.

Glenna ridică privirile de la oala în care amesteca ierburile.

— O, este perfect! Şi ce frumos el Ce păcat că trebuie să-l topim! Îşi părăsi lucrul şi se apropie să-l privească mai bine. E greu. Şi vechi, aşa cred.

— Da, este foarte vechi.

Glenna înţelese şi inima i se strânse.

— A aparţinut familiei tale?

Faţa lui se albi brusc.

— Urma să-mi revină mie, aşa că a ajuns la mine.

Glenna fu pe punctul de a-i spune să caute altceva, ceva care să nu însemne aşa de mult pentru el. Dar îşi înghiţi cuvintele. Credea că înţelesese de ce alesese el tocmai acest obiect. Avea un preţ. Magia cerea un preţ.

— Sacrificiul pe care îl faci va mări puterea descântecului. Stai! Îşi scoase un inel de pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă. A fost al bunicii mele.

— Nu e nevoie.

— Sacrificiul personal. Al tău şi al meu. Cerem foarte mult. O să dureze ceva timp să scriu descântecul. Nu există nimic potrivit în

cărţile mele, aşa că va trebui să compilez.

Când Larkin apăru în cadrul uşii, amândoi erau cufundaţi în lectură. Privi de jur împrejurul camerei şi rămase dincolo de prag.

— M-au trimis după voi. Soarele a apus şi începem antrenamentele de seară.

— Spune-le că venim imediat ce terminăm aici, spuse Glenna. Lucrăm la un proiect important.

— O să le spun, dar cred că n-o să le placă, închise uşa şi plecă.

— Aproape că am reuşit. Am să scot ceea ce cred eu că ar trebui să arate, apoi o să vizualizăm împreună. Hoyt?

— Trebuie să fie pură, şopti el pentru sine. Aureolată de credinţă şi magie.

Îl lăsă să lucreze şi începu să deseneze. Simplu, îşi spuse ea, cu respect pentru tradiţie. Aruncă o privire în spate, şi văzu că stătea cu ochii închişi. Îşi adună puterile şi gândurile, presupuse ea. Un chip atât de serios, îşi spuse, un chip în care ajunsese să aibă deplină încredere. Parcă l-ar fi cunoscut de când lumea, aşa după cum îi cunoştea şi vocea şi cadenţa glasului.

Dar aveau puţin timp, câteva grăunţe de nisip dintr-o clepsidră. Dacă vor câştiga – nu, când vor câştiga – se va duce înapoi, în timpul lui, la viaţa lui, la lumea lui. Şi ea la a ei. Dar nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Şi nimic nu va mai umple golul lăsat de el.

— Hoyt!

Ochii lui păreau mai adânci şi întunecaţi când se întâlniră cu ai ei. Îi împinse schiţa în faţă.

— Crezi că merge?

El o ridică şi o studie.

— Da, dar mai trebuie ceva.

Îi luă creionul din mână şi mai adăugă câteva linii la baza lungă a crucii celtice pe care o desenase ea.

— Ce este asta?

— Este o scriere veche. Scrierea ogham.

— Ştiu ce este scrierea ogham. Dar ce scrie aici?

— Scrie *lumină.*

Glenna zâmbi şi dădu din cap.

— Da, este perfect. Şi uite şi descântecul. Mie mi se pare bun.

Se uită la descântec, apoi la ea.

— Iar în versuri?

— Eu aşa lucrez. Trebuie să te împaci cu ideea. Şi vreau şi un cerc. M-aş simţi mai bine într-un cerc.

Şi pentru că el fu de acord, se ridică în picioare ca să rostească descântecul împreună cu ea. Aşeză lumânări proaspete pe conturul cercului şi se uită la el în timp ce le aprindea.

— O să facem focul împreună. Ridică mâinile ca să le întâlnească

pe ale ei.

Puterea îi zgudui braţul din umeri, îi lovi inima. Şi focul alb şi pur răsări la cinci centimetri de podea. Hoyt ridică oala şi o puse deasupra flăcărilor.

— Argint vechi şi argint strălucitor! Puse sfeşnicul în oală. Lichefiază-te în această lumină!

— Aşa cum stăm noi în turnul magicianului, continuă Glenna, adăugând cuarţul roşu şi ierburile, fă ca această flacără să-ţi descătuşeze forţa. Aruncă înăuntru inelul bunicii ei. Magie din cer şi de pe mare, din aer şi de pe pământ, te chemăm aici! Noi, slujitorii tăi îţi implorăm binecuvântarea, protejează-ne în aceste vremuri de grele încercări! Răspundem la chemarea ta cu capul, cu inima şi mâna pentru a învinge întunericul din lume. Şi de aceea te chemăm de trei ori câte trei ca să-i aperi pe cei care te slujesc cu credinţă.

— Fie ca această cruce să strălucească luminoasă în noapte!

Când intonară ultimul rând, de trei ori câte trei, fumul de argint se ridică din oală şi flăcările albe de sub el străluciră mai intens.

Şi o învăluiră lumina, fumul şi căldura, în timp ce vocea ei se ridica alături de a lui. Prin ele îi văzu ochii, aţintiţi în ochii ei.

Simţi în inimă şi în pântec cum creşte din nou dorinţa. Mai puternică, mai covârşitoare decât orice altceva cunoscut. Se răsucea în ea şi cu mâna liberă Hoyt aruncă în oală ultimele bucăţele de cuarţ roşu.

— Şi fiecare cruce de argint va fi un scut. Şi cum vrem noi, aşa să fie!

Încăperea explodă de lumină şi forţa ei zgudui pereţii şi podeaua. Oala se clătină şi vărsă argint lichid în flăcări.

Forţa aproape că o aruncă pe Glenna pe jos, dar braţele lui Hoyt o susţinură. Îşi puse trupul pavăză ca s-o apere pe ea de flăcările fierbinţi şi de vântul care mugea.

Hoyt văzu cum se deschide uşa. Pentru o clipă, Cian rămase în cadrul uşii, scăldat în acea lumină imposibilă.

Apoi dispăru.

— Nu! Nu!

Trăgând-o pe Glenna după el, Hoyt rupse cercul. Lumina se făcu mică, parcă înghiţită în ea însăşi şi dispăru cu un tunet. Prin ţiuiturile care îi răsunau în urechi i se păru că aude nişte împuşcături.

Cian zăcea pe podea sângerând, cu cămaşa pe jumătate arsă şi încă fumegând.

Hoyt se lăsă în genunchi şi întinse mâna să-i ia pulsul, dar îşi aminti că el nu are puls.

— O, Doamne Dumnezeule, ce am făcut?

— Este ars rău. Scoate-i cămaşa! spuse Glenna, păstrându-şi calmul. Încet!

— Ce s-a întâmplat? Ce naiba aţi făcut? King îl împinse pe Hoyt la o parte. Ticălosule! Cian! Iisuse Hristoase!

— Tocmai terminam de rostit un descântec. El a deschis uşa. A fost multă lumină. Larkin, continuă Glenna, ajută-l pe King să-l ducă pe Cian în camera lui. Vin imediat acolo. Am lucruri care o să-l ajute.

— Nu e mort, spuse Hoyt încet, privind în jos la fratele lui. Aceasta nu este moartea.

— Nu e moartea, repetă şi Glenna. Pot să-l ajut. Sunt o vindecătoare bună. Aceasta este una dintre puterile mele.

— Te ajut şi eu.

Moira făcu un pas înainte, apoi se lipi de perete ca să-i lase să treacă pe King şi pe Larkin, care îl ridicaseră pe Cian.

— Am şi eu nişte calităţi.

— Foarte bine. Du-te cu ei. Eu îmi iau lucrurile. Hoyt, pot să-l ajut.

— Ce am făcut? spuse Hoyt privind neajutorat la mâinile lui. Deşi încă mai vibrau din cauza descântecului, le simţea lipsite de vlagă.

— Vorbim despre asta mai târziu.

Îl apucă de mână şi îl trase în camera din turn.

Cercul arsese şi lăsase o urmă albă pe podea. În centrul lui stăteau nouă cruci de argint cu un cerc de cuarţ roşu la locul de întretăiere a braţelor.

— Nouă. De trei ori trei. O să ne gândim la asta mai târziu. Cred că deocamdată trebuie să le lăsăm să stea acolo. Nu ştiu, lasă-le să se aşeze.

Ignorând-o, Hoyt intră în cerc şi luă una în mână.

— E rece.

— Foarte bine! Minunat!

Mintea ei zbura deja la Cian şi la ceea ce trebuia să facă pentru ca să-l ajute. Apucă trusa.

— Trebuie să mă duc jos să văd ce pot face pentru el. Nu a fost vina nimănui, Hoyt.

— A doua oară! Este pentru a doua oară când a fost cât pe-aci să-l ucid.

— Este vina mea la fel de mult ca şi a ta. Vii cu mine?

— Nu.

Glenna dădu să spună ceva, apoi scuturăă din cap şi ieşi repede.

În dormitorul somptuos, vampirul zăcea nemişcat pe patul lat. Faţa lui era ca a unui înger. Un înger ciudat, îşi spuse Moira. Îi trimisese pe bărbaţi să aducă apă, feşe, îndepărtându-i pentru a nu o incomoda. Acum era singură cu vampirul care stătea nemişcat pe patul mare. Nemişcat ca un mort. Dacă şi-ar fi pus mâna pe pieptul lui, nu ar fi simţit bătaia inimii. Dacă i-ar fi pus o oglindă în faţa gurii, aceasta nu s-ar fi aburit de la răsuflarea lui. Şi nu ar fi reflectat niciun fel de

imagine.

Citise despre lucrurile acestea şi despre multe altele. Dar îi salvase viaţa şi pentru aceasta îi rămăsese îndatorată.

Se duse la marginea patului şi îşi folosi slabele puteri magice pentru a-i răcori arsurile. Nu mai văzuse niciodată o piele atât de arsă. Oare cineva cu astfel de arsuri poate să supravieţuiască?

Ochii lui se deschiseră brusc aruncând priviri albastre, tăioase. O apucă de încheietura mâinii.

— Ce faci aici?

— Ai fost rănit.

Detesta să audă cum îi tremură propria voce, dar se temea cumplit de el, mai ales acum că erau singuri.

— Ai avut un accident. Aştept să vină Glenna. O să te ajutăm. Stai liniştit.

Văzu cum în clipa aceea durerea puse stăpânire pe el şi o parte din frică se mai risipi.

— Stai liniştit. Pot să te răcoresc puţin.

— N-ai prefera să ard în iad?

— Nu ştiu. Dar te asigur că nu aş vrea să fiu eu aceea care te trimite acolo. Nu voiam să trag în tine noaptea trecută. Mi-e ruşine că te-am făcut să crezi că aş fi în stare. Îţi datorez viaţa.

— Pleacă de aici şi o să considerăm că suntem chit.

— Vine Glenna. Te-ai mai răcorit puţin.

Cian închise ochii. Trupul lui tremura.

— Am nevoie de sânge.

— N-o să-l capeţi pe al meu. Nu sunt chiar atât de recunoscătoare.

I se păru că buzele lui s-au arcuit, schiţând o muşcătură.

— Nu de al tău, deşi pot să pun pariu că este gustos.

Făcu un efort să-şi recapete răsuflarea ca urmare a valului de durere.

— În lada din capătul celălalt al camerei. Lada neagră cu mâner de argint. Am nevoie de sânge ca să… pur şi simplu am nevoie.

Deschise lada, apoi îşi înghiţi repulsia când văzu pachetele care conţineau un lichid închis la culoare.

— Adu-l încoace, aruncă-l şi fugi oriunde vrei, dar am nevoie de el acum.

Moira îl aduse repede, apoi se uită la el cum se chinuia să se aşeze în capul oaselor, să desfacă pachetul cu mâinile lui arse. Fără un cuvânt, luă pachetul din mâinile lui şi îl deschise chiar ea, vărsând un pic din conţinut.

— Scuze.

Îşi adună puterile, apoi îl sprijini cu un braţ şi cu mâna liberă îi dădu să bea.

Cian se uita la ea în timp ce bea şi ea se forţă să-l privească în ochi

fără să clipească.

După ce termină de băut, îi puse capul la loc, apoi se duse în baie să ia un prosop. Îi şterse cu el gura şi bărbia.

— Mică dar curajoasă, nu-i aşa?

Părea să-şi fi recăpătat o parte din puteri.

— Nu e vina ta că eşti ceea ce eşti. Şi nu e vina mea că sunt ceea ce sunt. Moira făcu un pas înapoi când Glenna intră grăbită în cameră.

11

— Vrei ceva împotriva durerii? Glenna punea balsam pe o faţă a feşii.

— Ce ai acolo?

— Câteva lucruri. Îi puse încet faşa pe piept. Îmi pare rău, Cian. Ar fi trebuit să încuiem uşa.

— O uşă încuiată nu m-ar fi împiedicat să intru, în niciun caz în propria mea casă. Data viitoare ar trebui să pui un anunţ de avertizare!

— Ştiu, îmi pare rău! Imediat o să te simţi ceva mai bine. Un afiş? continuă ea, cu voce blândă în timp ce continua să lucreze. Ceva în genul: Nu intraţi! Se lucrează cu magie inflamabilă!

— N-ar fi rău.

Simţea durerea nu în carne, ci de-a dreptul în oase.

— Ce naiba faceţi acolo?

— Mai mult decât vă imaginaţi voi toţi la un loc. Moira, mai pune puţin balsam. Cian?

— Ce este?

Glenna se uită simplu la el lăsându-şi mâinile să plutească pe deasupra locului cel mai rău ars. Simţea căldura, dar nu şi uşurarea.

— N-o să-şi facă efectul dacă nu ai încredere în mine şi nu laşi magia să acţioneze asupra ta.

— Un preţ cam mare pentru puţină uşurare, ca să nu mai vorbim de faptul că ai contribuit şi tu la starea mea actuală.

— De ce ţi-ar face rău? interveni Moira continuând să pună balsam pe faşă. Are nevoie de tine. Cu toţii avem nevoie de tine, indiferent că ne place sau nu.

— O clipă, făcu Glenna. Lasă-mă să te ajut. Trebuie să crezi în asta. Uită-te la mine, priveşte în ochii mei. Da, aşa e bine.

Şi acum se produse. Căldură şi uşurare. Uşurare şi căldură.

— Uite, acum e mai bine. Puţin mai bine, nu-i aşa?

Îşi dădu seama că o preluase. O parte din arsură. Timp de o clipă o preluase în ea. Nu va uita asta.

— Da, ceva mai bine. Da, mulţumesc.

Aplică altă cataplasmă, apoi se întoarse din nou către geanta ei.

— Am să tai marginile şi am să tratez vânătăile, apoi am să-ţi dau ceva care să te ajute să te odihneşti.

— Nu vreau să mă odihnesc.

Glenna îşi schimbă poziţia şi se aşeză pe pat, pentru a-i curăţa rănile de pe faţă. Uluită, îi puse degetele pe faţă şi îi întoarse capul.

— Credeam că acestea sunt cele mai grave.

— Au fost. Mă vindec repede de cele mai multe ori.

— Bravo ţie. Cum stai cu vederea?

Îşi întoarse ochii aceia albaştri către ea.

— Te văd destul de bine, Roşcato.

— Pentru că ai putea avea o contuzie. Poţi să te vindeci de contuzii? Aşa cred, spuse ea înainte ca el să apuce să răspundă. Mai eşti ars şi în altă parte? Se pregătea să tragă cearşaful în jos de pe el când îi aruncă o privire îngrijorată. Este adevărat ceea ce se spune despre vampiri?

Îl făcu să râdă, dar durerea reveni şi el scrâşni din dinţi.

— E un mit. Suntem la fel ca şi înainte de schimbare. N-am nimic împotrivă dacă vrei să te uiţi la acea parte anatomică, dar nu sunt rănit pe acolo. M-a lovit din plin în piept.

— Atunci tu o să-ţi păstrezi modestia, iar eu iluziile.

Îl luă de mână şi expresia de amuzament dispăru de pe faţa lui.

— Am crezut că te-am omorât. Aşa a crezut şi el. Şi acum suferă.

— O, *el* suferă! Poate că vrea să schimbe locul cu mine!

— Ştii bine că ar fi gata s-o facă! Indiferent ce părere ai tu despre el, te iubeşte. Nu poate face nimic în privinţa asta şi nu a dispus de timpul pe care l-ai avut tu ca să scape de dragostea de frate.

— Am încetat să mai fim fraţi în noaptea când am murit.

— Nu, n-aţi încetat. Şi te amăgeşti singur dacă crezi aşa ceva. Se ridică de pe pat. Deocamdată cam asta e tot ce pot să fac pentru tine ca să te simţi mai bine. Am să revin peste o oră şi o să mai încerc ceva.

Îşi adună lucrurile. Moira se strecură din cameră înaintea ei şi o aşteptă.

— Ce anume i-a provocat rănile astea?

— Nu sunt foarte sigură.

— Trebuie să fii. Este o armă foarte puternică împotriva celor ca el. Am putea s-o folosim.

— Nu am reuşit s-o controlăm.

— Dacă aţi putea… insistă Moira.

Glenna deschise uşa de la camera sa şi îşi duse geanta înăuntru. Nu era încă dispusă să se întoarcă în turn.

— Ne-a controlat ea pe noi, din câte mi-am dat seama. Era uriaşă, extrem de puternică. Prea puternică pentru oricare din noi ca s-o putem mânui. Nici chiar împreună – şi eram strâns legaţi unul de altul – nu am putut s-o ţinem în frâu. Era ca şi când am fi fost în interiorul soarelui.

— Soarele este o armă.

— Dacă nu ştii cum să foloseşti o sabie, ai tot atâtea şanse să-ţi retezi propriul cap ca şi pe al oricui altcuiva.

— Atunci învеţi cum s-o mânuieşti.

Glenna se lăsă pe pat şi întinse o mână.

— Încă mai tremur. Sunt unele locuri în trupul meu care tremură la fel ca mâna asta.

— Iar eu te bat la cap. Scuză-mă! Dar păreai atât de sigură de tine, atât de calmă când îl tratai pe vampir.

— Are un nume. Cian. Încearcă să-l foloseşti.

Moira tresări de parcă ar fi fost pălmuită, iar ochii i se deschiseră larg la auzul tonului aspru al Glennei.

— Îmi pare rău pentru mama ta. Îmi pare rău şi sunt revoltată. Dar n-a ucis-o el. Dacă ar fi fost omorâtă de un bărbat blond cu ochi albaştri ai fi început să-i urăşti pe toţi bărbaţii blonzi cu ochi albaştri din lume?

— Nu este acelaşi lucru, nici pe departe acelaşi lucru.

— Dar este destul de aproape, mai ales în situaţia noastră.

Încăpăţânarea aspri trăsăturile Moirei.

— I-am dat să bea sânge şi am făcut tot ce am putut ca să-i alin suferinţa. Te-am ajutat şi pe tine să-i tratezi arsurile. Asta ar trebui să fie suficient.

— Nu este. Stai puţin, o rugă Glenna în timp ce Moira se răsucise pe călcâie pregătindu-se să plece. Stai puţin! Eu încă tremur şi nu mă simt foarte bine. Stai puţin. Dacă ţi s-a părut că sunt calmă mai înainte, asta se explică prin felul meu de a fi. Fac faţă crizei, apoi mă prăbuşesc. Acum suntem în faza prăbuşirii. Dar ceea ce am spus rămâne valabil, Moira. La fel ca şi ceea ce ai spus tu acolo. Avem nevoie de el. Va trebui să te gândeşti bine la asta şi să începi să-l tratezi ca pe o persoană, nu ca pe un obiect.

— Au sfâşiat-o în bucăţi! Ochii Moirei se umplură de lacrimi, şi ea renunţă la atitudinea sa sfidătoare. Nu, el nu are nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat. A ridicat spada ca să mă apere. Ştiu, dar nu pot să simt altfel.

Îşi puse o mână pe inimă.

— Nu pot să simt altfel, aici. Nu m-au lăsat nici să jelesc. Nu mi-au oferit răgazul de a da frâu liber durerii şi furiei. Nu doresc această povară. Să fiu departe de oamenii mei, de tot ceea ce cunosc! De ce suntem aici? De ce ni s-a dat nouă această misiune? De ce nu există niciun fel de răspunsuri?

— Nu ştiu, şi asta este altă întrebare rămasă fără răspuns. Îmi pare nespus de rău pentru mama ta, Moira. Dar nu eşti singura care suferă şi este mânioasă. Nu eşti singura care îşi pune întrebări şi ar dori să-şi reia viaţa pe care o cunoaşte.

— Într-o zi, tu te vei întoarce de unde ai venit. Eu nu voi putea niciodată să mă mai întorc.

Deschise uşa dintr-o smucitură şi ieşi în fugă.

Perfect. Absolut perfect, îşi spuse Glenna şi îşi îngropă faţa în mâini.

Sus, în turn, Hoyt pusese fiecare cruce pe o bucată de pânză albă. Erau reci la atingere şi, deşi metalul nu mai strălucea aşa de tare, lumina lui îl orbea.

Luă oala Glennei. Aceasta era arsă complet şi se înnegrise. Nu credea că va mai putea fi folosită – de fapt, nici nu mai era nevoie. Din lumânările pe care le aranjase şi le aprinsese ea nu mai rămăseseră decât nişte grămăjoare mici de ceară. Trebuia să facă curăţenie înainte să mai încerce orice fel de magie.

Cercul era acum gravat în podea, un cerc subţire de un alb pur. Iar sângele fratelui lui păta podeaua şi partea exterioară a uşii. Sacrificiul, îşi spuse el. Exista întotdeauna un preţ care trebuia plătit pentru putere. Darul lui sub forma sfeşnicului de la mama lui, al Glennei sub forma inelului de la bunica ei se dovediseră insuficiente. Lumina fusese atât de puternică şi de violentă, atât de fierbinte. Dar nu-i arsese pielea. Ridică mâna şi o examină. Nu avea niciun semn. Ce-i drept, nu era încă fermă. Dar nu avea niciun semn. Lumina îl umpluse şi îl devorase. Îl unise atât de mult cu Glenna, încât erau acum ca îngemănaţi, ca şi când ar fi fost o singură persoană şi o singură forţă.

Puterea fusese zdrobitoare şi fantastică. Şi ieşise în vârtej afară ca un jurământ al zeilor repezindu-se împotriva fratelui lui. Doborâse cealaltă jumătate a lui, în timp ce magicianul călărea pe jetul de lumină.

Acum se simţea golit, pustiit. Puterile care mai rămăseseră în el erau grele ca plumbul, iar plumbul acesta era învelit într-o mantie groasă de vinovăţie. Acum însă faptul era consumat; nu-i mai rămânea decât să facă ordine în cameră. Se calmă în timp ce ducea la bun sfârşit treburi simple. Când King intră grăbit în încăpere, Hoyt stătea liniştit, cu braţele atârnând în lături şi primi lovitura pe care o aştepta în plină figură.

Avu răgaz timp de o clipă ca să îşi spună că fusese lovit de un berbec care îl aruncase cu spatele în perete. Apoi alunecă fără vlagă la podea.

— Ridică-te! Ridică-te în picioare, ticălosule!

Hoyt scuipă sânge. Vedea înceţoşat şi distingea mai mulţi uriaşi negri care stăteau aplecaţi deasupra lui cu pumnii strânşi, gata să lovească.

Se rezemă cu o mână de perete şi se ridică în picioare.

Berbecul lovi din nou. De astă dată văzu roşu, apoi negru şi cenuşiu. Vocea lui King nu mai răzbătea până la el, dar se strădui cumva să se supună ordinului de a se ridica din nou în picioare. Distinse o undă de culoare prin valul de căldură şi durere ca gheaţa.

Glenna intră valvârtej în turn. Nu se mai sinchisi să strige la King, ci îi repezi un cot în stomac, apoi se prăbuşi peste Hoyt ca să-l apere.

— Încetează! Pleacă de lângă el, ticălos tâmpit ce eşti! O, Hoyt, ţi-a însângerat faţa!

— Pleacă de aici! Abia putea să articuleze cuvintele şi stomacul îi protestă violent, când încercă s-o împingă la o parte ca să se ridice din nou.

— Hai, mai trage-mi una! Vino!

King desfăcu braţele, apoi îşi pipăi bărbia.

— Am să-ţi dau de n-ai să le poţi duce, ticălos nenorocit ce eşti! Am să te aranjez mai bine decât l-ai aranjat tu pe Cain!

— Acum nu mai este cazul. Pleacă de aici! Hoyt o îndepărtă pe Glenna. Haide, îi spuse el lui King. Termină ce ai de făcut.

Deşi pumnii îi rămaseră încleştaţi, King îi lăsă în jos o clipă. Bărbatul din faţa lui abia se mai ţinea pe picioare, sângele îi şiroia din gură, din nas. Unul din ochi era deja umflat şi nu se mai putea deschide. Stătea acolo clătinându-se şi aşteptând o nouă lovitură.

— E tâmpit sau a înnebunit?

— Niciuna, nici alta, se răsti Glenna. Crede că şi-a ucis fratele şi de aceea stă acolo impasibil şi aşteaptă să-l baţi măr pentru că se simte la fel de vinovat cum îl acuzi tu. Şi amândoi greşiţi. Cian nu a murit, Hoyt. O să se facă bine. Se odihneşte, asta e tot. Se odihneşte!

— Nu a murit?

— Nu, n-ai reuşit să-l ucizi şi n-o să mai ai a doua ocazie!

— O, pentru numele lui Dumnezeu! ţipă Glenna la King. Nimeni nu a încercat să omoare pe nimeni.

— Dă-te la o parte, Roşcato! King o împinse cu mâna. Nu am de gând să te lovesc.

— De ce nu? Dacă el este de vină, şi eu sunt la fel de vinovată. Am lucrat împreună. Făceam lucrul pentru care am venit aici, la naiba! Cian a intrat în cameră într-un moment nepotrivit, asta e tot. Dacă Hoyt ar fi vrut să-i facă rău lui Cian în mod deliberat, crezi că ar sta acum acolo nemişcat? Te-ar fi doborât cu un singur gând şi eu l-aş fi ajutat.

Ochii în două culori ai lui King se îngustară şi gura făcu o grimasă. Dar continuă să-şi strângă pumnii.

— Şi de ce n-o faci?

— Pentru că este împotriva a ceea ce suntem noi. Nu cred că poţi să înţelegi. Dar dacă nu ai un cap de cărămidă, ar trebui să pricepi că Hoyt simte aceeaşi afecţiune şi loialitate faţă de Cian ca şi tine. Şi aşa a simţit din ziua în care s-a născut. Acum pleacă de aici. Pleacă!

King desfăcu pumnii şi îşi frecă mâinile de pantaloni.

— Poate că am greşit.

— Că mult ne mai ajută asta!

— Mă duc să-l întreb pe Cian. Dacă nu sunt mulţumit de răspuns, mă întorc să-mi termin treaba.

Ignorându-l în timp ce pleca, Glenna se întoarse ca să-l sprijine pe Hoyt.

— Haide, trebuie să te aşezi.

— Vrei să pleci de lângă mine?

— Nu, nu vreau.

În loc de răspuns, Hoyt se lăsă pe podea.

Resemnată, Glenna se duse să ia o cârpă şi apoi turnă apă într-un lighean.

— Se pare că am să-mi petrec toată seara ştergând sânge.

Îngenunche alături de el, înmuie cârpa în apă, apoi îi şterse cu blândeţe sângele de pe faţă.

— Am minţit. Eşti un prost, să stai acolo nemişcat şi să-l laşi să te lovească. Eşti un prost să te simţi vinovat. Şi un laş.

Ochii lui, umflaţi şi plini de sânge, se întoarseră către ea.

— Ai grijă ce spui.

— Un laş, repetă ea cu vocea sugrumată, căci simţea lacrimile cum îi invadează gâtlejul. Să rămâi aici în loc să vii jos să vezi cum se simte fratele tău. Care acum nu arată mai rău decât tine.

— Nu am starea sufletească să te ascult cum mă baţi la cap. Îi dădu mâna la o parte.

— Bine, foarte bine.

Aruncă prosopul în lighean şi apa sări peste margini pe podea.

— N-ai decât să te îngrijeşti singur. M-am săturat de voi toţi! O adunătură de plângăcioşi, care vă plângeţi de milă şi nu sunteţi buni de nimic. Dacă vrei să ştii părerea mea, Morrigan a ta a dat-o în bară când a ales grupul acesta.

— Ne plângem de milă şi nu suntem buni de nimic? Dar uiţi care a fost rolul tău în toată chestia asta! Scorpie!

Glenna înclină capul.

— Este un termen demodat. Astăzi se spune vrăjitoare.

— Cuvântul tău din vremea ta!

— Exact. Şi în loc să stai să te văicăreşti aici, mai bine te-ai gândi la altceva. Am realizat ceva uluitor în seara asta. Făcu un gest către crucile de argint. Ceva peste aşteptările noastre, aşa cum n-am mai făcut niciodată. Am vrut să reunim acest grup, să-i punem pe toţi laolaltă şi în loc de asta, acum toţi stau şi bocesc prin camerele lor, fiecare în colţul lui. Aşadar cred că magia şi impulsul au fost irosite.

Dădu să se năpustească afară, dar exact atunci veni în fugă Larkin.

— Cian s-a sculat din pat. A spus că am pierdut destul timp şi că în seara asta trebuie să facem o oră în plus de antrenament.

— Spune-i să mă pupe undeva.

Larkin clipi din ochi, apoi se aplecă peste curba scărilor şi se uită în

jos spre ea.

— Fainã muiere, şopti el.

Aruncă o privire în camera din turn şi îl văzu pe Hoyt aşezat pe podea, şiroind de sânge.

— Dumnezeule mare, ea ţi-a făcut asta?

Hoyt se uită dojenitor la el şi decise că pedeapsa lui din noaptea aceasta încă nu se încheiase.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, arăt eu chiar aşa de jalnic, încât să pot fi bătut în halul acesta de o femeie?

— Mie mi se pare că este formidabilă.

Deşi ar fi preferat să stea cât mai departe de locurile încărcate de magie, nu-l putea lăsa să zacă acolo. Larkin se apropie aşadar de Hoyt şi îngenunche lângă el.

— Ei bine, e o adevărată nenorocire. Te-ai ales cu amândoi ochii învineţiţi.

— Fleacuri. Ajută-mă, te rog, să mă ridic.

Amabil, Larkin îi întinse mâna să se ridice, apoi îi oferi umărul ca să se sprijine.

— Nu ştiu ce e cu tot sângele acesta, dar Glenna spumegă de furie şi Moira stă încuiată în camera ei. Cian arată ca naiba, dar s-a sculat din pat şi a spus că trebuie să mergem la antrenament. King a deschis o sticlă de whisky şi eu mă gândesc să-i ţin tovărăşie.

Hoyt îşi pipăi încet faţa cu degetele şi se strâmbă când durerea îi radie în tot capul.

— Nu e nimic rupt, tot am avut puţin noroc. Ar fi făcut mai bine să mă ajute cu ceva, în loc să-mi ţină predici.

— Cuvintele sunt arma cea mai ascuţită a femeii. După cum arăţi, ţi-ar prinde bine şi ţie un pahar de whisky.

— Chiar aşa.

Hoyt se rezemă cu o mână de masă şi se rugă în gând să-şi regăsească cât mai repede echilibrul.

— Vezi ce poţi să faci, Larkin, ca să-i aduni pe toţi în locul de antrenament. Vin şi eu.

— Înseamnă să-mi iau viaţa în propriile mâini. Bine, o să încerc să fiu blând şi să le farmec pe doamne. Şi fie or să se lase seduse, fie or să-mi dea un şut între picioare.

Nu-i traseră un şut între picioare, dar nici nu se arătară prea încântate. Moira şedea cu picioarele încrucişate pe o masă şi cu ochii umflaţi de plâns lăsaţi în jos. Glenna se retrăsese într-un colţ şi sorbea dintr-un pahar cu vin. King stătea în picioare în colţul lui, făcând să zăngăne cuburile de gheaţă din paharul cu whisky

Cian şedea pe braţul unui fotoliu şi bătea darabana cu degetele. Avea faţa albă ca hârtia, iar rănile pe care cămaşa albă nu reuşea să le

acopere erau livide.

— Cred că ar mai trebui şi nişte muzică, spuse Larkin rupând tăcerea. De genul aceleia pe care o auzim la înmormântări şi priveghiuri.

— Vom exersa forma fizică şi agilitatea, spuse Cian şi aruncă o privire de jur împrejurul camerei. N-am constatat prea mult nici din una, nici din alta la vreunul din voi.

— Chiar este necesar să ne insulţi mereu? întrebă supărată Moira. Îţi faci un titlu de glorie din asta? Să plesneşti cu cuvintele ca să facem schimb de replici? Ai suferit arsuri mai grave decât orice am văzut eu până acum, dar iată-te aici, din nou în picioare la mai puţin de o oră. Dacă o magie de felul acesta nu a reuşit să te doboare, ce ar putea să te învingă?

— Înţeleg că ai fi fost mai fericită dacă m-aş fi transformat într-o grămăjoară de cenuşă. Îmi pare bine că te-am dezamăgit.

— Nu asta a vrut să spună. Glenna îşi aruncă iritată părul pe spate.

— Ai devenit purtătorul ei de cuvânt?

— Nu am nevoie de nimeni care să vorbească în numele meu, ripostă imediat Moira. Şi nu e cazul să mi se spună în fiecare zi şi în fiecare oră ce anume trebuie să fac. Ştiu cum pot fi ucişi, am citit în cărţi.

— O, foarte bine, ai citit cărţile. Cian făcu un gest către uşi. Atunci fii bine-venită. Du-te afară şi doboară câţiva vampiri.

— Oricum m-aş descurca mai bine decât să mă tăvălesc pe podea ca la circ, ripostă ea din nou.

— În privinţa asta, sunt şi eu de acord cu Moira, spuse Larkin punând o mână pe mânerul cuţitului. Ar trebui să-i hăituim, să preluăm iniţiativa. Deocamdată nu am pus nici măcar o santinelă şi nu am trimis niciun cercetaş.

— Nu este vorba de acelaşi fel de război, băiete.

Ochii lui Larkin străluciră.

— Nu sunt băiat şi, din câte văd eu, nu se pune problema vreunui război.

— Nu ştii cu cine te pui, interveni Glenna.

— Nu ştiu? Am luptat cu ei şi am ucis trei cu propriile mâini.

— Pe cei slabi, pe cei tineri. Lilith nu şi-a irosit cei mai buni oameni pe tine.

Cian se ridică în picioare. Se mişcă ţeapăn şi cu un efort vizibil.

— În plus, aţi primit ajutor şi aţi avut şi noroc. Dar dacă te întâlneşti cu unul mai puternic şi mai bine antrenat, te face tocăniţă.

— Ştiu să mă apăr.

— Apără-te de mine. Atacă-mă pe mine.

— Eşti rănit. N-ar fi corect.

— Corect este pentru femei. Dacă vrei să ne măsurăm puterile, ies

cu tine afară. Cian făcu un gest către uşă. În noaptea asta vom porni la vânătoare.

Ochii lui Larkin străluciră de emoţie.

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu. Doboară-mă!

— Foarte bine.

Larkin se repezi, dar rată lovitura. Se răsuci, repezi cuţitul din nou, fentă şi rată. Cian întinse mâna, îl apucă pe Larkin şi îl ridică de la pământ.

— Nu cred că vrei să dansezi cu un vampir, spuse el şi îl aruncă pe Larkin tocmai în partea cealaltă a încăperii.

— Ticălosule! strigă Moira şi alergă în ajutorul vărului ei. L-ai strangulat pe jumătate!

— Jumătatea cealaltă este cea care contează.

— Dar chiar a fost necesar? Glenna se ridică în picioare şi se duse la Larkin să-i pună mâna pe gât.

— Băiatul a căutat-o cu lumânarea, comentă King şi Glenna se răsuci către el.

— Nu sunteţi decât nişte ticăloşi. Amândoi!

— Mă simt bine, n-am nimic, strigă Larkin tuşind şi dregându-şi vocea. A fost o mişcare bună, îi spuse el lui Cian. Nici n-am apucat s-o văd.

— Atunci n-ai să vânezi până când n-ai să fii în stare s-o vezi şi s-o execuţi şi tu! Se aşeză din nou cu grijă în fotoliu. E timpul să trecem la treabă.

— Te-aş ruga să mai aştepţi, spuse Hoyt intrând în cameră.

— Am aşteptat şi aşa destul, spuse Cian fără să se obosească să-i arunce nici măcar o privire.

— Numai puţin. Am câte ceva de spus. Mai întâi ţie. Am fost neglijent, dar şi tu ai fost la fel. Am omis să încui uşa, dar nici tu n-ar fi trebuit s-o deschizi.

— Este casa mea. A fost a mea secole la rând.

— Se poate. Dar politeţea şi precauţia ar trebui să te facă să te apropii altfel de o uşă, mai ales când ştii că dincolo de ea se execută o vrajă, Cian.

Aşteptă până când privirea fratelui lui se îndreptă către el.

— Nu te-aş fi rănit. N-ai decât să crezi ce vrei. Şi nu aş fi lăsat pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

— Nu ştiu dacă pot să spun şi eu acelaşi lucru. Cian schiţă un gest către faţa lui Hoyt. Magia ta a făcut asta?

— Este un alt rezultat al ei.

— Pare dureros.

— Aşa şi este.

— Ei bine, aceasta echilibrează cumva balanţa.

— Uite la ce am ajuns – să facem socoteli şi să echilibrăm balanţe! Hoyt se întoarse cu faţa către ceilalţi. Certuri şi resentimente. Ai avut dreptate, se întoarse el către Glenna. O mare parte din ceea ce ai spus este adevărat, deşi după părerea mea vorbeşti prea mult.

— Chiar aşa?

— Nu suntem uniţi şi atâta timp cât nu vom fi, nu avem nicio şansă. Putem să ne pregătim şi să ne antrenăm zi de zi şi oră de oră în timpul care ne-a mai rămas, dar nu vom învinge niciodată. Pentru că – asta este ceea ce ai spus tu – avem un duşman comun, dar nu şi un scop comun.

— Scopul nostru este să luptăm împotriva lor, îl întrerupse Larkin. Să luptăm împotriva lor şi să-i ucidem. Pe toţi.

— De ce?

— Pentru că sunt demoni.

— Şi el este la fel, spuse Hoyt arătând cu mâna către spatele fotoliului lui Cian.

— Dar luptă de partea noastră. Nu ameninţă Ţara Geall.

— Geall. Tu te gândeşti la Geall şi tu – se întoarse el către Moira – eşti obsedată de mama ta. King este aici cu noi pentru că îl urmează pe Cian şi, în felul meu, şi eu fac acelaşi lucru. Cian, tu de ce eşti aici?

— Pentru că eu nu urmez pe nimeni. Nici pe tine, nici pe ea.

— Tu de ce eşti aici, Glenna?

— Sunt aici pentru că dacă nu luptăm, dacă nu încercăm, tot ce avem şi tot ce suntem şi tot ce ştim ar fi pierdut. Pentru că este ceva în mine care îmi cere să mă aflu aici. Şi mai presus de toate, pentru că zeii au nevoie de soldaţi care să lupte împotriva Răului.

Asta da, femeie, îşi spuse el. I-a făcut de ruşine pe toţi!

— Acesta este răspunsul. Singurul răspuns pe care numai ea l-a ştiut. Este nevoie de noi. Trebuie să trecem dincolo de răzbunare şi vanitate, de loialitate şi mândrie. Este nevoie de noi. Ne putem împăca unul cu altul pentru a realiza asta? Şi nu într-o mie de ani şi cu alte mii de oameni care să lupte de partea noastră. Suntem şase, noi reprezentăm începutul. Nu mai putem fi străini unul de altul.

Se depărtă de scaunul lui Cian şi băgă mâna în buzunar.

— Glenna a spus să facem un scut şi un simbol, un semn al scopului nostru comun. Această unitate de scop este cea mai puternică magie din câte cunosc. Atât de puternică, încât n-am reuşit s-o stăpânesc, spuse el şi se uită la Cian. Cred că ne poate ajuta să ne apărăm, dacă ne amintim că scutul are nevoie de o sabie şi că trebuie să le folosim pe amândouă cu un anumit scop.

Scoase crucile şi argintul străluci în lumină. Se apropie de King şi îi oferi una.

— Ai de gând s-o porţi?

King împinse deoparte paharul, luă crucea şi lanţul. Studie faţa lui

Hoyt în timp ce şi-l punea la gât.

— Ar trebui să pui puţină gheaţă pe ochiul acela.

— Ar trebui. Dar tu? se întoarse el către Moira.

— Am să mă străduiesc să fiu demnă de ea. Îşi ceru scuze Glennei din priviri. Nu m-am descurcat prea bine astăzi.

— Niciunul nu s-a descurcat bine, spuse Hoyt. Larkin?

— Nu numai pentru Geall, spuse Larkin, în timp ce luă crucea. Cel puţin, nu de acum înainte.

— Şi tu? Hoyt întinse o cruce către Glenna, apoi se apropie de ea şi o privi în ochi, în timp ce i-o punea chiar el la gât. Cred că tu ne-ai făcut pe toţi să ne ruşinăm.

— Am să încerc să nu-mi fac un obicei din asta. Luă ultima cruce şi îi trecu lanţul pe după gâtul lui. Apoi îşi apropie cu blândeţe buzele de obrazul lui lovit.

Şi în sfârşit se întoarse către Cian.

— Dacă te aştepţi ca eu să port una din astea, te înşeli, spuse acesta.

— Ştiu că nu poţi. Ştiu că nu eşti la fel ca noi şi cu toate acestea, te rog să fii alături de noi, pentru acest scop. Îi întinse o pentagramă care semăna foarte mult cu cea pe care o avea Glenna. Piatra din centrul ei este cuarţ roşu, ca şi cea din cruci. Nu pot să-ţi pun la dispoziţie un scut, nu încă. Aşa că îţi ofer un simbol. Vrei să-l iei?

Fără să spună nimic, Cian întinse mâna. Hoyt îi puse pandantivul şi lanţul în mână, iar Cian îl scuturǎ uşor, ca şi când i-ar fi verificat greutatea.

— Metalul şi piatra nu pot fauri o armată.

— Dar pot fauri arme.

— Foarte adevărat. Cian îşi trecu lanţul pe după gât. Iar acum, dacă ceremonia s-a terminat, putem să trecem naibii la treabă?

12

Căutând puţină singurătate, Glenna îşi mai turnă un pahar de vin, luă un teanc de hârtie de scris şi se aşeză la masa din bucătărie. O oră de linişte în care să se poată concentra, să întocmească câteva liste. Poate după aceea va reuşi să doarmă.

Când auzi pe cineva apropiindu-se, îşi îndreptă brusc spinarea. Într-o casă de asemenea dimensiuni, trebuia neapărat să vină cineva tocmai aici? King intră nesigur pe el, se opri şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, cu mâinile înfipte în buzunare.

— Ei bine? fu tot ce spuse ea.

— Îmi pare rău că i-am învineţit faţa lui Hoyt.

— E faţa lui, lui ar trebui să-i ceri scuze.

— Cu el am lămurit lucrurile. Dar voiam să le lămuresc şi cu tine.

Cum ea nu spuse nimic, King se scărpină în creştetul capului şi, dacă un bărbat de aproape doi metri şi de peste o sută treizeci de kilograme poate să scheaune, atunci King scheună jalnic.

— Ascultă, am alergat sus şi am văzut o explozie de lumină, iar el zăcea pe jos cuprins de flăcări şi sângerând. Omul este primul magician pe care îl văd, continuă King după o scurtă pauză, îl cunosc numai de o săptămână. Dar pe Cian îl ştiu de când… îl cunosc de foarte mult timp şi îi sunt profund îndatorat.

— Aşadar, atunci când l-ai găsit rănit, cel mai firesc lucru a fost să te gândeşti că fratele lui a încercat să-l omoare.

— Îhî. M-am gândit că ai avut şi tu un amestec în chestia asta, dar pe tine nu puteam să te snopesc în bătaie.

— Apreciez spiritul tău cavaleresc.

Sarcasmul din vocea ei îl arse ca o flacără vie.

— Ştii cum să faci un bărbat bucăţele.

— Ar fi nevoie de un gater ca să te tai în bucăţele. Of, termină cu aerul acesta atât de vinovat şi de jalnic.

Glenna oftă şi îşi strânse părul la spate.

— Am dat-o în bară, şi noi, şi tu, şi ne-a părut foarte rău. Presupun că ai vrea să bei un pahar de vin acum. Poate ţi-ar plăcea şi o prăjiturică.

King zâmbi.

— Prefer o bere.

Deschise frigiderul şi scoase o cutie.

— O să sar peste prăjiturică. Ştii să dai şuturi, Roşcato. Asta e o calitate pe care o admir la o femeie. Chiar dacă este chiar fundul meu cel care încasează şuturile.

— N-am fost niciodată aşa! Cel puţin aşa cred.

Era frumoasă şi palidă şi părea frântă de oboseală. Lucrase cu ea, de fapt cu toţi, din greu toată după-amiaza asta. Iar Cian mai continuase şi noaptea.

Sigur că era puţin a dracului, îşi zise King. Dar nici pe departe aşa de mult cum s-ar fi aşteptat. Şi apoi, Hoyt avea dreptate în privinţa ei. Numai ea dăduse răspunsul corect în legătură cu misiunea lor de acolo.

— Când a vorbit Hoyt despre chestia asta, ceea ce ai spus a fost cât se poate de logic. Dacă nu ne băgăm minţile în cap, vom fi o pradă uşoară. Scoase capacul cutiei de bere, înghiţi jumătate din ea dintr-o sorbitură lungă. Aşa că o să fac cum vrei tu.

Glenna privi la mâna uriaşă care se întinsese spre ea şi îşi puse mâna în ea.

— Cred că Cian e norocos să aibă pe cineva alături, gata să lupte pentru el. Căruia îi pasă aşa de mult de el.

— A făcut acelaşi lucru pentru mine. Acum îmi plătesc datoria.

— De regulă, durează destul de mult până se leagă o astfel de prietenie. Dar noi suntem în criză de timp.

— Atunci cred că ar fi bine s-o luăm pe scurtătură. Ne-am împăcat?

— Eu aşa aş zice.

King termină berea, apoi aruncă cutia goală sub chiuvetă.

— Mă duc sus. Ar trebui să faci şi tu acelaşi lucru. Să dormi.

— Aşa o să fac.

Dar după ce plecă el, Glenna se simţi obosită şi rănită şi fără stare, aşa că rămase singură în bucătărie cu un pahar de vin şi cu toate luminile aprinse, ca să învingă întunericul. Nu ştia cât este ceasul şi se întreba dacă mai are vreo importanţă. Deveneau cu toţii vampiri – dormeau cea mai mare parte a zilei şi lucrau mai mult noaptea.

Pipăi crucea de la gâtul ei în timp ce continua să facă listele. Simţea apăsarea nopţii pe omoplaţi ca nişte mâini reci. Îi lipsea oraşul, îşi spuse ea. Nu-i era ruşine să recunoască acest lucru. Îi lipsea zgomotul oraşului, culorile lui, zumzetul constant al traficului care era bătaia inimii lui. Tânjea după complexitatea şi simplitatea lui. Acolo viaţa era viaţă. Iar dacă mai survenea şi moartea, dacă exista cruzime şi violenţă, toate acestea erau foarte omeneşti.

Imaginea vampirului din metrou îi reveni fulgerător în minte. Cândva i se păruse foarte plăcut să se considere o fiinţă omenească. Dar tot îi era dor să se scoale dimineaţa şi să se ducă să-şi cumpere baghete proaspete. Simţea nevoia să-şi pună şevaletul în lumina dimineţii şi să picteze, preocupată în principal de modul cum urma să-şi plătească facturile cu cardul Visa.

Magia făcuse întotdeauna parte din fiinţa ei şi considerase că o respectase şi o apreciase. Dar nu era nimic în comparaţie cu ce se

întâmpla acum, când ştia că magia din ea avea un scop şi o motivaţie. Şi că ar putea foarte bine să însemne chiar moartea ei. Apucă paharul de vin, apoi tresări văzându-l pe Hoyt în cadrul uşii.

— Nu e o idee prea bună să te furişezi pe întuneric, ţinând seama de ultimele întâmplări.

— Nu voiam să te tulbur.

— N-are a face. Mi-am consumat şi eu porţia de autocompătimire. Dar o să treacă, spuse ea ridicând din umeri. Mi-e puţin dor de casă. Dar este un fleac faţă de ceea ce probabil simţi tu.

— Stau în camera pe care am împărţit-o cu Cian pe când eram copii şi simt prea mult, dar nu destul.

Glenna se ridică în picioare, mai luă un pahar şi îl umplu cu vin.

— Stai jos! Se aşeză şi ea din nou şi puse vinul pe masă. Am şi eu un frate, îi spuse ea. Este medic, abia a început să profeseze. Are oarecari puteri magice şi le foloseşte pentru a-i lecui pe alţii. Mă iubeşte, ştiu asta, dar nu mă înţelege foarte bine. Este greu să nu fii înţeles.

Cum se face, se întreba el, că nu existase niciodată vreo femeie în viaţa lui din afara familiei cu care să poată vorbi despre orice, despre lucruri care aveau o importanţă reală. Iar acum, cu Glenna, ştia că poate să vorbească şi că va vorbi despre toate. Şi despre orice.

— Mă tulbură ideea că l-am pierdut, că am pierdut tot ceea ce reprezentam unul pentru altul.

— E normal.

— Amintirile lui despre mine – vreau să spun, ale lui Cian – sunt estompate şi vechi, în timp ce ale mele sunt proaspete şi puternice. Hoyt ridică paharul. Da, e greu să nu fii înţeles.

— Cândva eram mândră de ceea ce sunt, de harul meu. Era ca şi când aş fi ţinut în mâini un premiu strălucitor, numai al meu, numai pentru mine. O, fireşte, aveam mare grijă de el, eram recunoscătoare destinului pentru darul său, dar şi mândră. Dar nu cred că voi mai fi vreodată aşa.

— După ceea ce am trăit în noaptea asta, mă îndoiesc că vreunul din noi va mai fi vreodată vanitos.

— Da, cu toate acestea, familia mea, fratele meu nu au înţeles mândria mea pentru acest premiu. Şi nu vor înţelege, nu pe deplin, nici preţul pe care îl plătesc acum pentru el. Nu pot înţelege.

Glenna îşi puse palma peste mâna lui Hoyt.

— El nu poate înţelege. Aşadar, chiar dacă condiţiile noastre sunt diferite, înţeleg pierderea despre care vorbeşti. Arăţi groaznic, spuse ea mai încetişor. Aş putea să te ajut să-ţi mai alin puţin durerile.

— Acum eşti obosită. Mai pot aştepta.

— Nu ai meritat acest tratament.

— Am scăpat lucrurile de sub control.

— Nu, magia a fugit de noi. Cine poate spune că nu aşa a fost menit să fie?

Îşi strânsese părul ca să lucreze, dar acum îi dădu drumul şi acesta îi căzu în jos, până aproape de umeri.

— Uite ce este, am învăţat ceva, nu-i aşa? Am fost mai puternici împreună decât a anticipat vreunul dintre noi. Acum avem răspunderea să învăţăm cum să controlăm puterea, cum s-o canalizăm. Şi te rog să mă crezi, ceilalţi vor manifesta mai mult respect faţă de noi.

— Asta sună puţin a îngâmfare, zâmbi el.

— Da, cam aşa cred şi eu.

Bău puţin vin şi îşi dădu seama că era pentru prima oară în ultimele câteva ore când se simţea relaxat. Stătea acolo în bucătăria strălucitoare împreună cu Glenna în timp ce noaptea era prinsă afară, în capcana ei.

Simţea mirosul ei la periferia simţurilor lui. Mirosul acela teluric, de femelă. Ochii ei, aşa de limpezi şi de verzi, aruncau o lumină uşor obosită pe pielea delicată de sub ei. Făcu un semn cu capul către hârtie:

— Alt descântec?

— Nu, e ceva mai omenesc. Liste. Trebuie să-mi procur diverse lucruri. Ierburi şi altele asemenea. Şi Moira şi Larkin au nevoie de haine. Şi va trebui să elaborăm nişte reguli de bază ale gospodăriei. Până acum, ne-am ocupat de ea în cea mai mare parte eu şi King. Vreau să spun, de gătit. Însă o casă nu se conduce singură şi chiar şi atunci când te pregăteşti de război, tot ai nevoie de mâncare şi de prosoape curate.

— Dar sunt atâtea maşini care fac treburile astea. Hoyt privi de jur împrejurul bucătăriei. Ar trebui să fie destul de simplu.

— Aşa crezi tu.

— Cândva exista aici şi o grădină cu plante de leac. E drept că n-am mai fost pe afară.

Am amânat, recunoscu în sinea lui. Am amânat momentul când voi vedea schimbările, când voi constata ce a mai rămas.

— Poate că a plantat şi Cian o astfel de grădină. Sau aş putea încerca s-o aduc eu înapoi. Pământul are memorie.

— Bine, o să punem asta pe lista pentru mâine. Tu cunoşti pădurea de pe aici. Ar trebui să ştii unde găsesc celelalte lucruri de care am nevoie. Pot să mă duc să le culeg mâine de dimineaţă.

— Le cunosc, spuse el mai mult pentru sine.

— Şi mai avem nevoie de arme, Hoyt. Şi în cele din urmă şi de mai multe mâini care să le mânuiască.

— Trebuie să fie o armată în Geall.

— Aşa sper. Ştiu şi alţii ca noi, iar Cian probabil că la rândul său

cunoaşte pe alţii ca el. Poate că ar trebui să începem recrutările.

— Alţi vampiri? E destul de greu să avem încredere şi în Cian. Cât despre alte vrăjitoare, deocamdată abia învăţăm noi, aşa cum am învăţat în seara aceasta. Vom începe cu noi înşine. Dar arme putem face aşa cum am făcut crucile.

Glenna duse paharul de vin la buze, bău din el şi respiră adânc.

— OK! Am intrat în joc.

— O să le luăm cu noi când mergem la Geall.

— Apropo de asta, când şi cum?

— Cum? Prin portalul Dansului Zeilor. Când? Nu ştiu. Trebuie să am încredere că mi se va spune când va veni momentul.

— Crezi că vom mai reuşi vreodată să ne întoarcem? Dacă rămânem în viaţă? Crezi că o să ne mai putem întoarce acasă?

Hoyt se uită la ea. Glenna desena, cu ochii aţintiţi asupra hârtiei şi cu mâna sigură. Obrajii ei erau palizi, observă el, din cauza oboselii şi a stresului. Părul ei strălucitor şi des se legăna înainte când mişca din cap.

— Ce te supără cel mai mult? întrebă el. Că ai să mori sau că nu ai să-ţi mai revezi căminul?

— Nu sunt foarte sigură. Moartea este inevitabilă. Nimeni nu scapă de ea. Şi speri – sau, cel puţin, eu am sperat – că atunci când va veni momentul vei avea curajul şi curiozitatea de a o înfrunta cum se cuvine.

Îşi dădu absentă părul după ureche cu mâna stângă, în timp ce continua să deseneze.

— Dar a fost întotdeauna ceva abstract. Până acum. Este greu să te gândeşti că o să mori şi încă şi mai greu să-ţi închipui că s-ar putea să nu-ţi mai vezi niciodată căminul şi familia. Nu vor înţelege ce s-a întâmplat cu mine.

Ridică privirile în tavan.

— Dar nu e cazul să-ţi spun tocmai ţie.

— Nu ştiu cât au trăit. Cum au trăit. Cât timp m-au căutat.

— Ar fi bine să afli.

— Da, aşa este.

Scutură acest gând şi înclină capul.

— Ce desenezi aici?

Glenna strânse din buze şi se uită la desen.

— Se pare că eşti tu.

— Aşa mă vezi tu pe mine? Nu părea prea plăcut surprins. Aşa de posomorât?

— Nu posomorât. Serios. Eşti un om serios. Hoyt McKenna. Scrise numele cu litere mari de tipar pe schiţă. Aşa s-ar scrie şi s-ar pronunţa astăzi. M-am uitat în dicţionar. Semnă schiţa cu o înfloritură. Şi firea ta serioasă este foarte atrăgătoare.

— Serios este un calificativ pentru bătrâni şi politicieni.

— Şi pentru luptători, pentru oamenii care deţin puterea. Faptul că te cunosc şi mă simt atrasă de tine mă face să înţeleg ceea ce ştiam înainte ca să fiţi voi băieţi. Se pare că în vremea din urmă îmi plac bătrânii.

Hoyt se aşează jos, despărţit de ea de schiţă şi de paharele de vin. Despărţiţi de lumi întregi, îşi spuse el. Cu toate acestea, nu se simţise niciodată aşa de aproape de cineva.

— Singurul lucru pe care mi-l doresc este să stau aici, cu tine, în casa care este a mea, dar nu este, într-o lume care este a mea, dar nu este.

Glenna se ridică în picioare şi se apropie de el, punându-i braţele pe după umeri. Hoyt îşi odihni capul pe pieptul ei şi ascultă cum îi bate inima.

— E confortabil? întrebă ea.

— Da. Dar nu este numai asta. Am mare nevoie de tine. Nu ştiu cum să-mi reprim această nevoie.

Glenna lăsă capul în jos, închise ochii şi îşi lipi obrazul de părul lui.

— Hai să fim oameni. Pentru cât a mai rămas din această noapte, hai să ne purtăm ca nişte fiinţe umane.

Glenna îi cuprinse faţa în palme şi i-o ridică uşor.

— Du-mă în pat.

— Lucrurile astea nu s-au schimbat în ultima mie de ani, aşa e?

— Sunt unele lucruri care nu se schimbă niciodată, râse ea.

O ţinu de mână în timp ce ieşeau din bucătărie.

— Nu m-am culcat cu multe femei – căci sunt un bărbat serios.

— Nu m-am culcat cu mulţi bărbaţi – căci sunt o femeie inteligentă. În uşa camerei ei se întoarse către el şi clipi din ochi. Dar cred că o să ne descurcăm.

— Stai!

O trase spre el înainte să apuce să deschidă uşa şi îşi lipi buzele de gura ei. Glenna îi simţi căldura şi puterea nemăsurată. Apoi el deschise uşa.

Glenna văzu că aprinsese lumânările. Pe toate, astfel încât camera era scăldată în lumină şi parfum. Şi ardea şi focul, aruncând străluciri roşii de jar. Atinsese un loc sensibil din inima ei, făcând-o să se înfioare de plăcere.

— Un început foarte frumos, mulţumesc.

Auzi cheia răsucindu-se în broască şi îşi apăsă o mână pe inimă.

— Sunt emoţionată. Aşa, dintr-odată. N-am fost niciodată emoţionată înainte de a mă culca cu un bărbat. Nici măcar prima dată. Presupun că e vorba tot de îngâmfare.

Nu-l deranja că era emoţionată. De fapt, asta îl excita şi mai tare.

— Ce gură frumoasă! E aşa de plină! spuse el şi îi mângâie conturul

cu vârful degetului. Îi simt gustul şi în somn. Îmi distragi atenţia chiar şi atunci când nu eşti cu mine.

— Şi asta te exasperează. Se întinse şi îi înlănţui gâtul cu braţele. Mă bucur.

Se apropie mai mult de el, îi urmări privirea care cobora spre gura ei, după care se aţinti asupra ochilor ei. Simţi cum respiraţia lui se amestecă cu a ei, iar inimile lor bat la unison.

Şi se cufundară unul în altul.

Simţi din nou ghemul acela de emoţie în stomac şi o mulţime de aripi de catifea îi răscoli dorinţa. Iar mirosul puterii continua să plutească în aer. Mâinile lui îi mângâiau părul făcând-o să anticipeze tremurând ceea ce avea să urmeze. Iar gura lui începu să-i exploreze chipul şi-i descoperi pulsul care zvâcnea nerăbdător pe gâtul ei. Îi modela formele cu mâna lui, se desfăta cu ele. Îi găsi din nou gura şi o sărută pătimaş. Auzea respiraţia ei sacadată în timp ce făcea un pas înapoi. Lumânările o scăldau într-o lumină blândă. Ridică mâna şi începu să-i descheie bluza.

Pe dedesubt purta ceva de dantelă care părea că-i susţine sânii ca un fel de ofrandă. Când pantalonii îi alunecară pe şolduri descoperi altă dantelă care forma un triunghi ademenitor peste pântecul ei şi sus, pe coapse.

— Femeile sunt nişte creaturi foarte ciudate, murmură el şi întinse mâna ca să dea la o parte dantela. Glenna începu să tremure, iar el spuse: îmi plac hainele astea. Întotdeauna le porţi pe sub celelalte?

— Nu. Depinde de dispoziţie.

— Îmi place dispoziţia asta. Îşi răsuci degetele mari peste dantelă, pe sfârcurile ei.

Ea îşi lăsă capul pe spate.

— O, Doamne!

— Ţi-a plăcut. Dar ce spui de asta?

Făcu acelaşi lucru cu dantela care îi acoperea partea de jos a pântecului şi o văzu cum tresaltă de plăcere.

Piele moale şi delicată. Dar sub ea erau muşchi puternici. Fascinant.

— Lasă-mă să te ating. Corpul tău este frumos. Lasă-mă numai să te ating.

Glenna se apucă cu mâinile de stâlpul patului.

— Eşti invitatul meu.

Degetele lui se plimbară pe pielea ei, care se înfioră de plăcere. Simţea cum oasele i se lichefiază, iar muşchii se transformă în pastă în timp ce el îi explora corpul. Se lăsă în voia lui, pradă plăcerii lente care era victorie şi dăruire în acelaşi timp.

— Asta este închizătoarea?

Glenna deschise ochii în timp ce el se lupta cu închizătoarea

frontală a sutienului ei. Când vru să-l ajute, Hoyt îi dădu mâna la o parte.

— Am să descopăr singur imediat. A da, aşa se face. Sânii ei săriră afară din sutien drept în palmele lui. Inteligent. Frumos.

Îşi lăsă capul în jos, spre ei, şi simţi gustul moale şi fierbinte.

— Şi cealaltă parte? Aia unde are închizătoarea? Îşi lăsă mâna în jos pe trupul ei.

— Nu are…

Mâna lui trecu peste ea. I se opri respiraţia şi scoase un strigăt mic când degetele i se înfipseră adânc în umerii lui.

— Au, ia te uită. Chiar aşa! Băgă mâna pe sub dantelă. Glenna Ward, care este a mea în noaptea asta.

Şi Glenna ajunse la culmea extazului în timp ce stătea acolo în picioare. Trupul îi explodă şi ochii îi rămaseră fixaţi în ochii lui.

Capul îi căzu moale pe umărul lui şi fu scuturată de mai multe spasme de plăcere.

— Vreau să te simt în mine. Îi apucă tricoul şi îl trase în sus. Muşchii şi carnea lui fremătau sub mâinile ei, sub buzele ei. Puterile îi reveniră şi îl trase peste ea în pat. În mine. În mine.

Gura ei muşcă lacomă din gura lui, coapsele se ridicară în sus oferindu-se. Hoyt îşi scoase restul hainelor de pe el, nerăbdător s-o exploreze. Când se cufundă în ea, focul gemu şi lumânările îşi aruncară flăcările în sus ca nişte săgeţi. Patima îi biciuia, făcându-i să-şi iasă din minţi. Se încolăci în jurul lui şi îl privi intens, în timp ce lacrimile îi frigeau ochii.

O pală de vânt îi răsfiră părul strălucitor ca focul pe patul alb. O simţi cum se încordează sub el ca un arc. Când lumina izbucni în jurul lui nu putu decât să strige numele ei dintr-o suflare.

Se simţea uşoară şi surescitată, ca şi când ceea ce se aprinsese între ei ar fi continuat să ardă. Se mira că nu vede raze de aur ţâşnindu-i din degete.

În cămin, focul sâsâia blând; o ultimă sclipire. Dar căldura pe care o emana şi cea care radia dinspre ei îi umezise pielea. Chiar şi acum inima ei bătea cu putere. Capul lui se odihnea acolo, pe inima ei, şi mâna ei stătea pe capul lui.

— Ai mai…

Buzele lui îi sărutară uşor sânii.

— Nu.

Îşi trecu degetele prin părul lui.

— Nici eu. Poate pentru că n-am mai trăit niciodată o asemenea senzaţie.

Suntem mai puternici împreună. Cuvintele ei îi răsunau în minte.

— De acum înainte, încotro?

Hoyt ridică privirea, iar ea scutură din cap.

— Aşa se spune, îi explică ea. Şi acum nu contează. Vânătăile tale s-au dus.

— Ştiu. Mulţumesc.

— Nu ştiu dacă eu am făcut asta.

— Tu ai făcut-o. Mi-ai atins faţa când ne-am împreunat. Îi luă mâna şi o duse la buze. Mâinile tale sunt magice şi la fel şi inima ta. Dar ochii tăi sunt tot neliniştiţi.

— Sunt numai obosită.

— Vrei să plec?

— Vreau să stai aici.

— Aici am să stau. Îşi schimbă poziţia şi o trase mai aproape, învelind-o în cearşaf şi în pătură. Am o întrebare.

— Ce întrebare?

— Ai un semn aici. Îi trasă conturul pe şale. O pentagramă. Vrăjitoarele sunt marcate în felul acesta în timpul vostru?

— Nu, este un tatuaj – a fost decizia mea. Am vrut să port simbolul a ceea ce sunt, chiar şi atunci când sunt îmbrăcată numai cu aerul.

— Ah! Nu vreau să par lipsit de respect faţă de simbolul tău, dar pentru mine a fost… excitant.

Glenna zâmbi în sinea ei.

— Foarte bine. Înseamnă că şi-a îndeplinit şi misiunea secundară.

— Acum mă simt din nou întreg, spuse el. Mă simt din nou eu însumi.

— Şi eu la fel.

Dar obosită, îşi spuse el.

— Să dormim un pic.

Glenna înclină capul într-o parte şi îl privi în ochi.

— Ai spus că atunci când mă vei duce în pat, n-o să mă laşi să dorm.

— Numai un pic.

Îşi lăsă capul pe umărul lui, dar nu închise ochii, nici chiar când el stinse lumânările.

— Hoyt, indiferent ce s-ar întâmpla, asta a fost preţios.

— Şi pentru mine la fel. Şi pentru prima oară, Glenna, cred nu numai că trebuie să învingem, dar şi că putem. Şi cred aceasta pentru că eşti cu mine.

Acum închise ochii pentru o clipă. El vorbea despre război, îşi spuse ea. Şi ea vorbise despre iubire.

Se trezi în zgomotul ploii, învăluită de căldura lui. Stătea întinsă şi asculta răpăitul ploii, bucurându-se de căldura trupului bărbatului de lângă ea.

Trebuise să-şi ţină o predică în timpul nopţii. Ceea ce avusese ea

împreună cu Hoyt era un dar, un dar care trebuia apreciat şi preţuit. Nu avea sens să fie furioasă că nu fusese de-ajuns. Şi la ce bun să se întrebe de ce se întâmplase aşa? Să se întrebe dacă ceea ce îi adusese pe câmpul de luptă le unise destinele şi aprinsese acea patimă şi nevoie şi, da, iubire, pentru că erau mai puternici datorită ei. Era suficient că simţea acest lucru. Aşa va crede întotdeauna. Şi se îndoia de asta acum numai pentru că trăirile ei erau atât de intense. Venise momentul să redevină practică, să se bucure de ceea ce avea. Şi să facă ceea ce trebuia să facă.

Se trase încet de lângă el şi dădu să se scoale din pat. Dar mâna lui o prinse de încheietură.

— E devreme şi plouă. Mai stai în pat.

Se uită la el peste umăr.

— De unde ştii că e devreme? Nu e niciun ceas pe aici. Ai un ceas solar în cap?

— Mi-ar prinde cu siguranţă foarte bine când plouă aşa. Părul tău este ca soarele. Vino înapoi în pat.

Acum nu mai părea aşa de serios, observă ea, cu ochii somnoroşi şi faţa umbrită de barba care îi crescuse peste noapte.

— Ar trebui să te bărbiereşti.

Îşi trecu mâna peste faţă şi simţi ţepii deşi. Mai dădu o dată cu mâna şi ţepii dispărură.

— E mai bine acum, iubirea mea?

Întinse mâna şi îşi trecu un deget pe obrajii lui.

— Foarte neted. Ar trebui să te şi tunzi ca lumea.

Se încruntă şi îşi trecu o mână prin păr.

— Ce nu-ţi place la părul meu?

— Este superb, dar ar trebui să fie puţin aranjat. Aş putea să mă ocup eu de asta, dacă vrei.

— Nu, mulţumesc.

— O, nu ai încredere în mine?

— Nu când e vorba de părul meu.

Glenna râse şi se rostogoli ca să se urce călare pe el.

— Îmi încredinţezi alte părţi anatomice mai sensibile.

— Este cu totul altceva. Mâinile lui începură să se plimbe pe corpul ei şi îi întâlniră sânii. Cum se numeşte piesa aceea de vestimentaţie pe care o purtai peste frumoşii tăi sâni astă-noapte?

— Se numeşte sutien şi nu schimba vorba.

— Sunt cu siguranţă mult mai fericit să vorbesc despre sutienul tău decât despre părul meu.

— Eşti foarte încurajator în dimineaţa asta!

— Ai aprins o lumină în mine!

— Cum mai ştii să vorbeşti! Luă o şuviţă din părul lui. Ţac, ţac şi ai să fii alt om.

— Mi se pare că îţi place destul omul care sunt acum.

Buzele ei se arcuiră în timp ce ridica şoldurile şi le cobora apoi ca să-l ia înăuntrul ei. Lumânările care se stinseseră se aprinseră din nou.

— Îl ajustăm numai puţin. După aceea.

Cunoscu marea plăcere de a face duş împreună cu o femeie, apoi pe aceea de a se uita la o femeie care se îmbracă. Glenna se frecă cu diferite creme şi uleiuri pe trup, apoi cu altă cremă pe faţă.

Sutienul şi ceea ce numea ea chiloţi erau de astă dată bleu. Ca un ou de pitulice. Peste acestea îşi trase pantalonii şi o tunică scurtă, ca un sac, pe care ea o numea tricou. Pe el erau scrise nişte cuvinte: VINO ÎN ŢARA MINUNILOR.

Hoyt se simţea relaxat şi foarte încântat de el. Şi se cabră ca un cal în momentul în care îi spuse să se aşeze pe capacul closetului. Luă nişte foarfece şi clănţăni din ele o dată.

— Dacă un bărbat are cât de cât minte, nu văd de ce ar lăsa o femeie să se apropie de el cu un astfel de instrument!

— Un magician mare şi puternic ca tine n-ar trebui să se teamă de o tunsoare. Şi apoi, dacă n-o să-ţi placă după ce termin, n-ai decât să revii la înfăţişarea iniţială.

— De ce se agită femeile întotdeauna în jurul bărbaţilor?

— Aşa e firea noastră. Trebuie să mă suporţi.

Oftă şi se aşeză. Şi gemu.

— Stai liniştit şi am să termin imediat. Cum crezi că se descurcă Cian cu toaleta?

Hoyt rostogoli ochii în sus şi într-o parte, încercând să vadă ce-i face.

— Nu ştiu.

— Trebuie să fie foarte greu pentru el, dacă nu se poate vedea în oglindă. Şi arată întotdeauna perfect.

Acum Hoyt îşi aţinti privirea asupra ei.

— Îţi place cum arată, nu-i aşa?

— Sunteţi aproape identici, aşa că e clar că îmi place. Dar are o mică gropiţă în bărbie pe care tu n-o ai.

— Acolo l-au ciupit zânele, aşa spunea mama.

— Faţa ta este puţin mai slabă şi sprâncenele tale sunt mai arcuite. Dar ochii, pometii şi gura sunt la fel.

Hoyt se uita la părul care îi cădea în poală şi se simţea emoţionat.

— Iisuse, femeie, ai de gând să mă laşi chel?

— Ai noroc că îmi plac bărbaţii cu părul lung. Depuse un sărut pe creştetul capului lui. Părul tău este ca mătasea neagră, puţin ondulat. Ştii, în anumite culturi, atunci când o femeie taie părul unui bărbat, este ca un jurământ de căsătorie.

Capul lui tresări, dar ea anticipase mişcarea şi feri foarfeca. Râsul ei

vesel răsună între pereţii băii.

— Glumeam. Doamne, ce sperios eşti. Aproape că am terminat. Încălecă peste picioarele lui strânse şi sânii i se opriră în dreptul feţei lui. Hoyt începu să-şi spună că nu era chiar aşa de greu să se lase tuns.

— Îmi place să simt o femeie lângă mine.

— Da, mi se pare că îmi amintesc şi eu de asta.

— Nu, ceea ce vreau să spun este că-mi place să simt o femeie atunci când o am. Sunt bărbat, am şi eu nevoi ca oricare altul, dar niciodată asta nu mi-a ocupat atât de mult mintea ca în cazul tău.

Glenna puse foarfeca deoparte şi îşi trecu degetele prin părul lui ud.

— Îmi place să-ţi ocup gândurile. Uite, priveşte-te!

Se ridică şi se studie în oglindă. Părul lui era ceva mai scurt. Şi parcă îi stătea mai bine cu tunsoarea asta, deşi lui i se păruse că e foarte bine şi cum fusese mai înainte. Oricum, nu-l tunsese ca pe o oaie şi îi făcuse plăcere.

— Este destul de bine. Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Termină cu îmbrăcatul şi când coborâră îi găsiră pe toţi în bucătărie, în afară de Cian.

Larkin făcea jumări.

— Bună dimineaţa. Omul acesta are mâini de magician când este vorba de omletă şi jumări.

— Iar tura mea la maşina de gătit s-a terminat, anunţă King. Aşa că dacă vreţi să mâncaţi, vă descurcaţi singuri.

— Chiar despre asta voiam să vorbesc, spuse Glenna şi deschise frigiderul. Despre ture, gătit, spălat şi celelalte treburi casnice de bază. Trebuie să le împărţim între noi.

— Sunt gata să dau şi eu o mână de ajutor, spuse Moira. Dacă îmi arătaţi ce să fac şi cum se face.

— Foarte bine, priveşte şi învaţă. În dimineaţa asta o să rămânem la omletă cu şuncă.

Începu să trebăluiască, în timp ce Moira o urmărea cu atenţie.

— Nu m-aş supăra dacă ai face mai mult, de vreme ce tot suntem la capitolul acesta.

Moira îi aruncă o privire lui Larkin.

— Mănâncă cât doi.

— Hm. O să trebuiască să facem aprovizionarea în mod regulat. Apoi, i se adresă lui King: Cred că de asta va trebui să ne ocupăm noi doi, pentru că niciunul dintre ei nu ştie să conducă maşina. Larkin şi Moira au nevoie de haine potrivite. Dacă îmi faci o schiţă, găsesc drumul spre oraş.

— Astăzi nu e soare.

Glenna dădu din cap către Hoyt.

— Cu puţin ajutor s-ar putea să se însenineze.

— Treburile casnice trebuie făcute, aşa că poţi să întocmeşti un plan. Noi o să-l respectăm. Dar în alte privinţe va trebui să asculţi tu de noi. Cred că niciunul dintre noi nu trebuie să meargă în sat singur şi neînarmat.

— Aşadar suntem asediaţi, ţinuţi în loc de o aversă de ploaie? Larkin străpunse aerul cu furculiţa. Nu este oare momentul să le arătăm că nu vor putea să ne pună ei condiţii nouă?

— Are dreptate, spuse Glenna. Să fim precauţi, dar nu laşi.

— Şi este şi un cal în grajd. Şi de el trebuie să avem grijă.

Adevărul este că Hoyt intenţionase să se ocupe chiar el de cal, în timp ce ceilalţi erau ocupaţi cu altceva. Se întreba acum dacă nu cumva aceasta era o altă dovadă de lipsă de încredere.

— O să ne ocupăm de cal eu şi cu Larkin. Se aşeză jos şi Glenna puse farfuriile pe masă. Glenna are nevoie de ierburi şi eu la fel. Aşa că am să mă ocup şi de asta. Şi, în timp ce mânca, începu să se gândească cum urma să procedeze.

Îşi încinse o sabie. Ploaia cădea mărunt, şi, din câte ştia el, nu era exclus să dureze câteva zile. Dar ar fi putut schimba asta. Împreună cu Glenna ar fi putut aduce din nou soarele să strălucească pe cer. Însă pământul avea nevoie de ploaie.

Îi făcu un semn cu capul lui Larkin şi deschise uşa.

Ieşiră afară împreună şi înaintară, spate în spate.

— Ar fi nişte netrebnici dacă pe o vreme ca asta ar sta cu braţele încrucişate fără să facă nimic, spuse Larkin.

— Oricum, o să stăm aproape unul de altul.

Traversară curtea atenţi la umbre şi mişcări.

Dar nu era nimic altceva în afară de ploaie, miros de flori şi iarbă umedă. Când ajunseră la grajduri, intrară într-un univers cunoscut pentru amândoi. Scoaseră gunoiul, aduseră paie proaspete, grăunţe şi ţesălară calul. Este reconfortant să fii în preajma unui cal, îşi spuse Hoyt.

În timp ce lucra, Larkin fredona un cântecel vesel.

— Am acasă o iapă roaibă, îi spuse el lui Hoyt. E o frumuseţe. Nu ni s-a permis să trecem şi cu caii prin Dansul Zeilor.

— Şi mie mi s-a spus să-mi las iapa acasă. Este adevărată legenda? Cu sabia şi stânca şi cel care domneşte în Geall? Ca Legenda lui Arthur?

— Da. Şi unii spun că a fost inspirată după aceea.

În timp ce vorbea, Larkin turnă apă proaspătă în adăpătoare.

— După moartea regelui sau a reginei, sabia este înfiptă la loc, în stâncă, de un vrăjitor. În ziua de după înmormântare vin moştenitorii şi încearcă unul după altul să smulgă sabia din stâncă. Numai unul singur va reuşi şi acela va domni peste Geall. Sabia este ţinută apoi în

holul mare, pentru ca s-o vadă toată lumea, până când moare regele. Şi lucrurile se repetă mereu, generaţie după generaţie. Se şterse pe frunte. Moira nu are nici fraţi, nici surori. Ea trebuie să domnească.

Intrigat, Hoyt se opri şi îi aruncă o privire.

— Dar dacă nu reuşeşte, vii tu la rând?

— Să nu mai vorbim despre asta, spuse Larkin grăbit. N-am niciun chef să domnesc. E numai bătaie de cap, dacă mă întrebi pe mine. Ei bine, suntem gata cu el, nu-i aşa? Frecă coapsa armăsarului. Are nevoie de mişcare. Unul din noi ar trebui să-l călărească.

— Nu astăzi, aşa cred. Dar ai dreptate. Trebuie să facă mişcare. Dar este al lui Cian şi el e în măsură să hotărască.

Se duseră la uşă şi, la fel ca mai înainte, păşiră afară împreună în acelaşi timp.

— Pe aici, spuse Hoyt şi făcu un gest cu mâna. Pe aici era o grădină cu ierburi de leac şi s-ar putea să mai fie. N-am explorat până acum locul.

— Am fost eu cu Moira. Nu am văzut nimic.

— Să mai aruncăm o privire.

Creatura ţâşni din grajd aşa de repede că Hoyt nici nu apucă să tragă spada. Dar săgeata îl lovi direct în inimă în vreme ce era încă în aer. În timp ce cenuşa se împrăştia în sus, sări şi o a doua creatură. Şi a doua săgeată ţâşni din arc.

— Lasă-ne şi nouă unul să ne distrăm oleacă, îi strigă Larkin Moirei.

Aceasta stătea în cadrul uşii de la bucătărie cu săgeata deja pusă în arc.

— Atunci ia-l pe cel care vine din stânga.

— Al meu este, strigă Larkin către Hoyt.

Era de două ori mai mare decât el şi Hoyt dădu să protesteze. Dar Larkin se repezise deja. Oţelul se lovi de oţel. Zăngăni şi scoase scântei. Văzu de două ori creatura cum dă înapoi când crucea lui Larkin îşi îndreaptă sclipirea spre el. Dar avea o sabie foarte lungă. Când văzu că Larkin a alunecat pe iarba umedă, Hoyt sări înainte. Repezi spada către gâtul creaturii şi – dădu de aer. Larkin sări în sus, ridică ţepuşa de lemn şi îl lovi în plin.

— L-am făcut să se dezechilibreze.

— Bine gândit.

— S-ar putea să mai fie şi alţii.

— S-ar putea, încuviinţă Hoyt. Dar noi o să facem ceea ce avem de făcut.

— Îţi păzesc spatele şi tu pe al meu. Bine că Moira i-a doborât pe amândoi. Asta i-a durut, adăugă el, atingând crucea. Oricum, le-a dat ceva de furcă.

— S-ar putea să fie în stare să ne omoare, dar nu vor putea să ne

transforme în vampiri, atâta timp cât le purtăm.

— Atunci aş putea să spun că ne-am atins scopul.

13

Nu mai era nicio grădină cu mirodenii şi ierburi de leac, mirosind a cimbru şi rozmarin. În locul peticului de grădină de care avusese grijă mama lui se vedea o peluză frumoasă de iarbă îngrijită. Când ieşea soarele era un loc însorit şi minunat. Mama lui îl alesese special, deşi nu se afla chiar lângă bucătărie, aşa cum ar fi fost mai comod, pentru ca ierburile ei să se scalde în lumină.

Pe când era copil, învăţase de la mama lui la ce folosesc şi se deprinsese să le aprecieze frumuseţea stând alături de ea în timp ce le plivea, le îngrijea şi le culegea. Învăţase să le recunoască după miros şi după forma frunzelor, după florile pe care le făceau dacă le dădea voie mama lui.

Câte ore petrecuse alături de mama lui, lucrând pământul, vorbind sau pur şi simplu stând în tăcere şi bucurându-se de jocul fluturilor şi de zumzetul albinelor.

Acesta era locul lor, îşi spuse el, mai mult decât oricare altul.

Crescuse, devenise bărbat şi descoperise locul acela de pe stâncă numit acum Kerry. Construise acea cabană de piatră şi găsise singurătatea de care avea nevoie pentru propria recoltă, pentru magia lui.

Dar se întorsese întotdeauna acasă şi o însoţise adesea pe mama lui aici, în grădina de verdeţuri şi ierburi de leac. Acum stătea aplecat peste locul unde fusese cândva aceasta, ca şi când ar fi stat în faţa unui mormânt. Fu cuprins de un val de mânie îndreptată împotriva fratelui lui, care nu avusese grijă de grădină.

— Asta căutai? întrebă Larkin studiind atent iarba şi copacii din jur. Se pare că nu a mai rămas nimic din ea.

Hoyt auzi un zgomot şi se răsuci pe călcâie, la fel ca şi Larkin. Glenna venea spre ei cu o ţepuşă de lemn într-o mână şi un cuţit în cealaltă. Ploaia îi atârnase bobiţe în păr ca nişte bijuterii.

— Trebuia să stai în casă. S-ar putea să fie mai mulţi.

— Dacă este aşa, şi noi suntem trei. Scutură din cap către casă. Chiar cinci, căci Moira şi King ne acoperă.

Hoyt privi spre casă. Moira stătea la fereastra cea mai apropiată, cu săgeata fixată în arc şi arcul îndreptat în jos. În cadrul uşii din stânga stătea King, cu o sabie lungă în mână.

— Cred că e de-ajuns. Larkin îi trimise verişoarei lui un zâmbet larg. Ai grijă să nu ne tragi o săgeată în fund vreunuia dintre noi.

— Numai dacă am intenţia s-o fac, îi răspunse ea.

Glenna studie terenul, alături de Hoyt.

— Aici a fost? Vreau să zic, grădina?

— A fost. Va fi.

Ceva nu era în regulă, din moment ce pe faţa lui se aşternuse acea expresie atât de dură.

— Am un descântec de întinerire. Am avut succes cu el, cu plantele de leac.

— Nu am nevoie de el pentru asta. Înfipse sabia în pământ ca să-şi elibereze mâinile.

Acum îl vedea exact aşa cum fusese şi îşi invocă cât mai clar imaginea în minte, în timp ce întindea braţele şi răsfira degetele de la mâini. Asta avea să vină şi din inima, şi din arta lui. Era un tribut adus celei care îi dăduse viaţă. Şi tocmai de aceea avea să fie dureros.

— Sămânţă şi frunză, frunză şi floare! Pământ şi soare şi ploaie! Amintiţi-vă! Ochii lui scăpărau şi faţa parcă îi era sculptată în piatră. Larkin dădu să spună ceva, dar Glenna îşi puse un deget la buze ca să-l oprească. Ştia că acum nu trebuie să se audă nici voci, nici zgomote, numai vocea lui Hoyt. Puterea se simţea deja grea în aer.

Nu putea să-l ajute pe Hoyt cu vizualizarea, deşi îi descrisese grădina. Dar se putea concentra asupra mirosurilor. Rozmarin, lavandă, cimbru.

Hoyt repetă descântecul de trei ori, cu ochii tot mai întunecaţi, cu vocea tot mai ridicată. Sub ei, pământul se cutremură uşor. Începu să bată un vânt la început uşor, apoi din ce în ce mai puternic.

— Ridicaţi-vă! Veniţi înapoi! Creşteţi şi înfloriţi! Dar al pământului, dar al zeilor! Pentru pământ, pentru zei. Airmed, o, străveche Airmed, dă drumul poverii tale! Airmed, hrăneşte acest pământ. Şi după ce îl vei hrăni, lasă-l să vină înapoi.

Faţa lui era albă ca marmura, ochii întunecaţi ca onixul. Şi puterea se revărsa din el, peste şi în pământul care tremura.

Şi atunci se deschise.

Glenna, îşi auzea bătăile inimii în timpane. Plantele creşteau văzând cu ochii, frunzele se desfăceau, florile înfloreau. Se simţea exaltată, uşurată şi izbucni într-un râs de pură încântare.

Clopoţei argintii, ace strălucitoare de rozmarin, covoare tremurătoare de cimbru şi muşeţel, coada-şoricelului şi piciorul-cocoşului, lăncile delicate de lavandă, toate se ridicau şi se înghesuiau în ploaia deasă.

Grădina era în formă de nod celtic, văzu ea, cu poteci şi bucle înguste ca să uşureze recoltarea şi îngrijirea plantelor. Când vântul se potoli, Larkin răsuflă adânc.

— Asta zic şi eu grădină!

Glenna puse o mână pe umărul lui Larkin.

— Este foarte frumos, Hoyt. Una dintre cele mai frumoase demonstraţii de magie pe care le-am văzut vreodată. Binecuvântată să

fie!

Hoyt îşi smulse sabia din pământ. Inima care se deschisese pentru a face această vrăjitorie îl durea acum ca o rană deschisă.

— Ia ce-ţi trebuie, dar repede. Am stat şi aşa destul de mult afară.

Glenna folosi bolul şi lucră eficient, deşi ar fi vrut să zăbovească mai mult, să se desfete cu munca ei. O înconjurau mii de miresme. Şi tot ceea ce culegea va fi şi mai puternic, datorită felului în care crescuse. Bărbatul care o atinsese noaptea, care o ţinuse în braţe dimineaţa avea mai multă putere decât toţi cei pe care îi cunoscuse. Sau pe care şi-i imaginase.

— Asta este ceea ce îmi lipseşte la oraş, comentă ea. Cultiv foarte multe plante în ghivece pe fereastră, dar nu se compară cu o grădină adevărată.

Hoyt nu spuse nimic şi se mulţumi să se uite la ea – la părul roşu care strălucea plin de picături de ploaie, în timp ce căuta cu mâinile printre ierburi. Când se ridică cu braţele pline şi cu ochii râzând de bucurie şi de uimire, inima începu să-i bată mai repede în piept şi avu senzaţia că îi fusese străpunsă de o săgeată.

M-a vrăjit, îşi spuse el. Pur şi simplu mi-a făcut farmece. Farmecele femeilor se îndreptau în primul rând către inima unui bărbat.

— Cred că o să mă descurc pentru început cu astea. Scutură din cap ca să-şi dea pe spate părul ud. Şi a mai rămas destul şi ca să facem o supă bună pentru prânz.

— Atunci ai face mai bine să le iei înăuntru. Simt o mişcare spre vest. Larkin făcu un semn către marginea de vest a pădurii. Trebuie să fim cu ochii în patru.

Vrăjit, îşi spuse din nou Hoyt în timp ce se răsucea pe călcâie. Uitase şi de pază, tot gândindu-se la ea.

— Am numărat vreo jumătate de duzină, continuă Larkin, pe un ton egal. Deşi s-ar putea să fie mai mulţi acolo, în spate. Speră să ne ademenească, aşa cred, ca să ne facă să pornim după ei. Aşa că precis sunt mai mulţi care abia aşteaptă să ne hăcuiască.

— Am făcut ce aveam de făcut în dimineaţa asta, începu Hoyt, dar apoi se răzgândi. Dar nu are rost să-i lăsăm să creadă că au reuşit să ne bage înapoi, în casă. Moira, spuse el ridicând vocea pentru ca fata să-l audă. Poţi să dobori unul de la distanţa asta?

— Pe care îl vrei?

Amuzat, Hoyt ridică din umeri.

— Las la alegerea ta. Hai să le dăm motive să aibă la ce să se gândească.

Abia apucase să rostească cuvintele şi săgeata porni şi, imediat după ea, încă una atât de repede, încât i se păru că e doar în imaginaţia lui. Se auziră două ţipete, amestecate unul peste altul. Şi unde fuseseră şase acum rămăseseră numai patru – iar aceşti patru se

repeziră înapoi, la adăpostul pădurii.

— Doi o să le dea ceva mai mult de gândit, spuse Moira zâmbind trist şi îşi pregăti încă o săgeată. Pot să mai trimit câţiva în pădure înapoi dacă vrei.

— Nu-ţi irosi săgeţile!

Cian păşi în cadrul ferestrei, în spatele ei. Era ciufulit şi oarecum iritat. Moira se dădu imediat la o parte.

— Nu sunt irosite dacă îşi nimeresc ţinta.

— Deocamdată au plecat. Dacă s-ar fi aflat aici şi cu alt scop, nu numai cu acela de a ne irita, ar fi atacat când erau mai numeroşi.

Trecu pe lângă ea, se duse la uşa laterală şi ieşi afară.

— A trecut ora ta de culcare, nu-i aşa? spuse Glenna.

— Aş vrea să ştiu cum ar putea cineva să doarmă cu toată hărmălaia asta! Parcă a fost cutremur. Studie grădina. Presupun că e lucrarea ta, spuse el uitându-se la Hoyt.

— Nu. Durerea rănii îi străpunse inima din nou. Este a mamei mele.

— Ei bine, data viitoare când mai ai de gând să te ocupi de peisaj, anunţă-mă şi pe mine ca să nu cred că se prăbuşeşte casa în capul meu. Câţi aţi doborât?

— Cinci. Moira a doborât patru, spuse Larkin şi băgă sabia în teacă. Pe celălalt l-am răpus eu.

— Micuţa regină îşi măreşte palmaresul pe zi ce trece.

— Am vrut să sondăm terenul, spuse Larkin şi să ne ocupăm de cal, dacă nu te superi.

— Nu mă supăr şi lui Vlad o să-i prindă bine.

— Vlad? repetă Glenna.

— Gluma mea. Dar dacă spectacolul s-a terminat, aş vrea să mă duc înapoi, la culcare.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine, spuse Hoyt şi aşteptă până când Cian îi întâlni privirile. Între patru ochi.

— Şi pentru această discuţie între patru ochi trebuie să stăm aici, în ploaie?

— O să facem o plimbare.

— Cum doreşti. Apoi zâmbi către Glenna. Astăzi arăţi înfloritoare.

— Şi udă. Hoyt, sunt o mulţime de locuri intime şi uscate în casă.

— Vreau să stau la aer.

Urmă un moment de tăcere.

— Se mişcă încet. Aşteaptă să fie sărutată, aşa că o să-şi facă mai puţine griji dacă o să te doară în gât pentru că te plimbi prin ploaie.

— Du-te înăuntru! Deşi nu-i plăcea să se dea în spectacol, Hoyt o luă pe Glenna de bărbie şi o sărută uşor pe buze. N-o să păţesc nimic.

Larkin scoase din nou sabia şi i-o oferi lui Cian.

— E mai bine să fii înarmat.

— Mă descurc eu cumva.

Apoi se aplecă spre Glenna şi îi dădu şi el un sărut fugar.

— Nici eu n-am să păţesc nimic.

Merseră în tăcere şi nu mai era nimic între ei din camaraderia de care îşi amintea Hoyt. Pe vremuri, îşi ghiceau unul altuia gândurile fără să rostească niciun cuvânt. Acum nu mai putea ajunge la gândurile fratelui lui şi îşi imagina că şi pentru el era la fel.

— Ai păstrat trandafirii, dar ai lăsat grădina să moară. Era una din marile ei plăceri.

— Trandafirii au fost înlocuiţi, nici nu mai ştiu de câte ori, de când am cumpărat locul. Ierburile de leac? Au dispărut cu mult înainte să achiziţionez eu proprietatea.

— Nu este o proprietate ca cea pe care o ai la New York. Este căminul nostru.

— Poate pentru tine. Mânia lui Hoyt se rostogoli pe spinarea lui Cian ca stropii de ploaie. Dacă te aştepţi la mai mult decât pot sau vreau eu să-ţi ofer, vei fi într-o stare de permanentă dezamăgire. Banii mei sunt cei cu care am cumpărat terenul şi casa care se înalţă pe el şi tot banii mei sunt cei care le întreţin pe amândouă. Speram că o să fii într-o dispoziţie mai bună în dimineaţa aceasta, după ce te-ai tăvălit cu micuţa vrăjitoare noaptea trecută.

— Ai grijă pe unde păşeşti, spuse Hoyt blând.

— Am pasul ferm. Nu rezistă tentaţiei de a încerca terenul periculos. Este o bucăţică a-ntâia, nu încape nicio îndoială. Dar am câteva secole în plus faţă de tine de experienţă în materie de femei. În ochii aceia verzi ai ei este mai mult decât dragoste carnală. Vede şi viitorul cu ei. Şi mă întreb ce ai de gând să faci în privinţa asta.

— Nu e treaba ta.

— Nu, câtuşi de puţin, dar este amuzant să fac speculaţii, mai ales când nu am o femeie a mea pe moment, ca să-mi abată gândurile. Nu e o fetiţă de la ţară care să se mulţumească cu un rostogolit în fân şi o tinichea. Aşteaptă mai mult de la tine, aşa cum fac femeile, de obicei, mai ales cele inteligente.

Aruncă instinctiv o privire în sus, ca să vadă cât de gros era stratul de nori. În Irlanda, vremea era schimbătoare, ştia foarte bine, şi se putea oricând ca soarele să răsară dintre nori.

— Dacă supravieţuieşti aceste trei luni şi îi mulţumeşti pe zeii tăi, te gândeşti să le ceri dreptul de a o lua cu tine?

— Dar ce te interesează pe tine?

— Nu toţi oamenii pun întrebări pentru că îi interesează răspunsul. O vezi pe ea, cuibărită în conacul tău de pe stâncile din Kerry? Fără lumină electrică, fără apă curentă, fără niciun fel de aparate casnice? Să-ţi facă de mâncare într-o oală pusă pe foc? Probabil că îi vei reduce speranţa de viaţă la jumătate, dată fiind şi mâncarea nesănătoasă, dar, fireşte, sacrificăm orice pentru dragostea noastră.

— Ce ştii tu despre asta? se răsti Hoyt. Nu eşti capabil de iubire.

— O, aici te înşeli. Cei de o seamă cu mine iubesc, chiar profund, cu disperare. Unii dintre ei fără înţelepciune, şi aici avem o trăsătură comună. Aşadar, n-ai s-o iei înapoi cu tine, căci ai da dovadă de egoism. Iar tu eşti mult prea sfânt şi prea corect pentru asta. Şi, de asemenea, îţi place foarte mult să faci pe martirul. Aşa că ai s-o laşi aici să plângă după tine. Aş putea să mă amuz încercând s-o consolez un pic şi, ţinând seama de asemănarea dintre noi, pariez că ar accepta.

Lovitura îl făcu să sară înapoi, fără a-l doborî la pământ. Simţi gustul sângelui, arsura lui minunată şi îşi trecu dosul mâinii peste gura însângerată.

— Ei bine, aşteptam amândoi de mult momentul acesta. Aruncă sabia la o parte, aşa cum făcuse şi Hoyt. Hai să vedem care pe care.

Pumnul lui Cian se mişcă atât de repede încât prin aer nu se văzu decât umbra ştearsă a unei lovituri – dar care explodă cu mii de stele în faţa ochilor lui Hoyt. Şi din nasul lui începu să şiroiască sângele. Apoi se repeziră unul asupra altuia ca doi berbeci.

Cian încasă o lovitură în rinichi, urmată de o a doua care făcu să-i ţiuie urechile. Uitase că Hoyt ştie să se bată ca un diavol atunci când este provocat. Se lăsă în jos şi îl trimise pe Hoyt la pământ cu o lovitură aplicată înapoia genunchilor. Şi se trezi şi el în fund, când fratele lui îi seceră picioarele de sub el.

Ar fi putut să se ridice în picioare cât ai pocni din degete, dar i se înfierbântase sângele. Se rostogoliră pe jos, înjurând în timp ce ploaia îi uda până la piele. Coatele şi pumnii izbeau în carne, trosneau în oase.

Apoi Cian se dădu înapoi cu un sâsâit şi îşi dezveli colţii într-un rânjet. Hoyt văzu arsura de pe mâna lui Cian, de forma crucii pe care o purta el.

— Dracu' să te ia, mormăi Cian şi îşi supse locul ars care sângera. Se vede că ai nevoie de o armă ca să mă învingi.

— Naiba să te ia! Nu am nevoie decât de pumnii mei. Întinse mâna şi fu cât pe-aci să-i smulgă lanţul. Apoi lăsă mâna în jos, când îşi dădu seama ce prostie fusese pe cale să facă. E frumos ce facem, nu-i aşa? scuipă el cuvintele şi odată cu ele şi sânge. Foarte frumos. Ne încăierăm ca nişte şobolani şi ne lăsăm descoperiţi din toate părţile. Dacă ar fi fost cineva aici, până acum am fi fost morţi.

— Eu sunt deja mort – aşa că vorbeşte doar în numele tău.

— Nu asta este ceea ce-mi doresc, să fac schimb de pumni cu tine. Îşi păstrase ceva din atitudinea războinică de mai înainte. Nu serveşte la nimic.

— Dar m-am simţit bine.

Buzele umflate ale lui Hoyt se arcuiră şi se posomorî la faţă.

— Asta este purul adevăr. Şi foarte rău că a fost aşa.

— Ştiam eu că o să-ţi placă.

— Ai ştiut întotdeauna cum să te bagi pe sub pielea mea. Dacă nu putem fi fraţi, atunci ce suntem, Cian?

Cian se aşeză pe jos şi mângâie absent iarba şi petele de sânge de pe cămaşa lui.

— Dacă câştigi, peste câteva luni vei fi plecat. Sau am să te văd murind. Ştii câţi oameni am văzut murind?

— Dacă timpul este scurt, ar trebui să fie ceva mai important.

— Ce ştii tu despre timp? Se ridică în picioare. Vrei să ne plimbăm? Hai să mergem şi învaţă şi tu câte ceva despre timp.

Şi porni prin ploaia care cădea neîntrerupt, astfel că Hoyt fu nevoit să păşească alături de el.

— Şi pământul e tot în mâinile tale?

— Cea mai mare parte din el. O parte a fost vândut acum câteva sute de ani – şi o altă parte a fost luată de englezi în timpul unui război şi dată unui prieten al lui Cromwell.

— Cine este Cromwell?

— A fost. Un ticălos care şi-a petrecut o mare parte din timp şi a făcut eforturi considerabile ca să jefuiască şi să treacă prin foc Irlanda, spre desfătarea familiei regale britanice. Politică şi războaie – zeii, oamenii şi demonii se pare că se pot descurca şi fără ele. L-am convins pe unul dintre moştenitori să-mi vândă mie proprietatea. La un preţ foarte bun.

— L-ai convins? L-ai ucis!

— Şi ce dacă! spuse Cian plictisit. A fost de mult.

— Aşa ţi-ai dobândit bogăţia? Ucigând?

— Am avut la dispoziţie peste nouă sute de ani ca să-mi umplu vistieria şi am făcut acest lucru în mai multe feluri. Îmi plac banii şi mă pricep la finanţe.

— Da, aşa este!

— La început au fost nişte ani mai slabi. Vreo câteva decenii. Dar m-am descurcat. Am călătorit. Lumea este mare şi fascinantă şi mie îmi place să iau bucăţi din ea. Şi de aceea nu-mi pasă că Lilith vrea să instaureze aici un fel de Cromwell al ei.

— Dar trebuie să-ţi protejezi investiţia, spuse Hoyt.

— O protejez. Şi o voi proteja în continuare. Am câştigat prin trudă ceea ce am. Vorbesc curent cincisprezece limbi străine – este un avantaj considerabil pentru afaceri.

— Cincisprezece? Acum se simţea mai uşurat, după ce stătuseră de vorbă şi se plimbaseră împreună. Dar aveai dificultăţi şi cu latina!

— Am avut timp să învăţ şi să mă bucur de roadele învăţăturii. Acum îmi plac chiar foarte mult.

— Nu te înţeleg, Lilith ţi-a luat viaţa, caracterul uman!

— Şi mi-a dat eternitatea. Deşi nu-i sunt deosebit de recunoscător,

pentru că nu a făcut aceasta de dragul meu, nu văd ce rost ar avea să fiu furios pe ea o veşnicie. Existenţa mea este lungă şi asta este ceea ce aveţi tu şi cei de o seamă cu tine.

Făcu un gest larg către un cimitir.

— Câţiva ani şi după aceea nimic altceva decât praf şi ţărână.

Era o ruină de piatră năpădită de viţă sălbatică cu spini ascuţiţi şi bobiţe negre. Zidul din fund rămăsese în picioare şi se înălţa ca un vârf ascuţit. Pe el fuseseră sculptate figuri, ca un fel de cadru, pe care vremea le rosese între timp.

Printre crăpături îşi făceau loc câteva flori, ba chiar şi nişte mici tufişuri, grele acum de ploaie.

— O capelă! Mama spunea că vrea să construiască o capelă.

— Şi a fost construită, confirmă Cian. Asta este ceea ce a mai rămas din ea. Şi din ei şi din cei care au urmat după ei. Pietre, şi muşchi, şi buruieni.

Hoyt clătină din cap. Pietrele se afundaseră în pământ sau erau aşezate deasupra, pentru a marca locurile morţilor. Se duse acum printre ele, peste terenul denivelat, unde pământul fusese scos şi săpat de mai multe ori şi iarba înaltă era udă de ploaie.

La fel ca şi sculpturile de pe ruină, cuvintele săpate pe unele pietre erau şterse, dar încă se mai vedeau; câteva pietre funerare fuseseră acoperite în întregime cu muşchi şi iarbă. Unele nume se mai puteau citi; nume pe care nu le cunoştea. Michael Thomas McKenna, iubitul soţ al lui Alice. Plecat dintre noi pe 6 mai 1825. Şi Alice, care l-a urmat şase ani mai târziu. Şi copiii lor, dintre care unul părăsise lumea aceasta la numai câteva zile după ce se născuse.

Acest Thomas şi această Alice au trăit şi au murit cu câteva secole după ce se născuse el. Şi cu aproape două sute de ani înainte să vină el aici şi să le citească numele. Timpul era fluid, îşi spuse el, şi cei care trecuseră prin el atât de fragili!

Se vedeau cruci şi pietre rotunjite. Pe ici, pe colo, peste morminte creşteau grădini năpădite de buruieni ca şi când ar fi fost în grija unor stafii neglijente. Şi simţea aceste fantome la fiecare pas.

În spatele unei pietre nu mai înaltă decât genunchii lui, creştea o tufă de trandafiri cu flori mari şi grele. Petalele lor erau ca de catifea. Simţi o împunsătură în inimă, iar durerea i se răspândi în tot trupul. Ştia că se află în faţa mormântului mamei lui.

— Ea cum a murit?

— I s-a oprit inima. Aşa cum se moare de obicei.

— Cum poţi să fii atât de rece, chiar aici, chiar în momentul acesta? exclamă Hoyt strângând din pumni.

— Unii spun că durerea i-a oprit inima. Poate că aşa a fost. El s-a dus primul. Cian făcu un gest cu mâna către o altă piatră. L-a doborât o febră de echinocţiu, în toamna după… după ce am plecat eu. Ea l-a

urmat trei ani mai târziu.

— Şi surorile noastre?

— Sunt aici, sunt toate aici. Arătă spre un grup de pietre. Şi generaţiile care au urmat după ele – oricum, cele care au rămas în Clare. A fost foamete mare şi pământul s-a pustiit. Au murit cu zecile, ca muştele, alţii au fugit în America, în Australia sau în Anglia, ca să nu mai rămână aici. Aici era numai suferinţă, durere, molimă şi jafuri. Moarte.

— Nola?

Pentru o clipă, Cian nu spuse nimic, apoi continuă pe un ton voit nepăsător:

— A trăit peste şaizeci de ani. A fost o viaţă lungă pentru o femeie la vremea aceea. A avut cinci copii. Sau, poate, şase.

— A fost fericită?

— De unde să ştiu eu? spuse Cian nerăbdător. Nu am mai vorbit niciodată cu ea. Nu eram bine-venit în casa pe care o posed acum. De ce să fi fost?

— A spus că o să mă întorc.

— Aha, ei bine, te-ai întors, nu-i aşa?

Acum Hoyt era cel care vorbea pe un ton glacial.

— Nu văd mormântul meu. Dacă mă întorc, o să fie aici? Şi se va schimba ceea ce este aici?

— Ăsta e paradoxul! Cine poate şti? Oricum, ai dispărut, sau aşa se spune. Sunt aşa de multe versiuni. Hoyt din Clare – deşi şi Kerry te revendică. Nu eşti glorificat ca un zeu şi nici măcar n-ai dobândit faima lui Merlin, dar figurezi în câteva ghiduri. Iar cercul de piatră din nord, cel pe care l-ai folosit cândva, ţi se atribuie ţie acum şi se numeşte Dansul lui Hoyt.

Hoyt nu ştia dacă să se simtă jenat sau măgulit.

— Acela e Dansul Zeilor şi a fost numit aşa cu mult înaintea mea.

— Aşa dispare adevărul, îndeosebi atunci când fantezia este mai bogată. Mai ţii minte peşterile de sub stânci unde m-ai aruncat în mare? Se spune că zaci acolo, îngropat adânc sub stâncă, vegheat de zâne sub pământul unde ai stat să chemi fulgerul şi vântul.

— Prostii!

— O încercare amuzantă de a crea o legendă.

Un timp nu spuseră nimic, ci stătură acolo, doi bărbaţi de o asemănare fizică izbitoare, în lumea ploioasă a celor morţi.

— Dacă aş fi venit cu tine în seara aceea, aşa cum m-ai rugat, dacă aş fi mers călare cu tine ca să ne oprim aşa cum spuneai la cârciuma din sat, să bem ceva…

Hoyt simţi cum i se usucă gâtlejul când îşi aminti.

— Dar eu mă gândeam că am de lucru şi voiam să fiu singur. Nu aveam chef nici măcar de compania ta. Dacă aş fi mers atunci cu tine,

nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Cian îşi scutură părul din care picura apa.

— Iei asupra ta foarte multe lucruri? Dar aşa ai făcut întotdeauna. Dacă ai fi mers şi tu, foarte probabil că Lilith ne-ar fi luat pe amândoi – şi atunci, ai dreptate, nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate acestea.

Ceea ce văzu pe chipul lui Hoyt îl înfurie din nou.

— Ţi-am cerut eu să te simţi vinovat? Nu erai dădaca mea nici atunci, după cum nu eşti nici acum. Stau aici aşa cum am stat cu secole în urmă şi am avut ghinionul – sau poate că am făcut prostia – să te las să mă târăşti în aventura asta, când risc la modul cel mai serios să mă aleg cu vreo ţepuşă în inimă, dar voi sta aici şi peste alte câteva secole. Iar tu, Hoyt, vei fi hrană pentru viermi. Aşadar, cui i-a zâmbit, de fapt, destinul?

— Ce înseamnă puterea mea dacă nu pot schimba o singură noapte, un singur moment? Aş veni cu tine. Aş muri pentru tine.

Cian scutură brusc capul şi în ochi i se citea aceeaşi înfierbântare care îl dominase în timpul luptei.

— Nu da vina pe mine pentru moartea ta sau pentru regretele tale.

Dar Hoyt nu ripostă cu aceeaşi furie.

— Şi tu ai fi murit pentru mine. Pentru oricare dintre ei. Întinse mâna arătând spre toate mormintele.

— Cândva.

— Eşti jumătatea mea. Nimic din ceea ce eşti şi nimic din ceea ce a fost nu poate schimba lucrul acesta. Şi o ştii la fel de bine ca mine. Este mai mult decât sânge, mai mult decât carne şi oase. Sub toate acestea suntem ceea ce am fost întotdeauna.

— Eu nu pot exista în această lume şi să simt asta. Acum chipul şi vocea lui exprimau emoţia. Nu pot să jelesc pentru ceea ce sunt şi nici pentru tine. Şi nici pentru ei. Şi să te ia naiba că m-ai adus înapoi aici.

— Te iubesc. Iubirea este adânc înrădăcinată în mine.

— Ceea ce iubeşti tu nu mai există.

Nu, îşi spuse Hoyt, se uita chiar în inima iubirii lui. O putea vedea şi în trandafirii pe care fratele lui îi plantase pe mormântul mamei lor.

— Stai aici, cu mine şi cu spiritele familiei noastre. Nu eşti chiar aşa de schimbat, Cian, căci nu ai fi făcut asta. Atinse petalele trandafirilor. Nu ai fi putut s-o faci.

Ochii lui Cian păreau fără vârstă, marcat de chinurile îndurate de-a lungul secolelor.

Hoyt mişcă mâna, petalele trandafirilor se scuturară şi se împrăştiară pe mormântul mamei lor.

— Ajunge!

Cian privi în jos la mâna pe care i-o întindea Hoyt. Oftă adânc.

— Ei bine, să ne ia naiba pe amândoi, spuse el şi strânse mâna

fratelui său. Am stat destul de mult afară, nu are rost să sfidăm destinul. Şi vreau să mă duc la culcare.

Porniră înapoi pe acelaşi drum pe care veniseră.

— Îţi este dor de soare? întrebă Hoyt. Să te plimbi prin soare, să-l simţi pe faţă?

— S-a descoperit că provoacă cancerul de piele.

— Hm! Hoyt se gândi o clipă. Totuşi, căldura lui într-o dimineaţă de vară!

— Nu mă gândesc la el. Mie îmi place noaptea.

Poate că nu era momentul să-i ceară lui Cian să-i permită un mic experiment cu prelevare de sânge.

— În ce constau afacerile tale? Şi cum te distrezi?

— Fac tot ce-mi place. Îmi place să lucrez; munca îţi dă satisfacţie. Şi face ca jocul să fie şi mai captivant. Şi nu pot să recuperez câteva secole într-o plimbare de dimineaţă prin ploaie, chiar dacă aş dori. Îşi lăsă sabia pe umăr. Dar s-ar putea să mori din cauza asta, aşa că scuteşte-mă de alte întrebări.

— Sunt făcut dintr-un aluat mai puternic, spuse Hoyt vesel acum, aşa cum ţi-am dovedit când ţi-am strivit faţa nu demult. Ai o vânătaie de toată frumuseţea pe maxilar.

— Dar va dispărea mai repede decât a ta, asta dacă nu intervine din nou vrăjitoarea ta. În orice caz, eu m-am abţinut!

— Aiurea!

Umbrele care îl copleşiseră atunci când vizitase cimitirul începură să se împrăştie.

— Dacă aş fi dat în tine cu toată puterea mea, acum ţi-am fi săpat deja mormântul.

— Atunci hai s-o luăm de la început.

Cian îi aruncă lui Hoyt o privire piezişă. Amintirile, plăcerile refulate atâta timp ieşeau din nou la suprafaţă.

— Altă dată. Şi după ce am să te tăbăcesc bine, n-ai să mai poţi să te giugiuleşti cu roşcata.

— Mi-a fost dor de tine, zâmbi Hoyt.

Cian pornise deja spre casa care se vedea printre copaci.

— Necazul naibii este că şi mie mi-a fost dor.

14

Înarmată cu arcul şi cu o săgeată gata pregătită, Glenna stătea de pază de la fereastra din turn. Era conştientă de faptul că avea foarte puţină experienţă în mânuirea acelui gen de armă şi că felul în care ţintea lăsa de dorit. Dar nu putea să stea pur şi simplu acolo, neînarmată şi frângându-şi mâinile ca o femeiuşcă neajutorată. Dacă ar ieşi soarele, n-ar mai avea de ce să-şi facă griji. Mai mult chiar, îşi spuse ea sâsâind uşor, dacă fraţii McKenna nu ar fi plecat la plimbare – evident, ca să se bată departe de văzul lumii – nu ar fi avut acum în minte imaginile celor doi fraţi sfârtecaţi în bucăţele de o haită de vampiri.

Haită? Turmă? Bandă?

Dar ce contează? Aveau colţi şi erau răi.

Unde plecaseră? Şi de ce stăteau afară, expuşi tuturor pericolelor, atâta timp?

Poate că haita/turma/banda îi făcuse deja bucăţele şi târa trupurile lor mutilate în… A, nu, Dumnezeule, îşi dorea să poată opri filmul acela din capul ei măcar pentru cinci minute. Cele mai multe femei trebuiau să-şi facă griji pentru bărbaţii lor ca nu cumva să se îmbete sau să fie călcaţi de o maşină. Dar nu, ea trebuise să se încurce cu un tip aflat în război cu nişte creaturi care îţi sug sângele. De ce nu se putuse îndrăgosti de un contabil drăguţ sau de un agent de bursă?

Se gândise să-şi folosească globul de cristal ca să-i caute. Dar i se păruse… indiscret, decise ea. Şi nepoliticos. Însă dacă nu se întorceau în zece minute, avea de gând să le dea naibii de bune maniere şi să-i găsească.

Nu se gândise foarte bine la tulburarea afectivă prin care trecea Hoyt, de ce îi era dor şi ce risca. Mai mult decât noi, ceilalţi, decise ea. Era la mii de kilometri de familia ei, dar nu la sute de ani. El se afla în casa în care crescuse, dar nu mai era căminul lui. Şi fiecare zi şi fiecare oră îi aduceau aminte de asta.

Suferise când adusese înapoi grădina cu ierburi de leac a mamei lui. Ar fi trebuit să se gândească şi la asta. Să-şi fi ţinut mai bine gura şi să nu mai vorbească despre ceea ce îi trebuia şi ce dorea. Să fi făcut naibii o listă şi să se fi dus la cumpărături. Aruncă o privire către câteva dintre ierburile pe care le legase deja şi le pusese la uscat. Lucruri mărunte, lucruri de zi cu zi, dar care puteau provoca atâta suferinţă.

Şi acum Hoyt era undeva acolo, afară, în ploaie, cu fratele lui. Vampirul!

Nu credea că Cian îl va ataca pe Hoyt – sau nu voia să creadă. Dar dacă Cian era suficient de furios, dacă era înfierbântat la maximum, oare va putea să-şi controleze impulsurile fireşti?

Nu cunoştea răspunsul la întrebare.

În plus, nimeni nu ştia dacă forţele lui Lilith nu erau afară şi peste tot, pândind o altă şansă. Probabil că n-avea rost să fie îngrijorată. Erau doi bărbaţi cu puteri considerabile, care cunoşteau ţinutul. Niciunul dintre ei nu depindea numai de săbii şi pumnale. Hoyt era înarmat şi purta una dintre crucile vrăjite, aşa că nu putea fi considerat lipsit de apărare. Şi faptul că erau amândoi afară şi se plimbau nestingheriţi dovedea ceva, nu-i aşa? Dovedea că aveau o deplină libertate de mişcare. Nimeni altcineva nu era îngrijorat. Moira se dusese înapoi în bibliotecă şi studia. Larkin şi King erau în sala de antrenament şi făceau inventarul armelor. Mai mult ca sigur că îşi făcea griji degeaba.

Dar unde naiba erau?

În timp ce scruta zarea, percepu o mişcare. Desluşi o umbră în întuneric. Puse mâna pe arc, porunci degetelor să nu mai tremure şi se poziţionă în dreptul ferestrei înguste.

— Respiră, îşi spuse ea. Respiră! Inspiră! Expiră!

Scoase un oftat de uşurare când îl văzu pe Hoyt, alături de Cian. Se plimbau alene, cu apa şiroind pe ei, ca şi când ar fi avut tot timpul din lume şi nicio grijă pe capul lor. Pe măsură ce se apropiau, sprâncenele ei se încruntau tot mai mult. Ce era cu sângele acela care se uscase pe cămaşa lui Hoyt şi vânătaia aia proaspătă care se întindea sub ochiul lui drept?

Se aplecă şi se lovi de pervazul de piatră. Iar săgeata porni din arc cu un zbârnâit prevestitor de moarte. Scoase un ţipăt ascuţit. Mai târziu se detestă pentru el, dar strigătul femeiesc de disperare îi ţâşnise singur din gât când săgeata spintecă aerul.

Şi ateriză, la numai câţiva centimetri de vârful ghetei lui Hoyt.

Săbiile le ţâşniră din teacă în aceeaşi clipă şi se răsuciră imediat spate în spate. În alte condiţii, ar fi admirat sincronizarea mişcării, graţia şi ritmul, ca ale unui dans. Dar atunci era cuprinsă de groază.

— Iartă-mă! Iartă-mă! Se aplecă mai mult în afară şi făcu semn cu braţul. Eu am fost. Am tras fără să vreau. Voiam să… La naiba! Vin jos!

Lăsă arma acolo unde era şi îşi jură să exerseze o oră întreagă înainte să mai tragă în altceva decât în ţinta de antrenament. Înainte să pornească în fugă, auzi sunetul inconfundabil al unui râset bărbătesc. O privire rapidă îi confirmă că acesta îi aparţinea lui Cian, care hohotea, incapabil să se mai stăpânească. Hoyt stătea pur şi simplu în loc şi se uita spre fereastră.

În timp ce ea zbura în jos pe scări, Larkin ieşi din sala de

antrenament.

— Avem probleme?

— Nu, nu! Totul este în ordine. Nu s-a întâmplat nimic.

Simţea deja cum îi năvăleşte sângele în obraji de ruşine în timp ce ajungea la etajul principal.

Cei doi intrau pe uşa principală, scuturându-se ca nişte câini uzi în timp ce ea sprinta pe ultimele trepte.

— Îmi pare rău! Îmi pare aşa de rău!

— Să-mi aduci aminte să nu te enervez, Roşcato! spuse Cian dezinvolt. S-ar putea să mă ţinteşti în inimă şi să mă nimereşti, de fapt, între picioare.

— Stăteam de pază şi probabil că am tras din greşeală. Ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă n-aţi fi fost plecaţi amândoi aşa de mult timp şi nu mi-aş fi făcut griji pentru voi.

— Asta este ceea ce îmi place mie la femei. Cian îl bătu pe umăr pe fratele lui. Este cât pe-aci să te omoare dar, în final, te scoate pe tine vinovat. Îţi urez noroc! Mă duc la culcare.

— Trebuie să văd unde eşti rănit.

— Nu mă mai cicăli atâta!

— Ce s-a întâmplat? Aţi fost atacaţi? Îţi curge sânge din gură. Şi ţie la fel, îi spuse ea lui Hoyt. Şi ţi s-a umflat ochiul atât de tare încât aproape că nu-l mai poţi deschide.

— Nu, nu ne-a atacat nimeni. În vocea lui se simţea o undă de exasperare. Asta până când ai fost pe punctul să mă împungi tu în picior.

— Dar aveţi feţele tumefiate şi hainele murdare… Şi sfâşiate! Dintr-odată înţelese, când văzu expresia de pe chipurile lor şi apoi, avea şi ea un frate.

— V-aţi bătut? Voi între voi?

— El a dat primul.

Îi aruncă o privire lui Cian care ar fi spart şi piatra.

— Da, foarte bine, minunat, nu-i aşa? N-am mai trecut şi ieri prin toate astea? N-am mai discutat cât de destructive sunt bătăile între noi?

— Probabil că acum ne va trimite la culcare fără desert.

— Nu mai face pe deşteptul cu mine! Înfipse un deget în pieptul lui Cian. Eu stau aici moartă de îngrijorare şi voi doi hălăduiţi pe afară şi vă luaţi la trântă ca doi căţelandri proşti.

— A fost cât pe-aci să-mi înfigi o săgeată în picior, îi aminti Hoyt. Cred că suntem chit în ceea ce priveşte comportamentul prostesc pe ziua de azi.

Glenna scoase un şuierat.

— Înapoi la bucătărie, amândoi! Trebuie să fac ceva cu tăieturile şi vânătăile astea. Iarăşi!

— Eu am patul meu, spuse Cian.

— Amândoi! Acum! Nu e cazul să mă supăraţi în momentul acesta.

În timp ce Glenna se îndepărta, Cian îşi trecu uşor un deget peste buza ruptă.

— A trecut ceva timp, dar nu-mi amintesc ca tu să fi avut o înclinaţie deosebită pentru femeile cu atitudine de şef.

— N-am avut, asta era înainte. Dar le înţeleg destul de bine ca să-mi dau seama că e mai înţelept s-o lăsăm să facă cum vrea ea în privinţa asta. Şi adevărul este că mă doare ochiul.

Când intrară, Glenna aşeza pe masă lucrurile de care avea nevoie. Pusese ceainicul să fiarbă şi îşi suflecase mânecile.

— Vrei sânge? îl întrebă ea pe Cian cu suficientă răceală în glas ca să-l facă să-şi dreagă vocea.

Îl uimea faptul că se simţea întristat. Era un sentiment pe care nu-l mai simţise… ei bine, de prea multă vreme ca să-şi mai amintească. N-ar fi trebuit să trăiască aşa de aproape de fiinţele umane.

— O să-mi fie de-ajuns ceaiul pe care îl faci, mulţumesc.

— Scoate-ţi cămaşa!

Avea pe vârful limbii un comentariu sarcastic, Glenna parcă îl şi auzea. Dar se dovedi a fi un bărbat înţelept şi îl înghiţi. Îşi scoase cămaşa şi se aşeză.

— Uitasem de arsuri. Hoyt le examină acum. Nu se mai vedeau băşici şi căpătaseră o culoare urâtă, roşie. Dacă mi-aş fi amintit, te-aş fi lovit cu mai multă forţă în piept, spuse el şi se aşeză în faţa lui Cian.

— Tipic, zise Glenna mai mult pentru sine.

— Nu te mai lupţi aşa cum obişnuiai. Acum îţi foloseşti mai mult picioarele şi coatele. Iar Hoyt mai simţea şi acum efectul lor dureros. Şi mai este şi saltul acela în sus de la pământ.

— Artele marţiale. Am centură neagră la mai multe din ele. Statut de maestru, explică Cian. Trebuie să te antrenezi mai mult.

— Aşa voi face, spuse Hoyt, frecându-şi coastele.

Deveniseră dintr-odată prieteni? se întrebă Glenna. Ce îi făcea pe bărbaţi să decidă să devină prieteni după ce îşi zdrobiseră unul altuia faţa?

Turnă apă fierbinte în vas şi se apropie de masă cu unsoarea.

— Aş fi spus că e nevoie de trei săptămâni ca să se vindece complet, ţinând seama de întinderea arsurilor. Se aşeză jos şi îşi întinse unsoarea pe degete. Dar trebuie să fac o corecţie: trei zile.

— Şi noi ne rănim şi chiar grav. Dar dacă nu este o rană mortală, ne vindecăm destul de repede.

— Norocul tău, mai ales că mai ai şi o mulţime de vânătăi frumoase asortate cu arsurile. Dar nu vă regeneraţi, continuă ea în timp ce aplica unsoarea. De exemplu, dacă să zicem că vi se taie un braţ, acesta nu mai creşte la loc.

— Este o imagine tristă şi interesantă. Nu. N-am auzit niciodată să se întâmple aşa ceva.

— Aşadar, dacă nu nimerim inima, putem să ne mulţumim cu un membru.

Se duse la chiuvetă să-şi spele unsoarea de pe mâini şi făcu cataplasme reci pentru vânătăi.

— Ţine! îi întinse una lui Hoyt. Pune-ţi-o pe ochi.

Hoyt o mirosi, apoi se supuse.

— N-ar fi trebuit să-ţi faci griji.

— Tactică greşită, făcu Cian. Ar fi fost mai înţelept să spui: O, iubirea mea, ne pare rău că ţi-am provocat îngrijorare. Suntem nişte egoişti lipsiţi de sentimente, ar trebui să fim biciuiţi pentru asta. Sperăm că ne vei ierta.

— Şi după aceea să-i sărut picioarele, aşa presupun.

— De fapt, fundul. Pupatul în fund este o tradiţie veche de când lumea. Trebuie să ai răbdare cu el, Glenna. Hoyt încă mai are multe de învăţat.

Le aduse ceai, apoi îi luă pe amândoi prin surprindere când puse o mână pe obrazul lui Cian.

— Şi vrei să-l înveţi cum să se poarte cu o femeie modernă?

— Păi, e cam jalnic, bietul băiat!

Buzele ei se arcuiră, lăsă capul în jos şi îl sărută uşor pe Cian pe gură.

— Atunci te-am iertat. Bea-ţi ceaiul.

— Aşa uşor? se plânse Hoyt. Primeşte o bătaie încurajatoare pe obraz şi, pe deasupra, şi un sărut? Dar nu pe el a fost cât pe-aci să-l nimereşti cu săgeata!

— Femeile sunt un permanent mister, spuse Cian calm. Şi una dintre minunile lumii. Iau cu mine ideea asta. Se ridică în picioare. Aş dori nişte haine uscate.

— Bea tot. Glenna vorbi fără să se întoarcă şi luă o altă sticlă. O să te ajute.

— Aşa o să fac. Să-mi spui dacă învaţă destul de repede ca să te declari satisfăcută. Nu m-ar deranja să devin a doua alegere.

— Aşa e el, îi spuse Hoyt după ce Cian părăsi încăperea. Îi place să tachineze.

— Ştiu. Aşadar, sunteţi din nou prieteni după ce v-aţi umplut de sânge unul pe altul.

— E adevărat că eu am dat primul. I-am vorbit despre mama noastră, despre grădină, iar el a rămas nepăsător. Deşi îmi dădeam seama că nu este aşa de nepăsător… l-am certat şi… După aceea m-a dus să-mi arate unde sunt îngropaţi cei din familia noastră. Şi acolo ne-am încăierat.

Glenna se întoarse acum şi mila pe care o simţea în inimă i se citea

în ochi.

— Probabil că a fost greu pentru amândoi să staţi acolo.

— Acum înţeleg mai bine că, în timp ce noi stăm aici, ei nu mai sunt. Înainte nu mi se părea ceva real.

Glenna se apropie de el şi îi puse tinctura pe vânătăi.

— Şi pentru el a fost greu să trăiască toţi aceşti ani fără niciun fel de familie. Un alt act de cruzime faţă de el, dar şi faţă de toţi ceilalţi. La asta nu ne gândim atunci când vorbim despre război şi despre distrugerea lor. Cândva au fost şi ei oameni, exact la fel ca Cian.

— Dar vor să ne ucidă, Glenna. Pe toţi cei ca noi, cu o inimă în piept.

— Ştiu, ştiu. Ceva a stors umanitarismul din ei. Dar cândva au fost şi ei oameni, Hoyt, cu familii, cu iubiţi, cu speranţe. La asta nu ne gândim. Poate că depăşeşte puterea noastră de închipuire.

Îşi dădu părul la o parte de pe faţă. Un contabil drăguţ, se gândi ea din nou. Un agent de bursă. Ce ridicol, ce banal! Avea în faţa ei un om uimitor.

— Cred că soarta l-a adus pe Cian aici ca să înţelegem cât de important este ceea ce facem. Dar totul are un preţ.

Glenna făcu un pas înapoi.

— Cred că e destul. Încearcă să nu mai intri cu faţa în niciun pumn! Dădu să se întoarcă, dar el o apucă de mână şi se ridică în picioare în timp ce o trăgea spre el. Buzele lor se uniră într-un sărut plin de tandreţe.

— Cred că soarta te-a adus pe tine aici, Glenna, ca să mă ajuţi să înţeleg că nu este vorba numai despre moarte, şi sânge, şi violenţă. Mai există pe lume şi frumuseţe şi blândeţe. Şi eu le am. Îşi înfăşură braţele în jurul ei. Le am aici.

Se lăsă răsfăţată, cu capul odihnindu-se pe umărul lui. Ar fi vrut să-l întrebe ce vor mai avea când se va termina totul, dar ştia că este important, chiar esenţial, să ia flecare zi aşa cum este.

— Avem de lucru. Glenna se trase înapoi. Am câteva idei legate de crearea unei zone de siguranţă în jurul casei. O zonă de protecţie în care să ne putem mişca liber. Şi cred că Larkin are dreptate când spune să trimitem iscoade. Dacă putem să ajungem în timpul zilei până la peşteri, e posibil să descoperim ceva. Poate chiar să punem şi capcane.

— Văd că îţi merge mintea tot timpul.

— N-am încotro. Dacă mă gândesc, dacă fac ceva, nu mai sunt aşa de înspăimântată.

— Atunci, la treabă!

— Ar putea să ne ajute şi Moira după ce începem, adăugă Glenna când ieşiră din bucătărie. Citeşte tot ce-i cade în mână, aşa că este o sursă admirabilă de date şi informaţii, îi explică ea. Şi are şi anumite

puteri. Sunt rudimentare şi neexersate, dar există.

În timp ce Glenna şi Hoyt se închideau în turn şi casa era cufundată în linişte, Moira se concentra asupra volumului despre istoria demonilor. Era fascinant, îşi spuse ea. Aşa de multe teorii şi legende diferite. Considera că este de datoria ei să le separe de adevăr. Probabil că pe unele din ele le ştia şi Cian, conchise ea. Secolele lui de existenţă îi lăsaseră mult timp pentru învăţătură. Şi un om care umplea o astfel de încăpere cu cărţi respecta ştiinţa şi cunoaşterea. Dar încă nu era dispusă să-l întrebe pe el – nu ştia dacă va fi vreodată.

Dacă se deosebea de creaturile despre care citise, cele care aveau nevoie de sânge de om în flecare noapte şi erau însetate nu numai să bea sânge, dar şi să omoare – atunci el ce era? Acum se pregătea să pornească la război împotriva celor de o seamă cu el şi Moira nu înţelegea. Trebuia să afle mai multe despre felul în care luptau, despre Cian, despre toţi ceilalţi. Cum poţi să înţelegi şi apoi să ai încredere în ceea ce nu cunoşti?

Îşi făcuse numeroase însemnări pe hârtia pe care o găsise într-unul din sertarele biroului mare. Îi plăcea hârtia şi instrumentul de scris. Stiloul, se corectă ea, care ţinea cerneala într-un tub. Se întreba dacă ar putea să ia pe furiş câteva foi de hârtie şi stilouri să le ducă înapoi, în Geall. Închise ochii. Îi era dor de casă, şi dorul acesta semăna cu o durere constantă în pântec. Îşi scrisese testamentul, sigilase hârtia şi o va lăsa printre lucrurile ei, ca să-l găsească Larkin în caz că se întâmpla ca ea să moară. Dacă murea pe aici, voia ca trupul ei să fie dus înapoi şi înmormântat în Geall.

Continuă să scrie în timp ce gândurile i se învălmăşeau în cap. Era unul care nu-i dădea deloc pace. Va trebui să găsească o modalitate s-o întrebe pe Glenna dacă se putea face – dacă vor fi de acord şi ceilalţi. Exista oare vreo posibilitate să se închidă definitiv portalul, să se sigileze poarta către Geall? oftă şi se uită pe fereastră. Oare acum ploua şi în Geall sau soarele lumina mormântul mamei ei? Auzi zgomotul unor paşi care se apropiau şi îşi plimbă degetele pe mânerul pumnalului. Le lăsă în jos când îşi făcu apariţia King. Din motive pe care nu şi le putea explica, în prezenţa lui se simţea mai puţin stânjenită decât cu ceilalţi.

— Ai ceva împotriva scaunelor, Micuţo?

Strânse din buze. Îi plăcea modul în care se rostogoleau cuvintele din el, ca nişte bolovani.

— Nu, dar îmi place să stau pe podea. Trebuie să ne antrenăm din nou?

— Nu, facem o pauză. Se aşează pe un fotoliu mare cu o cană de cafea în mână. Larkin poate să se antreneze la nesfârşit. Chiar acum execută tot felul de „kata“.

— Îmi place. Parcă dansezi.

— Dacă dansezi cu un vampir, ai grijă să fii tu cea care conduci.

Moira întoarse încet pagina cărţii.

— Hoyt şi Cian s-au bătut.

— O, da? facu King şi sorbi din cană. Şi cine a câştigat?

— Cred că niciunul. I-am văzut când se întorceau şi, judecând după feţele lor şi după felul cum şchiopătau, cred că scorul a fost egal.

— De unde ştii că s-au luptat unul cu altul? Poate că au fost atacaţi!

— Nu. Îşi trecu degetul pe un şir de cuvinte. Am auzit anumite lucruri.

— Ai urechi cam lungi, Micuţo!

— Aşa spunea şi mama. Dar au făcut pace, vreau să zic, Hoyt şi fratele lui.

— Asta elimină o complicaţie – numai să dureze.

Dată fiind personalitatea lor, King îşi imagina că un armistiţiu între cei doi fraţi nu avea o speranţă de viaţă mai mare decât o efemeridă.

— Ce speri să găseşti în cărţile alea?

— Totul. Mai devreme sau mai târziu. Ştii cum a apărut primul vampir? Există diverse versiuni în cărţi.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Eu da. Potrivit uneia din variante a fost vorba de o poveste de dragoste. Cu mult timp în urmă, pe când lumea era încă tânără, demonii au început să moară. Înainte de asta, cu mult înainte, erau mai numeroşi. Mulţimi de demoni care străbăteau lumea. Dar omul a devenit tot mai puternic şi mai inteligent, şi vremea demonilor a trecut.

Lui King îi plăceau poveştile, aşa că se aşeză mai comod.

— Un fel de evoluţie.

— Da, o schimbare. Mulţi demoni au plecat în lumea subpământeană, ca să se ascundă sau să doarmă. Pe atunci era mai multă magie, pentru că oamenii nu-i întorseseră spatele. Oamenii şi zânele au făurit o alianţă ca să lupte împotriva demonilor, ca să-i alunge sub pământ o dată pentru totdeauna. Unul dintre ei fusese otrăvit şi murea încet. Iubea o femeie muritoare, iar acest lucru era interzis chiar şi în lumea demonilor.

— Aşadar, oamenii nu deţin monopolul exclusiv al bigotismului. Continuă, spuse King când Moira făcu o pauză.

— Aşadar, demonul muribund a luat-o pe femeia pământeană din casa ei. Era obsedat de ea şi nu-şi mai dorea decât să se împreuneze cu ea înainte să moară.

— Nu se deosebea prea mult de oameni în această privinţă.

— Cred că toate fiinţele vii tânjesc după iubire şi plăcere. Iar acest act fizic reprezintă viaţa.

— Iar bărbaţii vor să se uşureze.

Moira îşi pierdu şirul.

— Să se uşureze de ce?

Fu cât pe-aci să verse cafeaua şi se înecă. Făcu un semn din mână în timp ce izbucni în râs.

— Nu mă lua în seamă. Termină povestea!

— A!… Ei bine, a luat-o în adâncul pădurii şi şi-a făcut plăcerea cu ea, iar ei, ca o femeie vrăjită, i-a plăcut atingerea lui. Şi pentru a-l salva, i-a oferit sângele ei. Aşa că a fost muşcată şi apoi a băut şi ea sângele lui, căci şi acesta era un altfel de împreunare. A murit odată cu el, dar nu a încetat să existe. Şi a devenit ceea ce numim noi acum vampir.

— Un demon al iubirii.

— Da, aşa cred. Ca să se răzbune pe bărbaţi, a început să-i vâneze, s-a hrănit cu sângele lor şi i-a transformat în vampiri ca să fie mai mulţi la fel ca ea. Dar tot mai jelea după iubitul ei demon şi s-a sinucis cu lumina soarelui.

— Nu e chiar ca *Romeo şi Julieta,* nu-i aşa?

— O piesă de teatru. Am văzut cartea acolo, pe raft. Dar n-am citit-o încă.

Ar fi durat ani de zile ca să citească toate cărţile din camera asta, îşi spuse ea, jucându-se cu capătul cozii.

— Dar am mai citit şi o altă poveste despre vampiri. Este vorba despre un demon, care înnebunise din cauza unui descântec chiar mai cumplit decât el şi era tot mai însetat de sânge. Bea mereu sânge şi, cu cât bea mai mult, cu atât devenea mai furios. A murit după ce şi-a amestecat sângele lui cu un muritor, iar muritorul a devenit vampir.

— Cred că preferi prima versiune.

— Nu, prefer adevărul şi cred că a doua variantă este mai aproape de adevăr. Ce femeie muritoare ar putea iubi un demon?

— Ai dus o viaţă izolată acolo, în lumea ta? În lumea de unde vin eu, oamenii se îndrăgostesc mereu de fel de fel de monştri – sau ceea ce alţii consideră monştri. Dragostea nu ţine seama de logică, Micuţo. E dragoste şi gata.

Moira îşi aruncă coada pe spate şi ridică din umeri.

— Ei bine, dacă am să mă îndrăgostesc, n-am să fiu aşa de proastă.

— Sper să mai fiu şi eu prin preajmă ca să te văd cum îţi înghiţi cuvintele.

Închise cartea şi întinse picioarele.

— Iubeşti pe cineva?

— O femeie? Am fost mai apropiat de câte una de câteva ori şi de aceea ştiu că n-am ajuns până la ţintă.

— De unde ştii?

— Când ajungi la ţintă, Micuţo, eşti terminat. Dar este amuzant drumul până acolo. Trebuie să fie o femeie specială ca să treacă peste

asta.

Bătu cu degetul în faţa lui.

— Mie îmi place faţa ta. Este aşa de mare şi neagră!

King râse atât de tare încât fu cât pe-aci să verse cafeaua.

— Aici ai nimerit-o!

— Şi eşti puternic. Vorbeşti frumos şi ştii să găteşti. Eşti loial faţă de prieteni.

Faţa mare şi neagră se îmblânzi.

— Vrei să faci cerere pentru postul de iubită a vieţii mele?

— Cred că nu sunt lumina ochilor tăi, zâmbi ea relaxată. Dacă voi fi regină, va trebui să mă căsătoresc într-o zi. Să fac copii. Sper că nu va fi numai o datorie, ci că voi descoperi ceea ce a găsit mama mea la tata. De fapt, ce au găsit unul la altul. Vreau să fie puternic şi credincios.

— Şi chipeş.

Ridică din umeri, pentru că şi ea spera la fel.

— Femeile de aici sunt sensibile la frumuseţea bărbaţilor?

— Nu pot să-ţi spun, dar cred că aşa s-ar părea. Tipii care arată ca Cian trebuie să se apere cu băţul de ele.

— Atunci de ce este singur?

— Bună întrebare, spuse el studiind-o peste marginea cănii.

— Cum l-ai cunoscut?

— Mi-a salvat viaţa.

Moira îşi cuprinse picioarele cu braţele şi se instală comod. Puţine lucruri îi plăceau mai mult decât poveştile.

— Cum?

— Eram unde nu trebuie la momentul nepotrivit, în cartierul de est din Los Angeles. Sorbi din nou din cafea şi ridică dintr-un umăr. Vezi tu, tatăl meu a murit înainte să mă nasc eu, iar mama mea avea ceea ce numim noi o mică problemă cu substanţele interzise. O supradoză. A luat prea mult dintr-o porcărie.

— A murit, spuse ea cuprinsă de tristeţe pentru el. Îmi pare rău.

— O alegere proastă, ghinion. Trebuie să te împaci cu ideea că unii oameni vin pe lume numai ca să-şi arunce viaţa la gunoi. Ea era unul dintre aceştia. Aşa că am ajuns în stradă şi făceam ce puteam ca să mă ţin cât mai departe de braţul legii. Mă duceam în locul acela pe care îl cunoşteam. Căutam un loc unde să dorm peste noapte.

— Nu aveai casă!

— Aveam strada. Câţiva indivizi stăteau acolo fără treabă, probabil aşteptau ceva. Şi eu am fost obraznic. Trebuia să trec pe lângă ei ca să ajung unde doream. Apoi s-au năpustit nişte maşini şi s-au auzit claxoane. Un fel de ambuscadă, spuse el. Eu am fost prins la mijloc. Un glonţ mi-a trecut pe deasupra capului. Mai veneau şi altele şi ştiam că sunt deja un om mort. Cineva m-a înhăţat şi m-a tras la o parte.

Lucrurile au început să se înceţoşeze, dar simţeam că parcă zbor. Apoi m-am trezit în alt loc.

— Ce loc?

— O cameră elegantă de hotel. Nu mai văzusem aşa ceva decât în filme. Îşi încrucişă picioarele încălţate în ghete grele în timp ce îşi amintea. Nişte paturi uriaşe, suficient de mari pentru zece persoane şi eu stăteam pe unul din ele. Mă durea capul ca naiba, şi aşa mi-am dat seama că nu sunt mort şi n-am ajuns în rai. Şi atunci a ieşit din baie. Îşi scosese cămaşa şi avea un bandaj proaspăt pe umăr. Fusese împuşcat în timp ce mă trăgea dintre gloanţe.

— Ce ai făcut?

— Nu prea multe, cred că eram în stare de şoc. El s-a aşezat, m-a studiat ca pe o carte. Ai avut noroc, mi-a spuse el, dar eşti un prost. Avea un fel de accent. Mi-am închipuit că e vreun star rock sau cam aşa ceva. Felul cum arăta, vocea ciudată, camera de hotel elegantă. Adevărul este că m-am gândit să nu fie vreun pervers şi să vrea să mă… Hai să spunem că eram speriat de moarte. Aveam opt ani.

— Erai copil? Ochii ei se deschiseră larg. Erai doar un copil?

— Aveam opt ani, repetă el. Atunci când creşti aşa cum am crescut eu, nu mai eşti copil. M-a întrebat ce dracu' făceam acolo şi i-am mărturisit o parte din adevăr. Am încercat să mă justific cumva. M-a întrebat dacă îmi este foame şi eu am strigat ceva în genul că nu accept niciun fel de perversiuni sexuale pentru o farfurie cu mâncare. Dar el a comandat o friptură de vită şi o sticlă de vin, şi nişte pepsi. Şi mi-a spus că nu-l interesează să se culce cu băieţi. Dacă vreau să mă duc undeva, n-am decât să plec. Altfel pot să aştept să vină friptura.

— Şi ai aşteptat friptura.

— Bineînţeles că am aşteptat! Îi făcu cu ochiul. Şi acesta a fost începutul. Mi-a dat de mâncare şi posibilitatea să aleg. Să mă duc înapoi de unde venisem – sau să lucrez pentru el. Am preferat să lucrez. Nu ştiam că asta însemna să mă duc la şcoală. Mi-a dat haine, m-a trimis la învăţătură, m-a ajutat să dobândesc respect faţă de sine.

— Ţi-a spus ce era?

— Nu atunci. Dar curând după aceea. Am crezut că e ţicnit, dar nu mi-a păsat prea mult. Iar când am înţeles că spune adevărul, eram deja gata să fac orice pentru el. Dacă n-ar fi fost el, eu aş fi murit atunci, în stradă. Nu m-a transformat în vampir, dar m-a ajutat să mă schimb, spuse el încet.

— De ce a făcut-o? L-ai întrebat vreodată?

— Da. Însă asta trebuie să-ţi spună el.

Moira încuviinţă din cap. Povestea în sine îi oferea suficient material de gândire.

— Pauza s-a terminat, anunţă el. Putem să ne antrenăm o oră în interior. Să-ţi mai întărim puţin fundulețul.

Moira zâmbi.

— Sau am putea să lucrăm cu arcul. Să-ţi mai îmbunătăţim modul lamentabil în care ţinteşti.

— Haide, nu mai face pe deşteapta! Se încruntă şi aruncă o privire către uşă. Ai auzit ceva?

— O bătaie în uşă?

Ridică din umeri şi, pentru că zăbovi puţin să-şi pună cărţile la loc, rămase câţiva paşi în urma lui.

Glenna cobora zgomotos scările. Se hotărâse să lase deocamdată în seama lui Hoyt continuarea micului progres pe care îl făcuseră. Cineva trebuia să se ocupe şi de cină – şi pentru că îşi pusese numele pe listă, ceilalţi o aleseseră pe ea. Putea să facă pui marinat şi apoi să mai lucreze încă vreo oră.

O masă bună îi va revigora înainte de întrunirea echipei.

Tocmai trecuse pe la bibliotecă s-o smulgă pe Moira dintre cărţi pentru o lecţie de gătit în timp ce ea avea să se ocupe de cină. Poate că era o atitudine sexistă s-o pună pe unica femeie următoarea pe lista pentru gătit, dar trebuia să înceapă de undeva.

Bătaia în uşă o făcu să tresară. Fu cât pe-aci să urce scările ca să-l cheme pe Larkin sau pe King, apoi scutură din cap. Şi mai vorbim de sexişti! Cum avea de gând să poarte o bătălie serioasă, dacă nu putea nici măcar să deschidă singură uşa într-o după-amiază ploioasă? Poate că era un vecin, venit să facă o vizită de politeţe. Sau administratorul lui Cian, care dorea să verifice dacă au tot ce le trebuie.

Şi un vampir n-ar fi putut intra în casă dacă nu era invitat. Eveniment foarte puţin probabil. Cu toate acestea, se uită mai întâi pe fereastră. Văzu o tânără de vreo douăzeci de ani – o blondă drăguţă în blugi şi cu un pulover roşu. Avea părul strâns la spate într-o coadă de cal. Ţinea în mână o hartă şi părea foarte nedumerită, în timp ce îşi rodea unghia de la degetul mare.

Cineva care s-a rătăcit, îşi spuse Glenna. Cu cât o va îndepărta mai repede de casă, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea.

Bătaia în uşă se auzi din nou când se îndepărtă de fereastră. Deschise uşa având grijă să rămână pe partea interioară pragului.

— Bună, ai nevoie de ajutor?

— Bună ziua. Mulţumesc, da. Fata avea un puternic accent franţuzesc. M-am rătăcit. *Excusez-moi,* engleza mea este destul de slabă.

— E în ordine. Eu nu vorbesc franceza deloc. Ce pot să fac pentru tine?

— Ennis? *S'il vous plaît?* Puteţi să-mi spuneţi care este drumul spre Ennis?

— Nu ştiu sigur. Nu sunt nici eu din partea locului. Dar putem

consulta o hartă.

Glenna se uită în ochii femeii în timp ce îi întindea mâna – cu vârfurile degetelor pe partea ei de uşă.

— Eu sunt Glenna. *Je suis Glenna.*

— Ah, *oui. Je m'appelle Lora.* Sunt în vacanţă, studentă.

— Frumos.

— Ploaia. Lora ridică mâna, pe care luceau câteva picături de ploaie. Cred că m-am rătăcit.

— I se poate întâmpla oricui. Hai să ne uităm pe hartă, Lora. Eşti singură?

— *Pardon?*

— Singură? Eşti singură?

— *Oui. Mes amis* – prietenii mei – am prieteni în Ennis, dar am greşit drumul. Greşit?

O, nu, îşi spuse Glenna. Chiar nu cred.

— Mă surprinde faptul că ne-ai văzut din drum, suntem aşa de departe!

— Poftim?

Glenna zâmbi triumfătoare.

— Pun pariu că vrei să intri în casă, să bei o ceaşcă de ceai în timp ce ne uităm pe hartă să găsim drumul. Văzu cum se aprinde o lumină în ochii albaştri ai fetei. Dar nu poţi, nu-i aşa? Nu poţi să treci pragul!

— *Je ne comprends pas.*

— Sunt convinsă, dar dacă nu mi-am pierdut simţul de orientare, trebuie să te duci înapoi, la drumul principal şi s-o iei la stânga. Stânga, repetă ca şi dădu să facă un gest.

Strigătul lui King din spatele ei o făcu să se răsucească. Părul îi zbură şi vârfurile lui trecură dincolo de prag. Simţi o explozie de durere când fu trasă violent de păr, iar trupul ei zbură afară din casă şi se izbi de pământ cu o bufnitură puternică.

Mai erau încă doi şi apăruseră din senin. Instinctul o făcu pe Glenna să pună mâna pe cruce şi să dea nebuneşte din picioare. Simţi în gură gustul sângelui. Îl văzu pe King care îl tăie pe unul cu cuţitul ţinându-l la distanţă, în timp ce striga la ea să se ridice şi să intre în casă. Se ridică, clătinându-se pe picioare şi văzu că era înconjurat, îşi auzi propriul ţipăt şi auzi, sau speră că aude, strigăte de răspuns din casă. Dar avea să fie prea târziu. Vampirii se repeziseră la King ca nişte câini.

— Franţuzoaică ticăloasă, se stropşi Glenna şi se năpusti la blondă.

Pumnul ei se izbi în os şi simţi o satisfacţie văzând cum ţâşneşte sângele. Îşi luă din nou avânt, însă de astă dată i se împăienjeni vederea. Simţi cum este trasă înapoi. Vocea Moirei îi răsună în urechi.

— Te-am prins. Te-am prins. Eşti înapoi, în casă. Stai liniştită!

— Nu! L-au prins pe King!

Moira fugea din răsputeri, cu pumnalul ridicat. Glenna se ridică în picioare, dar Larkin sări peste ea şi se năpusti afară, pe uşă. Glenna se ridică în genunchi, apoi în picioare, clătinându-se. Simţea un gust acru în gât în timp ce se îndrepta, împiedicându-se, către uşă. Cum se putea mişca ceva atât de repede? îşi spunea ea.

În timp ce Moira şi Larkin alergau cât îi ţineau picioarele, vampirii îl băgară într-o dubă neagră pe King care continua să se zbată. Dispărură înainte ca ea să iasă din casă.

Trupul lui Larkin se contorsionă, şi el se transformă într-un leu de munte care porni în goană după dubă şi dispăru din vedere.

Glenna se lăsă în genunchi pe iarba udă şi începu să vomite.

— Treci înăuntru! Hoyt o apucă de braţ cu mâna liberă. În cealaltă avea o sabie. Glenna, Moira, intraţi înăuntru!

— Prea târziu, strigă Glenna cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. L-au luat pe King. Ridică privirile şi îl văzu pe Cian în spatele lui Hoyt. L-au luat pe King!

15

— Intraţi în casă, repetă Hoyt. În timp ce o trăgea pe Glenna înăuntru, Cian trecu ca glonţul pe lângă el şi se îndreptă spre grajduri.

— Du-te cu el, spuse Glenna luptându-se cu lacrimile şi cu durerea. O, Doamne, du-te cu el! Mai repede!

Niciodată nu îi fusese atât de greu să ia o hotărâre, însă decise s-o părăsească pe Glenna care tremura şi era plină de sânge.

Uşa de la compartimentul unde se afla maşina neagră era deschisă. Fratele lui îngrămădea arme înăuntru.

— Şi cu asta o să-i ajungem din urmă? întrebă Hoyt.

Cian îl fulgeră cu privirea, aţintind asupra lui ochii săi injectaţi.

— Stai cu femeile. Nu am nevoie de tine.

— Ai sau nu nevoie, o să fiu cu tine. Cum naiba intru în chestia asta?

Se luptă cu uşa şi când aceasta se deschise, se strecură înăuntru.

Cian nu spuse nimic şi se aşeză la volan. Maşina scoase un muget furios, începu să tremure ca un armăsar nervos, care se pregăteşte s-o ia la goană. Şi porniră în zbor. Pietrele şi noroiul ţâşneau în aer ca nişte rachete. Hoyt mai apucă s-o zărească pe Glenna în cadrul uşii, cum îşi ţinea braţul care spera să nu fie rupt.

Se rugă la toţi zeii s-o mai revadă.

Glenna îl petrecu cu privirea şi se întrebă dacă o să-şi mai vadă vreodată iubitul.

— Ia toate armele pe care le poţi duce, îi spuse ea Moirei.

— Eşti rănită! Lasă-mă să văd ce ai!

— Adu arme, Moira, zise ea cu asprime. Sau vrei să stăm aici ca doi copii în timp ce bărbaţii se luptă singuri?

Moira încuviinţă din cap.

— Vrei săbii sau arcuri?

— Şi una, şi alta.

Glenna se duse repede la bucătărie şi adună sticle. Braţul o durea îngrozitor, aşa că făcu tot posibilul ca să-şi blocheze senzaţia de durere. Erau în Irlanda, îşi spuse ea mohorâtă, şi ar trebui să existe biserici peste tot. Iar în biserici este apă sfinţită. Luă sticlele, un cuţit de bucătărie şi mai mulţi ţăruşi de grădină şi îi duse în camionetă.

— Glenna!

Cu un arc lung şi unul scurt pe umăr şi două săbii în mână, Moira se apropie de camionetă. Puse armele înăuntru şi apoi ridică o cruce de argint ţinând-o de lanţ.

— Era sus, în sala de antrenament. Cred că trebuie să fie a lui King.

Nu are nicio protecţie.

Glenna trânti uşa camionetei.

— Ne are pe noi.

Tufişurile şi dealurile nu mai erau decât nişte pete întunecate prin perdeaua de ploaie cenuşie. Hoyt mai văzu şi alte maşini – automobile, îşi aminti el, care mergeau pe şoseaua udă. Văzu vaci pe câmp, oi şi garduri de piatră. Nu se zărea nici urmă de Larkin sau de maşina în care fusese luat King.

— Poţi să-i ajungi din urmă cu asta? îl întrebă el pe Cian.

— Nu. Răsuci volanul şi patină într-o baltă. O să-l ducă la Lilith. O să-l ţină în viaţă.

Trebuia să creadă.

— Şi o să-l ducă la Lilith.

— Peşterile? Hoyt îşi aminti cât de mult durase drumul de la stânci până la Clare. Dar mersese călare, era rănit şi avea febră. Oricum, călătoria avea să dureze. Mult prea mult.

— În viaţă? Cian, de ce să-l ţină în viaţă?

— O să fie un premiu pentru ea. Asta este el, un premiu. Este în viaţă. O să vrea să-l ucidă chiar ea. Nu putem fi foarte departe de ei. Nu se poate. Iar Jaguarul este mult mai rapid decât duba aia nenorocită în care l-au luat pe el.

— Nu va fi muşcat. Crucea o să-i oprească.

— Dar nu va opri o sabie sau o săgeată. Niciun nenorocit de glonţ. Pistoalele şi arcurile nu sunt armele lor preferate, spuse el aproape pentru sine. Sunt prea departe. Nouă ne place să omorâm de aproape şi avem o tradiţie în asta. Ne place să ne privim victima în ochi. Va dori mai întâi să-l tortureze. Nu vrea să-l vadă murind repede.

Strânse mâinile atât de tare pe volan că zgârie pielea.

— Vom câştiga puţin timp cu asta.

— Se lasă noaptea.

Ştiau amândoi că noaptea aveau să fie şi mai mulţi.

Cian depăşi o maşină cu o viteză care făcu să patineze Jaguarul, apoi cauciucurile muşcară din nou din plin şi maşina ţâşni înainte. O pereche de faruri din faţă îl orbiră pentru o clipă şi îşi spuse în gând: Naiba să-i ia de turişti! Ramurile copacilor îi zgâriau ferestrele laterale. Câteva pietricele din criblură zburară în lături ca nişte gloanţe.

— Ar fi trebuit să-i ajungem până acum. Poate că au luat-o pe alt drum, sau au altă vizuină…

Prea multe opţiuni, îşi spuse Cian, şi apăsă pedala de acceleraţie.

— Nu poţi să faci ceva? Un descântec de localizare?

— Nu am niciun fel de… Se propti cu mâna de bord când Cian luă o altă curbă. Stai! Apucă strâns crucea pe care o purta şi îşi canaliză

puterile spre ea. Şi lumina i se răspândi în minte. Scut şi simbol, îndrumaţi-mă! Lăsaţi-mă să văd!

Văzu leul de munte care alerga prin ploaie, cu crucea strălucind ca un bici de argint înjurai gâtului.

— Larkin e aproape. A rămas în urma noastră. O ţine de-a lungul câmpului. A obosit.

Căută mai departe pipăind cu lumina ca şi când ar fi fost degete.

— Glenna – şi Moira vine cu ea. Nu au rămas în casă. Vin încoace. Are dureri.

— Nu mă pot ajuta. Unde este King?

— Nu-l găsesc. Este în întuneric.

— E mort?

— Nu ştiu. Nu pot să ajung la el.

Cian apăsă pe frână şi suci volanul. Jaguarul se roti în loc, tot mai aproape şi mai aproape de duba neagră care stătea de-a curmezişul drumului îngust. Se auzi un scrâşnet de cauciucuri şi o bufnitură surdă când metalul se lovi de metal.

Cian sări afară înainte să se oprească mişcarea, cu sabia în mână. Când smuci uşa din faţă nu găsi nimic. Şi pe nimeni.

— Este o femeie aici, strigă Hoyt. E rănită.

Blestemând, Cian ocoli maşina, deschise brusc uşile din spate. Era plin de sânge – sânge de om, îl recunoscu după miros. Dar nu suficient pentru ca femeia să fie moartă.

— Cian, a fost muşcată, dar este în viaţă.

Cian privi peste umăr. Văzu femeia care zăcea pe drum. Sângele îi ţâşnea din cele două înţepături din gât.

— N-au reuşit s-o stoarcă, nu au avut destul timp. Reînvi-o! Fă-o să-şi revină, porunci Cian. Poţi să faci asta, dar mişcă-te repede. Au luat maşina. Au făcut schimb de maşini. Află ce fel de maşină avea.

— Are nevoie de ajutor.

— La naiba, o să trăiască sau o să moară. Ajut-o să-şi revină!

Hoyt puse degetele pe rană şi simţi arsura.

— Doamnă! Ascultă-mă! Trezeşte-te şi ascultă-mă!

Femeia se mişcă, apoi deschise ochii cu pupilele dilatate.

— Rory! Rory! Ajută-mă!

Cian îl dădu brutal pe Hoyt la o parte. Avea şi el anumite puteri.

— Uită-te la mine! Priveşte în mine! Se aplecă mai mult, până când privirea lui se fixă în ochii ei. Ce s-a întâmplat aici?

— O femeie… cu un pickup. Am crezut că are nevoie de ajutor. Rory a oprit. A coborât, şi ei… O, Domne, Rory!

— Ţi-au luat maşina. Ce maşină era?

— Albastră. BMW. Rory! L-au luat pe Rory. L-au luat! Nu e loc pentru tine. Aşa mi-au spus, şi m-au azvârlit jos. Râdeau.

Cian se îndreptă.

— Ajută-mă să dau maşina la o parte din drum. Au avut grijă să ia cheile.

— Nu putem s-o lăsăm aşa.

— Atunci n-ai decât să rămâi cu ea, dar ajută-mă să dau nenorocita asta de maşină la o parte.

Furia îl făcea pe Hoyt şi mai puternic şi maşina sări la un metru de şosea.

— Bine lucrat.

— Poate să moară aici! Nu e vinovată cu nimic!

— Nu va fi nici prima şi nici ultima. E război, ai uitat? se răsti Cian. Femeia reprezintă aşa-numitele pierderi colaterale. Ne-au oprit din drum şi au luat o maşină mai rapidă. Acum n-o să-i mai ajung până la peşteri.

Se întoarse către fratele lui şi se gândi o clipă.

— S-ar putea totuşi să am nevoie de tine.

— Dar n-am să las o femeie rănită la marginea drumului ca pe un câine bolnav.

Cian se urcă din nou în maşină, deschise compartimentul din centru şi scoase un telefon mobil. Vorbi la el pe scurt.

— Este un dispozitiv de comunicare, îi spuse el lui Hoyt şi aruncă telefonul la loc. Am cerut ajutor – garda călare şi ambulanţa. Dacă rămâi aici cu ea nu faci decât să fii luat odată cu ea şi ţi se vor pune întrebări la care nu poţi să răspunzi. Deschise portbagajul şi scoase o pătură şi nişte ochi de pisică.

— Pune asta peste ea, îl instrui el pe Hoyt. O să aranjez eu astea. Acum el e momeala pentru noi, spuse Cian în timp ce aşeza ochii de pisică. Este momeală şi în acelaşi timp recompensa ei. Ştie că venim. Doreşte să venim.

— Atunci să n-o dezamăgim.

Ştiind că nu-i mai putea ajunge pe răpitori înainte de peşteri, Cian conduse cu mai multă grijă.

— A fost mai deşteaptă, mai agresivă şi mai dispusă să piardă din luptători. Aşadar, este în avantaj.

— Vom fi depăşiţi numeric.

— Aşa se întâmplă întotdeauna. Dar s-ar putea să fie dispusă să negocieze. Să ia ceva la schimb.

— Pe unul din noi în locul lui King.

— Voi sunteţi toţi o apă şi-un pământ. Pentru ea, un muritor e un muritor, aşa că nu reprezentaţi o valoare specială. Poate tu, pentru că respectă puterea şi tânjeşte după ea. Dar o să mă vrea mai degrabă pe mine.

— Eşti dispus să-ţi dai viaţa în schimbul vieţii lui.

— Pe mine n-o să mă omoare. Oricum, nu chiar imediat. O să vrea să-şi folosească mai întâi talentele. O să se desfete cu asta.

— Tortura!

— Şi persuasiunea. Dacă poate să mă facă să trec de partea ei, va fi o lovitură dură.

— Un om care îşi dă viaţa în schimbul vieţii prietenului lui nu se întoarce împotriva lui şi nu-l trădează. De ce ar gândi ea altfel?

— Pentru că suntem altfel de creaturi şi ea m-a făcut pe mine ceea ce sunt. Asta îi asigură un avantaj considerabil asupra mea.

— Nu, nu pe tine. Eu am să cred că te oferi în schimbul lui King, dar ea n-o să-ţi dea crezare. Trebuie să mă oferi pe mine, spuse Hoyt după o clipă de reflecţie.

— O, chiar aşa?

— N-am însemnat nimic pentru tine timp de nouă sute de ani. El reprezintă mai mult pentru tine decât mine. O să înţeleagă şi ea. Un om în schimbul unui magician. Un schimb avantajos pentru ea.

— Şi cum o să te creadă ea că te oferi în schimbul unui om pe care l-ai cunoscut acum o săptămână?

— O să creadă, pentru că o să ţii un cuţit la gâtul meu.

Cian bătu cu degetele în volan.

— S-ar putea să meargă.

Ploaia se oprise şi ieşise luna când ajunseră ei la stânci. Se căţărară mult deasupra drumului de unde aruncau umbre lungi pe marea învolburată. Nu se auzea decât zgomotul valurilor care muşcau stâncile şi foşnetul aerului care semăna cu respiraţia zeilor. Nu se vedea nicio altă maşină, nici oameni şi nici alte creaturi. De-a lungul marginii dinspre mare a drumului se afla o balustradă. Dincolo de ea, jos, erau stâncile, marea şi labirintul peşterilor.

— O s-o ademenim să iasă, spuse Cian şi se apropie de margine. Dacă mergem jos, după ea, ne prinde în capcană, căci vom avea marea în spate. Mergem în sus şi o facem să vină după noi.

Începură să urce pe stâncile alunecoase şi prin iarba îmbibată de apă. La capătul drumului se vedea un far maritim, iar razele lui sfâşiau întunericul. Simţiră amândoi atacul înainte să perceapă mişcarea. Creatura sări din spatele stâncilor, cu colţii dezgoliţi. Cian se răsuci în loc, o izbi cu un umăr şi o zvârli pe drum în jos. Pentru a doua creatură folosi ţepuşa de lemn pe care o avea la brâu. Apoi se întoarse către a treia, care părea să fie mai precaută decât tovarăşele ei.

— Spuneţi-i stăpânei voastre că Cian McKenna vrea să vorbească cu ea.

Dinţii răutăcioşi străluciră în lumina lunii.

— O să-ţi bem sângele în noaptea asta.

— Sau o să muriţi flămânzi de mâna lui Lilith pentru că nu i-aţi transmis mesajul. Creatura se topi în întuneric.

— S-ar putea să mai fie şi alţii acolo, sus, presupuse Hoyt.

— Puţin probabil. Lilith se aşteaptă ca noi să luăm cu asalt peşterile

şi nu să mergem în vârful stâncilor ca să negociem soarta ostaticilor. Va fi intrigată şi asta o va determina să vină încoace.

Aşa că urcară şi mai sus, spre un platou mai înalt, spre locul unde cândva Hoyt o înfruntase pe Lilith, iar ea îl transformase în vampir pe fratele lui.

— Va aprecia ironia alegerii locului.

— Aşa se pare. Hoyt îşi ascunse crucea la piept, sub cămaşă. Aerul acesta. Şi noaptea. Acesta a fost cândva locul meu, locul unde puteam să invoc puterea cu un singur gând.

— Să sperăm că încă mai poţi. Cian îşi scoase cuţitul. Aşază-te în genunchi. Puse vârful cuţitului pe gâtul lui Hoyt şi urmări picătura subţire de sânge care se scurgea pe el. Acum.

— Aşadar, totul nu este decât o opţiune.

— Întotdeauna este vorba de opţiuni. M-ai fi putut omorî aici dacă ai fi vrut.

— Te-aş fi salvat aici, dacă aş fi putut.

— Ei bine, n-ai făcut niciuna, nici alta, aşa e?

Scoase cuţitul din teaca lui Hoyt şi îl puse în V peste lama cuţitului lui la gâtul lui Hoyt.

— Stai în genunchi!

Hoyt îngenunche cu lamele reci ale cuţitelor la gât.

— Ce noapte frumoasă!

Lilith păşi în lumina lunii. Purta o culoare verde ca smaraldul şi îşi lăsase părul pe umeri ca nişte raze de soare.

— Lilith! Nu ne-am văzut de mult!

— De prea mult timp. Mătasea foşni când Lilith păşi înainte. Ai făcut tot acest drum ca să-mi aduci un dar?

— Am venit să facem un schimb, o corectă Cian. Cheamă-ţi dulăii înapoi, îi spuse el calm. Sau îl ucid pe el şi pe urmă şi pe ei, iar tu nu te alegi cu nimic.

— Ce puternic eşti! făcu un gest către vampirii care se înghesuiau lângă ea. Ai crescut. Nu erai decât un mic căţeluş atunci când ţi-am oferit darul. Iar acum, ia te uită, arăţi ca un lup tânăr. Îmi place.

— Şi e tot câinele tău, se stropşi Hoyt.

— A, puternicul magician este îngenuncheat! Şi asta îmi place. M-ai însemnat. Îşi desfăcu veşmântul ca să-i arate lui Hoyt pentagrama incrustată peste inima ei. Mi-a provocat dureri mai bine de zece ani la rând. Iar cicatricea nu mai dispare. Pentru asta ţi-am rămas datoare. Spune-mi, Cian, cum ai reuşit să-l aduci aici?

— Îşi închipuie că e fratele meu. A fost uşor.

— Ţi-a luat viaţa! E numai minciună şi moarte.

Cian zâmbi peste capul lui Hoyt.

— Asta îmi place mie la ea. Ţi-l dau pe acesta în schimbul omului pe care l-ai luat. Am nevoie de el şi îmi este credincios. Îl vreau

înapoi.

— Dar este mult mai mare decât acesta. Mă pot înfrupta mai mult din el!

— Da, însă nu are nicio putere. Este un muritor obişnuit. Îţi dau în schimb un magician.

— Încă îi mai iubeşti pe oameni!

— Aşa cum ţi-am spus, am nevoie de el. Ştii tu cât de greu este şi cât timp durează până îţi formezi un servitor uman? Îl vreau înapoi. Nimeni nu fură de la mine. Nici tu, nici altcineva!

— O să mai discutăm. Adu-l jos! Mi-am modernizat peşterile. Am tot confortul. Gustăm şi noi câte ceva. Am un student rubensian de mâncare – un elveţian. Îl împărţim pe din două. O, stai o clipă! izbucni într-un râs muzical. Am auzit că în ultima vreme te hrăneşti cu sânge de porc.

— Nu trebuie să crezi toate zvonurile.

Cian ridică intenţionat cuţitul cu care îl crestase puţin pe Hoyt şi linse cu limba lama însângerată.

Acest prim gust de sânge uman după un post atât de lung îi înroşi ochii şi îi aţâţă şi mai mult foamea.

— Dar n-am trăit atâta vreme pe lumea asta ca să rămân un prost. Nu-ţi fac decât o singură dată o asemenea ofertă, Lilith. Adu-mi omul încoace şi ia magicianul.

— Cum pot să am încredere în tine, dragul meu? Îi omori pe cei ca noi.

— Omor ce vreau şi când vreau. Aşa cum faci şi tu.

— Ai trecut de partea lor. A oamenilor. Complotezi împotriva mea.

— Atâta timp cât m-a amuzat. Dar a devenit plictisitor şi scump. Dă-mi omul şi ia-l pe acesta. Şi în semn de apreciere, te invit la mine acasă. Putem benchetui mâncându-i pe ceilalţi.

Hoyt smuci capul şi lama muşcă adânc. Înjură în galeză, înăbuşindu-şi vocea.

— Simt mirosul puterii în sângele acesta, spuse Lilith. Minunat!

— Dacă mai faci un pas, îi tai jugulara şi s-a terminat cu el.

— Ai fi în stare? Lilith zâmbi. M-aş mira. Asta este ceea ce doreşti? Lilith făcu un gest cu mâna.

La marginea stâncii, acolo unde se afla farul, Cian îl văzu pe King între doi vampiri care îl ţineau strâns. Este în viaţă, spuse ea încet. Fireşte, trebuie să mă crezi pe cuvânt, la fel cum şi eu trebuie să te cred pe tine că ai să mi-l dai pe acesta ca pe un mic cadou frumos împachetat în hârtie foşnitoare. Hai să jucăm jocul.

Lilith îşi ridică fusta şi se răsuci în loc.

— Ucide-l şi îţi dau omul. Ia-i viaţa fratelui tău, dar nu cu cuţitele. Ucide-l aşa cum fac cei de seama ta. Înfruptă-te din sângele lui şi omul este al tău.

— Mai întâi adu-mi omul!

Lilith şovăi, şi fustele îi foşniră nervoase.

— Prea bine! Ridică mai întâi un braţ, apoi pe celălalt.

Cian slăbi apăsarea cuţitelor pe gâtul lui Hoyt, în timp ce vampirii începură să-l târască pe King înainte. Îi dădură drumul şi îl azvârliră peste margine cu o lovitură puternică.

— Hopa sus! Ochii lui Lilith străluceau de încântare. Minunat! Acum presupun că va trebui să te ţii de cuvânt şi să-l ucizi pe fratele tău!

Cu un muget sălbatic, Cian se năpusti înainte. Lilith se ridică şi îşi desfăcu mantia ca nişte aripi.

— Ia-i! strigă ea. Şi adu-i la mine! Apoi dispăru.

Cian schimbă priza de pe cuţite în timp ce Hoyt sări în sus, scoţând ţepuşele de lemn pe care le avea la şold. Săgeţile începură să zboare prin aer. Înainte ca Cian să poată aplica prima lovitură, o jumătate de duzină de vampiri se prefăcuseră în cenuşă, suflaţi de vânt pe mare.

— Mai vin şi alţii! strigă Moira de la adăpostul copacilor. Trebuie să plecăm imediat. Pe aici. Repede!

Retragerea avea un gust amar, care le ardea gâtlejurile. Dar alternativa ar fi însemnat moartea. Aşa că renunţară la luptă. Când ajunseră la maşină, Hoyt apucă mâna fratelui său:

— Cian…

— Nu acum.

Se aruncă înăuntru şi îi privi pe ceilalţi care se înghesuiau în dubiţă.

Parcurseră drumul lung până acasă în tăcere, rumegându-şi mânia şi frustrarea.

Glenna nu plângea. Durerea era prea profundă pentru a vărsa lacrimi. Conducea ca într-un fel de transă, iar trupul îi zvâcnea de durere, mintea îi amorţise. Şi ştia că asta e laşitate, ceea ce o înfuria şi mai tare.

— Nu a fost vina ta, auzi ea vocea Moirei, dar nu fu în stare să-i răspundă. Îl simţi pe Larkin care îi atingea umărul, ca s-o aline. Dar era prea amorţită ca să mai reacţioneze. Şi când Moira se duse în spate, alături de Larkin, ca s-o lase singură, nu simţi decât o vagă uşurare. Intră în pădure, manevrând cu grijă pe drumeagul îngust. În faţa casei unde ardeau luminile opri motorul şi stinse farurile. Întinse mâna spre portieră.

Aceasta se deschise cu o smucitură, Glenna fu smulsă afară şi răsucită cu putere, ţinută sus, la câţiva centimetri de pământ.

— Spune-mi ce mă opreşte să nu-ţi frâng gâtul şi să terminăm o dată pentru totdeauna, urlă Cian.

— Nu ştiu.

Hoyt ajunse primul la ei şi fu trimis înapoi cu o lovitură puternică cu dosul palmei.

— Nu, îl opri ea pe Hoyt înainte ca acesta să mai atace o dată. Nu e vina lui. Te rog, nu! îi spuse apoi lui Larkin.

— Crezi că asta mă emoţionează?

Glenna privi din nou în ochii lui Cian:

— Nu. De ce te-ar emoţiona? Era al tău şi eu l-am ucis.

— Nu a fost vina ei, strigă Moira şi apucă braţul lui Cian, dar nu reuşi să-l clintească din loc. Nu e vina ei!

— Las-o să spună ea!

— Nu poate. Nu vezi că este grav rănită? Nu m-a lăsat să-i pansez rana înainte să plecăm după voi. Trebuie să intrăm în casă. Dacă ne atacă acum, suntem morţi cu toţii.

— Dacă îi faci vreun rău, spuse Hoyt calm, te ucid.

— Asta e tot ce ştiţi? interveni Glenna rostind cuvintele în şoaptă, cu amărăciune. Numai moarte? Numai despre asta vom vorbi mereu?

Hoyt desfăcu braţele şi o scoase din mâinile lui Cian. Îi şopti ceva în galeză, în timp ce o ducea în casă.

— Ai să vii şi tu şi ai să asculţi, spuse Moira, punând mâna pe braţul lui Cian. Merită atâta lucru.

— Să nu-mi spui mie ce merită el. Se eliberă brusc din strânsoarea ei cu o forţă care o azvârli doi paşi înapoi. Nu ştii nimic.

— Ştiu mai multe decât îţi închipui. Îl lăsă şi-l urmă pe Hoyt în casă.

— N-am putut să-i ajung din urmă, spuse Larkin cu privirile în pământ. Nu am fost suficient de rapid. Deschise uşile din spate şi scoase armele neîncărcate. Nu mă pot transforma într-o maşină dintr-astea. Trânti din nou portiera. Nu mă pot transforma decât în fiinţe vii. Şi nici măcar leul de munte nu i-a putut prinde din urmă.

Cian nu mai spuse nimic şi intră în casă.

O puseseră pe Glenna pe canapeaua din salonul principal. Ţinea ochii închişi, avea faţa palidă şi pielea umedă şi lipicioasă. Vânătăile de pe maxilarul ei păreau livide. La colţul gurii i se uscase un firicel de sânge.

Hoyt îi mişcă cu blândeţe braţul. Nu era rupt, îşi spuse el uşurat. Răsucit rău, dar nu rupt. Încercând să nu-i provoace durere, îi scoase bluza şi descoperi alte vânătăi pe umăr, pe piept şi pe coapse.

— Ştiu de ce are nevoie, exclamă Moira şi o luă la fugă.

— Nu are fracturi. Mâinile lui Hoyt îi pipăiră coastele. E bine că nu are nimic rupt.

— Are noroc că îi mai stă capul pe umeri, spuse Cian şi se duse direct la bufet de unde scoase o sticlă de whisky. Bău direct din sticlă.

— Are răni în suflet. Unele dintre ele foarte dureroase.

— Aşa îi trebuie, dacă nu înţelege că n-are voie să iasă din casă.

— Nu a ieşit, spuse Moira care venea în fugă, cu trusa Glennei în mână. Nu aşa cum crezi tu.

— Doar nu vrei să mă faci să cred că King a ieşit afară şi ea a sărit în apărarea lui?

— El a ieşit după mine, spuse Glenna deschizând ochii care deveniseră sticloşi de durere. Şi l-au luat.

— Linişte, porunci Hoyt. Moira, am nevoie de tine aici.

— O să folosim asta. Alese o sticluţă. E un leac bun împotriva vânătăilor.

După ce îi dădu sticla, îngenunche şi îşi puse mâinile uşor pe pieptul Glennei.

— Invoc puterile pe care le am ca să-ţi alin durerea. Căldură pentru a vindeca şi a nu mai face rău, luaţi de aici durerea provocată. Aruncă o privire blândă către Glenna. Ajută-mă! Nu mă pricep prea bine.

Glenna îşi puse palma peste mâna Moirei şi închise ochii. Când Hoyt îşi aşeză şi el palma peste mâinile lor pentru a completa triada, Glenna trase aer în piept şi îi dădu apoi drumul cu un geamăt. Moira vru să-şi retragă mâna, însă Glenna o strânse tare şi nu-i dădu drumul.

— Uneori vindecarea doare, reuşi ea să rostească. Uneori chiar aşa trebuie. Mai spune o dată descântecul. De trei ori.

Moira se conformă şi sudoarea acoperi fruntea Glennei, dar vânătăile începură să se estompeze puţin, căpătând nuanţele care prefigurau vindecarea.

— Da, e mai bine, mulţumesc.

— Bea o picătură de whisky, spuse Moira.

— Nu, mai bine nu. Încercând să-şi controleze respiraţia, Glenna se ridică într-un cot. Ajută-mă să mă ridic. Trebuie să văd cât de rău este.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta. Hoyt îşi trecu uşor degetele peste faţa ei. Iar ea îl apucă de mână. Şi lacrimile ţâşniră singure fără să le mai poată opri.

— Îmi pare rău!

— Nu e vina ta, Glenna.

— Dar a cui? interveni Cian, iar Moira sări în picioare.

— Nu purta crucea! Băgă mâna în buzunar o scoase şi o ridică. Şi-a scos-o când s-a dus sus şi nu şi-a mai pus-o la loc.

— Îmi arăta nişte mişcări de lupte, spuse Larkin. Şi îl stânjenea, aşa mi-a spus. Probabil că a uitat de ea.

— Dar nu avea de gând să iasă din casă şi nici nu ar fi ieşit dacă n-ar fi fost ea!

— A greşit, spuse Moira şi lăsă crucea pe masă. Glenna, trebuie să ştie adevărul. Adevărul este mai puţin dureros.

— S-a gândit, probabil că a crezut că am s-o las înăuntru sau am să ies afară. Dar am fost o proastă, aşa că nu e nicio diferenţă! Şi el a murit din cauza mea.

Cian mai luă o înghiţitură de whisky.

— Spune-mi de ce a murit.

— Fata a bătut la uşă. N-ar fi trebuit să deschid, dar am văzut că este o femeie. O fată tânără cu o hartă în mână. Nu aveam de gând să ies sau s-o invit pe ea înăuntru, jur că nu! A spus că s-a rătăcit. Şi vorbea cu accent franţuzesc. Era fermecătoare, dar ştiam… am simţit. Şi n-am rezistat tentaţiei de a mă distra cu ea. O, Doamne, spuse ea şi lacrimile îi ţâşniră din nou din ochi. Ce proastă am fost! Ce îngâmfată!

Respiră adânc.

— A spus că o cheamă Lora.

— Lora! Cian lăsă sticla în jos. Tânără, atrăgătoare, cu accent franţuzesc?

— Da. O cunoşti?

— Da. Bău din nou. Da, o cunosc.

— Am ghicit ce este. Nu ştiu cum, dar mi-am dat seama. Ar fi trebuit să-i închid pur şi simplu uşa în nas. Dar mă gândeam că poate mă înşel şi atunci am decis să-i arăt drumul şi să scap de ea. Tocmai mă pregăteam să fac asta, când King a urlat şi a coborât în fugă scările. M-am întors speriată şi am dat dovadă de neglijenţă. M-a apucat de păr. Şi m-a tras afară de păr.

— Totul s-a întâmplat foarte repede, continuă Moira. Eu eram în spatele lui King şi parcă nici n-am văzut mişcarea ei. A vampirului. King s-a dus afară la ei, dar acolo erau mai mulţi. Patru sau cinci. Erau ca nişte fulgere.

Moira îşi turnă o gură de whisky şi îl dădu pe gât ca să-şi recapete calmul.

— S-au năpustit asupra lui cu toţii şi el a strigat la Glenna să intre înăuntru. Dar ea s-a ridicat şi s-a dus spre el ca să-l ajute. Femeia-vampir a izbit-o şi a împins-o înapoi, ca şi cum ar fi fost o jucărie. A încercat să-l ajute, deşi era rănită. Poate că a fost neglijentă, dar şi lui i se poate reproşa acelaşi lucru.

Moira luă din nou crucea.

— Şi a plătit un preţ cumplit pentru neglijenţa lui. Un preţ cumplit pentru că a apărat un prieten.

Cu ajutorul lui Hoyt, Glenna se ridică în picioare.

— Nu este suficient să spun că îmi pare rău. Ştiu ce însemna pentru tine.

— N-ai cum să ştii.

— Cred că ştiu ce a însemnat nu numai pentru tine, dar şi pentru noi toţi. Şi ştiu că a murit din cauza mea. Am să trăiesc cu povara asta toată viaţa mea.

— Şi eu la fel. Dar ghinionul meu este că voi trăi mult mai mult decât tine.

Cian luă sticla de whisky şi ieşi.

16

În clipa dintre somn şi trezie văzu sclipirea unor lumânări şi apoi nimic. Simţea căldura plăcută a cearşafurilor şi parfumul lor de levănţică. Dar momentul trecu şi Glenna îşi reaminti totul. King era mort; monştrii îl azvârliseră în mare cu aceeaşi nepăsare cu care aruncă copiii pietricele în apa unui lac. Se dusese singură sus, din proprie iniţiativă, ca să caute uitarea în somn.

Privea la lumina pâlpâitoare a lumânărilor şi se întreba dacă va mai putea vreodată să doarmă pe întuneric. Dacă se va mai putea vreodată gândi la apropierea nopţii fără a se teme de apariţia lor. Să se plimbe fără teamă sub clar de lună? Va mai cunoaşte vreodată simplitatea acestor trăiri? Sau poate că până şi o zi ploioasă îi va da fiori de gheaţă pe şira spinării?

Îşi întoarse capul pe pernă. Şi îi văzu silueta conturată în lumina de argint care intra pe fereastră din grădina cu ierburi de leac. Stătea de veghe în noapte, îşi spuse ea. Îi veghea pe toţi. Indiferent ce povară aveau ei de dus, a lui era mult mai grea. Şi cu toate acestea, venise şi se interpusese între ea şi întuneric.

— Hoyt!

Se ridică în şezut şi întinse mâinile către el.

— N-am vrut să te trezesc, spuse el şi se apropie de ea, îi luă mâinile şi îi studie faţa în lumina slabă. Te doare?

— Nu, mi-a trecut, cel puţin deocamdată. Trebuie să vă mulţumesc ţie şi Moirei pentru asta.

— Te-ai ajutat şi tu singură la fel de mult cât te-am ajutat noi. Şi ţi-a făcut bine somnul.

— Nu pleca, te rog. Ce face Cian?

— Nu ştiu. Aruncă o privire neliniştită către uşă. S-a închis la el în cameră cu sticla de whisky.

O privi intens, apoi îi dădu părul pe spate şi îi întoarse faţa spre el ca să examineze mai atent vânătăile.

— Facem în seara asta tot ce putem, pentru ca să mai scăpăm de dureri.

— Nu i-ar fi dat drumul niciodată. Nu i-ar fi dat niciodată drumul lui King. Indiferent ce am fi făcut noi.

— Nu.

Se aşeză pe marginea patului.

— Probabil că, undeva în sufletul lui, Cian ştia acest lucru, dar trebuia să încerce. La fel cum am făcut şi noi.

Prefăcându-se că este obiect de negociere, îşi aminti ea explicaţia

pe care le-o dăduse Hoyt cu privire la cele întâmplate pe stâncă.

— Acum ştim cu toţii că aici nu încape tocmeală, continuă el. Eşti suficient de puternică să asculţi ceea ce am să-ţi spun?

— Da.

— Am pierdut pe unul dintre ai noştri. Unul dintre cei şase despre care ni s-a spus că avem nevoie pentru a duce această luptă, pentru a câştiga acest război. Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Luptătorul! Poate că asta înseamnă că trebuie să devenim cu toţii luptători. Luptători mai buni. În noaptea asta, Hoyt, am distrus ceea ce cândva a fost o fiinţă umană. Pot face asta din nou. Dar cu mai multă pricepere. Cu mai multă pricepere cu fiecare zi ce trece. L-a luat pe unul dintre noi şi îşi închipuie că asta o să ne slăbească sau o să ne înspăimânte. Dar se înşală. O să-i arătăm că se înşală.

— Eu trebuie să conduc această luptă. Tu ai talente deosebite în magie. Vei lucra în turn cu armele, scuturile, descântecele. Un cerc protector ca să…

— Stai puţin! Glenna ridică o mână. Asta va fi sarcina mea? Sunt consemnată în turn… ca fecioara Rapunzel?

— Nu ştiu cine este această persoană.

— O altă femeie neajutorată care aşteaptă să fie salvată. O să mă concentrez asupra magiei şi am să lucrez mai intens şi mai mult timp. Dar n-am să neglijez nici antrenamentul. Nu am de gând să stau în turn cât e ziua de lungă cu oala şi cristalele mele şi să scriu descântece în timp ce voi toţi ceilalţi vă luptaţi.

— Dar ai participat astăzi la prima ta luptă şi a fost cât pe-aci să fii ucisă.

— Trebuia să-mi acorzi ceva mai mult respect, ţinând seama de forţele cu care ne confruntam. Am fost chemată aici la fel ca toţi ceilalţi. Nu am de gând să mă ascund.

— Dacă îţi foloseşti puterile nu înseamnă că te ascunzi. Eu am primit misiunea de a conduce această armată…

— A, foarte bine, atunci să-ţi pun câteva trese şi să-ţi spun „Domnule colonel“!

— De ce eşti aşa de supărată?

— Nu vreau să mă protejezi! Nu vreau să mă preţuieşti aşa de mult!

— Să nu te preţuiesc?!

Hoyt sări în picioare şi lumina roşie a focului i se reflectă pe chip.

— Te preţuiesc aproape mai mult decât pot spune. Am suferit deja mari pierderi. Am văzut cum a fost luat de lângă mine fratele meu, cel cu care am stat împreună în pântecul mamei. Am văzut mormintele familiei mele. Nu vreau să te văd şi pe tine doborâtă de aceste creaturi – tu, care eşti singura mea lumină în toate acestea. Nu vreau să-ţi rişti viaţa din nou. Nu vreau să stau şi la mormântul tău.

— Dar tu poţi să-ţi rişti viaţa? Eu pot să stau la mormântul tău?

— Eu sunt bărbat.

O spusese simplu, aşa cum un adult spune unui copil că cerul este albastru, şi Glenna nu putu rosti niciun cuvânt timp de zece secunde. Apoi se propti mai bine în perne.

— Singurul motiv pentru care nu încerc să te transform într-un măgar care rage chiar în clipa aceasta este că îţi acord anumite circumstanţe atenuante, dat fiind faptul că vii dintr-o epocă neluminată.

— Ne… neluminată?

— Dă-mi voie să te conectez la epoca mea, Merlin. Femeile sunt egale cu bărbaţii. Muncim, mergem la luptă, votăm şi, mai presus de orice, ne luăm propriile decizii în legătură cu propriile noastre vieţi, cu trupurile noastre, cu mintea noastră. Aici nu domnesc bărbaţii.

— N-am cunoscut niciodată o lume în care să nu domnească bărbaţii, murmură el. Ca forţă fizică, Glenna, nu sunteţi egale.

— Compensăm aceasta cu alte avantaje.

— Indiferent cât de ageră ar fi mintea voastră, trupurile voastre sunt fragile. Ele sunt făcute ca să poarte copii.

— Tocmai te-ai contrazis! Dacă bărbaţii ar trebui să aducă pe lume copii, lumea ar fi luat sfârşit cu mult timp în urmă fără niciun ajutor din partea unor vampiri în căutare de glorie. Şi dă-mi voie să-ţi atrag atenţia că cea care produce toată această tevatură este o femeie.

— Asta vine în sprijinul celor spuse de mine.

— Nu, nu vine, aşa că las-o baltă! Şi cea care ne-a adus pe noi toţi laolaltă este o femeie, aşa că eşti depăşit numeric. Şi mai am şi altă muniţie, dar este o conversaţie ridicolă care îmi produce dureri de cap.

— Trebuie să te odihneşti şi mai vorbim mâine.

— Nu am de gând să mă odihnesc şi nu mai discutăm despre asta mâine.

Singura lui lumină? se întrebă el. Uneori era ca o rază de lumină supărătoare care îi ardea ochii.

— Eşti o femeie încăpăţânată şi exasperantă.

— Da. Acum zâmbea şi îi întinse mâinile. Stai jos aici, vrei? Îţi faci griji pentru mine şi din cauza mea. Înţeleg şi apreciez acest lucru.

— Dacă ai face ce-ţi spun eu mi-ar fi mai uşor. Îi luă mâinile şi le duse la buze. Aş avea mintea mai uşurată şi aş fi un lider mai bun.

— O, asta e minunat! Glenna îşi trase uşor mâinile şi îl împunse în piept. Foarte bine. Femeile sunt cele care recurg la trucuri.

— Nu sunt trucuri, este purul adevăr.

— Cere-mi orice altceva, Hoyt, şi am să încerc să-ţi satisfac dorinţa. Dar nu-mi cere lucrul acesta, Hoyt. Şi eu îmi fac griji pentru tine. Pentru noi toţi. Şi îmi pun mereu întrebarea ce pot să fac, de ce anume sunt în stare. Şi mă întreb de ce în lumea asta – în toate lumile – noi

suntem cei care trebuie să facem acest lucru. Dar asta nu schimbă nimic. Noi suntem cei aleşi. Şi am pierdut deja un om foarte bun.

— Dacă te pierd pe tine… Glenna, simt un gol în mine numai la gândul acesta.

Uneori femeia trebuie să fie mai puternică, ştia şi ea lucrul acesta.

— Sunt aşa de multe lumi şi atât de multe căi. Nu cred că o să ne mai pierdem vreodată unul pe altul. Ceea ce am acum este mai mult decât am avut eu vreodată. Cred că ne face mai buni decât eram. Poate că şi din cauza asta ne aflăm aici. Să ne găsim unul pe altul.

Se rezemă de el şi oftă când braţele lui o înlănţuiră.

— Stai cu mine! Vino şi întinde-te lângă mine. Iubeşte-mă!

— Trebuie să te faci bine.

— Da. Îl trase în jos spre ea şi îl sărută uşor pe buze. O să mă fac.

Hoyt spera că o poate înconjura cu tandreţea de care avea ea nevoie. Dorea să-i ofere magia acestui lucru.

— Atunci încet! Depuse sărutări uşoare pe obrazul învineţit. Încet!

Nu-şi folosea decât buzele şi îi săruta gura, faţa, gâtul. Dădu la o parte cămaşa uşoară pe care o purta ca să coboare cu sărutările pe sânii ei, peste vânătăile ei. Moi ca atingerea aripilor de pasăre, buze şi degete uşoare ca să-i aline mintea şi trupul şi să le aţâţe. Şi când ochii li se întâlniră, ştiu mai mult decât ştiuse vreodată. Şi o cuprinse mai mult decât o posedă. O ridică pe o pernă de aer şi lumină de argint, făcând vrăji în patul lor. De jur împrejurul camerei, lumânările se aprinseră scoţând un sunet ca un oftat uşor. Şi lumina în care erau scăldaţi era ca o ploaie de aur topit.

— Ce frumos e! Îl luă de mâini în timp ce pluteau şi închise ochii pentru a gusta bucuria acelei clipe. Ce frumos este!

— Ţi-aş da tot ce am şi nu mi s-ar părea de-ajuns.

— Greşeşti. E totul!

Mai mult decât plăcere, mai mult decât patimă. Oare el ştia ce face din ea când buzele lui le atingeau pe ale ei? Nimic din ceea ce înfruntau, nici teroarea şi nici durerea, nici moartea şi nici damnarea nu puteau depăşi aceasta. Lumina dinlăuntrul ei era ca o făclie călăuzitoare şi niciodată nu avea să mai fie întuneric.

Aceasta era viaţa cu tot ce avea ea mai dulce şi mai generos. Gustul lui era un balsam pentru sufletul ei, aşa după cum atingerea lui îi trezea dorinţe. Se lipi de el, ridică braţele, întoarse palmele. Petale de trandafiri, albe ca zăpada, căzeau în jos ca o ploaie. Glenna zâmbi când el o pătrunse şi începură să se mişte împreună, alunecând ca pe mătase. Lumina şi aerul, mireasma şi senzaţiile făceau ca trupurile şi sufletele lor să se înalţe şi să coboare la unison.

Şi încă o dată degetele lor se încleştară, şi încă o dată buzele li se întâlniră. Şi în timp ce pluteau împreună, dragostea îi tămădui pe amândoi.

În bucătărie, Moira stătea nedumerită în faţa unei conserve de supă. Nimeni nu mâncase şi era decisă să facă ceva de mâncare înainte să se trezească Glenna. Reuşise să facă ceai, şi atunci avusese o vedenie.

Îl văzuse pe King cum deschidea micul cilindru cu maşina aceea care făcea un zgomot neplăcut. Încercase de trei ori s-o pună şi ea în funcţiune, de fiecare dată fără rezultat. Acum se gândea foarte serios să-şi ia sabia şi s-o deschidă cum ştia ea. Cunoştea câteva descântece de bucătărie – cam puţin, recunoscu ea. Se uită în jur ca să fie sigură că e singură şi o vizualiză deschisă. Cutia alunecă pe masă, dar rămase în continuare închisă.

— Foarte bine, încă o dată.

Se aplecă, examină deschizătorul care era ataşat în partea de jos a bufetului. Dacă ar fi avut instrumentele potrivite, ar fi putut să-l desfacă şi să înţeleagă cum funcţionează. Îi plăcea la nebunie să demonteze lucrurile. Dar dacă ar fi avut instrumentele potrivite, ar fi putut să deschidă şi conserva.

Se ridică, îşi aranjă părul şi îşi îndreptă umerii. Mormăind în sinea ei, încercă din nou să pornească maşina. De astă dată, când aceasta urlă, cutia se răsuci. Bătu din palme încântată, apoi se aplecă din nou să vadă cum funcţionează. Isteaţă maşină, îşi spuse ea. La fel ca multe alte lucruri de aici! Se întreba dacă i se va permite vreodată să conducă maşina. King spusese că o s-o înveţe să şofeze.

Buzele începură să-i tremure când îşi aminti de el şi strânse mai tare din ele. Se rugă ca moartea lui să fi fost rapidă şi suferinţa scurtă. Mâine-dimineaţă va pune o piatră în cimitirul pe care îl văzuse pe când se plimba împreună cu Larkin. Şi când se va întoarce în Geall, va mai ridica una şi îi va cere harpistului să compună un cântec pentru el.

Goli conţinutul într-o oală şi o puse pe arzător, pornindu-l aşa cum o învăţase Glenna. Trebuiau să mănânce. Durerea şi foamea îi slăbeau şi slăbiciunea îi transforma într-o pradă uşoară. Pâine, decise ea. Le trebuie puţină pâine. O să fie o masă simplă, dar consistentă. Se îndreptă către cămară şi se dădu înapoi când îl văzu pe Cian în dreptul uşii. Se rezemă de cadrul uşii, cu sticla goală de whisky în mână.

— O gustare la miezul nopţii? Dinţii lui albi străluciră când zâmbi. Nu mi-ar strica nici mie.

— Nimeni n-a mâncat. M-am gândit că ar fi cazul.

— Mereu îţi merge mintea, micuţă regină? Nu-ţi stă o clipă locului.

Băuse prea mult whisky şi vocea i se îngroşase, iar ochii i se înceţoşaseră. Dar se simţea în ei şi durere.

— Stai jos, până nu te prăbuşeşti.

— Mulţumesc pentru o invitaţie atât de amabilă în propria mea

casă. Dar am venit jos ca să-mi iau încă o sticlă. O scutură pe cea pe care o ţinea în mână. Se pare că cineva a terminat-o pe asta.

— N-ai decât să-ţi bei şi minţile dacă vrei. Dar ar trebui să şi mănânci ceva. Ştiu că mănânci, te-am văzut. Şi eu mi-am dat osteneala să pregătesc ceva de mâncare.

Cian aruncă o privire spre masă şi mirosi.

— Ai deschis o cutie de supă.

— Îmi pare rău că nu am avut timp să tai viţelul cel gras. Aşa că trebuie să te mulţumeşti cu asta.

Moira se întoarse să-şi vadă de treabă apoi rămase nemişcată când îl simţi în spatele ei. Degetele lui îi mângâiau gâtul într-o parte, uşoare ca aripile unei molii.

— M-am gândit din când în când ce gust ai.

E beat, supărat şi trist, îşi spuse ea. Toate acestea la un loc îl făceau periculos. Iar dacă va observa că îi este frică, va fi încă şi mai periculos.

— Stai în calea mea.

— Încă nu.

— N-am timp pentru beţivani. Poate că tu nu vrei mâncare, dar Glenna are nevoie de ea ca să se întremeze.

— Aş zice că se simte suficient de puternică. Din vocea lui răzbătea amărăciunea. N-ai văzut cum a strălucit lumina ceva mai înainte.

— Ba da. Nu înţeleg ce legătură are asta cu Glenna.

— Înseamnă că ea şi cu fratele meu au făcut o partidă împreună. Sex, spuse el când ea se albi la faţă. Puţin sex în pielea goală, asezonat cu transpiraţie şi gâfâieli. A, roşeşti!

Cian râse şi se apropie mai mult.

— Şi tot sângele acesta delicios sub piele, încântător.

— Încetează!

— Cândva îmi plăcea felul în care tremurau, aşa cum faci tu acum. Face sângele şi mai fierbinte şi măreşte plăcerea. Aproape că am uitat cum este.

— Miroşi a whisky. Stai jos şi îţi aduc o farfurie.

— N-am nevoie de nenorocita aia de supă! Nu m-ar deranja puţin sex transpirat, dar se pare că sunt prea beat pentru asta. Ei bine, atunci am să-mi iau o altă sticlă şi am să termin treaba.

— Cian, Cian! Oamenii vin unii la alţii când suferă, când se confruntă cu moartea. Nu este lipsă de respect, este o nevoie.

— Nu e cazul să-mi ţii mie predici despre sex. Ştiu mai multe despre asta decât îţi poţi tu imagina. Despre plăcerile şi durerile şi scopurile lui.

— Oamenii se apucă şi de băutură, dar nu e sănătos. Ştiu ce a însemnat pentru tine.

— Nu ştii.

— A stat de vorbă cu mine mai mult decât cu alţii, aşa cred, pentru că mie îmi place să ascult. Mi-a spus cum l-ai găsit, cu mulţi ani în urmă, şi ce ai făcut pentru el.

— M-am amuzat.

— Încetează! Tonul de comandă pe care îl moştenise îi răzbătea din voce. Asta este o lipsă de respect faţă de un om care a fost prietenul meu. Şi ţie ţi-a fost ca un fiu. Prieten şi frate. Toate acestea. Vreau să pun o piatră mâine pentru el. Aş putea să aştept până la apusul soarelui, când poţi să ieşi şi tu afară şi…

— Ce-mi pasă mie de pietre? spuse el şi plecă.

Glenna era aşa de bucuroasă că ieşise soarele, încât aproape că îi venea să plângă. Mai erau câţiva nori, dar razele soarelui îi străpungeau uşor aruncând apoi lumini şi umbre pe pământ. Încă o mai durea totul, şi trupul şi inima. Dar era în stare să facă faţă durerii. Îşi luă unul din aparatele de fotografiat şi ieşi afară, ca să-şi scalde faţa în soare. Fermecată de muzica naturii, se îndreptă către pârâu. Apoi se aşeză pe malul lui şi se lăsă învăluită de razele soarelui.

Păsărelele cântau în aerul parfumat de mireasma florilor. Parcă vedea dediţeii roşii cum dansează uşor în briza blândă. Pentru o clipă, i se păru că pământul de sub ea oftează şi şopteşte încântat şi el de frumuseţea acelei zile. Durerea venea şi se ducea, Glenna ştia bine. Dar astăzi era lumină. Şi lumea mai avea destulă magie în ea. O umbră se apropie de ea, Glenna întoarse capul, o văzu pe Moira şi îi zâmbi.

— Cum te simţi în dimineaţa asta?

— Mai bine, spuse Glenna. Mă mai doare tot corpul şi sunt cam înţepenită, poate şi puţin ameţită, dar e mai bine.

Se întoarse să studieze tunica şi pantalonii Moirei.

— Trebuie să-ţi facem rost de nişte haine.

— Astea sunt destul de bune.

— Poate o să mergem în oraş să vedem ce putem găsi.

— Nu am cu ce să plătesc.

— La asta serveşte cardul VISA. Îţi fac eu cinste. Se întinse din nou şi închise ochii. Nu credeam că s-a mai trezit cineva.

— Larkin a luat calul să alerge puţin cu el. O să le facă bine la amândoi. Cred că n-a dormit deloc.

— Probabil că niciunul dintre noi nu a dormit ca lumea. Mă gândeam că după ce se întoarce Larkin am putea să mergem acolo unde sunt mormintele şi să facem unul şi pentru King, continuă ea.

Continuând să ţină ochii închişi, Glenna se întinse şi o apucă pe Moira de mână.

— Ai o inimă bună, spuse ea. Da, o să facem un mormânt pentru King.

Din cauza rănilor nu se putea antrena, dar asta n-o împiedica pe Glenna să lucreze. Îşi petrecu următoarele două zile pregătind masa, mergând la cumpărături şi ocupându-se de magie. Şi făcu şi fotografii. Avea mult de lucru, îşi spunea ea. Fotografiile vor fi un fel de documente, un fel de omagiu.

Toată această activitate o ajuta să nu se simtă inutilă, în timp ce toţi ceilalţi exersau cu sabia sau luptau corp la corp până curgeau apele pe ei. Învăţă drumurile prin pădure şi şi le întipări bine în memorie. Calităţile ei de conducător auto lăsau de dorit, aşa că şi le îmbunătăţi, manevrând maşina pe potecile şerpuitoare, printre tufişurile dese de la cotituri şi abordând cu tot mai mult aplomb sensurile giratorii.

Studia cărţile de descântece, căutând farmece de atac şi de apărare. Căutând soluţii. Nu-l putea aduce înapoi pe King, dar avea de gând să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-i apere pe cei rămaşi. Apoi îi veni ideea strălucită că fiecare membru al echipei ar trebui să ştie să conducă maşina. Şi începu cu Hoyt. Se aşeză alături de el în timp ce acesta conducea cu viteză de melc înainte şi înapoi pe potecă.

— Am altceva mai bun de făcut!

— Se poate. Şi în ritmul acesta, o să-i trebuiască un mileniu până să ajungă la zece kilometri pe oră, îşi spunea ea. Dar fiecare dintre noi trebuie să fie în stare să conducă maşina dacă va fi necesar.

— De ce?

— Uite de-aia!

— Ai intenţia să iei maşina asta la luptă?

— Nu cu tine la volan! Trebuie să fim practici, Hoyt. Eu sunt singura care poate conduce în timpul zilei. Dacă mi se întâmplă ceva…

— Nu! Nu-i provoca pe zei! Îşi puse palmele peste mâinile ei.

— Trebuie să ne gândim şi la asta. Sunt aici, într-un loc izolat de restul lumii. Iar condusul maşinii ne oferă fiecăruia dintre noi o anumită independenţă, precum şi o calificare în plus. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

— Am putea să cumpărăm mai mulţi cai.

Melancolia din vocea lui o făcu să-l bată încurajator pe spate.

— Te descurci foarte bine. Poate că ar trebui doar să încerci să mergi ceva mai repede.

Hoyt ţâşni cu maşina înainte, şi pietrişul scrâşni sub cauciucuri. Glenna îşi trase respiraţia şi ţipă:

— Frânează! Frâna! Frâna!

Câteva pietricele săriră de sub roţi când maşina se opri brusc.

— Trebuie să-ţi îmbogăţeşti vocabularul cu o expresie nouă: luxaţie cervicală, spuse ea amuzată.

— Ai spus să merg mai repede. Asta înseamnă mai repede, spuse el

şi arătă spre pedala de acceleraţie.

— Da, foarte bine, e în ordine. Trase adânc aer în piept. Există melcul şi există şi iepurele. Hai să găsim ceva între ei. Să zicem, un câine. Un retriever auriu, frumos şi sănătos.

— Câinii aleargă după iepuri, sublinie el şi o făcu să râdă. Asta e bine. Erai tristă şi tânjeam după râsul tău.

— Am să-ţi dăruiesc unul mare şi cu gura până la urechi dacă scăpăm din lecţia asta teferi şi nevătămaţi. Şi acum o să facem un pas înainte. Ieşim pe şosea. Glenna atinse în treacăt cristalul pe care îl atârnase de oglinda retrovizoare. Să sperăm că va funcţiona.

Se descurcă mai bine decât se aştepta ea, ceea ce înseamnă că nimeni nu fu schilodit şi nici măcar rănit. Inima ei bătea nebuneşte, dar rămaseră pe şosea – cea mai mare parte din timp. Îi plăcea să-l vadă cum îşi calculează curbele încruntând din sprâncene, cu privirea concentrată şi ţinând strâns de volan ca şi când ar fi fost un colac de salvare pe o mare cuprinsă de furtună.

În faţa lor apăreau tufişuri care le închideau calea, apoi tuneluri verzi punctate cu picături roşii de fucsia, apoi câmpul verde se desfăşură în faţa lor, iar punctele albe erau oi sau vaci leneşe.

Orăşeanca din ea era încântată. Dacă ar fi trăit în altă lume şi într-o altă vreme poate că ar fi îndrăgit astfel de locuri. Jocul luminii şi al umbrelor pe câmpurile verzi, ce păreau peticite, strălucirea neaşteptată a apei, stâncile care se înălţau şi coborau din ruinele străvechi! Era bine să mai priveşti şi dincolo de casa din pădure, decise ea, să priveşti şi să îndrăgeşti lumea pe care vor lupta s-o salveze.

Hoyt încetini, iar ea privi la el:

— Trebuie să-ţi menţii viteza constantă. Poate fi la fel de periculos să mergi prea încet, după cum este să mergi prea repede. Ceea ce e valabil – dacă stau să mă gândesc un pic – pentru toate situaţiile din viaţă.

— Vreau să opresc.

— Trebuie să tragi pe marginea drumului. Semnalizează, aşa cum ţi-am arătat, şi ia-o spre dreapta.

Verifică şi ea drumul. Rambleul părea îngust, dar nu era trafic.

— Fixează în poziţia de parcare. Trage în sus cât merge. Foarte bine. Şi acum ce facem? întrebă ea, când el deschise portiera din dreptul lui.

Îşi desprinse centura de siguranţă, luă cheile şi apoi şi aparatul de fotografiat după o clipă de gândire şi porni repede în urma lui. Dar el străbătuse deja pe jumătate câmpul şi se ducea repede către ceea ce mai rămăsese din vechiul turn de piatră.

— Dacă voiai să-ţi întinzi picioarele sau să-ţi uşurezi vezica, trebuia să spui, începu ea, gâfâind puţin când îl ajunse din urmă.

Părul îi flutura în bătaia vântului. Îi atinse braţul şi simţi că este încordat.

— Ce s-a întâmplat?

— Cunosc locul acesta. Aici au trăit oameni. Au fost copii. Aici s-a însurat al doilea fiu al surorii mele. Se numea Fearghus. Au lucrat pământul acesta. Au… au păşit pe pământul acesta. Au trăit aici.

Intră în ceea ce trebuie să fi fost o cămară mică. Acoperişul şi unul din pereţi dispăruseră. Pe jos erau flori, ierburi şi bălegar de oi. Iar vântul sufla peste tot, ca un cântec al fantomelor.

— Au avut o fată, o fată frumoasă. Familiile noastre sperau ca noi…

Puse mâna pe un perete şi o ţinu acolo.

— Acum sunt numai pietre, spuse el încet. Ruine.

— Dar continuă să existe, Hoyt! Sunt tot aici, cel puţin o parte din ele. Iar tu îţi aminteşti de ei. Probabil că au avut şansa să trăiască o viaţă lungă şi împlinită. Să lucreze pământul şi să păşească pe el. Să trăiască!

— Au venit la priveghiul fratelui meu. Lăsă mâna în jos. Nici nu ştiu ce simt!

— Mi-e imposibil să-mi imaginez cât de greu îţi este. În fiecare zi, Hoyt.

Îşi puse mâna pe braţul lui, aşteptând ca privirea lui s-o întâlnească pe a ei.

— O parte din ceea ce a fost în timpul tău mai dăinuie în timpul meu. Cred că aceasta contează, în asta rezidă speranţa şi puterea noastră. Ai prefera să rămâi puţin timp aici, singur? Dacă vrei, pot să mă duc înapoi şi să aştept în maşină.

— Nu. De fiecare dată când şovăi sau când cred că nu voi putea face ceea ce se aşteaptă de la mine, tu eşti lângă mine. Se aplecă şi rupse una din florile înalte. Astea creşteau şi pe vremea mea. I-o prinse în păr. Aşa, să luăm cu noi speranţa.

— Aşa vom face. Uite! Glenna ridică aparatul de fotografiat. Este un loc care merită să fie fotografiat. Şi lumina este superbă.

Alese poziţia şi unghiul cel mai potrivit. O să-i facă un cadou, decise ea. Ceva al ei pe care să-l poată lua cu el. Şi o să facă o copie a aceleiaşi fotografii ca să şi-o pună la ea, în mansardă. Şi-l imagina privind fotografia, în acelaşi timp în care ea se uita la exemplarul ei. Şi fiecare din ei îşi va aminti că au stat cândva aici, într-o după-amiază de vară, printre florile de câmp care se aşterneau ca un covor la picioarele lor.

Dar această imagine îi făcu mai mult rău decât bine.

— Uită-te la mine! spuse ea întorcând aparatul spre el. Nu trebuie să zâmbeşti. De fapt… Se auzi un clic. Frumos, foarte frumos!

Lăsă aparatul în jos, inspirată.

— Am s-o fixez pe cronometru şi o să facem o fotografie împreună. Se uită în jur căutând un suport pe care să aşeze aparatul şi regretă că nu se gândise să-şi ia trepiedul. Trebuie să fac o improvizaţie. Îl prinse în cadru. Bărbatul, şi stânca, şi câmpul. Aer, domoleşte-te şi spune-te voinţei mele. Solid sub mâna mea, neclintit ca stânca de pe câmpie. Fă ceea ce ţi-am cerut! Şi cum am spus eu, aşa să fie!

Fixă aparatul pe perna de aer şi porni cronometrul. Apoi alergă lângă Hoyt.

— Priveşte în aparat. Îşi trecu un braţ pe după talia lui, încântată când el făcu acelaşi gest. Şi dacă ai putea să şi zâmbeşti un pic… unu, doi…

Lumina clipi.

— S-a făcut! Pentru posteritate.

Porni alături de ea când îşi recuperă aparatul.

— De unde ştii cum o să arate când o s-o scoţi din cutie?

— Nu ştiu, nu sută la sută. Am putea spune că este un altfel de speranţă. Privi înapoi în direcţia ruinelor. Vrei să mai stai?

— Nu.

Niciodată nu va avea suficient timp, îşi spuse el.

— Trebuie să ne întoarcem, zise Hoyt. Mai avem şi alte lucruri de făcut.

— Ai iubit-o? întrebă Glenna când porniră înapoi, pe câmp.

— Pe cine?

— Fata! Fiica familiei care locuia aici.

— Nu, n-am iubit-o. A fost o mare dezamăgire pentru mama mea, dar nu şi pentru fată, aşa cred. Nu voiam să mă căsătoresc şi să întemeiez o familie. Mi se părea că… mi se părea că darul meu, munca mea aveau nevoie de solitudine. Soţiilor trebuie să le acorzi timp şi atenţie.

— Aşa este. Dar, teoretic, şi oferă.

— Eu voiam să fiu singur. Toată viaţa am simţit că nu aveam suficientă linişte. Iar acum, acum mi-e teamă că s-ar putea să am prea multă.

— Asta va depinde de tine. Glenna se opri să se uite la ruine. Ce o să le spui când te vei întoarce?

Numai rostind aceste cuvinte, simţi cum i se sfâşie inima.

— Nu ştiu.

O luă de mână şi priviră împreună ceea ce era, imaginându-şi ce avea să fie.

— Nu ştiu. Dar ce vei spune tu alor tăi, când se va termina totul?

— Probabil că n-o să le spun nimic. O să-i las să creadă că am plecat pe neaşteptate într-o excursie prin Europa, aşa cum le-am sugerat când le-am telefonat ultima dată. De ce să trăiască şi ei cu teama de ceea ce ştim noi? zise ea când el se întoarse s-o privească.

Am să le spun că îi iubesc şi atâta tot.

— Este un altfel de a fi singur?

— Este cel la care mă pricep eu.

De astă dată, se aşeză ea la volan. Când Hoyt se instală lângă ea, mai privi o ultimă dată spre ruine. Şi îşi spuse că, dacă nu ar fi Glenna, singurătatea l-ar înghiţi în întregime.

17

Ideea de a se duce înapoi, în lumea lui, îl chinuia în permanenţă. Sau să moară în lumea asta. Să nu-şi mai vadă niciodată casa. Sau să trăiască tot restul vieţii fără femeia care dăduse un sens nou existenţei lui. În afara războiului pe care trebuia să-l ducă cu sabia şi lancea, mai era şi altul înlăuntrul lui, care îl făcea să sufere aşa cum nu-şi închipuise vreodată că ar putea suferi. Se uita la ea cum le făcea fotografii lui Larkin şi Moirei în timp ce se duelau sau în poziţii mai puţin belicoase.

Rănile ei se vindecaseră destul de bine, aşa că acum nu se mai mişca ţeapăn şi nici nu mai obosea aşa de repede. Dar n-o să uite niciodată cum zăcea acolo jos, plină de sânge. Felul în care se îmbrăca ca nu i se mai părea ciudat, ci potrivit pentru statutul ei. Modul în care se mişca în pantalonii negri şi bluza albă, felul în care îşi prindea părul în vârful capului i se părea esenţa graţiei. Pe chipul ei descoperise frumuseţea şi vitalitatea. În mintea ei, inteligenţă şi curiozitate. Iar în inima ei, compasiune şi curaj.

Găsise la ea tot ceea ce-şi dorise vreodată, fără să fi ştiut măcar că îi lipsea, îşi spuse el. Dar nu avea niciun drept asupra ei, fireşte. Nu aveau niciun drept unul asupra celuilalt, dincolo de timpul misiunii lor. Dacă vor trăi, dacă lumea va supravieţui, el se va duce înapoi, în lumea lui, iar ea va rămâne în lumea ei. Nici chiar iubirea nu se putea întinde pe o mie de ani.

Iubirea! Inima îl durea când se gândea la acest cuvânt, îl durea aşa de tare că simţea nevoia să-şi apese mâna pe ea. Aşadar, asta era dragostea! Dragostea mistuitoare, covârşitoare! Lumina şi întunericul. Nu numai carne înfierbântată şi murmure la lumina lumânărilor, ci durerea şi conştiinţa de sine la lumina zilei. Şi în adâncurile nopţii. Să simţi aşa de mult pentru o persoană, încât toate celelalte aspecte să fie estompate!

I se părea înfricoşător.

Dar el nu putea fi considerat laş, îşi aminti Hoyt. Era magician prin naştere şi luptător datorită împrejurărilor. Ţinuse fulgerul în palmă şi invocase vântul ca să-l lanseze. Ucisese demoni şi de două ori o înfruntase pe regina lor. Cu siguranţă că putea înfrunta şi dragostea. Dragostea nu putea să-l schilodească sau să-i răpească puterea. Ce fel de laşitate era aceasta care îl făcea pe bărbat să dea înapoi în faţa ei?

Ieşi din cameră, coborî scara mânat de un impuls. Auzi muzică când trecu pe lângă uşa fratelui său – ceva profund şi trist. Ştia că este muzica durerii. Şi mai ştia că, dacă fratele lui se agită, s-ar putea ca şi

alţii de felul lui Cian să se agite la fel. Apusul soarelui era aproape. Traversă repede toată casa şi ajunse la bucătărie, unde fierbea ceva pe maşina de gătit. Larkin se amuza, transformat într-un lup auriu, în timp ce Glenna se mişca încântată în jurul lui cu maşinuţa aceea care făcea poze. Aparatul de fotografiat, îşi aminti el. Larkin se preschimbă la loc în om, ridică sabia şi luă o poziţie de luptă.

— Arăţi mai bine ca lup, spuse Moira.

Ridică sabia prefăcându-se că o atacă şi alergă după ea. Strigătele şi râsetele lor erau aşa de diferite faţă de muzica fratelui său, că Hoyt se opri descumpănit în loc. Mai existau râsete pe lume. Mai era timp şi nevoie de joc. Şi mai era lumină, chiar dacă întunericul se târa tot mai aproape.

— Glenna!

Fata se întoarse cu ochii licărind de voioşie.

— O, perfect! Stai acolo. Exact acolo, cu casa în spate.

— Vreau să…

— Şşşt. Curând n-o să mai am lumină. Da, da, exact aşa. Şi distant şi plictisit. Minunat! Păcat că n-ai timp să te duci înapoi să-ţi iei mantia. Eşti făcut să porţi mantie.

Glenna schimbă unghiul şi se lăsă pe vine.

— Nu, nu te uita la mine! Priveşte în sus, peste capul meu, la copaci. Gândeşte-te la ceva profund!

— Oriunde m-aş uita, te văd numai pe tine.

Glenna lăsă în jos aparatul pentru o clipă şi se îmbujoră de plăcere.

— Încerci să-mi distragi atenţia. Aruncă-mi privirea aceea Hoyt, numai o clipă. Cu ochii în sus, la copaci – un magician serios.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Numai cinci minute! Schimbă unghiurile, mai făcu câteva fotografii, apoi se îndreptă de spate.

— Am nevoie de recuzită, murmură ea studiind armele de pe masă.

— Glenna, vrei să vii înapoi cu mine?

— Cinci minute, repetă ea, oscilând între sabia lungă şi pumnal. Trebuie oricum să mă duc înăuntru să mă uit la supă.

— Nu mă refeream la amărâta asta de bucătărie! Vrei să vii înapoi, cu mine?

Glenna îi aruncă o privire şi ridică automat aparatul de fotografiat, încadrându-i faţa şi surprinzând intensitatea expresiei lui. O mâncare bună, îşi spuse ea, încă o noapte de somn odihnitor şi o să fie pregătită pentru antrenamentul de mâine-dimineaţă.

— Unde?

— Acasă. La mine acasă.

— Ce? Lăsă aparatul de fotografiat în jos şi simţi o împunsătură ascuţită în inimă. Ce ai spus?

— Când se va termina totul.

Îşi aţintise privirea asupra ochilor ei aflaţi la o distanţă atât de mică de ai lui.

— Vrei să vii cu mine? Vrei să fii a mea?

— Înapoi, cu tine? În secolul XII?

— Da.

Glenna puse cu grijă aparatul de fotografiat jos.

— De ce mă vrei?

— Pentru că nu te văd decât pe tine, nu te doresc decât pe tine. Cred că dacă va trebui să trăiesc cinci minute într-o lume fără tine, mi s-ar părea o veşnicie. Şi nu pot înfrunta veşnicia fără să-ţi văd chipul.

Îşi trecu degetele pe obrajii ei.

— Fără să-ţi aud vocea, continuă el, fără să te ating. Cred că am fost trimis aici nu numai să port acest război, ci şi ca să te găsesc pe tine. Ca să mă deschid în faţa ta. Glenna!

Îi luă mâinile în palmele lui, le duse la buze.

— În toată această spaimă şi durere, eu te văd pe tine.

Îi susţinu privirea în timp ce vorbea, căutând înţelesuri mai adânci. Când termină de vorbit, îi puse o mână pe inimă.

— Este atât de mult aici, înăuntru, spuse ea încet. Atât de mult şi sunt atât de fericită că fac şi eu parte din asta. Am să merg cu tine. Merg cu tine oriunde.

Bucuria îi inundă inima, îl încălzi în timp ce îi atingea din nou obrazul cu vârfurile degetelor.

— Renunţi la lumea ta, la tot ceea ce cunoşti? De ce?

— Pentru că m-am gândit cum ar fi să trăiesc cinci minute fără tine şi mi s-a părut o veşnicie. Te iubesc.

Văzu cum ochii lui îşi schimbă culoarea.

— Acestea sunt cele mai puternice cuvinte în orice fel de magie. Te iubesc. Cu această incantaţie, îţi aparţin.

— Când am rostit cuvintele, ele au devenit realitate. Nimic nu le mai poate ucide.

Hoyt îi cuprinse faţa în mâinile sale.

— Ai vrea să fiu al tău dacă aş rămâne aici, cu tine?

— Dar ai spus că…

— Ai vrea să fiu al tău, Glenna?

— Da, bineînţeles că da.

— Atunci vom vedea care va fi lumea noastră după ce ne vom împlini misiunea. Indiferent unde şi când va fi această lume, eu te voi iubi pe tine în ea. Pe tine. Îi atinse gura cu buzele. Şi numai pe tine.

— Hoyt! Braţele ei îl înlănţuiră. Dacă avem asta, putem face orice.

— Eu n-am spus aşa ceva.

Glenna izbucni în râs şi îl umplu de sărutări pe faţă.

— Dar ai fost destul de aproape.

— Stai. O depărtă de el cu câţiva centimetri. Ochii lui albaştri o

priveau ţintă. Te iubesc.

O rază de lumină porni din înaltul cerului şi îi învălui într-un cerc alb, strălucitor.

— Aşadar, s-a împlinit, murmură el. În această viaţă şi în toate cele care vor să vină, voi fi al tău. Şi tu eşti a mea. Cu tot ce sunt, Glenna.

— Cu tot ce voi fi. Îţi jur! Se apropie din nou de el, îşi lipi faţa de obrazul lui. Indiferent ce s-ar întâmpla, acesta e destinul nostru.

Îşi dădu capul pe spate pentru ca buzele lor să se poată întâlni.

— Ştiam că tu vei fi alesul, şopti ea, din momentul în care am pătruns în visul tău.

Se ţinură strâns îmbrăţişaţi în cercul de lumină. Când aceasta se stinse, şi amurgul se lăsă peste ei, adunară restul de arme şi le duseră împreună în casă.

Cian îi privea de la fereastra dormitorului lui. Dragostea străluci se şi zburase în jurul lor într-o lumină care aproape că îi arsese pielea şi îi orbise ochii. Şi l-a apăsat pe inima care nu mai bătuse de aproape o mie de ani. Aşadar, fratele lui fusese răpus de singura lovitură în faţa căreia nu există scut sau pavăză. Iar acum aveau să-şi trăiască vieţile scurte şi pline de suferinţă în acea lumină.

Poate că va merita.

Apoi se retrase, în umbrele camerei sale şi în întunericul ei rece.

Când coborî, se făcuse întuneric deplin, iar Glenna era singură în bucătărie. Cânta în faţa chiuvetei, observă Cian, cu o voce absentă şi fericită. O voce despre care, decise el, oamenii spuneau că răspândeşte inimioare mici, roz peste tot. Punea vasele în maşina de spălat vase – o treabă casnică. Iar bucătăria mirosea a ierburi de leac şi a flori. Avea părul legat sus şi din când în când şoldurile i se mişcau în ritmul cântecului. Ar fi avut şi el o femeie ca asta dacă ar fi rămas în viaţă? se întrebă el. Una care să cânte în bucătărie sau să stea în lumină, privindu-l în faţă cu ochii plin de dragoste?

Avusese femei, fireşte. O mulţime! Şi unele dintre ele îl iubiseră – spre paguba lor, îşi spuse el. Dar dacă chipurile lor exprimaseră vreodată o asemenea iubire, oricum acum se estompaseră în mintea lui. Iar iubirea fusese o opţiune pe care el o eliminase din viaţa lui.

Sau cel puţin aşa credea. Dar adevărul este că îl iubise pe King, aşa cum tatăl îşi iubeşte fiul, cum îşi iubeşte fratele un frate. Micuţa regină avusese dreptate în privinţa asta, naiba s-o ia! Îşi dăruise iubirea şi încrederea unei fiinţe umane şi, aşa cum obişnuiau oamenii să facă, şi acestea muriseră odată cu ea! Să o salveze pe aceasta, îşi spuse acum, când Glenna aşeza vasele pe rafturi. Un alt obicei pe care îl aveau oamenii era să se sacrifice unii pentru alţii. Aceasta era o trăsătură care îl intrigase destul de mult. Îi venea mai uşor să înţeleagă cealaltă trăsătură a lor – reversul medaliei aceea de a se ucide unul pe altul.

Atunci Glenna se răsuci pe călcâie şi tresări. Farfuria pe care o ţinea în mână îi scăpă şi se sparse de pardoseală.

— O, Doamne! Iartă-mă! M-ai speriat.

Se mişcă rapid şi brusc, observă el, pentru o femeie înzestrată cu o graţie înnăscută. Luă mătura şi făraşul din debara şi începu să strângă cioburile. Nu mai vorbise cu ea şi nici cu altcineva din noaptea când murise King. Îi lăsase să se antreneze şi să facă ce doresc.

— Nu te-am auzit când ai intrat. Ceilalţi au terminat de mâncat. S-au dus… s-au dus sus să se mai antreneze puţin. L-am scos pe Hoyt afară astăzi cam o oră. La o lecţie de şofat. Mă gândeam că…

Aruncă cioburile şi se întoarse spre el.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva!

— Chiar dacă veţi supravieţui, faceţi parte din două lumi diferite. Cum o să rezolvaţi problema asta?

— Ai vorbit cu Hoyt?

— N-a fost nevoie. Am şi eu ochi.

— Nu ştiu cum o să rezolvăm. Puse mătura deoparte. O să găsim o cale. Dar de ce te deranjează?

— Nu mă deranjează câtuşi de puţin. Luă o sticlă de vin de pe un raft şi studie eticheta.

— Dar mă interesează. Trăiesc de ceva timp împreună cu voi şi dacă nu ar fi existat interesul, aş fi murit de mult de plictiseală.

— Dragostea ne face mai puternici, spuse ea, îndreptându-şi spatele. Eu cred în asta. Trebuie să fim mai puternici. Până acum nu ne-am descurcat prea bine.

Cian deschise sticla şi luă un pahar.

— Nu, nu v-aţi descurcat prea bine, mai ales tu.

— Cian, ştiu că mă învinuieşti pe mine pentru moartea lui King. Şi ai tot dreptul s-o faci. Să dai vina pe mine şi să mă urăşti pentru asta. Dar dacă nu găsim o cale să lucrăm împreună, el nu va fi singurul dintre noi care va muri. Va fi numai primul.

— Eu am murit cu câteva sute de ani înaintea lui.

Îndreptă paharul către ea ca un fel de salut, apoi ieşi din cameră luând şi sticla cu el.

— Ei bine, n-a avut niciun sens, murmură Glenna şi se întoarse să termine de spălat vasele.

O s-o urască şi probabil că-l va urî şi pe Hoyt, pentru că o iubea. Echipa lor se dizolvase înainte să aibă măcar o şansă de a se uni. Dacă ar fi avut timp, nimic altceva decât timp, ar fi lăsat lucrurile să meargă de la sine, ar fi aşteptat să se stingă şi ura lui Cian, să înceapă să se estompeze. Dar nu-şi puteau permite luxul să mai piardă din puţinul timp preţios care le mai rămăsese. Trebuia să găsească o modalitate de a rezolva problema, sau să-l facă să se schimbe.

Se şterse pe mâini şi tresări.

La uşa din spate se auzi o bufnitură, ca şi când s-ar fi prăbuşit ceva. Făcu instinctiv un pas înapoi, apucă sabia rezemată de masă şi una dintre ţepuşele de lângă ea.

— Nu pot să intre înăuntru, şopti ea. Dacă vor să mă spioneze în timp ce fac curat în bucătărie n-au decât!

Dar ar fi dorit ca ea şi Hoyt să fi realizat o zonă de protecţie în jurul casei. Nu se putea însă lăsa înspăimântată de ei, n-avea de gând să le permită aşa ceva! Şi mai ales nu va deschide din nou uşa pentru a sta la taifas cu o creatură nerăbdătoare să-i sfâşie gâtul. Dar atunci se auzi un fel de zgrepţănat în partea de jos a uşii. Şi un geamăt. Şi mâna în care ţinea sabia se umezi de sudoare.

— Ajută-mă, te rog!

Vocea era slabă, abia se auzea prin lemnul uşii. Dar îşi zise că…

— Glenna, Glenna, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să intru înainte să mă ajungă din urmă!

— King?

Sabia zăngăni de pardoseală în timp ce sări spre uşă. Dar continua să ţină ţepuşa strâns în mână. M-am păcălit o dată, îşi spuse ea, şi deschise uşa ţinându-se cât putea de departe, pentru a nu-i permite agresorului s-o atingă.

King zăcea pe pietrele de afară cu hainele pline de sânge şi sfâşiate. Pe faţă avea sânge uscat şi respiraţia abia i se auzea.

E în viaţă, îşi spuse Glenna.

Se lăsă pe vine ca să-l tragă înăuntru, dar Cian era deja alături de ea. O dădu la o parte şi se lăsă jos. Întinse o mână spre obrazul tumefiat al lui King.

— Trebuie să-l aducem înăuntru. Mai repede, Cian! Am leacuri care pot să-l ajute.

— Sunt pe urmele mele. Orbecăi după mâna lui Cian. Nu credeam că o să ajung până aici.

— Dar ai ajuns. Acum vino înăuntru.

Îl apucă pe King de subsuori şi îl târî în bucătărie.

— Cum ai scăpat?

— Nu ştiu. King rămase întins pe pardoseală, cu ochii închişi. Au greşit stâncile. Au crezut că o să mă înec, dar… Am ieşit la suprafaţă. Eram rănit rău. Am leşinat, nu ştiu cât timp. Apoi am mers. Am mers toată ziua. Noaptea m-am ascuns.

— Lasă-mă să văd ce pot să fac pentru el, zise Glenna.

— Închide uşa! îi spuse Cian.

— Au scăpat cu toţii? Au scăpat… mi-e sete.

— O, ştiu. Cian îl apucă de mână şi îl privi în ochi. Ştiu.

— O să începem cu asta, spuse Glenna amestecând ceva într-o ceaşcă. Cian, te rog să-i chemi pe ceilalţi. Am nevoie de Hoyt şi de Moira. Trebuie să-l urcăm pe King în pat, să-l instalăm confortabil.

Se aplecă peste el în timp ce vorbea şi crucea care atârna la gâtul ei atinse faţa lui King.

Acesta scoase un mârâit, rânji şi se trase înapoi. Apoi, spre oroarea Glennei, se ridică în picioare. Şi rânji.

— Nu mi-ai mărturisit niciodată ce ai simţit, îi spuse el lui Cian.

— Cuvintele nu pot explica nimic. Trebuie să verifici pe pielea ta.

— Nu! Glenna nu putea decât să scuture din cap. O, Doamne, nu!

— Ai fi putut să mă aduci aici de mult, dar mă bucur că n-ai făcut-o. E mai bine că s-a întâmplat acum, când sunt în floarea vârstei.

King se răsuci pe călcâie în timp ce vorbea şi blocă uşa care dădea afară din bucătărie.

— Mai întâi m-au rănit. Lilith cunoaşte o mulţime de feluri de a provoca durere. Ştii că nu ai nicio şansă în faţa ei.

— Îmi pare rău, şopti Glenna. Îmi pare rău.

— N-are de ce să-ţi pară rău! A spus că pot să te iau. Să te mănânc sau să te transform. La alegerea mea.

— Nu cred că vrei să-mi faci rău.

— Te înşeli, spuse Cian nonşalant. Vrea să-ţi provoace durerea aşa după cum doreşte şi sângele tău. Aşa este făcut el. Ţi-a dat darul înainte să te arunce de pe stâncă?

— Nu. Dar eram grav rănit. Abia mai stăteam în picioare. Mă legaseră cu o funie când m-au aruncat. Dacă trăiam, avea să-mi ofere darul. Am trăit. O să te ia înapoi, îi spuse el lui Cian.

— Da, ştiu că o să mă ia.

Glenna îşi plimbă privirea de la unul la altul. Era prinsă în capcană între ei doi, îşi spuse ea. Ştiuse – acum îşi dădea seama. Cian ştiuse ce devenise King înainte să-i dea drumul în casă.

— Să nu faci asta. Cum poţi să faci aşa ceva? Fratelui tău!

— Nu-l pot avea pe el, îi spuse King lui Cian. Nici tu nu poţi. Îl vrea pe Hoyt pentru ea însăşi. Doreşte să-i bea chiar ea sângele. Sângele magicianului. Cu sângele lui, va urca şi mai sus. Toate lumile de aici vor fi ale noastre.

Sabia era prea departe şi nu mai avea nici ţepuşa.

— Trebuie să-i ducem pe Hoyt şi pe cealaltă femeie la ea vii. Asta şi băiatul sunt ai noştri dacă îi vrem.

— Nu am mai băut sânge de om de ceva timp, spuse Cian, întinzând mâna şi pipăind gâtul Glennei. Asta cred că va fi foarte gustoasă.

King se linse pe buze.

— O putem împărţi între noi.

— Da, de ce nu?

Strânse şi mai tare, iar când Glenna începu să se zbată şi să gâfâie, izbucni în râs.

— O, ţipă după ajutor! Adu-i şi pe ceilalţi aici, jos, să te salveze. Ne

scuteşti pe noi de un drum.

— N-ai decât să putrezeşti în iad! Îmi pare rău pentru ceea ce ţi s-a întâmplat, îi spuse ea lui King, în timp ce acesta se apropia de ea. Îmi pare rău pentru rolul pe care l-am jucat eu, dar n-am de gând să-ţi uşurez soarta.

Se folosi de Cian ca de un sprijin, zvâcni cu picioarele în sus şi lovi. King se dădu câţiva paşi înapoi mulţumindu-se numai să râdă şi se îndreptă din nou spre ea.

— Ei îi lasă să alerge prin peşteră, aşa că putem şi noi s-o fugărim. Îmi place când ţipă. Când gem.

— Eu n-am să ţip. Glenna izbi din nou cu cotul.

Auzi zgomotul de paşi şi îşi spuse în gând numai atât: Nu! Aşa că până la urmă ţipă în timp ce lovea din răsputeri cu picioarele.

— Nu pot să trec de nenorocita aia de cruce! Smulge-o! ceru King. Scoate-i-o! Mi-e foame!

— O rezolv eu! O azvârli pe Glenna la o parte în timp ce ceilalţi năvăleau în încăpere.

Şi privind fix în ochii lui King, îi înfipse în inimă ţepuşa pe care o ţinea la spate.

— Asta este tot ce am putut să fac pentru tine, îi spuse el şi zvârli ţepuşa departe.

— King! Nu King! Moira căzu în genunchi lângă movila de cenuşă. Apoi îşi puse mâinile peste ea şi rosti cu vocea înecată în lacrimi: Fie ca ceea ce a fost, sufletul şi inima lui să fie bine venite din nou pe lume. Demonul care l-a luat a murit. Fie ca el să aibă lumină şi să-şi găsească drumul înapoi.

— N-ai să ridici un om din cenuşă!

Moira privi în sus, spre Cian.

— Dar poate că am să-i eliberez sufletul, ca să poată renaşte. Nu l-ai ucis pe prietenul tău, Cian.

— Nu. Lilith l-a ucis.

— Am crezut… Glenna încă mai tremura când Hoyt o ajută să se ridice în picioare.

— Ştiu ce ai crezut. Şi de ce să nu fi crezut asta?

— Pentru că ar fi trebuit să am încredere în tine. Am spus că nu am format o echipă, dar n-am înţeles cât de mult sunt vinovată pentru asta. Am crezut că ai să mă ucizi, dar tu ai decis să mă salvezi.

— Greşeşti. Am decis să-l salvez pe el.

— Cian! făcu un pas către el. Eu port răspunderea pentru toate acestea. Nu pot să…

— Nu tu ai făcut-o, nu! Nu tu l-ai ucis, nu tu l-ai transformat în vampir. Lilith a făcut-o. Şi apoi l-a trimis aici ca să moară încă o dată. Încă nu se obişnuise cu situaţia lui. Era şi rănit. Nu ar fi putut să ne ia pe toţi şi Lilith ştia asta.

— Ştia şi ce vei face tu, spuse Hoyt şi se apropie de fratele lui, punându-i o mână pe umăr. Şi cât te va costa asta.

— În felul ei, nu pierdea nimic. Aşa a gândit. Dacă nu-l ucid, poate că ia măcar pe unul dintre voi, poate pe toţi dacă trec de partea lui. Iar dacă acţionez altfel, dacă îl distrug, mă va costa… o, foarte mult, chiar foarte mult.

— Moartea unui prieten, începu Larkin, este o moarte grea. Cu toţii simţim aceasta.

— Vă cred.

Privi în jos către locul în care Moira mai stătea încă îngenuncheată.

— Dar mă loveşte pe mine în primul rând pentru că a fost prietenul meu. I-a făcut asta nu ca să te pedepsească pe tine, i se adresă el Glennei, ci din cauza mea. Aş fi putut să dau vina pe tine, aşa cum am făcut-o, dacă l-ar fi ucis pur şi simplu. Curat. Dar asta nu e din cauza ta. Asta este între ea şi mine.

Se duse şi luă ţepuşa pe care o folosise, apoi studie vârful cu care ucisese.

— Şi când va veni timpul, când vom sta faţă în faţă cu ea, va fi a mea. Am să-l opresc pe oricare dintre voi dacă ar încerca să-i dea lovitura finală. Vedeţi, şi-a greşit socotelile. I-am rămas dator pentru asta şi va muri de mâna mea.

Apucă spada:

— Acum o să reluăm antrenamentul.

Glenna se antrenă, încrucişându-şi sabia cu Larkin. Cian îi ceru lui Hoyt să facă pereche cu Moira şi se retrase mai în spate, apoi se plimbă printre ei în zăngănit de săbii. Le adresa fel de fel de insulte, iar Glenna presupuse că aceasta era un fel de motivaţie, din punctul lui de vedere.

O durea braţul şi îi zvâcneau coastele încă nevindecate complet. Deşi sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă intrându-i în ochi, continuă să lupte. Durerea şi efortul o ajutau să nu se mai gândească la imaginea lui King în bucătărie, cum se îndrepta către ea dezvelindu-şi colţii.

— Ridică braţul, se răsti Cian la ea. Dacă nu eşti în stare să ţii sabia aşa cum trebuie, n-ai să rezişti nici cinci minute. Şi nu mai dansa cu ea, Larkin, pentru numele lui Dumnezeu! Nu suntem la un club de noapte!

— Dar nu este pe deplin vindecată, se răsti şi Larkin. Şi ce naiba este acela, club de noapte?

— Trebuie să mă opresc. Moira lăsă spada în jos şi îşi şterse fruntea transpirată cu mâna liberă. Să mă odihnesc o clipă.

— Nu se poate! o repezi Cian. Crezi că poţi să le ceri favoruri, să-i rogi să te lase să te odihneşti? Crezi că o să consimtă imediat să-ţi acorde time out numai pentru că partenerul tău abia mai respiră?

— Mă simt foarte bine, nu ai niciun motiv să te răsteşti la ea.

Glenna se lupta să-şi controleze respiraţia, să-şi adune ceva puteri în picioare.

— Mă simt bine. Nu încerca să mă protejezi, îi spuse ea lui Larkin. Nu am nevoie de dădăceală.

— Trebuie să avem grijă de ea, spuse Hoyt făcându-i un semn lui Larkin să se retragă. Este prea devreme să se antreneze în ritmul acesta.

— Nu e treaba ta să faci asemenea aprecieri, spuse rece Cian.

— Nu mă poţi împiedica! Este extenuată şi are dureri. Şi îi ajunge.

— Am spus că mă simt bine şi pot să vorbesc şi singură în numele meu. Fratele tău a avut dreptate, deşi îi face plăcere să se poarte ca un ticălos. Nu este cazul şi nici nu vreau să fii purtătorul meu de cuvânt.

— Va trebui să te obişnuieşti cu asta, pentru că aşa voi face întotdeauna când voi vedea că ai nevoie de ceva.

— Eu ştiu mai bine de ce am nevoie şi când am nevoie.

— Poate că voi doi o să reuşiţi să vă învingeţi duşmanii recurgând la conversaţie, spuse sec Cian.

Pierzându-şi răbdarea, Glenna se repezi spre Cian cu sabia.

— Haide, vino, să ne luptăm noi doi, tu şi cu mine. Tu n-o să mă cruţi!

— Nu, spuse el şi încrucişă spada cu ea. N-am să te cruţ!

— Am spus că e destul. Hoyt îşi puse sabia între săbiile lor şi furia lui trimise un fulger de foc de-a lungul lamei.

— Cu care dintre noi vrei să lupţi?

Acum tonul lui Cian era ca mătasea. Şi ochii i se întunecară, exprimând o satisfacţie periculoasă.

— Ar fi interesant, spuse Larkin, dar verişoara lui interveni:

— Staţi! spuse ea. Staţi puţin! Suntem nervoşi cu toţii. Suntem obosiţi şi, pe deasupra, încinşi ca nişte cai care au galopat prea mult. Nu are niciun rost să ne facem rău unul altuia. Dacă nu vreţi să facem o pauză, cel puţin să deschidem uşile. Să intre aerul.

— Vreţi să deschidem uşile? Cian înclină capul. Nu vreţi decât puţin aer curat? Nicio problemă!

Se duse la uşile de la terasă şi le dădu în lături. Apoi sări afară cu iuţeala fulgerului.

— Poftiţi înăuntru! spuse el şi împinse în încăpere o pereche de vampiri. Aici aveţi o mulţime de mâncare din belşug.

Se îndreptă către masă, în timp ce cei doi săreau în sus şi îşi scoteau săbiile. Luă cu vârful sabiei un măr de pe masă şi se rezemă de perete să-l cureţe.

— Hai să vedem ce puteţi face cu ei, propuse el. Sunteţi de fapt doi la unu. S-ar putea să înţelegeţi ce înseamnă supravieţuirea.

Hoyt se răsuci şi se postă în faţa Glennei. Larkin atacă, fluturându-

şi sabia. Adversarul lui îi pară uşor lovitura, îi dădu un pumn cu mâna liberă şi îl expedie până în capătul celălalt al camerei. Apoi se răsuci şi se întoarse către Moira. Prima lovitură nimeri în sabia ei şi forţa ei o doborî la pământ, făcând-o să alunece pe podea. Disperată, întinse mâna după ţepuşă în timp ce zbura – sau i se părea că zboară prin aer.

Glenna îşi reprimă pe moment groaza şi acţionă sub imperiul furiei. Îşi adună toate puterile – și invocă focul. Vampirul se aprinse şi se transformă imediat în cenuşă.

— Bine lucrat, Roşcato! comentă Cian şi se uită la fratele lui care se lupta să-şi salveze viaţa.

— Ajută-l pe el. Ajută-mă pe mine!

— Dar tu de ce nu-l ajuţi?

— Sunt prea aproape ca să risc să ajung în flăcări.

— Încearcă cu asta. Îi aruncă o ţepuşă şi muşcă din nou din măr.

Glenna nu se gândi la nimic – nici nu se putea gândi – şi alergă în faţă. Înfipse ţepuşa în spatele vampirului care se lupta cu Hoyt şi îl îngenunche.

Şi nu nimeri în inimă.

Vampirul urlă, dar parcă era mai mult de plăcere decât de durere. Se întoarse şi ridică sus sabia. Moira şi Larkin atacară în acelaşi timp, dar Glenna îşi văzu moartea cu ochii. Se aflau la o distanţă prea mare şi ea nu mai avea nicio armă. Şi atunci Hoyt îi reteză gâtul. Sângele o stropi în faţă, apoi vampirul se transformă în cenuşă.

— Nu prea grozav, totuşi eficient în linii mari. Cian se şterse pe mâini. Acum formaţi perechi. Pauza de joacă s-a terminat.

— Ştiai că sunt acolo, afară, spuse Moira şi mâna în care mai ţinea ţepuşa îi tremura vizibil. Ştiai!

— Fireşte că ştiam. Dacă v-aţi fi folosit mintea sau măcar o parte din simţuri aţi fi ştiut şi voi.

— I-ai fi lăsat să ne ucidă!

— Mai exact spus, aproape că i-aţi lăsat să vă ucidă. Făcu un gest către Moira: Te-ai proptit acolo şi i-ai lăsat să simtă mirosul fricii tale. Se întoarse către Larkin: Te-ai repezit înainte fără să gândeşti şi era cât pe-aci să-ţi pierzi capul. Cât despre tine, se întoarse el către Hoyt, poate că este un gest cavaleresc să aperi femeile, dar în felul acesta puteţi muri amândoi – fireşte, cu onoarea intactă. Iar cât despre Roşcată, deşi la început şi-a folosit capul – şi puterea pe care i-au dăruit-o zeii voştri – după aceea s-a muiat şi a aşteptat să fie ucisă.

Făcu un pas înainte.

— Aşadar, trebuie să lucrăm pentru a înlătura punctele voastre slabe. Şi sunt o grămadă!

— Mie îmi ajunge, spuse Glenna aproape în şoaptă. Ajunge atâta sânge şi moarte, destul pentru o singură noapte. Destul!

Lăsă ţepuşa să-i cadă din mână şi ieşi.

— Las-o-n pace! spuse Cian făcând un gest cu mâna către Hoyt, când acesta se pregăti s-o urmeze. Pentru numele lui Dumnezeu, un gram de creier ar fi de ajuns ca să înţelegeţi că doreşte să fie singură – o ieşire dramatică în forţă ca aceasta merită să fie apreciată. Dă-i voie să se bucure de ea.

— Are dreptate, spuse repede Moira, oricât de mult m-ar durea s-o recunosc. Are nevoie de linişte.

Traversă camera şi apucă sabia care îi zburase din mână.

— Slăbiciuni, zici? se întoarse ea către Cian. Ei bine, dovedeşte-mi!

18

Când intră în cameră, Hoyt se aştepta s-o găsească în pat. Spera că adormise, ca s-o scufunde într-un somn şi mai profund şi să se poată concentra în linişte asupra rănilor ei.

Dar Glenna stătea la fereastră pe întuneric.

— Nu aprinde lumina, spuse ea cu spatele spre el. Cian a avut dreptate, afară mai sunt şi alţii. Dacă eşti atent, poţi să-i observi. Se mişcă precum nişte umbre, dar există o mişcare – mai mult senzaţia de mişcare. Cred că vor pleca curând. În vizuinile în care îşi fac culcuşul ziua.

— Ar trebui să te odihneşti.

— Ştiu că spui acest lucru pentru că eşti îngrijorat şi acum sunt suficient de calmă ca să nu-ţi mai iau capul pentru asta. Recunosc că m-am purtat prosteşte acolo, sus. Dar nu-mi pasă.

— Amândoi suntem obosiţi. Nu vreau decât să mă spăl şi să dorm.

— Ai camera ta. Şi nu te-am rugat eu să-mi iei apărarea, continuă ea înainte ca el să apuce să spună ceva. Se întoarse. Faţa ei părea şi mai palidă în contrast cu halatul negru pe care îl purta. Nu sunt chiar aşa de calmă cum mi-am închipuit. Nu ai niciun drept, absolut niciun drept să vorbeşti în numele meu.

— Am tot dreptul. Dragostea îmi dă acest drept. Şi chiar şi aşa, dacă bărbatul nu apără femeia de…

— Încetează chiar acum! Ridică o mână cu palma în afară, ca şi când ar fi vrut să-i blocheze cuvintele. Aici nu este vorba de femei şi bărbaţi. Este vorba de fiinţe umane. Secundele pe care le-ai consumat ca să te gândeşti la mine, ca să fii îngrijorat pentru mine ar fi putut să te coste viaţa. Nu ne putem permite să pierdem nicio viaţă. Niciunul dintre noi. Dacă nu ai încredere în mine că mă pot apăra singură, că fiecare din noi este capabil de asta, atunci suntem pierduţi.

În ceea ce îl privea, faptul că ceea ce spusese ca era logic nu avea nicio importanţă. Vedea parcă aievea cum se repezise monstrul acela la ea.

— Şi unde ai fi fost tu acum, dacă nu l-aş fi distrus pe monstrul acela?

— Este altceva, cu totul altceva.

Se apropie de el, şi Hoyt simţi mirosul loţiunilor cu care îşi ungea pielea. Atât de feminin!

— Este o prostie şi o pierdere de vreme.

— Pentru mine nu este o prostie, aşa că ascultă-mă cu atenţie! Lupta şi apărarea tovarăşilor de luptă reprezintă un lucru vital.

Fiecare dintre noi trebuie să poată conta pe celălalt. Dar să mă dai la o parte din luptă este cu totul altceva. Trebuie să înţelegi şi să accepţi această diferenţă.

— Cum aş putea, Glenna, când este vorba despre tine? Dacă te pierd…

— Hoyt! Glenna îl prinse de braţe încercând să-l aline. Oricare dintre noi poate pieri în această luptă. Şi eu mă lupt să înţeleg şi să mă împac cu gândul acesta. Dar dacă mori tu, n-o să pot să mă împac câte zile voi mai avea cu ideea că ai murit din cauza mea. Nu vreau!

Se aşeză pe marginea patului.

— Am ucis în noaptea asta. Ştiu ce sentiment încerci când termini ceva. Ce înseamnă să-ţi foloseşti puterile pentru asta, un lucru la care nu m-am gândit niciodată.

Întinse mâinile şi le privi atent.

— Am făcut-o ca să salvez o fiinţă omenească, cu toate acestea mă apasă. Ştiu că dacă aş fi recurs la ţepuşă sau la sabie mi-ar fi fost mai uşor. Dar am folosit magia pentru a distruge.

Când ridică faţa către el, tristeţea i se citea în priviri.

— Darul meu a fost întotdeauna aşa de luminos, iar acum are atâtea aspecte întunecate. Trebuie să înţeleg şi să accept şi acest lucru. Şi tu trebuie să mă laşi s-o fac.

— Accept puterea ta, Glenna, şi ceea ce poţi şi vrei să faci cu ea. Cred că ne-ar fi tuturor de mai mult folos, dacă te-ai rezuma doar la magie.

— Şi să las lupta sângeroasă în seama voastră? Să mă retrag din linia întâi, departe de pericole, ca să amestec în oalele mele?

— În noaptea asta era să te pierd de două ori. Aşa că o să faci cum spun eu.

Glenna îşi recăpătă vocea numai după câteva clipe.

— Pe dracu'! Am înfruntat moartea de două ori în noaptea aceasta şi am supravieţuit.

— Mai discutăm chestia asta şi mâine.

— A, nu, nici gând! Flutură din mână şi îi trânti în nas uşa de la baie.

Floyt se răsuci pe călcâie, simţind că se află la capătul răbdării.

— Nu-mi arunca mie în faţă puterile tale!

— Nu-mi arunca tu mie în faţă bărbăţia ta! Nu asta am vrut să spun!

Şi pentru că îi venea să râdă, dar în acelaşi timp nu-şi putea reprima furia, respiră adânc.

— N-am de gând să iau poziţie de drepţi, Hoyt, atunci când porunceşti tu, aşa după cum nici din partea ta nu mă aştept la aşa ceva. Ai fost speriat din cauza mea, înţeleg foarte bine, pentru că şi eu eram înspăimântată. Şi pentru tine şi pentru noi toţi. Dar trebuie să

trecem peste asta.

— Cum? întrebă el. Cum se face chestia asta? Dragostea este ceva nou pentru mine, la fel nevoia şi groaza asta care o însoţesc. Când am fost chemaţi la luptă, credeam că acesta va fi lucrul cel mai greu pe care l-am făcut vreodată. Dar m-am înşelat. Este mult mai greu să te iubesc, să te iubesc şi să ştiu că pot să te pierd.

Toată viaţa aşteptase să fie iubită în felul acesta, îşi spuse ea. Oricine şi-ar fi dorit asta.

— N-am ştiut niciodată că mă pot îndrăgosti atât de tare de cineva. Este ceva nou şi pentru mine, dur şi înspăimântător. Şi aş dori să pot spune că n-o să mă pierzi. Aş dori să pot. Dar ştiu că, cu cât sunt mai puternică, cu atât am mai multe şanse să rămân în viaţă. Cu cât suntem mai puternici, fiecare dintre noi, cu atât avem mai multe şanse să supravieţuim. Să învingem!

Se ridică din nou în picioare.

— Astă-seară m-am uitat la King, un bărbat care începuse să-mi placă foarte mult. M-am uitat la ceea ce au făcut din el. Creatura în care fusese transformat dorea sângele meu, moartea mea, s-ar fi bucurat de ea. M-a durut foarte tare să văd şi să aud asta. Era prietenul nostru. Se împrietenise atât de repede cu noi. Vocea îi tremură, se întoarse şi se îndepărtă, ajungând din nou la fereastră, cu privirile aţintite în întuneric. A existat o parte din mine, chiar atunci când încercam să-mi salvez viaţa, care vedea cum fusese el – bărbatul care gătea alături de mine, care râdea cu mine. Nu mi-am putut folosi puterea împotriva lui, n-am putut să-i fac rău. Dacă Cian n-ar fi…

Se întoarse apoi către el.

— N-am să mai dau niciodată dovadă de slăbiciune. N-am să mai ezit a doua oară. Trebuie să ai încredere în mine în privinţa asta.

— M-ai strigat şi mi-ai spus să fug. Vrei să spui că în felul acesta ai încercat să mă protejezi în luptă?

Glenna deschise gura şi o închise la loc. Îşi drese glasul.

— Mi s-a părut corect în acel moment. Foarte bine, foarte bine! Punct ochit, punct lovit. Amândoi mai avem de lucrat în privinţa asta. Şi m-am gândit la câteva arme care ne-ar putea ajuta. Dar înainte de a ne apuca de asta şi înainte de a ne duce la culcare, vreau să mai lămurim o problemă.

— Nu ştiu de ce nu mă simt deloc surprins.

— Nu mi se pare măgulitor şi nici nu apreciez faptul că te lupţi cu fratele tău pentru mine.

— Nu a fost numai pentru tine.

— Ştiu. Dar eu am fost catalizatorul. Şi am să discut şi cu Moira. Fireşte, ideea ei de a-i distrage atenţia lui Cian de la noi a declanşat întreaga poveste.

— A fost o nebunie din partea lui să aducă monştrii ăia în casă.

Nervozitatea şi aroganţa lui ar fi putut să ne coste viaţa.

— Nu. Glenna părea foarte sigură de sine. A avut dreptate să procedeze aşa.

Hoyt o privea înmărmurit.

— Cum poţi spune aşa ceva? E absurd să-i iei apărarea.

— Ne-a făcut să înţelegem foarte bine ceva, ne-a dat o lecţie pe care n-o vom uita niciodată. Nu vom şti întotdeauna când se năpustesc asupra noastră şi trebuie să fim gata să ucidem sau să fim ucişi în fiecare clipă, în fiecare zi. Şi nu eram pregătiţi, nu aşa cum ar fi trebuit. Nici chiar după episodul cu King, tot nu eram pregătiţi. Dacă ar fi venit în număr mai mare, dacă şansele ar fi fost mai echilibrate, lucrurile ar fi putut lua o altă turnură.

— A stat deoparte şi nu a făcut nimic.

— Ba da, a făcut. A marcat încă un punct. El este cel mai puternic dintre noi şi cel mai inteligent în aceste împrejurări. Este datoria noastră să facem eforturi ca să ne apropiem de nivelul lui. Am câteva idei, cel puţin pentru noi doi.

Se apropie de el, se ridică pe vârfuri şi îi depuse o sărutare pe obraz.

— Haide, du-te şi spală-te! Vreau să dorm. Vreau să dorm cu tine.

O visă pe zeiţă cum mergea prin lumea grădinilor, cu păsări strălucitoare ca florile şi flori ca nişte giuvaieruri. Din spatele unei stânci negre, o apă de culoarea safirului curgea într-un lac limpede ca sticla în care înotau peştişori roşii şi aurii.

Aerul era plin de o mireasmă caldă şi grea.

Dincolo de grădină se afla o plajă în formă de seceră mângâiată blând de apele turcoaz ca de mâinile unui iubit. Nişte copii construiau castele scânteietoare de nisip sau se bălăceau în spuma delicată a valurilor. Râsul lor era purtat de aer ca un tril de pasăre. De pe plajă se înălţau trepte albe de diamant, tivite cu rubine roşii. Deasupra lor se aflau casele, zugrăvite în culori pastelate, înecate în flori şi cu copacii în plină floare. Dinspre vârful dealului înalt se auzea o muzică de harpă şi flaut, intonând un cântec de bucurie.

— Unde suntem?

— Există multe lumi, îi spuse Morrigan în timp ce se plimbau. Şi aceasta este una din ele. M-am gândit că ar trebui să vezi că nu luptaţi numai pentru lumea voastră, sau a lui, sau pentru lumea prietenilor voştri.

— Este aşa de frumoasă… şi atât de fericită!

— Unele sunt, altele nu. Unele presupun multă muncă şi efort, o viaţă grea. Dar este tot viaţă. Lumea aceasta este veche, îi spuse zeiţa şi mantia îi fâlfâi când desfăcu braţele. Şi-a câştigat frumuseţea şi pacea aceasta prin durere şi efort.

— Ai putea să opreşti ceea ce urmează să vină.

Morrigan se întoarse către Glenna cu părul ei strălucitor fluturând în bătaia vântului.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac pentru a o opri. Te-am ales pe tine.

— Nu este suficient. L-am pierdut deja pe unul dintre ai noştri. Era un om bun.

— Mulţi sunt buni.

— Asta înseamnă destin sau soartă? Aşa acţionează puterile superioare? Cu atâta răceală?

— Puterile superioare dăruiesc râsete copiilor, aduc flori şi soare. Iubire şi plăceri. Şi da, durere şi moarte. Aşa trebuie să fie.

— De ce?

Morrigan se întoarse şi zâmbi.

— Fiindcă altfel ar însemna foarte puţin. Eşti un copil foarte talentat. Însă darul este o povară.

— Am folosit acest dar ca să distrug. Toată viaţa am crezut că nu pot face niciodată rău. Dar l-am folosit pentru a distruge.

Morrigan atinse părul Glennei.

— Aceasta este povara. Şi ea trebuie purtată. Ai primit misiunea de a lovi răul cu acest dar.

— Nu va mai fi la fel, spuse Glenna, privind spre mare.

— Nu, nu va mai fi la fel. Şi nu eşti pregătită. Nu sunteţi pregătiţi niciunul dintre voi. Încă nu sunteţi toţi.

— L-am pierdut pe King.

— Nu e pierdut, dar s-a mutat în altă lume.

— Noi nu suntem zei şi ne doare pierderea unui prieten. Cruzimea morţii.

— Vor mai fi şi alte dureri, şi alte morţi. Glenna închise ochii. Îi era şi mai greu să vorbească despre moarte când privea asemenea frumuseţi.

— Azi avem o mulţime de veşti bune. Vreau să mă duc înapoi.

— Da, trebuie să fii acolo. O să aducă sânge şi un alt fel de putere.

— Cine o s-o aducă? întrebă înspăimântată Glenna. Lilith? O să vină şi ea?

— Priveşte acolo. Morrigan arătă spre vest. Când va lumina fulgerul.

Cerul se făcu negru şi săgeata fulgerului lovi în inima mării.

Se cutremură şi se trezi, iar braţele lui Hoyt o înconjurară.

— E întuneric.

— Se luminează în curând de ziuă. Îi atinse părul cu buzele.

— Vine furtuna. Vine şi ea cu furtuna.

— Ai visat?

— M-a luat Morrigan.

Se strânse mai aproape de el. Era cald. Era real.

— Într-un loc frumos. Apoi s-a lăsat întunericul şi fulgerul a lovit apa. Am auzit mugetul întunericului.

— Acum eşti aici. Eşti în siguranţă.

— Niciunul dintre noi nu este în siguranţă. Gura ei se ridică şi o întâlni disperată pe a lui. Hoyt!

Se ridică deasupra lui, subţire şi parfumată. Pielea ei albă strălucea. Îi luă mâinile şi şi le apăsă pe sâni. Simţi degetele lui care îi cuprindeau ca într-o cupă. Inima începu să-i bată mai repede, iar lumânările din cameră clipiră. Focul din cămin se trezi sâsâind.

— În noi este putere. Se lăsă deasupra lui, atingându-i faţa şi gâtul cu buzele. O vezi? O simţi? Ceea ce facem noi împreună este putere.

Viaţa, numai la asta se putea gândi. Aici era viaţa, viaţa fierbinte şi umană. Era puterea capabilă să respingă degetele reci ale morţii.

Se ridică din nou şi îl primi în ea. Apoi se curbă înapoi, cutremurându-se de plăcere. Hoyt o încolăci cu braţele şi cu picioarele, ca să-i simtă bătăile inimii. Viaţă, îşi spuse şi el. Aceasta era viaţa.

— Cu tot ceea ce sunt.

Abia suflând, Hoyt se bucura de prezenţa ei. Glenna îi luă faţa în mâini şi se oglindi în ochii lui.

— În orice lume. În toate lumile.

Şi se cufundă în ea, aşa de repede, aşa de fierbinte, iar ea scoase un ţipăt.

Zorile se revărsau încet în timp ce încleştarea lor era tot mai puternică.

— Focul, spuse Glenna.

Erau în turn şi stăteau în faţa unei ceşti de cafea. Glenna încuiase uşa şi rostise şi un descântec ca să fie sigură că nu va intra nimeni înainte să termine ce aveau de făcut.

— Este emoţionant.

Ochii lui erau încă somnoroşi, trupul relaxat. Sexul face minuni, îşi spuse Glenna. Şi ea se simţea la fel de bine.

— Sexul imediat după trezire e foarte bun, dar eu nu vorbesc despre acest gen de foc. Sau nu numai despre asta. Focul este o armă, o armă puternică împotriva celor cu care ne luptăm noi.

— Ai omorât unul astă-noapte cu focul.

Hoyt mai turnă cafea. Începea să-i placă din ce în ce mai mult.

— Eficace şi rapid şi…

— Oarecum imprevizibil, da. Dacă ţinta se deplasează sau dacă unul dintre ai noştri se află în imediata apropiere, consecinţele pot fi tragice. Dar… Bătu cu degetele în cană. O să învăţăm să-l controlăm,

să-l canalizăm. De fapt asta trebuie să facem, să exersăm tot mai mult. În plus l-am putea folosi pentru a oferi mai multă putere celorlalte arme. Aşa cum ai făcut tu ieri-seară cu focul de pe sabie.

— Poftim?

— Focul de pe sabia ta, când te-ai luptat cu Cian.

Ridică din sprâncene văzând expresia de nedumerire de pe faţa lui.

— Nu l-ai invocat tu, a venit de la sine. Pasiunea – atunci când eşti furios. Pasiunea, ca atunci când facem dragoste. De-a lungul sabiei tale a strălucit un foc care a durat o clipă. O sabie de flăcări.

Se depărtă de masă şi începu să se plimbe prin cameră.

— Nu am izbutit să facem nimic cu zona de protecţie din jurul casei.

— Dar poate că o să reuşim în cele din urmă.

— E greu, din moment ce avem un vampir printre noi. Nu putem inventa un descântec care să respingă toţi vampirii, cu excepţia lui Cian. Dar cu timpul – dacă am avea timp – am putea găsi o soluţie. Între timp, focul nu este numai foarte eficient, ci reprezintă şi un simbol. Şi pariez pe fundul tău apetisant, că bagă spaima în duşmani.

— Pentru foc e nevoie de concentrare şi de atenţie. Este cam greu când lupţi ca să-ţi salvezi viaţa.

— Vom lucra în această direcţie până când nu va mai fi aşa de greu. Ai spus că vrei să mă concentrez mai mult asupra magiei şi în acest caz sunt dispusă s-o fac. A venit timpul să ne alcătuim un arsenal serios.

Glenna reveni şi se aşeză la masă.

— Când va veni momentul să mergem la luptă în Geall, vom fi pregătiţi.

Studie toată ziua şi cu el şi fără el. Se cufundă în cărţile proprii şi în cele pe care le găsise în biblioteca lui Cian. Când apuse soarele, aprinse lumânări ca să continue să lucreze şi ignoră bătăile în uşă ale lui Cian. Îşi astupă urechile la auzul înjurăturilor şi strigătelor lui că era timpul să se antreneze.

De fapt, se antrena.

Şi va ieşi numai atunci când va fi pregătită.

Femeia era tânără şi proaspătă. Şi foarte, foarte singură.

Lora privea din umbră, încântată de norocul ei. Când te gândeşti cât fusese de supărată că Lilith o trimisese afară cu trei soldaţi într-o misiune simplă de recunoaştere. Ar fi vrut să ajungă la un bar să se distreze, să sărbătorească. Oare cât avea de gând Lilith să-i mai ţină ascunşi în peşteri, luând numai din când în când câte un turist?

Cea mai mare distracţie de care avusese parte în ultimele săptămâni fusese s-o păcălească pe vrăjitoarea aceea şi să-l răpească pe negru chiar de sub nasul acelei brigăzi plicticoase.

Ar fi vrut să-şi poată stabili sediul undeva, oriunde numai nu în locul acesta arid. Poate la Praga sau la Paris. Undeva unde să fie aşa de mulţi oameni, încât să se poată înfrupta în voie. Undeva unde să existe o mulţime de inimi care bat, şi să miroasă a carne vie. Putea să jure că în ţara asta stupidă erau mai multe vaci şi oi decât oameni.

Un loc plictisitor! Dar acum, iată că se ivise această oportunitate atât de interesantă. Era aşa de frumoasă! Şi aşa de nefericită! Părea candidată la fel de bună pentru a fi transformată în vampir, dar şi pentru o gustare rapidă. Ar fi nostim să aibă o însoţitoare pe care s-o poată forma, cu care să se distreze. O jucărie nouă, decise ea, pentru a-şi alunga eterna plictiseală, cel puţin până va începe distracţia adevărată.

Oare unde se ducea fetiţa aceasta drăgălaşă după căderea întunericului în micuţa ei maşină? Ce ghinion să aibă o pană de cauciuc tocmai pe acest drum de ţară necirculat.

Frumoasă haină, îşi mai spuse Lora privind cum femeia scotea cricul şi roata de rezervă. Erau cam de aceeaşi talie şi ar fi putut să profite şi de haină, şi de ceea ce se afla dincolo de ea. Tot sângele acela cald!

— Aduceţi-o la mine, spuse ea făcând un gest către cei trei vampiri care stăteau în spatele ei.

— Lilith a spus că nu avem voie să mâncăm până…

Lora se răsuci şi îşi dezveli colţii, iar ochii îi deveniră roşii. Şi vampirul care fusese cândva un bărbat de peste o sută de kilograme făcu un pas înapoi.

— Îmi nesocoteşti ordinele?

— Nu.

La urma urmelor, Lora era aici şi simţea şi el mirosul foamei ei. Lilith se afla în altă parte.

— Aduceţi-o la mine, repetă Lora, împungându-l cu un deget în piept. Şi să nu gustaţi din ea. O vreau vie. A venit timpul să am o tovarăşă de joacă. Îşi trecu limba peste buze şi colţi. Şi aveţi grijă să nu-i stricaţi haina. Îmi place.

Ieşiră în drum, trei bărbaţi cu înfăţişare obişnuită în viaţa de zi cu zi. Simţeau miros de carne de om. Şi de femeie. Foamea lor permanentă deveni şi mai puternică şi numai teama de pedeapsa Lorei îi împiedica să se repeadă ca nişte lupi asupra prăzii.

Fata privi peste umăr în timp ce se apropiau. Le zâmbi prietenos, în timp ce se ridica lângă maşină şi îşi trecea o mână prin păr, lăsând astfel descoperit gâtul în lumina strălucitoare.

— Mi-am închipuit eu că o să vină cineva.

— Probabil că e noaptea ta norocoasă, zâmbi cel pe care îl dojenise Lora.

— Chiar aşa. Întuneric, pe un drum pustiu ca acesta, nici ţipenie de

om în jur. E cam sinistru.

— Poate fi şi mai sinistru.

Se despărţiră formând un triunghi ca s-o prindă la mijloc, cu spatele spre maşină. Făcu un pas înapoi cu ochii măriţi, iar ei mormăiră pofticioşi.

— O, Doamne? Ce aveţi de gând cu mine? Nu am prea mulţi bani, dar…

— Nu vrem bani, dar o să-i luăm oricum.

Fata continua să ţină roata de fier şi când o ridică, cel aflat mai aproape de ea izbucni în râs.

— Stai acolo. Nu te apropia de mine! spuse ea.

— Metalul nu este o problemă pentru noi.

Se repezi spre ea cu mâinile ridicate spre gâtul ei. Şi explodă într-o grămadă de cenuşă.

— Dar vârful acesta ascuţit este.

Scoase ţepuşa pe care o ţinuse ascunsă la spate şi se repezi înainte. Îl dădu pe unul la o parte cu o lovitură de picior, îl blocă pe celălalt cu antebraţul şi întinse ţepuşa înainte. Îl lăsă pe ultimul să vină spre ea, orbit de furie. Îl izbi în plină figură cu janta de oţel. Era peste el în clipa în care cădea la pământ.

— Metalul reprezintă şi el o mică problemă, spuse ea. Dar o să terminăm treaba cu asta.

Îl străpunse cu ţepuşa şi se ridică. Îşi scutură praful de pe haină.

— Blestemaţi de vampiri!

Porni înapoi către maşină, apoi se opri, ridicând capul ca un câine care amuşină. Îşi depărtă picioarele, schimbă priza de pe janta de fier şi apucă ţepuşa.

— Nu vrei să vii să ne jucăm? strigă ea. Îţi simt mirosul acolo. Ăştia trei nu mi-au dat prea mult de furcă şi mă simt cam înţepenită.

Mirosul deveni tot mai slab. Peste câteva clipe, aerul era din nou curat. Mai aşteptă o vreme, apoi ridică din umeri şi îşi puse ţepuşa la loc, la cingătoare. După ce termină de schimbat roata, ridică privirile spre cer.

Norii se rostogoleau peste faţa lunii şi la apus se auzea tunetul.

— Vine furtuna, murmură ea.

În sala de antrenament, Hoyt ateriză dur pe spate. Simţi cum îi trosnesc toate oasele. Larkin fandă, apoi apropie ţepuşa fără vârf de inima lui Hoyt.

— În seara asta te-am ucis de şase ori. Ai ieşit din joc.

Înjură încet când simţi o lamă la gât.

Moira se dădu înapoi şi se aplecă deasupra lui ca să-i adreseze un zâmbet.

— El este praf şi pulbere, asta e sigur, dar nici tu nu eşti într-o

situaţie mai bună.

— Păi, dacă vii pe la spatele omului…

— Ei o să vină, îi aminti Cian, aruncându-i Moirei una din puţinele lui priviri aprobatoare. Şi nu numai unul. După ce ai ucis pe unul, mergi mai departe. Şi asta cât mai repede.

Întinse mâinile către capul Moirei şi se prefăcu că-i răsuceşte gâtul.

— Acum sunteţi morţi toţi trei pentru că staţi prea mult timp la palavre. Trebuie să vă descurcaţi cu mai mulţi adversari deodată, indiferent că luptaţi cu sabia, cu ţepuşa de lemn sau cu mâinile goale.

Hoyt se ridică în picioare şi se scutură.

— Ce-ar fi să ne faci tu o demonstraţie?

Cian ridică o sprânceană la auzul tonului iritat din vocea lui.

— Foarte bine. Toţi trei împotriva mea. Am să încerc să nu vă rănesc mai mult decât trebuie.

— Palavre! Asta înseamnă să pălăvrăgeşti, nu-i aşa? Larkin se lăsă pe vine, luând poziţia de luptă.

— În acest caz, înseamnă să spui ceea ce se înţelege de la sine.

Luă ţepuşa cu vârful tocit şi i-o aruncă Moirei.

— Aici trebuie să anticipezi toate mişcările celorlalţi, inclusiv ale mele. După aceea… Aşadar, te-ai decis să participi şi tu la petrecere?

— Am avut de lucru. Fac progrese. Glenna atinse pumnalul pe care şi-l legase la mijloc. A trebuit să stau puţin pe tuşă. Ce facem aici?

— Îi învineţim fundul lui Cian, îi spuse Larkin.

— O, particip şi eu. Arme?

— La alegere, ce doreşti. Cian făcu un semn cu capul către pumnal. Se pare că tu ai deja o armă.

— Nu, nu e pentru asta. Se duse şi îşi alese altă ţepuşă cu vârful tocit. Reguli?

Drept răspuns, Cian se năpusti, îl lovi pe Larkin şi îl expedie la podea.

— Să învingi! Aceasta este singura regulă.

Când Hoyt porni spre el, Cian primi lovitura, lăsă forţa acesteia să-l arunce în aer, lovi cu picioarele în perete, se rostogoli în aer şi îşi folosi greutatea corpului ca să-l izbească pe Hoyt de Moira. Şi îi doborî pe amândoi.

— Anticipaţi, repetă el şi îi dădu lui Larkin o lovitură cu piciorul în spate aproape alene care îl făcu să se rostogolească prin aer.

Glenna apucă o cruce şi o ridică în faţa sa în timp ce înainta.

— A, isteaţă mişcare! Ochii lui se înroşiră. Afară se auzi tunetul. Scutul şi arma îl fac pe duşman să bată în retragere. Cu excepţia cazului când… Se repezi înainte cu antebraţul şi dădu la o parte crucea. Dar când se răsuci ca să folosească ţepuşa, Glenna plonjă şi trecu pe sub el. Asta chiar că e o mişcare reuşită, spuse Cian aprobator şi o clipă chipul lui fu luminat de săgeata fulgerului. Îşi foloseşte şi

mintea, şi instinctele – cel puţin – atunci când, ha, ha, când miza e mică.

Acum îl înconjurară, ceea ce i se păru o manevră strategică inspirată. Nu alcătuiau o echipă, încă nu erau un angrenaj uns, dar făcuseră progrese. Pe măsură ce strângeau cercul, simţea tot mai mult nevoia să-l izbească pe Larkin cu pumnul între ochi. Cian alese ceea ce i se părea a fi veriga cea mai slabă: se răsuci şi o ridică pe Moira în aer cu o singură mână. Când o lăsă să cadă, Larkin se repezi instinctiv s-o prindă. Cian nu făcu decât să întindă un picior şi lui Larkin îi fugi pământul de sub picioare şi se prăbuşiră amândoi la podea. Se răsuci să blocheze calea fratelui lui şi îl apucă pe Hoyt de cămaşă. Lovitura puternică aplicată cu capul îl făcu pe Hoyt să dea înapoi oferindu-i lui Cian răgazul necesar pentru a-i smulge Glennei ţepuşa. Braţul lui îi cuprindea gâtul pe la spate.

— Şi acum? îi întrebă el pe ceilalţi. Am prins-o pe fata voastră. Daţi înapoi, mi-o lăsaţi mie? Sau atacaţi şi riscaţi ca eu să-i frâng gâtul? E o problemă!

— Sau mă lasă să-mi port singură de grijă! Glenna apucă lanţul de la gâtul ei şi aruncă crucea peste faţa lui Cian.

Acesta îi dădu drumul şi făcu un salt până în tavan. Rămase lipit o clipă acolo, ca o muscă periculoasă, apoi căzu uşor în picioare.

— Nu e rău! Dar toţi patru trebuie să mă puneţi la pământ. Şi dacă ar fi să…

Un fulger izbucni în momentul în care Cian întinse mâna şi prinse din zbor ţepuşa de lemn la numai doi centimetri de inima lui. Vârful ei era ascuţit şi lustruit.

— Aş zice că asta înseamnă să trişezi, spuse el blând.

— Lăsaţi-l în pace!

Se întoarseră cu toţii să vadă femeia care pătrundea pe uşile de la terasă în timp ce un fulger sfâşia cerul în spatele ei. Era zveltă în jacheta ei de piele care îi ajungea până la genunchi. Părul tuns scurt lăsa să se vadă o frunte înaltă şi doi ochi enormi de un albastru viu. Lăsă jos sacul greu pe care îl căra şi înaintă apoi şi mai mult în lumină, cu o ţepuşă de lemn într-o mână şi un cuţit cu două tăişuri în cealaltă.

— Tu cine naiba mai eşti? întrebă Larkin.

— Murphy. Blair Murphy. Şi am să vă salvez vieţile tuturor. Cum se face că l-aţi lăsat pe unul dintre ei să intre în casă?

— Întâmplător, este casa mea. Eu sunt proprietarul.

— Drăguţ! Moştenitorii tăi se vor bucura curând. Am spus să nu vă apropiaţi de el, se răsti ea la Larkin şi la Hoyt care păşiseră în faţa lui Cian.

— Eu sunt moştenitorul lui, căci el este fratele meu.

— E de-ai noştri, spuse Larkin.

— Nu, nu este cu adevărat.

— Ba da, este.

Moira ridică braţele cu palmele deschise în faţă ca să arate că nu păţise nimic şi se apropie încet de intrusă.

— Nu te putem lăsa să-i faci rău.

— Când am intrat aici mi s-a părut că nu prea reuşeaţi să-i faceţi cine ştie ce rău.

— Ne antrenam. El a decis să ne ajute.

— Un vampir care îi ajută pe oameni? În ochii mari, albaştri, licărea o urmă de amuzament. Ei bine, asta e ceva nou.

Blair lăsă încet ţepuşa în jos. Cian îşi dădu la o parte scutul.

— Ce faci aici? Şi cum ai ajuns la noi?

— Cum? Cu Aer Lingus. Ce fac? Ucid cât mai mulţi de ăştia, din speţa voastră. Persoanele de faţă se exclud.

— Ce ştii tu despre cei de-o seamă cu el? întrebă Larkin.

— E o poveste lungă. Tăcu o clipă ca să examineze încăperea şi ridică gânditoare din sprâncene când văzu grămada de arme. Frumoasă colecţie! Securea de luptă are în ea ceva ce îmi încălzeşte inima.

— Morrigan! Morrigan a spus că o să vină cu fulgerul. Glenna atinse braţul lui Hoyt, şi se apropie de Blair. Morrigan te-a trimis.

— A spus că vor fi cinci. Nu a pomenit de niciun nemuritor în echipă.

După o clipă de reflecţie, puse pumnalul în teacă şi înfipse ţepuşa în cureaua de la brâu.

— Dar aşa sunt zeii. Trebuie să fie criptici. Uite ce e, am făcut un drum lung. Îşi puse sacul pe umăr. Aveţi ceva de mâncare pe aici?

19

— Avem o mulţime de întrebări.

Blair dădu aprobator din cap către Glenna, în timp ce gusta din tocăniţă.

— Sunt sigură că aveţi, aşa după cum am şi eu pentru voi. E bună. Mai luă o lingură plină. Mulţumesc şi complimentele mele bucătarului.

— Mulţumesc. O să încep eu, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Glenna examină chipurile celorlalţi membri ai grupului.

— De unde ai venit?

— Ultima dată? Din Chicago.

— Chicago acesta de aici şi de acum?

Gura mare a lui Blair se lăţi într-un zâmbet, întinse mâna după bucata de pâine pe care i-o oferise Glenna şi o rupse în două cu unghiile vopsite în roz.

— Da, din acest Chicago. În inima continentului. Planeta Pământ. Dar tu?

— Din New York. Ţi-i prezint pe Moira şi pe vărul ei Larkin. Ei sunt din Geall.

— Nu mai spune! Totdeauna am crezut că asta e un mit.

— Nu pari foarte surprinsă de faptul că nu este un mit.

— Nu mă pot mira foarte multe lucruri şi cu atât mai puţin acum, după vizita zeiţei voastre. E de categorie grea!

— El este Hoyt. Este un magician din Irlanda. Secolul XII.

Blair se uită la Glenna care se întindea prin spatele ei să-l apuce pe Hoyt de mână. Degetele lor se încleştară împletite.

— Alcătuiţi o pereche?

— Se poate spune şi aşa.

Ridică paharul cu vin şi sorbi puţin.

— Asta înseamnă pasiunea pentru bărbaţi în vârstă împinsă la un alt nivel, dar cine ţi-ar putea face o vină din asta?

— Gazda ta este fratele lui, Cian, care a fost transformat în vampir.

— În secolul XII? Blair se lăsă pe spate şi se uită la el cu interes, dar fără niciun pic din amuzamentul cu care îl examinase pe Hoyt. Ai aproape o mie de ani? N-am cunoscut niciun vampir care să fi trăit aşa de mult.

— Viaţă sănătoasă, spuse Cian.

— Da, asta trebuie să fie.

— Nu se hrăneşte cu sânge de om.

Larkin se ridică şi îşi puse şi el o porţie de tocăniţă.

— Luptă de partea noastră. Formăm o armată.

— O armată? Asta înseamnă să-ţi faci iluzii de mărire! Tu ce eşti? o întrebă ea pe Glenna.

— Vrăjitoare.

— Aşadar, avem o vrăjitoare, un magician, o pereche de refugiaţi din Geall şi un vampir. Halal armată!

— O vrăjitoare puternică, vorbi Hoyt pentru prima dată. Un cărturar cu calităţi şi curaj remarcabile, un erou care se poate transforma în orice animal şi un vampir în vârstă de câteva secole, creat de însăşi regina lor.

— Lilith? Acum Blair puse lingura deoparte. Ea te-a transformat în vampir?

Cian se rezemă de marginea mesei şi încrucişă gleznele.

— Eram tânăr şi naiv.

— Şi ai avut mare ghinion.

— Dar tu ce eşti? întrebă Larkin.

— Eu? Vânător de demoni. Continuă să-şi mănânce tocăniţa. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii urmărindu-i şi transformându-i în cenuşă.

Glenna înclină capul într-o parte.

— Ca Buffy?

— Nu, râse Blair. Mai întâi, eu nu sunt *unul* dintre vânătorii de demoni, ci *cel mai bun* dintre ei.

— A, deci sunteţi mai mulţi!

În acest moment, Larkin decise că i-ar prinde bine şi lui puţin vin.

— E o chestie de familie, a fost aşa de mai multe secole. Nu suntem toţi vânători, dar în fiecare generaţie există doi sau trei. Tatăl meu este unul din ei, la fel şi mătuşa mea. Şi unchiul lui a fost – îmi place asta. Am şi doi veri în branşă. Noi ducem lupta.

— Şi Morrigan te-a trimis aici, preciză Glenna. Numai pe tine.

— S-ar cuveni să spun da, din moment ce sunt singura de aici. OK, în ultimele săptămâni, treaba a început să meargă foarte rău. S-a raportat mai multă activitate în lumea vampirilor, ca şi când s-ar fi pregătit de ceva anume. Şi mai am şi visele astea. Visele premonitorii fac parte din misiune, dar eu am astfel de vise imediat ce închid ochii. Şi uneori le am şi când sunt trează. Cam deranjant.

— Lilith? întrebă Glenna.

— Şi-a făcut şi ea apariţia de câteva ori – până nu de mult credeam că şi ea este tot un mit. Oricum, în vis mă vedeam aici, în Irlanda, sau cel puţin aşa mi se părea. Am mai fost în Irlanda, este o tradiţie de familie. Dar m-am văzut pe un loc ca un platou înalt, printre stâncile abrupte.

— Este Valea Tăcerii, o întrerupse Moira.

— Aşa spunea şi ea. Morrigan. Spunea că este nevoie de mine. Blair

şovăi şi privi în jur. Probabil că nu mai trebuie să vă dau toate detaliile, din moment ce sunteţi aici. O bătălie uriaşă, posibil apocalipsa. Regina vampirilor adună o armată ca să distrugă omenirea. Sunt cinci care mă aşteaptă pe mine, adunaţi laolaltă. Avem timp să ne pregătim până în ziua de Samhain. Nu avem prea mult timp la dispoziţie, ţinând seama de împrejurări. Adică ştiţi, zeiţa, veşnicia… Dar aşa s-a hotărât.

— Aşa că ai venit, pur şi simplu? spuse Glenna.

— Tu n-ai venit la fel? făcu Blair ridicând din umeri. Pentru asta m-am născut. Am visat locul acesta şi înainte, de când mă ştiu. Cum stăteam pe dâmbul acela şi priveam la furtuna dezlănţuită dedesubt. Luna, ceaţa şi ţipetele. Am ştiut întotdeauna că am să ajung aici.

Totdeauna presupusese că va muri aici.

— Numai că mă aşteptam la ceva mai multe întâriri.

— În trei săptămâni am ucis peste o duzină, spuse Larkin oarecum înciudat.

— Bravo vouă! Nu ţin socoteala celor ucişi, căci pe primul l-am doborât acum treisprezece ani. Dar am lichidat trei în seara asta, pe când veneam încoace.

— Trei? Larkin rămase cu lingura în aer. Tu singură?

— Mai era încă unul. Dar stătea mai în spate. Mi s-a părut că n-ar fi fost înţelept să pornesc după el dacă vreau să rămân în viaţă, şi aceasta este prima regulă în manualul familiei. Poate că erau şi mai mulţi, dar eu l-am simţit numai pe acesta. Am mai văzut şi alţii staţionaţi în jurul perimetrului acestui loc. A trebuit să mă strecor printre ei ca să intru.

Împinse la o parte bolul gol.

— A fost foarte bun. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Glenna luă bolul şi îl puse în chiuvetă. Hoyt, pot să schimb o vorbă cu tine? Vă rugăm să ne scuzaţi o clipă.

Îl trase afară din bucătărie spre partea din faţă a casei.

— Hoyt, femeia asta este…

— Luptătorul, termină el propoziţia. Da, este ultima dintre cei şase.

— King n-a contat. Îşi apăsă degetele pe buze şi se întoarse. El n-a fost niciodată unul din cei şase şi ceea ce i s-a întâmplat…

— S-a întâmplat. Hoyt o apucă de umeri şi o întoarse cu faţa spre el. Şi nu se mai poate schimba nimic. Este luptătoarea şi completează cercul.

— Trebuie să avem încredere în ea. Nu ştiu cum să facem. Era cât pe-aci să-l ucidă pe Cian înainte să spună bună ziua.

— Şi nu putem decât s-o credem pe cuvânt că este ceea ce spune că ar fi.

— Păi, nu este vampir. A intrat direct în casă. Şi în afară de asta, Cian şi-ar fi dat seama.

— Vampirii pot avea servitori umani.

— Atunci de unde să ştim? Luăm de bun ce spune ea? Dacă este ceea ce spune, este ultima dintre noi.

— Trebuie să fim siguri.

— Dar nu putem să-i verificăm cartea de identitate!

Hoyt scutură din cap şi nu se mai obosi să-i răspundă.

— Trebuie s-o testăm. Cred că cel mai bine e să mergem acolo sus, în turn. O să trasăm cercul şi o să fim siguri.

Când se adunară sus, Blair se uită de jur împrejur şi spuse:

— E cam înghesuială aici. Îmi place să am ceva mai mult spaţiu. Tu trebuie să stai la distanţă, îi spuse ea lui Cian. Să nu te împung din greşeală.

— N-ai decât să încerci.

Îşi plimbă degetele peste ţepuşa de la brâu. Pe degetul mare purta un inel de argint.

— Aşadar, ce avem aici?

— Nu am primit niciun semn că vii, începu Glenna. Nicio referire specifică la tine.

— Aşadar, credeţi că sunt un fel de cal troian?

— Este o posibilitate pe care nu o putem exclude fără o dovadă.

— Nu, aşa este, fu de acord Blair. Aţi fi nişte proşti să mă credeţi pe cuvânt. Şi mă simt mai bine să ştiu că, de fapt, nu sunteţi proşti. Ce doriţi? Numărul permisului meu de vânător de demoni?

— Ai aşa ceva?

— Nu. Se înţepeni bine în picioare, exact ca un războinic care se pregăteşte de luptă. Dar dacă cochetaţi cu ideea să faceţi vreo vrăjitorie cu sângele meu sau alte fluide ale corpului, aveţi ghinion! Până aici!

— Nici vorbă de aşa ceva. Ei bine, nişte vrăjitorii, dar fără să fie nevoie de sânge. Noi cinci suntem legaţi unul de altul. Prin soartă, de nevoie. Iar unii dintre noi, da, şi prin sânge. Noi formăm cercul. Noi suntem cei aleşi. Dacă tu eşti ultima verigă a cercului, ne vom da seama.

— Altfel?

— Nu-ţi putem face niciun rău. Hoyt puse o mână pe umărul Glennei. Nu putem utiliza puterea împotriva unei fiinţe umane.

Blair aruncă o privire către sabia lungă care stătea rezemată de peretele turnului.

— Aveţi ceva în manualul de reguli şi despre obiectele ascuţite?

— Nu-ţi vom face niciun rău. Dacă eşti servitoarea lui Lilith, vei deveni prizoniera noastră.

Blair zâmbi. I se ridică mai întâi un colţ al gurii, apoi şi celălalt.

— Vă urez noroc. Foarte bine, hai să-i dăm drumul. Dacă aţi fi

înghiţit tot ce v-am spus numai cu un hmm! aş fi fost mai îngrijorată în legătură cu treaba în care m-am băgat. Deci voi vă aşezaţi în cercul acesta alb şi eu în interior?

— Te pricepi la vrăjitorie? întrebă Glenna.

— Mai ştiu şi eu câte ceva, spuse ea şi intră în cerc.

— Câte unul în fiecare punct, ca să formăm o pentagramă. Şi Hoyt va executa căutarea.

— Căutarea?

— În mintea ta, o linişti el pe Blair.

— Am şi câteva lucruri personale pe acolo.

Mişcă din umeri stingherită şi se încruntă la Hoyt:

— Trebuie să mă gândesc la tine ca la doctorul meu vrăjitor?

— Nu sunt vrăjitor. Sunt magician. Va merge mai repede şi cu mai puţin disconfort dacă îţi deschizi mintea.

Ridică mâinile şi aprinse lumânările.

— Glenna?

— Acesta este cercul luminii şi al cunoaşterii, format de minţi asemănătoare şi inimi la fel. În interiorul acestui cerc de lumină şi cunoaştere nu se va face niciun rău. Căutăm o legătură ca să ştim că în acest cerc se află numai adevărul. Aşa cum minţile noastre sunt unite prin destinul nostru, aşa să fie!

Aerul începu să tremure şi flăcările lumânărilor se înălţară drepte ca nişte săgeţi. Hoyt ridică mâinile către Blair.

— Fără durere, fără stricăciuni. Numai gânduri cu gânduri. Mintea ta cu mintea mea, mintea ta cu minţile noastre.

Ochii ei se afundară adânc în ochii lui şi ceva licări în mintea lui. Apoi totul se făcu întuneric şi el văzu.

Şi toţi văzură.

O tânără care se lupta cu un monstru de două ori cât ea. Fata avea cămaşa sfâşiată. Auzeau fiecare gâfâit din respiraţia ei chinuită. Alături stătea un bărbat care urmărea lupta. Fu aruncată la pământ cu o lovitură puternică dată cu dosul palmei, dar sări în picioare. Lovită şi doborâtă din nou. Când creatura sări în faţă, fata se rostogoli. Şi îl înjunghie în inimă, cu o ţepuşă de lemn.

Lent, spuse bărbatul. *Neîndemânatic, chiar şi pentru primul ucis. Trebuie să te descurci mai bine.*

Fata nu rosti nimic, în mintea ei îşi spuse: *Am să mă descurc mai bine. Mai bine decât oricine.*

Acum era mai în vârstă şi lupta alături de bărbat. Cu ferocitate, cu sălbăticie. Erau cinci contra doi, dar lupta luă sfârşit repede. Şi când totul se termină, bărbatul clătină din cap: *Mai mult control, mai puţină patimă. Patima o să te ucidă.*

Era acum goală în pat cu un tânăr şi se mişca odată cu el în lumina slabă a lămpii. Zâmbi arcuindu-se spre el şi ciupindu-l uşor de buză.

Un diamant strălucea nebuneşte pe degetul ei. Mintea ei era plină de pasiune, de dragoste, de bucurie. Şi de tristeţe şi disperare când stătea pe jos în întuneric, singură, plângând cu inima zdrobită. Pe deget nu mai avea nimic. Stătea pe dâmb deasupra câmpului de luptă, iar zeiţa era ca o umbră albă alături de ea.

Ai fost prima şi ultima chemată, îi spunea Morrigan. *Ei te aşteaptă. Lumile sunt în mâna voastră. Luaţi-le şi luptaţi!* Îşi spuse: *Spre asta m-am îndreptat toată viaţa mea. Acesta va fi oare sfârşitul?*

Hoyt lăsă mâna în jos şi o aduse încet la loc, închizând cercul. Ochii ei străluceau.

— Ei, cum e? Am trecut proba?

Glenna îi zâmbi, apoi se apropie de masă şi ridică una din cruci.

— Acum, asta este a ta.

Blair o luă şi o lăsă să se legene puţin.

— Este frumoasă. Îmi place lucrătura şi apreciez şi gestul. Dar o am pe a mea.

Trase de lanţ şi o scoase de sub cămaşă.

— E tot un obiect de familie. Ca un fel de amuletă.

— Este frumoasă, dar dacă…

— Stai! Hoyt se uită la cruce şi o luă în palmă. De unde o ai? Cine ţi-a dat-o?

— V-am spus, e un obiect de familie. Avem şapte la fel. Au fost transmise din generaţie în generaţie. Trebuie să-i dai drumul.

Hoyt privi drept în ochii ei şi fata miji din pleoape.

— Care e problema?

— Au fost şapte, mi le-a dat zeiţa în noaptea când mi-a încredinţat misiunea de a veni aici. Am cerut să acorde protecţie familiei mele, familiei pe care mi-a poruncit s-o părăsesc. Şi mi-a dat crucile astea.

— Când a fost asta? Acum nouă sute de ani? Nu înseamnă că…

— Este a Nolei. Se uită spre Cian. O simt. Este crucea Nolei.

— Nola?

— Sora noastră. Cea mai mică. Vocea i se îngroşă când Cian se apropie ca să se uite şi el. Şi aici, pe spate, i-am scris numele. Mi-a spus că am s-o văd din nou. Şi pe toţi zeii, aşa este. Este în femeia asta. Sânge din sângele meu. Sângele nostru!

— Nu există nicio îndoială? făcu Cian calm.

— I-am prins-o chiar eu la gât. Uite, Cian!

— O, bine, zise el şi se duse înapoi la fereastră.

— Făurită în focul zeilor, dată de însăşi mâna unui magician. Blair trase adânc aer în piept. Legenda familiei. Al doilea meu nume este Nola. Blair Nola Bridgit Murphy.

— Hoyt! Glenna îi atinse braţul. Face parte din familia voastră.

— Presupun că îmi eşti un fel de unchi, de-al o sutălea sau o miilea, cum naiba s-o fi spunând. Şi aruncă o privire şi către Cian. Şi nu e asta

cea mai formidabilă treabă? Sunt rudă cu un vampir!

De dimineaţă, Glenna şi Hoyt stăteau în cimitirul familiei, sub un soare slab şi palid. Furtuna îmbibase totul de apă şi de pe petalele trandafirilor care se căţărau pe mormântul mamei lui încă mai picurau stropi de ploaie.

— Nu ştiu cum să-ţi aduc puţină alinare.

Hoyt îi luă mâna.

— Eşti aici, cu mine. Nu m-am gândit niciodată că o să mai am nevoie de altcineva lângă mine, nu aşa cum am eu nevoie de tine. Totul se desfăşoară atât de repede. Pierdere şi câştig, descoperiri, dubii. Viaţa şi moartea.

— Vorbeşte-mi despre sora ta. Despre Nola.

— Era frumoasă, sclipitoare şi talentată. Vedea în viitor. Iubea animalele – cred că avea un fel de afinitate specială pentru ele. Înainte să plec, căţeaua-lup a tatălui meu fătase. Nola petrecea ore întregi la grajd şi se juca cu puii. Şi apoi a crescut mare, a devenit femeie şi a avut copii.

Se răsuci şi îşi lipi fruntea de aceea a Glennei.

— O văd în femeia aceasta, în această luptătoare care a venit la noi. Şi în mine se dă o altă luptă.

— Vrei s-o aduci aici pe Blair?

— Aşa ar fi corect.

— Atunci fă ceea ce trebuie. Ridică uşor capul şi buzele ei se atinseră de ale lui. De asta te iubesc eu pe tine.

— Dacă o să ne căsătorim…

Glenna făcu repede un pas înapoi.

— Să ne căsătorim?

— Cu siguranţă că lucrul acesta nu s-a schimbat de-a lungul secolelor. Un bărbat şi o femeie se iubesc, îşi fac jurăminte, îşi fac promisiuni. Căsătorie sau o strângere de mână[3], o legătură care să-i ţină unul lângă altul.

— Ştiu şi eu ce este căsătoria.

— Şi te deranjează?

— Nu mă deranjează şi nu mai zâmbi aşa, ca şi cum ai avea de-a face cu o toantă. Dă-mi o clipă de răgaz.

Privi în zare, către dealurile scânteietoare din spate.

— Da, oamenii tot se mai căsătoresc, dacă vor. Dar unii trăiesc împreună fără niciun fel de ritual.

— Dar tu şi cu mine, Glenna Ward, suntem oameni ai ritualurilor.

Se uită la el şi simţi cum i se strânge stomacul.

— Da, aşa este.

— Şi dacă ne căsătorim, o să trăieşti cu mine aici?

Altă crampă la stomac.

— Aici? În acest loc, în lumea *aceasta?*

— În acest loc şi în această lume.

— Dar… nu vrei să te duci înapoi? Nu trebuie să te întorci?

— Nu cred că mai pot să mă întorc. Ca magie, da, cred că se poate, spuse el înainte ca ea să apuce să deschidă gura. Dar nu cred că mai pot să mă întorc la ceea ce a fost. La ceea ce a fost căminul meu de odinioară. Nu acum, când ştiu cum o să moară şi că Cian este aici, că în lumea asta se află cealaltă jumătate a mea. Nu cred că aş putea să mă întorc ştiind că tu eşti gata să vii cu mine şi să renunţi la tot ceea ce laşi aici.

— Am spus că am să vin.

— Da, chiar fără şovăială, confirmă el. Dar eziţi atunci când este vorba de ritualul căsătoriei.

— M-ai luat pe nepregătite. Şi, de fapt, nu m-ai cerut în căsătorie, spuse ea oarecum înciudată. N-ai făcut decât să prezinţi o ipoteză.

— Dacă o să ne căsătorim, spuse el pentru a treia oară cu un umor sesizabil în voce, vrei să locuieşti cu mine aici?

— În Irlanda?

— Da, aici. Şi în acest loc. Ar fi un fel de amestec al lumilor noastre şi al nevoilor noastre. Am să-l rog pe Cian să ne lase să locuim în casa aceasta şi să avem grijă de ea. Casa are nevoie de oameni, de o familie, de copiii pe care o să-i avem împreună.

— Salturi şi legături, murmură ea. Apoi tăcu, încercând să-şi adune gândurile. Timpul ei şi locul ei, îşi spuse ea. Da, era un compromis de dragoste, ar putea fi şi va fi o fuzionare a spiritelor.

— Eu am avut întotdeauna o fire încrezătoare, chiar şi când eram copil. Să ştii ce vrei, să munceşti ca să obţii ceea ce doreşti şi să apreciezi rezultatul dobândit. M-am străduit ca în viaţă să nu consider nimic drept dat de la sine, sau nu prea mult. Familia mea, darul meu, stilul meu de viaţă.

Întinse mâna şi mângâie unul din trandafirii mamei lui. Frumuseţea simplă. Miracolul vieţii.

— Dar mi-am dat seama că am luat lumea ca un lucru dat fiind convinsă că va merge înainte şi fără mine, fără ajutorul meu. Dar acum am aflat altceva şi aceasta mi-a furnizat motivaţia necesară pentru a-mi intensifica eforturile şi a aprecia situaţia.

— Este un fel de a spune că nu este momentul să vorbim despre căsătorie şi copii?

— Este un fel de a spune că înţeleg lucrurile mărunte – şi pe cele mari –, lucrurile fireşti; viaţa devine mult mai importantă în felul acesta. Asta este… Hoyt Magicianule!

Îşi lipi buzele de unul din obrajii lui, apoi de celălalt.

— Dacă o să ne căsătorim, o să locuiesc aici cu tine şi o să am grijă de această casă împreună cu tine şi am să fac copii cu tine. Şi mă voi

străduiesc din răsputeri să apreciez tot ceea ce am.

Se uita la ea şi ridică o mână cu palma spre ea. Când aceasta se întâlni cu palma ei, degetele li se împletiră strâns. Din mâinile lor încleştate ţâşnea lumină.

— Vrei să fii nevasta mea, Glenna?

— Da.

O cuprinse cu mâna pe după ceafă şi o trase spre el. Şi se sărutară, un sărut plin de promisiuni şi speranţă. Când braţele ei îl cuprinseră, îşi dădu seama că găsise partea cea mai puternică a destinului ei.

— Acum avem mai multe motive să luptăm. Îşi îngropă faţa în părul ei. Mai multe motive pentru care să dăinuim.

— Atunci aşa va fi. Vino cu mine. Am să-ţi arăt ce am mai făcut între timp.

Îl luă şi îl duse mai aproape de casă, acolo unde fuseseră instalate ţinte pentru antrenamentul cu arcul. Tropotul unor copite de cal o făcu să se întoarcă, exact la timp pentru a-l vedea pe Larkin care călărea cu armăsarul printre copaci.

— Aş vrea să nu mai călărească prin pădure. Sunt atât de multe umbre acolo!

— Mă îndoiesc că pot să-l prindă chiar dacă se ascund acolo şi aşteaptă. Dar dacă l-ai ruga, spuse Hoyt, trecându-şi mâna prin părul ei, s-ar limita la câmpie.

— Dacă l-aş ruga? făcu ea ridicând sprâncenele nedumerită.

— Dacă ar şti că eşti îngrijorată, ţi-ar îndeplini rugămintea. Este recunoscător pentru ceea ce faci pentru el. Tu îl hrăneşti, spuse Hoyt când ea se încruntă din nou.

— O, asta! Sigur că îi place să mănânce. Glenna se uită spre casă. Îşi imagina că Moira îşi petrece dimineaţa cu cărţile ei, iar Cian dormea. Cât despre Blair, ei bine, va mai dura puţin timp până când se va deprinde cu rutina nou-venitei. Cred că o să prepar lasagna astăzi. Nu-ţi face griji, spuse ea şi îl bătu uşor pe mână. O să-ţi placă – şi mi se pare că deja mă ocup de casă şi de cei care locuiesc în ea. Niciodată nu mi-am închipuit că o să devin o fiinţă atât de domestică.

Îşi scoase pumnalul mişcându-se – spre marea ei uimire – cu multă uşurinţă între bucătărie şi arme. Atâtea lucruri învaţă omul!

— Am exersat asta ieri, spuse ea.

— Mânuirea pumnalului?

— Mi-am propus să vrăjesc pumnalul. M-am gândit să încep cu obiecte mici şi după aceea să ajung, în cele din urmă, şi la sabie. Spuneam că trebuie să facem ceva cu armele, dar ne-am luat cu altele şi am pierdut din vedere acest lucru. Aşa că m-am gândit la asta.

Hoyt îl luă din mâna ei şi îşi trecu degetul pe tăiş.

— În ce fel să-l vrăjeşti?

— Gândeşte-te la foc.

El îşi aţinti privirea asupra ei.

— Nu, chiar aşa, spuse Glenna şi făcu un pas înapoi. Gândeşte-te la foc, vizualizează-l, aşa cum ar curge pe tăişul pumnalului.

Hoyt răsuci lama în mână apoi schimbă priza, apucându-l ca pentru luptă. Îşi imagină focul care îmbrăca lama. Dar lama rămase rece.

— Trebuie să rostesc şi cuvinte?

— Nu, dar trebuie să-ţi doreşti să-l vezi. Mai încearcă o dată.

Se concentră, dar nu obţinu nimic.

— Foarte bine, poate că funcţionează numai la mine – deocamdată. O să mai exersez.

Îl luă înapoi, îşi invocă imaginea în minte şi îndreptă pumnalul către ţintă.

Nu apăru nici măcar o scânteie.

— La naiba, ieri mergea.

Se uită mai de aproape la el ca să fie sigură că luase arma corectă.

— Aceasta este, am înscris pentagrama pe mâner. Vezi?

— Da, văd. Poate că descântecul s-a disipat.

— Nu înţeleg cum. Numai eu aş fi putut să anulez descântecul şi eu n-am făcut acest lucru. Am consacrat atâta timp şi energie şi…

— Ce s-a întâmplat?

Blair venea spre ei cu o mână vârâtă în buzunarul blugilor şi cealaltă ţinând o cană de cafea aburindă. La şold îi atârna un cuţit, iar în urechi i se legănau cercei făcuţi din piatră de lună.

— Exersaţi aruncatul cuţitului?

— Nu. Bună dimineaţa!

Blair ridică o sprânceană la auzul tonului iritat al Glennei.

— Pentru unii dintre noi, într-adevăr, bună! Frumos pumnal!

— Nu funcţionează.

— Hai să vedem. Blair îl luă din mâna Glennei, îi cântări greutatea. Sorbind din cafea îl aruncă spre ţintă. Cuţitul se înfipse chiar în mijloc. Pentru mine funcţionează.

— Da, are vârful ascuţit şi tu ştii să arunci perfect. Glenna porni către ţintă şi smulse cuţitul. Dar ce s-a întâmplat cu magia?

— Percheziţionează-mă! Este un cuţit, un cuţit frumos. Taie, găureşte, feliază. Îşi face treaba. Dacă îi atribui virtuţi magice, poţi deveni neglijent. Şi apoi, cineva poate să îndrepte vârful ascuţit către tine.

— Dar ai magia în sânge, spuse Hoyt. Ar trebui să manifeşti respect pentru ea.

— Nici eu n-am spus altceva. Dar mă simt mai la largul meu cu instrumentele ascuţite decât cu magia voodoo.

— Voodoo este cu totul altceva, se răsti Glenna. Numai pentru că ştii să arunci cuţitul nu înseamnă că nu ai nevoie de ceea ce încercăm să-ţi oferim noi, Hoyt şi cu mine.

— N-am vrut să jignesc pe nimeni – serios. Dar mă bizui pe mine însămi. Şi dacă nu ştii să lupţi cu asta, e bine să laşi lupta pe seama celor care pot.

— Crezi că nu pot să nimeresc nenorocita aia de ţintă?

— Nu ştiu, spuse Blair sorbind din cafea. Poţi?

Înfierbântată din cauza insultei, Glenna se întoarse şi aruncă cuţitul în vreme ce-i treceau prin minte tot felul de blesteme. Cuţitul se înfipse în cercul exterior al ţintei şi izbucni în flăcări.

— Excelent! Blair lăsă în jos cana de cafea. Vreau să spun că ţinteşti lamentabil, dar figura cu focul este admirabilă. Făcu un gest cu cana de cafea.

— Am fost furioasă, murmură Glenna. Adrenalina. Înainte nu eram furioasă. Mă simţeam fericită. Dar ea m-a enervat.

— Îmi face întotdeauna plăcere să ajut pe cineva.

— Este un descântec admirabil, ai făcut o armă excelentă, zise el şi puse mâna pe umărul Glennei, în timp ce ţinta ardea. Cât va dura flacăra?

— O, stai puţin!

Făcu un pas lateral şi se concentră. Calmată, stinse focul în minte. Flacăra tremură şi se transformă în fum.

— Trebuie să mai lucrez, e clar, dar… Se duse înapoi la ţintă şi pipăi încet lama cuţitului. Era cald, dar nu prea fierbinte ca să-l ţină în mână. Ne-ar putea fi de un real folos.

— Chiar aşa, spuse Blair. Şi îmi cer scuze pentru chestia aia cu voodoo.

— Scuzele se acceptă, spuse Glenna şi băgă pumnalul în teacă. Am să-ţi cer o favoare, Blair.

— Orice doreşti.

— Acum eu şi cu Hoyt trebuie să mai lucrăm la asta… dar mai târziu, ai putea să mă înveţi şi pe mine să arunc cuţitul aşa ca tine?

— Poate nu chiar ca mine, zâmbi Blair. Dar pot să te învăţ să-l arunci mai bine decât acum.

— Oricum, după apusul soarelui, Cian se ocupă de antrenamentul nostru, spuse Hoyt.

— Un vampir care îi antrenează pe oameni ca să ucidă vampiri. Blair scutură din cap. Mi se pare cam stranie logica asta. Ei bine, aşadar?

— Ne antrenăm şi ziua câteva ore. Afară, dacă este soare.

— Din câte am văzut eu ieri, e cazul să folosiţi timpul la maximum. Să nu vă simţiţi jigniţi, adăugă Blair. Şi eu exersez câteva ore pe zi.

— Cel care răspundea de antrenamentul nostru pe timp de zi… ei bine, l-am pierdut. Lilith…

— Îmi pare rău, asta este întotdeauna foarte dureros.

— Dar cred că acum eşti cea mai potrivită ca să conduci

antrenamentul.

— Adică să vă dau ordine şi să vă fac să asudaţi? Chipul ei exprima cea mai sinceră încântare. Pare amuzant. Dar, când o să începeţi să mă urâţi, să vă amintiţi că voi m-aţi rugat. Şi unde sunt ceilalţi? Nu trebuie să irosim lumina zilei.

— Cred că Moira este în bibliotecă, spuse Glenna. Larkin a scos calul la plimbare ceva mai înainte. Cian…

— Partea asta am înţeles-o. Ei bine, am să fac o mică plimbare de recunoaştere. Începem petrecerea când mă întorc.

— Copacii sunt groşi. Glenna făcu semn cu capul către curba din pădure. Să nu te duci prea departe, nici chiar în timpul zilei.

— Nu-ţi face griji!

20

Lui Blair îi plăcea pădurea. Îi plăcea mirosul vegetaţiei, îi plăceau trunchiurile groase ale copacilor, jocul luminii şi al umbrelor, care pentru ea însemnau un fel de muzică vizuală. Solul pădurii era acoperit cu un covor de frunze căzute de-a lungul anilor fără număr şi cu un strat gros de muşchi verde. Razele de lumină care străbăteau prin frunziş creau o atmosferă feerică. Era o ambianţă reconfortantă, cu forme moi şi rotunde şi o muzică accentuată şi de susurul izvorului care sălta peste pietre.

Mai fusese în Clare şi altă dată, hoinărise peste câmpii şi în pădurea de pe dealuri şi se miră că nu descoperise locul acesta unde urma să fie începutul ei adevărat. Îşi spuse că nu-i fusese dat să-l descopere mai înainte, să vină aici. Soarta decisese ca acest lucru să se întâmple acum, cu oamenii aceştia, în locul acesta.

Vrăjitoarea şi magicianul, îşi spuse ea amuzată. Erau aşa de plini de iubire, atât de strălucitori şi tineri! Avantaje şi dezavantaje – va trebui să mai aştepte să vadă ce se întâmplă. Dar de un lucru era sigură: dorea ca Glenna să-i facă şi ei un pumnal cu tăişul de foc. Vrăjitoarea i-a făcut o impresie bună. Şi avea un păr foarte frumos şi un aer foarte civilizat, stilat, vizibil în ciuda pantalonilor simpli şi a tricoului pe care le purta. Aici se petreceau multe lucruri înţelepte, îşi spuse Blair. Juca acum rolul de judecător. Glenna îşi dăduse osteneala – noaptea trecută îşi lăsase treburile ca s-o întâmpine pe ea. Îi făcuse de mâncare, îi aranjase camera. Era mult mai mult decât ceea ce se obişnuise să primească. Şi îi făcea plăcere.

Iar magicianul părea un introvertit. Observa mult, vorbea destul de puţin. Asta impunea respect. Şi tot aşa de mult respect îi impunea şi puterea pe care o purta ca pe o a doua piele.

Cât despre vampir – în cazul lui nu ştia ce să creadă. Ar fi putut să fie un aliat formidabil – sau un duşman redutabil –, până acum nu se gândise în niciun fel la vampiri ca aliaţi. Şi totuşi văzuse ceva pe chipul lui când fratele său vorbise despre Nola. Era durere.

Cealaltă femeie era tăcută ca un şoarece. Avea simţurile treze, o, asta da, dar nu-şi bătuse capul cu Blair mai mult decât o făcuse aceasta cu ea.

Şi bărbatul? Larkin. Un băiat serios cu ochi albaştri, blânzi. Avea o conformaţie bună, atletică, un mare avantaj în luptă. Şi clocotea de energie, îşi spuse ea. O să-i ceară să-i arate la ce se pricepe.

Erau multe de făcut şi într-un timp foarte scurt. Trebuia să se pună cu băţul pe ei dacă voiau să scape întregi din încercarea asta. Dar

deocamdată era plăcut să facă o mică plimbare de dimineaţă şi să privească jocul luminii. Coti după o stâncă, înclină capul într-o parte către forma încolăcită şi adormită de la umbra ei.

— Acesta este apelul tău de trezire în dimineaţa asta, spuse ea şi apăsă pe declanşatorul arcului.

Vampirul abia apucă să deschidă ochii. Blair îşi recuperă săgeata şi o fixă din nou. Mai doborî alţi trei şi îl puse pe fugă pe al patrulea care alergă în jos, pe cărare, încercând să ocolească petele de lumină. Pentru că nu putea să ţintească bine şi nu voia să irosească o săgeată, porni în goană după el. Calul sări în potecă, o bestie neagră strălucitoare, cu un zeu auriu în spate. Larkin ridică sabia şi îl decapită pe vampirul care fugea.

— Bună lovitură, strigă ea.

Larkin veni în trap printre petele de lumină către ea.

— Ce faci aici?

— Omor vampiri. Dar tu?

— Calul avea nevoie de mişcare. N-ar trebui să stai aici singură, aşa departe de casă.

— Dar tu te afli aici!

— Pe căluţul asta nu-l poate ajunge nimeni! spuse el şi-l bătu mândru cu palma pe Vlad. Este iute ca vântul. Aşadar, câţi ai văzut?

— Păi, pe cei patru pe care i-am ucis şi cu al tău fac cinci. Dar probabil că mai sunt şi alţii.

— Alţi patru ai spus? Ai fost foarte ocupată. Vrei să-i fugărim acum?

Părea doritor s-o facă, dar Blair nu putea fi sigură. Dacă lucrai cu un partener necunoscut riscai să mori ucis, chiar dacă partenerul era talentat în mânuirea sabiei.

— Cred că deocamdată ajunge. Cel puţin unul dintre ei va alerga înapoi la mami şi îi va povesti că-i scoatem din cuiburile lor în timpul zilei. Asta ar trebui să-i dea de gândit.

— De gândit?

— S-o enerveze.

— A, aşa.

— Oricum, va trebui să facem antrenament, ca, să văd de ce sunteţi în stare.

— Ca să vezi de ce suntem în stare?

— Eu sunt noul vostru sergent.

Îşi dădu seama că nu era deloc încântat de această veste şi îl înţelegea perfect. Dar întinse mâna în sus:

— Ce-ar fi să mă iei şi pe mine?

Larkin întinse mâna spre ea şi Blair sări în spatele lui.

— Cât de repede ştie să meargă băiatul acesta?

— Ai face mai bine să te ţii zdravăn.

Îl împunse cu călcâiele şi calul porni în zbor.

Stând în faţa oalei, Glenna mai adăugă puţină pucioasă în amestec.

— Puţin câte puţin, îi spuse ea absentă lui Hoyt. Nu vrem să fie prea mult şi să…

Sări înapoi când lichidul ţâşni în sus.

— Ai grijă la păr! strigă Hoyt.

Glenna luă câteva ace şi îşi prinse în grabă părul în creştetul capului.

— Cum se explică chestia asta?

Pumnalul continua să ardă în vasul de metal.

— Focul n-a fost stabilizat. Luă o sabie şi o cufundă în lichid. Se dădu înapoi, ridică mâinile deasupra fumului, şi începu să rostească descântecul.

Hoyt se opri din ceea ce făcea ca să se uite la ea, ca să-i studieze frumuseţea intensificată de magie. Ce fusese viaţa lui înainte să apară ea? Când nu avea pe nimeni cu care să împartă ceea ce era el, nici măcar cu Cian? Când nu avea pe nimeni care să se uite în ochii lui într-un fel care îi făcea inima să tresară?

Flăcările lingeau marginea oalei, dansau deasupra sabiei, iar ea stătea acolo, printre flăcări şi fuioare de fum. Vocea ei era ca o muzică, puterea ei ca un dans. Când flăcările se stinseră, scoase sabia cu un cleşte şi o puse alături ca să se răcească.

— Trebuie să le tratăm pe fiecare separat. Ştiu că o să dureze ceva timp, dar după aceea… Ce este? întrebă ea prinzându-i privirea. M-am mânjit toată pe faţă de funingine magică?

— Nu. Eşti frumoasă. Când te măriţi cu mine?

Glenna clipi mirată.

— Mai târziu. Când se va termina totul.

— Nu, nu vreau să aştept! Fiecare zi de aşteptare înseamnă o zi mai puţin şi timpul este preţios. Vreau să ne căsătorim aici, în această casă. În scurtă vreme vom pleca spre Geall şi după aceea… trebuie să se întâmple aici, Glenna, în căminul pe care îl vom crea noi.

— Sigur că da. Ştiu că membrii familiei tale nu pot fi aici, cu excepţia lui Cian şi a lui Blair. Nici ai mei nu pot veni. Dar asta se va întâmpla când se va termina totul. Când vom fi din nou în siguranţă, vreau să stabilim un alt ritual aici, mi-ar plăcea să vină şi familia mea.

— Acum legarea mâinilor şi ceremonia de nuntă după aceea. Eşti de acord?

— E perfect. Şi… acum? Adică chiar acum? Dar nu sunt gata. Trebuie să… să mai fac nişte lucruri. Am nevoie de o rochie!

— Credeam că preferi să-ţi săvârşeşti ritualurile îmbrăcată în lumina cerului.

— Foarte nostim! Numai câteva zile. Să zicem, când va fi lună

plină.

— La sfârşitul primei luni, încuviinţă Hoyt. Mi se pare corect. Vreau să… dar ce sunt ţipetele astea?

Se duseră la fereastră şi îi văzură pe Larkin şi pe Blair într-o luptă corp la corp. Moira stătea şi îi privea cu mâinile proptite în şolduri.

— Apropo de ritualuri, remarcă Glenna. Se pare că antrenamentul zilnic a început fără noi. Am face bine să ne ducem şi noi jos.

— Este înceată şi neglijentă, iar încetineala şi neglijenţa se plătesc cu viaţa.

— Nu este niciuna, nici alta, se răsti Larkin la Blair. Dar puterea ei rezidă în arc şi în mintea ei.

— Minunat, va putea să trimită un vampir la moarte cu puterea minţii ei. Arată-mi şi mie cum se face asta! Cât despre arc, da, ai ochi de vultur, dar nu poţi ţinti şi ucide întotdeauna de la distanţă.

— Pot să-mi pledez şi singură cauza, Larkin. Iar tu – Moira întinse un deget către Blair. Nu-mi place să mi se vorbească de parcă aş fi înapoiată mintal.

— N-am nimic cu mintea ta, ci cu braţul în care ţii sabia. Lupţi ca o fată!

— Asta sunt!

— Dar nu la antrenament şi nu în luptă! Aici eşti soldat, iar duşmanului nu-i pasă nici cât de o ceapă degerată de tubulaturile tale.

— King o punea să exerseze punctele ei forte.

— King e mort!

Urmă o tăcere atât de adâncă, încât ai fi putut s-o tai cu securea de luptă a lui Cian. Apoi Blair oftă. Recunoştea că fusese excesiv şi inutil de dură.

— Uite ce este, ceea ce s-a întâmplat cu prietenul vostru este cumplit. Sunt cât se poate de sigură că nu vreau să mi se întâmple şi mie aşa ceva. Dar dacă vreţi să supravieţuiţi veţi munci ca să vă înlăturaţi punctele slabe – şi aveţi o mulţime. Vă puteţi juca cu punctele forte în timpul vostru liber.

Se propti pe picioare văzându-i pe Hoyt şi pe Glenna care se apropiau.

— M-aţi pus să răspund de treaba asta? întrebă Blair.

— Da, aşa este, confirmă Hoyt.

— Şi noi nu avem nimic de spus? se înfierbântă Larkin. Chiar nimic?

— Nu, nimic. Este cea mai bună.

— Pentru că e rudă cu tine!

Blair se întoarse către Larkin.

— Pentru că te pot doborî la pământ în mai puţin de cinci secunde.

— Eşti foarte sigură de tine, nu-i aşa? Se scutură şi se transformă

într-un lup care stătea pe vine şi îşi arăta colţii.

— Excelent! făcu Blair în şoaptă, puţin mai potolită datorită admiraţiei pe care o resimţea.

— O, Larkin, încetează, te rog! Moira îşi pierduse în mod vădit răbdarea şi îi dădu o palmă. Este furios numai pentru că ai fost nepoliticoasă cu mine. Şi nu înţeleg de ce trebuie să ne insulţi în halul ăsta. Întâmplător şi eu sunt de acord cu tine că s-ar cuveni să insistăm asupra punctelor slabe.

Şi Cian spusese acelaşi lucru, îşi aminti Moira.

— N-am nimic împotrivă să mă antrenez, dar nu sunt dispusă să înghit tot felul de insulte.

— Uite ce este, zise Blair, tu şi cu mine putem să ne facem pedichiura şi să discutăm despre băieţi în timpul nostru liber. Când suntem la antrenament am să fiu o scorpie, pentru că vreau să rămâi în viaţă. Te doare când faci chestia asta? se întoarse ea către Larkin care se transformase din nou în om. Adică oasele şi organele pe care le schimbi?

— Oarecum. Nu-şi amintea să-l mai fi întrebat cineva aşa ceva. Furia lui se potoli la fel de repede cum izbucnise. Dar îmi place, aşa că nu o iau în seamă.

Îşi trecu braţul pe după umărul Moirei şi o frecă uşor pe spate, apoi li se adresă lui Hoyt şi Glennei:

— Fata asta a voastră a doborât patru vampiri în pădure în dimineaţa asta. Eu l-am tăiat pe al cincilea.

— În dimineaţa asta? Cinci? Glenna se uită la Blair: Cât de aproape erau de casă?

— Destul de aproape. Blair aruncă o privire către pădure. Cred că erau santinele, şi nu dintre cele mai bune. I-am prins moţăind. Lilith o să afle. O să fie foarte nemulţumită.

Nu se punea problema să omoare mesagerul; nu după părerea lui Lilith. Se punea problema cum să-l ucidă într-un mod cât mai dureros. Tânărul vampir, care fusese atât de naiv încât se întorsese în cuib după isprăvile cu Blair din dimineaţa aceea, se prăjea acum încet, cu faţa în jos, deasupra unui foc care sfârâia necruţător. Mirosul nu era prea plăcut, dar Lilith înţelegea că misiunea de comandant presupunea anumite sacrificii. Îi dădu ocol, având mare grijă să-şi ţină tivul rochiei departe de limbile flăcărilor.

— Ce-ar fi să-mi mai povesteşti o dată toate astea? Vocea ei era melodioasă, semănând întrucâtva cu cea a unui profesor care îi vorbeşte elevului său preferat.

— Fiinţa umană – femeia aceea – i-a distrus pe toţi cei aflaţi de pază, în afară de tine.

— Bărbatul! Durerea transforma cuvintele în nişte sunete guturale.

Calul.

— Da, da. Uit mereu de bărbat şi de cal.

Se opri să studieze inelele pe care le purta.

— Cel care a venit după ce ea lichidase – câţi ai spus? – patru dintre voi.

Lilith se lăsă acum pe vine, ca un păianjen de o frumuseţe uluitoare, pentru a se uita în ochii lui înroşiţi.

— Şi a putut face acest lucru pentru că… Stai, stai puţin, îmi amintesc – pentru că voi *dormeaţi?*

— Ei dormeau. Ceilalţi. Eu eram la post, Maiestatea Voastră. Jur!

— La post şi cu toate acestea, femeia aia mai trăieşte. Trăieşte pentru că – am înţeles oare bine acest amănunt? – pentru că tu ai luat-o la fugă!

— Am venit înapoi… ca să raportez.

Sudoarea îi curgea în foc şi sfârâia.

— Ceilalţi au fugit. Eu am venit la tine.

— Da, ai venit. La fiecare cuvânt pe care îl rostea îi atingea în joacă nasul. Probabil că ar trebui să te răsplătesc pentru loialitatea ta.

— Milă, Maiestate! Fie-ţi milă!

Lilith se răsuci pe călcâie foşnind din fustele de mătase şi zâmbi către băiatul care şedea cu picioarele încrucişate pe pardoseala peşterii, smulgând capetele unui teanc de figurine din *Războiul Stelelor*.

— Davey, dacă o să-ţi distrugi toate jucăriile, cu ce ai să te mai joci?

Copilul mişcă din buze şi smulse capul lui Anikin Skywalker.

— Sunt plicticoşi.

— Da, ştiu. Îşi trecu mâna drăgăstos pe capul lui auriu. Şi ai stat în casă prea mult timp, nu-i aşa?

— Nu putem să mergem afară? Copilul sări în sus cu ochii măriţi de bucurie anticipând plăcerea promisă. Nu putem să mergem afară să ne jucăm? *Te rog!*

— Încă nu. Şi nu te mai smiorcăi. Îl apucă de bărbie ca să-i depună un sărut pe buze. Dacă îngheţi? Ia ascultă, ce-ar fi să-ţi dau o jucărie nouă-nouţă?

Copilul îl rupse în două pe Han Solo.

— M-am săturat de jucării.

— Dar aceasta este nouă! Ceva ce n-ai mai avut niciodată.

Întoarse capul şi cu degetele încă pe bărbia lui, îl răsuci până când copilul ajunse să-l privească pe vampirul aflat la frigare. Văzând privirile lor, vampirul începu să tremure din toate mădularele. Şi să plângă.

— Pentru mine? spuse Davey încântat.

— Numai pentru tine, iubitule. Dar trebuie să-i promiţi lui mami că

nu te apropii prea tare de foc. Nu vreau să te arzi, comoara mea!

Îi sărută degetele mici după care se ridică.

— Maiestate, te rog! maiestate, eu am venit înapoi!

— Nu pot să sufăr eşecurile. Să fii cuminte, Davey. Şi să nu-ţi strici pofta de mâncare înainte de cină.

Făcu un semn către Lora, care stătea liniştită lângă uşă. Gemetele se auziră înainte ca uşa să se închidă în urma lor. Şi să fie încuiată!

— Femeia-vânător! zise Lora. Ea trebuie să fie. Nicio altă femeie nu poate să…

O singură privire din partea lui Lilith o reduse la tăcere.

— Nu ţi-am dat voie să vorbeşti. Afecţiunea mea pentru tine nu merge chiar aşa de departe.

Lora plecă fruntea cu respect şi o urmă pe Lilith în camera de alături.

— Ai pierdut trei dintre oamenii mei. Ce poţi să spui?

— Nu am nicio scuză.

Lilith începu să se plimbe prin încăpere, mângâind absentă colierul de rubine care îi atârna pe piept. Singurul lucru care îi lipsea în viaţă erau oglinzile. Tânjea chiar şi după două mii de ani să se poată vedea în oglindă. Să se lase fermecată de propria sa frumuseţe. De-a lungul veacurilor angajase – şi mâncase – nenumăraţi vraci, vrăjitori şi magicieni ca să-i facă o oglindă în care să se poată vedea. Acesta era cel mai mare eşec al ei.

— Eşti o înţeleaptă că nu încerci să te scuzi. Sunt o femeie răbdătoare, Lora. Am aşteptat lucrul acesta peste o mie de ani. Dar nu mă voi lăsa insultată. Nu pot suporta să-i văd pe aceşti oameni cum ne omoară unul câte unul ca pe nişte muşte.

Se lăsă să cadă pe un fotoliu şi începu să bată cu unghiile roşii în braţul acestuia.

— Vorbeşte-mi despre femeia asta! Despre femeia-vânător.

— Se împlineşte profeţia, doamna mea. Războinicul de sânge vechi. Unul dintre vânătorii care ne-au oropsit seminţia secole de-a rândul.

— Şi de unde ştii tu asta?

— Era prea rapidă ca să fie o simplă fiinţă omenească. Prea puternică. În noaptea aceea a ştiut cu cine are de-a face înainte ca ei să pornească spre ea şi era pregătită. Ea le completează cifra. Primul cerc este format din şase oameni.

— Cărturarii mei au spus că negrul era războinicul.

— S-au înşelat.

— Atunci la ce sunt buni? Lilith cântări în palmă colierul cu care continuase să se joace. Cum pot să domnesc dacă sunt înconjurată de incompetenţă? Doresc să mi se dea ceea ce mi se cuvine. Vreau moarte, şi sânge, şi un haos frumos. Cer oare prea mult atunci când am pretenţia ca toţi care mă slujesc să fie atenţi la detalii?

Lora era alături de Lilith de aproape patru sute de ani. Prietenă, amantă, servitoare. Nimeni nu o cunoştea mai bine pe regină, de asta era sigură. Turnă un pahar de vin şi se apropie de fotoliu.

— Lilith, şopti ea blând, oferindu-i paharul şi o sărutare. N-am pierdut nimic important.

— Cinstea obrazului!

— Nu, nici măcar asta. Ei îşi închipuie că faptele pe care le-au comis în aceste câteva săptămâni reprezintă tot ceea ce contează. Există şi o parte bună a lucrurilor, pentru că în felul acesta vor deveni prea încrezători în forţele lor. Şi l-am ucis pe băiatul lui Cian, nu-i aşa?

— Aşa este. Lilith se înnegură o clipă, apoi sorbi din vin. A fost şi asta o satisfacţie.

— Şi faptul că l-ai trimis la ei a demonstrat inteligenţa şi puterea ta. N-au decât să adune zeci de soldaţi nefolositori. O să le smulgem inimile.

— Eşti o adevărată alinare pentru mine, Lora. Lilith îşi bău vinul şi mângâie mâna Lorei. Şi ai dreptate, fireşte, ai dreptate. Sunt dezamăgită, recunosc. Şi de aceea am vrut să le bag beţe în roate, să contrazic profeţia.

— Dar este mai bine aşa, nu crezi? Şi va fi cu atât mai plăcut când îi vei lua pe toţi.

— Mai bine, da, mult mai bine… Şi totuşi… Cred că trebuie să facem un legământ. Asta îmi va îmbunătăţi şi dispoziţia sufletească. Am o idee. O să mă gândesc puţin la ea.

Se uită la vinul care strălucea în paharul ei.

— Într-o zi, foarte curând, aici va fi sângele magicianului. Am să-l beau dintr-o cupă de argint şi între sorbituri voi muşca din prune trase în zahăr. Şi tot ce este el va trece în mine şi tot ceea ce voi deveni îi va face până şi pe zei să tremure. Acum pleacă! Vreau să fac un plan!

Lora se ridică şi se îndreptă spre uşă, iar Lilith bătu nerăbdătoare în pahar.

— O, şi toată treaba asta mi-a deschis pofta de mâncare. Adu-mi pe cineva să-l mănânc, te rog.

— Imediat!

— Ai grijă să fie proaspăt!

Când rămase sigură, închise ochii şi începu să urzească intrigi. În timp ce complota, auzea gemetele şi ţipetele din camera de alături.

Buzele i se arcuiră. Cine poate să se simtă deprimat, îşi spuse ea, când în aer răsună râsete de copii?

Moira şedea cu picioarele încrucişate pe patul Glennei şi o privea în timp ce aceasta lucra la mica maşinărie magică numită de ea laptop. Moira dorea nespus de mult să pună mâna pe ea. În micuţa maşină

erau lumi întregi de cunoaştere şi deocamdată nu văzuse decât câteva frânturi. Glenna îi promisese că o s-o înveţe, dar acum părea extrem de absorbită – şi nu aveau decât o oră liberă.

Îşi drese glasul.

— Ce părere ai despre asta? întrebă Glenna şi bătu cu degetul în imaginea unei femei care purta o rochie albă lungă.

Moira înclină capul ca să vadă mai bine şi studie ecranul.

— E o fată foarte drăguţă. Mă întrebam dacă…

— Nu, nu fata! Rochia. Glenna se răsuci cu scaunul. Am nevoie de o rochie.

— O, dar ce, nu-ţi place cea pe care o ai?

— Ba da.

Glenna râse şi răsuci pandantivul pe care îl avea la gât.

— Îmi trebuie o rochie specială. O rochie de mireasă. Moira, Hoyt şi cu mine o să ne căsătorim. Deocamdată ne-am angajat doar prin legarea mâinilor. Am hotărât să facem ceremonia propriu-zisă mai târziu.

— Eşti logodită cu Hoyt? Nu ştiam.

— Aşa s-a întâmplat. Ştiu că poate părea cam în pripă şi momentul nu e foarte bine ales, dar…

— O, dar este minunat!

Moira sări în sus entuziasmată şi o îmbrăţişă pe Glenna.

— Sunt aşa de fericită pentru tine. Pentru noi toţi!

— Mulţumesc. Pentru noi toţi?

— Nunţile sunt strălucitoare, nu-i aşa? Strălucitoare şi atât de omeneşti! O, aş fi vrut să fim acasă ca să fac pregătirile necesare! Nu poţi să-ţi organizezi propria petrecere de nuntă, iar eu tot nu mă pricep prea bine la gătit.

— Cu asta încă nu ne facem griji. Nunţile sunt, într-adevăr, pline de strălucire şi sunt omeneşti. Iar eu sunt suficient de umană ca să-mi doresc o rochie perfectă.

— Păi, normal! De ce să nu ţi-o doreşti?

Glenna lăsă să-i scape un oftat lung.

— Slavă Domnului. Mă simţeam cam ciudat. Nu mi-am dat seama că tot ce-mi trebuia era să stau de vorbă cu o fată. Ajută-mă, te rog, vrei? Am ales câteva, dar trebuie să scurtez lista.

— Cu multă plăcere!

Bătu curioasă cu degetul în ecran.

— Dar… cum o să scoţi rochia din cutia asta?

— Ajungem şi la asta. Va trebui să o iau pe scurtături. Dar mai târziu am să-ţi arăt cum să faci cumpărături online pe calea convenţională. Vreau ceva – să zicem – cam în felul acesta.

În timp ce stăteau amândouă ghemuite deasupra calculatorului, Blair bătu energic în uşă şi o deschise dând-o larg de perete.

— Scuze! Poţi să vii o clipă, Glenna? Vreau să vorbesc cu tine despre rechizite şi materiale. Mă gândeam că la tine trebuie să apelez. Hei, drăguţă jucărie!

— Una din preferatele mele. Numai Cian şi cu mine suntem conectaţi, aşa că dacă ai nevoie…

— Mi l-am adus pe al meu, dar mulţumesc oricum. Faceţi cumpărături? întrebă ea şi se apropie mai mult ca să vadă ecranul. Drăguţe lucruri, mai ales pentru vremuri de război.

— Hoyt şi cu mine ne căsătorim.

— Pe bune? Asta-i grozav! Îi dădu Glennei un ghiont prietenesc. Felicitări! Şi pe când ziua cea mare?

— Mâine-seară.

Blair clipi nedumerită, iar Glenna se grăbi să adauge:

— Ştiu că poate să pară cam…

— Cred că este minunat! Excelent! Viaţa nu se poate opri în loc. Tocmai asta e treaba. Şi apoi este ceva măreţ, de-a dreptul măreţ că doi dintre voi aţi găsit ceea ce doreaţi într-un asemenea moment. Acesta este unul din obiectivele pentru care luptăm, nu-i aşa?

— Da, aşa este.

— Rochie de mireasă?

— Eventual. Blair, mulţumesc.

Blair puse o mână pe umărul Glennei, gest care putea fi interpretat de la femeie la femeie sau de la soldat la soldat. Glenna îşi spuse că acum era unul şi acelaşi lucru.

— Eu lupt de treisprezece ani. Ştiu mai bine decât oricine altcineva că ai nevoie de ceva real, de un lucru care să conteze, de căldura pe care ţi-o dă acesta ca să-ţi împlineşti misiunea. Vă las să vă terminaţi treaba.

— Nu vrei să ne ajuţi la cumpărături?

— Vorbeşti serios? Blair făcu câţiva paşi de dans. Vampirii sunt duşmani care sug sângele? Foarte bine, am să particip şi eu. O singură întrebare – nu vreau să te descumpănesc – dar cum o să intri în posesia rochiei până mâine?

— Am eu metodele mele. Şi ar fi mai bine să încep. Te-aş ruga să închizi uşa. Nu vreau să intre Hoyt în timp ce le încerc.

— Le probezi… sigur. Blair închise uşa cu amabilitate.

Glenna aşeză mai multe cristale în jurul laptopului, aprinse lumânările, apoi se dădu înapoi şi întinse braţele în lături.

— Mamă zeiţă, te rog să binevoieşti să aduci aici acest veşmânt. Prin aer, de acolo aici, în lumină, ca un simbol al destinului meu. Şi cum am spus aşa să fie.

Cu un foşnet, blugii şi tricoul Glennei se transformară într-o rochie albă de mireasă.

— Oho! Ne aflăm la un alt nivel de furt din magazine.

— Nu am furat-o! Glenna se strâmbă la Blair. Nu mi-aş folosi niciodată puterile pentru aşa ceva. O probez şi când am s-o găsesc pe cea potrivită, o să fie alt descântec pentru a o cumpăra. Vreau numai să economisesc timp, fiindcă sunt în criză.

— Nu te înfuria! Am glumit!

Oarecum.

— Crezi că funcţionează şi în cazul armelor, dacă avem nevoie de mai multe?

— Presupun că da.

— E bine de ştiut. Oricum, rochia e superbă.

— E frumoasă, fu de acord Moira. Chiar foarte frumoasă.

Glenna se întoarse şi îşi studie imaginea în oglinda străveche, montată pe un cadru care se putea înclina şi în care se vedea în întregime.

— Slavă Domnului că Cian n-a distrus toate oglinzile din casă. E frumoasă, nu-i aşa? Îmi plac liniile. Dar…

— Nu e cea care trebuie, încheie Blair propoziţia şi se aşează pe pat alături de Moira, să vadă spectacolul.

— De ce spui asta?

— Nu-ţi pune în valoare faţa. Nu se vede lumina din tine, din inima ta, care răzbate prin vârfurile degetelor. Când îţi pui pe tine rochia potrivită, simţi dintr-odată că e făcută pentru tine. Celelalte sunt numai de probă.

Aşadar, asta era, îşi spuse Glenna şi îşi aminti viziunea despre Blair cu inelul de logodnă pe deget. Şi imaginea cealaltă, când plângea pe întuneric şi nu mai avea inelul în deget.

— Ai dreptate, nu este cea potrivită. Am mai ales încă patru. Aşa că vom proba numărul doi.

Abia la a treia o nimeri pe cea care trebuia. Îşi dădu seama de acest lucru când auzi oftatul lung şi melancolic al Moirei.

— Şi iată şi câştigătoarea. Blair descrise un cerc cu degetul. Întoarce-te! Era romantică, simplă, îşi spuse Glenna. Exact aşa cum îşi dorise. Fusta lungă avea o scurtă trenă şi decolteul frumos în formă de inimă era tivit cu două breteluţe subţiri care continuau pe umăr şi se încrucişau pe spate.

— Este exact ceea ce trebuie.

Se uită din nou la preţ şi se încruntă.

— Ei bine, epuizarea cărţii mele de credit nu pare a fi o nenorocire atât de mare, ţinând seama de apocalipsa iminentă.

— Profită de fiecare zi, încuviinţă Blair. Vrei şi un văl, ceva de pus pe cap?

— Numai legarea mâinilor în stil celtic tradiţional în loc de văl, dar în acest caz… Cred că numai flori.

— Şi mai bine. Tandreţe, romantism, spirit teluric şi sex, totul într-

un singur ritual. De acord.

— Moira? Glenna privi peste capul lui Blair la Moira, care avea ochii umezi şi visători. Sper că am şi acordul tău.

— Cred că o să fii cea mai frumoasă mireasă.

— Ei bine, asta a fost o distracţie serioasă. Blair se ridică în picioare. Şi sunt şi eu de acord – arăţi admirabil. Dar trebuie s-o pui deoparte deocamdată. Bătu cu mâna în ceas. E timpul să mergeţi la antrenament. Trebuie să exersaţi lupta corp la corp. Ce-ar fi să mergi cu mine chiar acum? îi spuse ea Moirei. Putem să începem înaintea celorlalţi.

— Vin şi eu în câteva minute, spuse Glenna şi se întoarse ca să se studieze în oglindă.

De la rochia de mireasă la luptă, îşi spuse ea. Viaţa ei devenise extrem de ciudată.

Pentru că dinăuntru se auzea muzică, Hoyt bătu la uşa fratelui său puţin înainte de lăsatul serii. Fusese o vreme, îşi aminti el, când nici nu i-ar fi trecut prin minte să bată la uşa fratelui său, când nu trebuia să-i ceară voie ca să intre. O vreme când nu s-ar fi gândit să-l întrebe pe fratele lui dacă este de acord să locuiască în casa lui, împreună cu nevasta lui.

Încuietorile zăngăniră şi scârţâiră. Când deschise uşa, Cian nu avea pe el decât o pereche de pantaloni largi şi îl întâmpină cu o figură somnoroasă.

— Cam devreme pentru mine ca să primesc vizite.

— Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi.

— Ceea ce fireşte nu poate aştepta până când momentul va fi acceptabil şi pentru mine. Intră.

Hoyt intră într-o cameră în care domnea bezna cea mai profundă.

— E obligatoriu să vorbim pe întuneric?

— Eu văd destul de bine, spuse Cian, dar aprinse o lumină slabă de la capul patului. Cuverturile de pe pat străluceau palid în lumina slabă, iar cearşafurile aveau un luciu ca de mătase. Cian se îndreptă apoi spre o ladă frigorifică şi îşi scoase o cutie cu sânge.

— Nu am luat micul dejun.

Aruncă pachetul în cuptorul cu microunde şi se aşeză pe capacul lăzii.

— Ce doreşti?

— După ce se vor termina toate astea, ce intenţionezi să faci?

— Ceea ce vreau, ca întotdeauna.

— O să locuieşti aici?

— Nu cred, spuse Cian schiţând un zâmbet vag şi luă un pahar de cristal de pe o etajeră.

— Mâine-seară… eu şi Glenna o să ne legăm mâinile.

Hoyt sesiză o uşoară ezitare în atitudinea lui Cian, apoi acesta puse paharul deoparte.

— Ce interesant! Cred că trebuie să vă felicit! Şi ai intenţia s-o duci înapoi, s-o prezinţi întregii familii? Mamă, tată, aceasta este mireasa mea. O mică vrăjitoare pe care am găsit-o într-o călătorie în timp de câteva secole de acum înainte.

— Cian!

— Scuze. Mă amuză absurditatea situaţiei.

Scoase pachetul din cuptor, îl deschise şi turnă conţinutul încălzit în pahar.

— Oricum, felicitări.

— Nu pot să mă întorc.

După o primă sorbitură şi o privire lungă aruncată pe deasupra paharului, Cian îl puse alături.

— Din ce în ce mai interesant.

— Nu mai este locul meu, acum când ştiu ceea ce ştiu. Să aştept ziua când vor muri ei şi pe care eu o cunosc deja. Dacă ar fi posibil acest lucru, tu te-ai întoarce?

Cian se încruntă pe deasupra paharului, apoi se aşeză.

— Nu. Dintr-o mie de motive. Dar şi acesta ar fi unul din ele. Însă lăsând această treabă deoparte, tu eşti cel care ai adus războiul pe capul meu. Acum îţi iei o permisie ca să vă legaţi mâinile?

— Nevoile oamenilor nu se sfârşesc niciodată. Ele sunt însă mai intense atunci când viaţa le este ameninţată, aşa se pare.

— Întâmplător, ştiu că este adevărat. Am văzut acest lucru de nenumărate ori. Şi se mai întâmplă ca miresele de război să nu fie după aceea nişte neveste de nădejde.

— Aici este vorba de mine şi de Glenna.

— Da, fireşte. Ridică paharul şi mai bău puţin. Ei bine, atunci noroc!

— Vrem să locuim aici, în casa aceasta.

— În casa mea?

— În casa care a fost a noastră. Lăsând la o parte drepturile mele, rudenia dintre noi, eşti un om de afaceri. Plăteşti un îngrijitor pentru a supraveghea proprietatea în absenţa ta. Vei fi scutit de această cheltuială. Glenna şi cu mine vom avea grijă de casă şi de pământ şi pe tine nu te va costa nimic.

— Şi din ce îţi propui să trăieşti? În zilele noastre cererea de magicieni nu e prea mare. Stai, retractez ce am spus. Cian râse şi îşi termină de băut sângele. Ai putea să faci avere la televiziune sau pe internet. Obţii un număr care începe cu 900, un website şi porneşti la treabă. Dar nu e stilul tău.

— Am să găsesc o cale.

Cian puse paharul deoparte şi se uită afară, în întuneric.

— Să sperăm că aşa va fi, asta dacă rămâi în viaţă, fireşte. N-am nimic împotrivă să locuieşti aici.

— Şi am intenţia să supravieţuiesc. Te las să te îmbraci.

Complicată viaţă, îşi spuse Cian din nou când rămase singur. Şi îl uimea şi îl înciuda faptul că se simţea invidios.

21

Glenna îşi imagina că cele mai multe mirese erau puţin stresate şi foarte ocupate în ziua nunţii lor. Dar cele mai multe mirese nu erau nevoite să-şi introducă în program antrenamente şi vrăji între tratamentele faciale şi pedichiură.

Nu putea face prea mult pentru a-şi reprima criza de anxietate când era preocupată de aranjamentele florale, de lumina difuză şi de calea cea mai practică de a decapita un vampir.

— Încearcă asta!

Blair dădu să-i arunce arma, dar se răzgândi când Glenna deschise gura. Se apropie de ea:

— Securea de luptă. E mai potrivită pentru tine, aşa cred. Ai suficientă putere în partea superioară a corpului, dar vei lovi mai uşor cu asta decât cu o sabie. Trebuie să te obişnuieşti cu greutatea şi echilibrul ei. Ţine!

Se duse înapoi şi îşi trase propria sabie.

— Blochează-mă cu asta!

— Nu sunt obişnuită cu asta. Dacă ratez şi te rănesc?

— Crede-mă, n-ai cum să mă loveşti. Blochează!

Se repezi înainte şi, instinctiv, Glenna agăţă sabia cu securea.

— Vezi, acum pot să te înjunghii foarte bine în spate, în timp ce te foieşti ca să te întorci.

— Este prea grea, se plânse Glenna.

— Nu este. N-o apuca aşa strâns. Perfect, rămâi în faţă după prima lovitură. Coboară spre sabie, vino spre mine. Încet. Unu! spuse ea şi lovi. Doi! Tot aşa, continuă să vii spre mine. Trebuie să-mi contracarezi mişcările, sigur, dar ceea ce doreşti cel mai mult este să mă faci să-mi pierd echilibrul. Gândeşte-te ca la un dans în care vrei nu numai să conduci, dar chiar să-ţi ucizi partenerul.

Blair ridică o mână şi făcu un pas înapoi.

— Dă-mi voie să-ţi arăt! Hei, Larkin. Vino să faci pe manechinul de antrenament! Îi aruncă sabia cu mânerul în sus şi apucă securea de luptă. Ia-o încet, spuse ea. Este o demonstraţie.

Apoi făcu semn cu capul.

— Atacă!

Şi în timp ce Larkin se apropia de ea, Blair număra paşii.

— Lovitură, lovitură, întoarcere! Sus, transversal, lovitură. E bun, vezi? strigă ea către Glenna. Mă împinge în timp ce şi eu îl împing pe el. Rotire, lovitură, picior, lovitură, pivot, taie! Lovi cu pumnalul de la brâu la un centimetru de abdomenul lui Larkin. Şi când maţele lui se

împrăştie pe jos, tu…

Se dădu repede înapoi scăpând în ultimul moment de lovitura unei labe mari de urs.

Lăsă securea pe podea şi înclină mânerul. Numai mâna lui îşi schimbase forma.

— Poţi să faci şi asta? Aşa, pe bucăţele?

— Dacă vreau!

— Pun pariu că fetele de la tine de acasă sunt moarte după tine.

Amuţi câteva clipe – ea se întorsese deja către Glenna – apoi izbucni într-un râs încântat.

— Sigur că da! Dar nu din motivul la care te gândeşti tu. Prefer propria mea înfăţişare pentru acest gen de sport.

— Cred şi eu! Am terminat cu Larkin. Acum am să lucrez puţin cu asta mică.

— Nu-mi mai spune aşa! se răsti Moira.

— Linişteşte-te! N-am vrut să te jignesc cu nimic.

Moira deschise gura, apoi dădu din cap.

— Scuză-mă! Am fost nepoliticoasă.

— Aşa îi spunea King, spuse încet Glenna.

— Aha, am înţeles. Moira, antrenament de rezistenţă. O să încercăm să pompăm energie în tine.

— Îmi pare rău că ţi-am vorbit pe tonul acesta.

— Uite ce este, o să ne mai iritäm mult şi bine unul pe altul până o să se termine toată tevatura asta. Eu nu sunt foarte şifonabilă – nici la propriu, nici la figurat. Va trebui să te întăreşti şi tu. Haltere de două kilograme şi jumătate. Blair îşi îndoi braţul şi îşi arătă bicepşii.

— Aha! făcu Moira şi zâmbi. O să-mi placă cu siguranţă.

Lucrară toată dimineaţa. Blair se opri ca să ia o gură de apă dintr-o sticlă şi făcu semn cu capul spre Glenna.

— Te descurci bine. Ai luat lecţii de balet?

— Opt ani. Nu m-am gândit niciodată că am să fac piruete cu o secure de luptă, dar viaţa este plină de surprize.

— Poţi să faci o triplă?

— Încă nu.

— Uite!

Cu sticla în mână, Blair se răsuci de trei ori apoi azvârli un picior într-o parte, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade.

— E o mişcare ce înmagazinează foarte multă energie pentru această lovitură. Exersează! O ai deja în sânge.

Mai făcu o piruetă.

— Dar unde este mirele?

— Hoyt? În turn. Trebuie să ducă la bun sfârşit anumite lucruri. La fel de importante ca cele pe care le facem noi aici, Blair, adăugă ea când observă dezaprobarea din privirea ei.

— Poate, da, poate. În măsura în care mai inventaţi alte chestii ca pumnalul cu tăiş de foc.

— Am aplicat descântecul focului la mai multe arme.

Se duse într-un colţ al camerei şi scoase o sabie din panoplie.

— Cele pe care le-am tratat au fost marcate. Vezi?

Pe lamă, în apropierea mânerului, era o flacără incrustată în metal.

— Frumos. Pot s-o încerc?

— Mai bine ieşi cu ea afară.

— Bună idee. Oricum trebuia să facem pauză o oră. Luaţi câte ceva de mâncare. Arcurile lungi şi scurte, fetelor şi băieţilor, după masa de prânz.

Blair ieşi pe uşa de la terasă şi alergă până la nivelul solului. Aruncă o privire la manechinul de paie pe care îl atârnase Larkin de un stâlp. Ce-i al lui e al lui, mustăci ea. Avea simţul umorului. Desenase colţi pe pânză şi o inimă mare roşie pe piept. Ar fi nostim să încerce sabia cu foc pe el – şi să irosească bunătate de material. N-avea rost să ardă un vampir manechin.

Luă poziţia de luptă, cu braţul îndoit înapoia capului, ţinând sabia cu vârful în afară.

— Este important s-o controlezi, spuse Glenna. Să scoţi focul atunci când ai nevoie. Dacă loveşti la nimereală cu sabia în flăcări peste tot, poţi să te răneşti sau să atingi pe unul dintre noi.

— N-avea grijă!

Glenna vru să mai spună ceva, dar se răzgândi. Aici n-avea pe cine să lovească, doar aerul.

Se uită apoi cu atenţie la Blair care începuse să se mişte încet, cu mişcări line şi fluide ca de apă. Sabia părea o prelungire a braţului. Da, este un fel de balet, îşi spuse ea, dar un balet al morţii. Sabia străluci când soarele îi atinse muchia, dar rămase rece. Exact în momentul în care Glenna se gândi că Blair avea nevoie de îndrumări, femeia se repezi înainte şi flacăra ţâşni.

— Şi te-am prăjit! Doamne, ce-mi place chestia asta! Poţi să-mi transformi şi mie una dintre armele mele personale?

— Fireşte, spuse Glenna şi ridică din sprâncene când Blair răsuci sabia în aer şi flacăra se stinse. Înveţi foarte repede.

— Da, aşa este. Se încruntă şi examină cerul. Norii se adună spre vest. Cred că vom avea parte din nou de ploaie.

— Din fericire, am planificat nunta în interior.

— Foarte bine. Hai să mâncăm.

Hoyt nu coborî decât târziu, după-amiază, şi Glenna se hotărî să-şi rezerve câteva clipe de răgaz. Nu voia să se gătească în grabă ca să arate bine. Dorea să se răsfeţe, măcar un pic.

Avea nevoie de flori ca să-şi facă coroniţa pentru păr şi un buchet.

Îşi prepară singură crema de faţă din ierburi. Şi-o întinse pe faţă cu generozitate, în timp ce studia cerul de la fereastra dormitorului.

Norii se apropiau tot mai mult. Dacă voia să culeagă flori, trebuia să se grăbească, înainte să apună soarele şi să înceapă ploaia. Dar când deschise uşa ca să se repeadă afară, dădu nas în nas cu Moira şi Larkin care stăteau de partea cealaltă. Larkin scoase un sunet ciudat şi făcu ochii mari, amintindu-i de crema verde cu care îşi dăduse pe faţă.

— E o chestie femeiască, trebuie să te împaci cu ea. Am întârziat. Nu am cules încă flori să-mi pun în păr.

— Noi… păi…

Moira luă mâna de la spate şi îi oferi o coroniţă din boboci de trandafir, împletiţi cu o panglică roşie.

— Sper că asta este ceea ce îţi doreai. Ştiu că potrivit tradiţiei este nevoie de ceva roşu la legarea mâinilor. Larkin şi cu mine am vrut să-ţi oferim ceva, aşa că am împletit asta. Dar dacă preferi…

— O, e perfect, este absolut perfect! O, mulţumesc! O îmbrăţişă strâns pe Moira, mai s-o strivească, apoi îi aruncă lui Larkin un zâmbet strălucitor.

— Credeam că nu-ţi va fi foarte greu să mă îmbrăţişezi, începu el, dar chiar acum…

— Nu-ţi face probleme, am să recuperez mai târziu.

— Şi mai este şi asta! Larkin îi întinse un buchet de trandafiri în toate culorile, legaţi cu altă panglică roşie, mai mare. Ca să-l ţii în mână, aşa spune Moira.

— O, Doamne, acesta este lucrul cel mai frumos! Lacrimile îşi făcură loc prin stratul de cremă. Mă gândeam că o să fie greu fără familia mea. Dar uite că am o familie aici, la urma urmelor. Mulţumesc. Vă mulţumesc amândurora.

Făcu baie, îşi parfumă părul, îşi dădu cu cremă pe piele. Lumânările albe ardeau în timp ce ea îndeplinea ritualul pregătirii femeii pentru bărbat. Pentru nunta ei, pentru noaptea nunţii.

Era în halat şi mângâia cu vârful degetelor rochia care atârna pe uşa dulapului, când bătu cineva.

— Da, intră, numai să nu fii Hoyt.

— Nu, nu sunt Hoyt, spuse Blair şi intră. Ţinea în mână o sticlă de şampanie într-o găleată cu gheaţă. În spatele ei, Moira aducea trei pahare. Complimente din partea gazdei noastre, spuse Blair. Trebuie să recunosc că are ceva clasă pentru un vampir. Avem aici şampanie de cea mai bună calitate.

— Cian a trimis şampania?

— Da. Şi am de gând să-i scot dopul înainte să te gătim.

— Înseamnă că am o petrecere de nuntă. O, dar şi voi trebuie să aveţi rochii! S-ar fi cuvenit să mă gândesc la asta.

— Ne simţim foarte bine şi aşa. Asta e seara ta.

— N-am băut niciodată şampanie, spuse Moira. Blair zice că o să-mi placă.

— Garantat. Blair îi aruncă Moirei o privire rapidă, îi făcu cu ochiul şi scoase dopul.

— O, am ceva pentru tine. Nu e prea mult, dat fiind că eu nu am stilul tău de a face cumpărături online, dar oricum, gestul contează. Afundă mâna în buzunar. Şi nu am nici cutie.

Puse agrafa în părul Glennei.

— Este o agrafa tradiţională irlandeză. Un simbol: prietenie, iubire, credinţă. Aş fi vrut să-ţi cumpăr un prăjitor de pâine sau un bol de salată, dar timpul e limitat.

Un alt cerc, îşi spuse Glenna. Alt simbol.

— Este foarte frumos, mulţumesc. Se întoarse şi o prinse de panglica ce atârna din buchetul ei.

— Acum am să duc cu mine ambele voastre cadouri.

— Îmi place sentimentalismul, spuse Blair, mai ales cu şampanie. Turnă în trei pahare şi le împărţi. În sănătatea miresei.

— Şi pentru fericirea ei, adăugă Moira.

— Şi pentru continuitatea reprezentată de ceea ce facem noi în această seară. Pentru promisiunea de viitor pe care o implică. Şi am să fac toate treburile astea care storc lacrimi înainte să încep să mă machiez.

— Bun plan, aprobă Blair.

— Ştiu că ceea ce am găsit eu şi Hoyt este drept, ne aparţine. Ştiu că ceea ce ne promitem unul altuia în seara aceasta este drept, ne aparţine. Dar şi faptul că sunteţi aici cu mine este drept. Şi în acelaşi timp deosebit. Înseamnă foarte mult pentru mine prezenţa voastră alături de mine pentru a-mi împărtăşi bucuria.

Ciocniră paharele, băură şi Moira închise ochii.

— Blair a avut dreptate. Îmi place.

— Ţi-am spus eu! Şi acum, Moira, hai să gătim mireasa.

Afară ploaia lovea în geamuri şi ceaţa se lăsa tot mai jos. Dar în casă lumânările luminau şi se simţea parfum de flori.

Glenna se dădu înapoi din faţa oglinzii.

— Cum e?

— Eşti ca un vis, spuse Moira. Ca o zeiţă dintr-un vis.

— Îmi tremură genunchii. Presupun că zeiţelor nu le tremură genunchii.

— Respiră adânc de câteva ori. O să mergem jos să vedem dacă totul e în ordine. Îl am în vedere şi pe fericitul mire.

Dădu să deschidă uşa, când îl zări pe Cian.

— Aici este teritoriul fetelor!

— Aş dori să vorbesc o clipă cu… viitoarea mea cumnată.

— E-n ordine, Blair. Cian, te rog să intri.

Păşi înăuntru, îi aruncă lui Blair o privire blândă peste umăr apoi îi închise uşa în nas. Se întoarse şi o privi lung pe Glenna.

— Ei bine, eşti frumoasă ca o cadră. Sincer! Fratele meu are mare noroc!

— Probabil crezi că este o prostie.

— Greşeşti! Deşi este un lucru prin excelenţă omenesc, nu face parte dintre cele pe care le consider prosteşti. Asta nu înseamnă că nu există multe şi dintr-astea.

— Îl iubesc pe fratele tău.

— Da, şi un orb ar vedea asta.

— Mulţumesc pentru şampanie. Că te-ai gândit la ea.

— A fost plăcerea mea. Hoyt e gata.

— O, Doamne! Glenna îşi apăsă o mână pe pântec. Aşa sper.

Cian zâmbi, apoi veni mai aproape.

— Am ceva pentru tine. Un cadou de nuntă. M-am gândit să ţi-l dau ţie, pentru că presupun că tu te vei ocupa de toate actele.

— Actele?

Îi întinse o mapă subţire de piele. După ce o deschise, Glenna se uită nedumerită la el.

— Nu înţeleg.

— Totuşi este destul de clar. Este actul de proprietate asupra acestei case şi a pământului. Este al vostru.

— O, dar nu putem! Când te-a întrebat dacă putem să locuim aici, a vrut numai să…

— Glenna, eu fac gesturi mari numai o dată la câteva decenii, dacă îmi vine cheful. Ia cât ţi se mai oferă. Pentru el reprezintă mult mai mult decât pentru mine.

Gâtul i se uscase, aşa că trebui să facă o pauză înainte să poată vorbi.

— Ştiu ce înseamnă asta pentru mine. Va însemna şi mai mult pentru el. Aş vrea să i-l dai chiar tu. Ia-l, fu tot ce mai spuse el.

— Cian! Glenna puse mapa deoparte şi îşi luă buchetul. Vrei să mă conduci jos? Vrei să mă duci la Hoyt?

Cian şovăi, apoi deschise uşa. Şi îi întinse mâna. Porniră în jos şi auziră muzica.

— Prietenele tale au făcut treabă bună. Mă aşteptam la asta din partea micuţei regine, dar femeia-vânător m-a luat prin surprindere.

— Tremur cumva? Căci am senzaţia că nu mă pot stăpâni.

— Nu. Îşi puse mâna pe braţul lui. Eşti neclintită ca o stâncă.

Când intră în camera plină de flori şi lumânări, când îl zări pe Hoyt care stătea în faţa focului mic, auriu, se simţi chiar tare ca o stâncă. Traversară camera, venind unul către altul.

— Te-am aşteptat, şopti Hoyt.

— Şi eu pe tine.

Îl luă de mână şi se uită de jur împrejurul camerei. Aşa cum cerea tradiţia, era plină de flori. Şi fusese format şi cercul; lumânările erau aprinse toate, cu excepţia celor pe care aveau să le aprindă în timpul ritualului. Ramura de salcie se afla pe masa care servea drept altar.

— L-am făcut pentru tine, spuse Hoyt şi îi arătă un inel gros, de argint gravat adânc.

— Gând la gând, zise ea şi îl scoase de pe degetul mare pe cel pe care îl făcuse pentru el.

Se apucară de mâini şi porniră spre altar. Atinseră lumânările cu degetul ca să le aprindă. După ce îşi puseră inelele pe ramura de salcie, se întoarseră cu faţa unul către altul.

— Vă rugăm să fiţi martorii noştri la acest ritual sacru, începu Hoyt.

— Să fiţi familia noastră când noi doi ne vom uni destinele.

— Fie ca locul acesta să fie sfinţit de zei. Ne-am adunat aici pentru a celebra un ritual al iubirii.

— Fiinţe ale Aerului, fiţi alături de noi şi cu degetele voastre înţelepte pecetluiţi unirea noastră.

Glenna privi în ochii lui în timp ce rostea cuvintele.

— Fiinţe ale Focului, fiţi alături de noi…

Şi continuară apoi cu Apa şi Pământul, cu zeiţa binecuvântată şi zeul vesel. Chipul ei radia lumină în timp ce vorbea şi aprinseră tămâia, apoi şi o lumânare roşie. Sorbiră din vin şi presărară sare pe jos. Glenna şi Hoyt ţinură între ei ramura de salcie cu cele două inele care străluceau pe ea. Lumina deveni mai caldă, mai strălucitoare în timp ce se adresau unul altuia, iar inelele scânteiau pe ramura de salcie.

— Este dorinţa mea să devin una cu acest bărbat. Glenna scoase inelul de pe crenguţă şi i-l puse în deget.

— Este dorinţa mea să devin una cu această femeie. Făcu şi el acelaşi gest.

Luară şnurul de pe altar şi îl înfăşurară în jurul mâinilor lor.

— Şi astfel legătura a fost făcută, spuseră ei într-un glas. Apoi, când zeiţa şi zeul şi bătrânii…

Un ţipăt venit de afară făcu să se cutremure fereastra ca şi când ar fi fost lovită cu o piatră.

Blair se repezi la fereastră şi trase draperia. Chiar şi nervii ei fură zdruncinaţi când văzu chipul vampirului la numai câţiva centimetri de geam. Dar nu asta o făcu să-i îngheţe sângele în vine, ci ceea ce zări în spatele lui.

Întoarse capul să se uite la ceilalţi peste umăr şi spuse:

— La naiba!

Erau cel puţin cincizeci, probabil mai mulţi ascunşi în pădure sau

în apropiere. În cele trei cuşti, pe care le aduseseră pe iarbă se aflau oameni încătuşaţi şi plini de sânge. Aceştia începură să ţipe când fură târâţi afară.

Glenna îşi făcu loc să vadă mai bine, apoi apucă mâna lui Hoyt.

— Blonda! Asta e cea care a venit la uşă. Când King…

— Lora, spuse Cian. Una din favoritele lui Lilith. Am avut şi eu… un incident cu ea.

Râse când Lora ridică un steag alb.

— Au oameni acolo, spuse Moira. Oameni răniţi.

— Armele, spuse Blair.

— Mai bine să aşteptăm să vedem cum le putem utiliza la maximum.

Cian se dădu la o parte şi se îndreptă către uşa din faţă. Vântul şi ploaia se năpustiră înăuntru în clipa în care o deschise.

— Lora, strigă el, pe un ton aproape amabil! De ce eşti aşa de plouată? Te-aş invita înăuntru, pe tine şi prietenii tăi, dar am anumite standarde sanitare.

— Cian, a trecut atâta timp! Ţi-a plăcut cadoul meu, apropo de asta? N-am avut timp să-l împachetez.

— Îţi asumi merite pentru munca lui Lilith? Mă întristezi. Ar trebui să-i spui că va plăti scump pentru asta.

— N-ai decât să-i spui chiar tu. Tu şi cu oamenii tăi aveţi zece minute ca să vă predaţi.

— O, chiar zece minute întregi?

— După zece minute îl ucidem pe primul dintre ăştia. Apucă unul din prizonieri de păr. E drăguţă, nu-i aşa? Are numai şaisprezece ani. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte şi să nu umble pe drumuri întunecoase.

— Te rog! Fata plângea şi sângele de pe gâtul ei dovedea că cineva se înfruptase deja din el. Te rog, Dumnezeule!

— Tot timpul îl invocă pe Dumnezeu! Râzând, Lora o trânti pe fată cu faţa în jos pe iarba udă. Dar Dumnezeu nu vine niciodată. Zece minute!

— Închide uşa, spuse Blair fermă din spatele lui. Închide. OK, lasă-mă o clipă. Un minut să mă gândesc.

— O să-i ucidă oricum, sublinie Cian. Nu sunt decât momeli.

— Nu asta e problema, interveni Glenna. Trebuie să facem ceva.

— Să luptăm, spuse Larkin şi luă una din săbiile pe care le puseseră aproape de uşă într-un suport pentru umbrele.

— Abţine-te, porunci Blair.

— Nu ne vom preda în faţa unora ca ei.

— O să luptăm, fu de acord Hoyt, dar nu în condiţiile impuse de ei. Glenna, cătuşele!

— Da, pot să fac asta. Sunt sigură că pot.

— Avem nevoie de mai multe arme de sus, începu Hoyt.

— Am spus să rămâneţi pe loc. Blair îl apucă de braţ. Aţi participat la câteva încăierări cu vampirii. Dar nu sunteţi pregătiţi. Nu am de gând să mă reped acolo şi să mă las tăiată în bucăţele. Poţi face ceva cu cătuşele?

— Da, spuse Glenna şi respiră adânc.

— Foarte bine. Moira, sus, cu arcurile. Cian, probabil că au paznici la toate uşile. Alege o uşă şi încearcă să-i dobori fără să faci zgomot. Hoyt merge cu tine.

— Stai!

— Ştiu cum se face treaba asta, îi spuse ea Glennei. Eşti gata să foloseşti securea?

— Acum o să vedem.

— Ia-o! Te duci sus cu Moira. Au şi ei arcaşi şi văd cu mult mai bine pe întuneric decât noi. Larkin, tu şi cu mine o să creăm o diversiune. Moira, să nu începi să tragi până nu primeşti semnalul de la mine.

— Ce semnal?

— Ai să-l recunoşti. Şi încă ceva. Cei trei de afară au soarta pecetluită. Nu mai e nimic de făcut. Trebuie să ne împăcăm cu ideea că avem şanse slabe sau nule în ceea ce priveşte salvarea lor.

— Dar o să încercăm, nu-i aşa? insistă Moira.

— Păi, tocmai de asta ne aflăm aici. Hai să mergem.

— Asta e una din săbiile tale miraculoase? îl întrebă Cian pe Hoyt când se apropiară de uşa de la răsărit.

— Da.

— Atunci ai grijă s-o ţii departe de mine.

Îşi atinse degetul cu buzele, apoi deschise uşor uşa. Pentru o clipă, nu se auzi niciun sunet, nicio mişcare, numai ploaia. Apoi Cian sări afară, o umbră neagră în întunericul negru. Când păşi după el, văzu cum Cian străpungea două gâturi şi reteza o căpăţână.

— La stânga ta, spuse Cian calm.

Hoyt se răsuci şi întâmpină cu oţel şi foc creatura care venea spre el.

Sus, Glenna îngenunche în mijlocul cercului pe care îl trasase şi îl descântase. Argintul de la gâtul ei şi cel de pe degetul ei strălucea tot mai tare, cu fiecare bătaie a inimii. Moira se aşeză pe vine în uşa deschisă cu un arc lung în spate şi unul scurt în mână. Privi în spate spre ea.

— Cătuşele!

— Nu, asta a fost pentru altceva. Încep acum!

— Dar ce a fost… Oh! Moira privi înapoi în întuneric dar acum, datorită Glennei, vedea ca o pisică. O, ce bine este. Au şi ei arcaşi în copaci. Văd numai şase. Pot să dobor şase.

— Să nu ieşi afară! Mai întâi trebuie să termin ce am de făcut aici.

Glenna se lupta să-şi limpezească mintea, să-şi calmeze inima şi să invoce magia. Din întuneric se apropie un cal auriu. Călăreţul din spinarea lui era însăşi moartea.

Larkin porni în galop, iar Blair răsuci torţa, lovind trei dintr-odată. Aceştia luară foc şi apoi alţi doi avură aceeaşi soartă. Se răsuci pe călcâie şi semănă din nou moartea în jurul ei, făcând sabia să strălucească.

— Acum, Glenna! Moira dădu drumul primei săgeţi. Acum!

— Da, am înţeles. Am prins-o. Apucă securea şi un pumnal şi porni în goană.

Săgeţile Moirei zburau în timp ce alergau amândouă prin ploaie. Glenna nu mai gândea, acţiona şi atât. Trupul i se mişca în ritmul dansului morţii şi al vieţii în vreme ce ea lovea, bloca, arunca. Focul lingea lama sabiei de câte ori lovea.

Se auzeau urlete înspăimântătoare. De oameni, de vampiri, cine putea spune? Simţea miros şi gust de sânge. Ştia că o parte era chiar al ei. Inima îi bătea cu putere ca o tobă de război în piept, aşa că aproape nu băgă în seamă săgeata care îi zbârnâi pe lângă cap în momentul în care aruncă cu foc către vampirul din faţa ei.

— L-au lovit pe Larkin! L-au nimerit pe Larkin!

Auzind strigătul Moirei, Glenna zări săgeata din piciorul din faţă al calului. Dar continua să alerge ca un demon, cu Blair în spatele lui.

Apoi îl văzu pe Hoyt care se lupta împotriva săbiilor şi a colţilor încercând să ajungă la unul dintre prizonieri.

— Trebuie să mă duc jos să-l ajut. Moira, sunt prea mulţi acolo.

— Du-te! Eu am asta. Am să echilibrez şansele, îţi promit.

Porni în jos ţipând ca să-i facă pe câţiva vampiri să plece de lângă Hoyt şi Cian.

Crezuse că va fi o învălmăşeală cumplită în capul ei, dar totul se vedea clar. Feţele, sunetele, mirosurile, sângele cald şi ploaia rece. Ochii roşii, foamea cumplită din ei. Şi mirosul oribil de carne arsă când erau atinşi de foc. Şi urletele!

Îl văzu pe Cian cum rupe vârful unei săgeţi care îl nimerise în coapsă şi îl înfige în inima duşmanului. Văzu inelul pe care îl pusese în degetul lui Hoyt arzând cu foc viu când doborî alţi doi dintr-o singură lovitură.

— Bagă-i înăuntru, îi strigă el. Încearcă să-i bagi înăuntru!

Se rostogoli pe iarbă către fata pe care o chinuise Lora. Nu se aştepta să mai fie în viaţă. Dar observă că avea colţii rânjiţi spre ea.

— O, Doamne!

— N-ai auzit-o? Dumnezeu nu vine!

Se repezi înainte şi o răsturnă pe Glenna pe spate, apoi îşi zvârli capul spre spate anticipând bucuria uciderii. Dar sabia lui Blair îi

reteză capul.

— N-o să-ţi vină să crezi, ripostă Glenna.

— Înăuntru! ţipă Blair. Înapoi în casă. E suficient pentru o seară. Întinse mâna s-o ajute pe Glenna să urce în spatele ei.

Părăsiră câmpul de luptă încinşi şi plini de praf.

— Câţi am ucis? întrebă Larkin prăbuşindu-se pe podea. Sângele care îi curgea din picior forma o mică băltoacă pe pardoseală.

— Cel puţin treizeci – un rezultat al naibii de bun. Ai ceva viteză, Băiatule de Aur! Blair privi drept în ochii lui. Te-am cam obosit…

— Nu e prea rău. Numai că…

Nu gemu când îi smulse săgeata din rană. Nu mai avea aer în piept ca să geamă. Când îşi recăpătă suflul nu reuşi decât să rostească o serie de înjurături.

— E rândul tău, îi spuse ea lui Cian, făcând semn către săgeata ruptă care îi ieşea din coapsă.

Dar el se aplecă pur şi simplu şi şi-o smulse singur.

— Mulţumesc, oricum.

— O să aduc nişte feşe să vă pansez. Îţi sângerează piciorul, îi spuse ea lui Blair.

— Toţi suntem răniţi într-o măsură mai mare sau mai mică. Dar nu suntem morţi. Îi aruncă un zâmbet ştrengar lui Cian. Cei mai mulţi dintre noi!

— Nu te plictiseşti niciodată, observă Cian şi se duse să-şi toarne un coniac.

— Nu erau oameni, ăia din cuşti. Moira se ţinea de umăr, unde o zgâriase vârful unei săgeţi.

— Nu. De aici nu puteam să-mi dau seama. Erau prea mulţi ca să pot separa mirosurile. Inteligent!

Blair încuviinţă din cap, cu un zâmbet admirativ.

— O modalitate foarte bună de a ne angaja pe noi în luptă fără a-şi pierde proviziile de alimente. Îi merge mintea ticăloasei ăsteia!

— N-am prins-o pe Lora!

Continuând să gâfâie, Hoyt se lăsă jos. Avea o zgârietură pe şold, şi alta pe braţ.

— Am văzut-o când ne luptam să ajungem din nou în casă. N-am nimerit-o!

— O să fie a mea. Este prietena mea preferată.

Blair strânse din buze când Cian îi oferi un coniac.

— Mulţumesc.

Stând în picioare în mijlocul lor, Glenna preluă comanda.

— Blair, scoate-i tunica lui Larkin. Trebuie să văd rana. Moira, cât de grav eşti rănită?

— E mai degrabă o zgârietură.

— Atunci adu nişte pături de sus, şi nişte prosoape. Hoyt!

Glenna se apropie de el şi îngenunche, apoi îi luă mâinile şi îşi îngropă faţa în ele.

— Te-am simţit tot timpul lângă mine, în fiecare clipă.

— Ştiu. Ai fost cu mine mereu. Îi ridică capul şi o sărută pe buze.

— Nu mi-a fost frică, nu atunci când s-a întâmplat. Nu mă puteam gândi la frică. Apoi am ajuns la fata aia şi am văzut ce era. Nu m-am mai putut clinti din loc.

— S-a terminat. Pentru seara aceasta s-a terminat. O sărută din nou, îndelung. Ai fost admirabilă.

Puse o mână pe rana lui de la şold.

— Aş spune că toţi am fost. Şi am dovedit ceva mai mult decât că ştim să ne apărăm poziţiile. Acum formăm o echipă, un tot unitar.

— Cercul s-a închis.

Glenna oftă.

— Ei bine, ceremonia de legare a mâinilor nu a decurs chiar aşa cum mă gândeam eu. Se strădui să zâmbească. Dar cel puţin am… Nu, la naiba, n-am terminat. Stai aşa! Îşi strânse părul din care curgea apă. N-am să le dau voie monştrilor să ne strice seara. Îl apucă de mână în momentul în care Moira venea în grabă cu braţele pline de prosoape şi pături. Mă ascultaţi cu toţii? Sunteţi în continuare martori.

— Am înţeles, spuse Blair în timp ce curăţa rana lui Larkin.

— Îţi curge sânge din cap. Cian îi dădu Moirei o cârpă udă. Dă-i drumul, îi spuse el Glennei.

— Dar, Glenna, rochia ta…

Se mulţumi să-i zâmbească Moirei.

— Nu contează. Numai asta contează.

Strânse mâna lui Hoyt şi îşi aţinti ochii în ochii lui.

— Când zeiţa şi zeul şi bătrânii…

Hoyt rosti cuvintele în acelaşi timp cu ea:

— … sunt martori la acest ritual. Acum ne declarăm soţ şi soţie.

Hoyt se aplecă şi îi luă faţa în mâinile lui.

— Te voi iubi până la sfârşitul zilelor mele şi după aceea.

Acum, îşi spuse ea, acum cercul era cu adevărat trasat, puternic şi strălucitor.

Şi lumina deveni tot mai caldă, ca o ploaie de aur, când buzele lor se întâlniră şi se uniră sub semnul speranţei şi al iubirii.

— Şi aşa, spuse bătrânul, după ce s-a terminat legarea mâinilor, şi-au oblojit rănile şi au început să se vindece. Au băut în cinstea iubirii şi a magiei reale, care ieşise din întuneric şi din moarte. Şi în casă, în timp ce ploaia continua să cadă, vitejii se odihneau şi se pregăteau pentru următoarea luptă.

Se lăsă pe spate şi sorbi din ceaiul proaspăt pe care i-l pusese în faţă un servitor.

— Asta e tot pentru astăzi.

Protestele izbucniră imediat. Dar bătrânul clătină din cap.

— Mâine o să vă spun mai mult, vă promit, pentru că povestea nu s-a terminat. Acesta este numai începutul. Dar acum a ieşit soarele şi trebuie să ieşiţi şi voi afară. Nu v-am spus chiar la începutul poveştii că trebuie să preţuiţi lumina? Mergeţi! Şi după ce îmi termin ceaiul am să vin să mă uit la voi.

Rămas singur, îşi bău ceaiul privind focul. Şi se gândi la povestea pe care avea să le-o spună mâine.

Glosar de cuvinte irlandeze, personaje şi locuri

a chroi termen galez de alintare însemnând „iubitul/a meu/a“, „iubitul/a inimii mele“, „dragul/a meu/a“

a ghrá termen galez de alintare însemnând „dragostea mea“, „dragul/a meu/a“, „dragă“

a stór termen galez de alintare însemnând „dragul/ a meu/a“

Aideen vărul mai mic al Moirei

Alice McKenna descendentă a lui Cian şi Hoyt Mac Cionaoith

Blair Nola Bridgit Murphy, unul din membrii cercului celor şase, „războinicul“; vânător de demoni, descendentă a Nolei Mac Cionaoith (sora mai mică a lui Cian şi Hoyt)

Bridget's Well, cimitir în Comitatul Clare, numit astfel după Sf. Bridget

Burren, regiune calcaroasă şi carstică din Comitat-ul Clare, caracterizată prin peşteri şi râuri subterane

cara, termen galez însemnând „prieten, rudă“

Ceara, una dintre femeile din sat

Cian Mac Cionaoith/McKenna, fratele geamăn al lui Hoyt, vampir, lord de Oiche, unul din membrii cercului celor şase, „cel care este pierdut“

Cirio, iubitul muritor al lui Lilith

ciunas, termen galez însemnând „linişte“; bătălia are loc în Valley of Ciunas – Valea Tăcerii

Cliffs of Mohr (şi Moher) [Stâncile din Mohr] numele dat ruinelor forturilor din sudul Irlandei

Conn, căţeluşul lui Larkin din copilărie

Dance of Gods, the Dance [Dansul Zeilor] locul în care membrii cercului celor şase trec din lumea reală în tărâmul fantastic Geall

Davey, fiul lui Lilith, regina vampirilor, vampir-copil

Deirdre Riddock, mama lui Larkin

Dervil, una dintre femeile din sat

Eire, denumirea galeză a Irlandei

Eogan, soţul Cearei

Eoin, cumnatul lui Hoyt

Eternity [Veşnicia], numele clubului de noapte al lui Cian, situat în New York City

Faerie Falls [Cascada Zânelor], loc imaginar în Geall

Frilte r Geall, termen galez însemnând „Bine ai venit în Geall!“

Fearghus, cumnatul lui Hoyt

Gaillimh, în prezent localitatea Galway, capitala Irlandei de Vest

Geall, în galeză înseamnă „făgăduinţă“; ţinutul din care vin Moira şi Larkin; oraşul peste care va domni într-o zi Moira

Glenna Ward, unul din membrii cercului celor şase, „vrăjitoarea“; locuieşte în oraşul New York în zilele noastre

Hoyt Mac Cionaoith/McKenna, unul din membrii cercului celor şase, „magicianul“

Isleen, servitor la Castelul Geall

Jarl, stăpânul lui Lilith, vampirul care a transformat-o pe ea în vampir

Jeremy Hilton, fostul logodnic al lui Blair Murphy

King, numele celui mai bun prieten al lui Cian, pe care Cian l-a cunoscut pe când King era copil; directorul clubului *Eternity*

Larkin Riddock, unul din membrii cercului celor şase, „cel cu multe chipuri“, văr cu Moira, regina din Geall

Lora, vampir; iubita lui Lilith

Lucius, iubitul vampir al Lorei

Malvin, sătean, soldat în armata din Geall

Manhattan, parte a New Yorkului unde locuiesc Cian McKenna şi Glenna Ward

mathair, termen galez însemnând „mamă“

Michael Thomas McKenna, descendent al lui Cian şi Hoyt Mac Cionaoith

Mick Murphy, fratele mai mic al lui Blair Murphy

Midir, magician vampir în slujba lui Lilith, regina vampirilor

miurnin, termen galez de alintare însemnând „iubitul/a meu/a“

Moira, unul din membrii cercului celor şase, „cărturarul“; prinţesă, viitoare regină în Geall

Morrigan, Zeiţa Bătăliei

Niall, luptător din armata Geallului

Nola Mac Cionaoith, sora mai mică a lui Hoyt şi Cian

ogham (ogam), alfabet irlandez din secolele V-VII

oiche, termen galez însemnând „noapte“

Oran, fiul cel mai mic al lui Riddock, fratele mai mic al lui Larkin

Phelan, cumnatul lui Larkin

Prinţul Riddock, tatăl lui Larkin îndeplinind temporar funcţia de rege al Geallului, unchiul matern al Moirei

Regiunea Ciarrai, ţinutul Kerry din zilele noastre, situat în sud-vestul extrem al Irlandei, numit uneori şi „Regatul“

Samhain, sfârşitul verii (sărbătoare celtică); lupta are loc în ziua sărbătorii Samhain, prin care se celebrează sfârşitul verii

Sean Murphy, tatăl lui Blair Murphy, vânător de vampiri

Shop Street, centru cultural din Galway

Sinann, sora lui Larkin

sláinte termen galez însemnând „Noroc!“

slán agat termen galez însemnând „la revedere“, adresat persoanei care rămâne

slán leat termen galez însemnând „la revedere“, adresat persoanei care pleacă

Tuatha de Danaan, zei galezi

Tynan, paznic la Castelul Geall

Vlad, armăsarul lui Cian

---

[1] Joc de cuvinte în original: *King* = rege (n. trad.).

[2] În limba spaniolă în original: Casa mea este casa dumneavoastră (n. trad.).

[3] „Handfasting“ [legarea mâinilor] este un ritual de logodnă sau de nuntă din perioada creştinismului timpuriu, practicat în Irlanda şi Scoţia, considerat un fel de căsătorie de probă. În cadrul ritualului, cei doi tineri se ţineau de mâini şi persoana care oficia căsătoria, tinerii înşişi sau oricare dintre oaspeţi le lega o panglică. Ritualul se practica mai ales în zonele rurale, unde nu exista preot şi cuplul urma să fie căsătorit la biserică mai târziu, atunci când venea preotul (n. trad.).